

KARINA L. ALEXANDRA

KARINA L. ALEXANDRA

EFFECTUL LUI
LUCIFER

TIMIȘOARA, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KARINA L. ALEXANDRA

Efectul lui Lucifer / Karina L. Alexandra. - Timișoara : Stylished, 2020

ISBN 978-606-9092-59-0

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40) 727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

PENTRU CEI CARE AU PUTEREA SĂ IERTE.

Capitolul 1

A existat cândva o persoană care a fost intrigată de diferența bruscă a personalităților oamenilor, de trecerea lor de la cald la rece și de inversiunea polilor opuși în care se aflau comportamentele lor. Acea persoană a fost interesată de cum putea cineva cu un suflet pur să se transforme într-o cu totul altă persoană, de cum putea un înger să se prefacă într-un demon, de cum o ființă chinuită și supusă într-un interval scurt de timp la un anumit nivel și o anumită cantitate de chinuri, se preschimba tocmai în ceea ce nu era.

Acea persoană a făcut chiar și un experiment. Am citit despre el, dar la ce sunt bune detaliile? Ideea este că experimentul lui, cel în care supunea oamenii la torturi pentru a observa schimbările lor de comportament, s-a numit „Efectul lui Lucifer”.

Destul de evident, având în vedere că Lucifer este cel mai probabil prima ființă din istorie despre care se știe că a schimbat taberele la o sută optzeci de grade.

Și destul de ironic, având în vedere că numele meu este Lucy. Iar eu am experimentat ceva destul de asemănător.

* * *

Știam ce mă va aștepta acolo, în sălbăticia urbană, așa că imediat cum am ieșit pe porțile de metal mereu închise ale școlii de corecție *Adobe Mountain School*, mi-am conectat căștile cu care am venit aici, mirându-mă că nu s-au furat sau că încă erau funcționale, apoi m-am bucurat de melodiile mele vechi și de liniștea de care mai aveam parte. Fratele meu trebuia să vină să mă ia în aproximativ zece minute, sau poate că întârzia. Niciodată nu era punctual. Dar

exista posibilitatea ca în acest an de zile în care nu i-am fost aproape să se fi schimbat. Multe se schimbaseră acasă, eram conștientă de situație. Totuși, nu și punctualitatea lui Tom. Cincisprezece minute mai târziu eram încă pe jos, în fața școlii disciplinare, sprijinită de poartă, cu bagajul lângă mine și singura țigară furată pe care o mai aveam în mână. Trist era că de brichetă nu făcusem rost.

Era o glumă. Eu nu fumam.

Simțeam ceva în stomac în timp ce priveam cerul pictat cu câțiva nori pe ici pe colo. Aveam emoții. Chiar dacă trăisem un an în această școală care numai disciplinară nu era, cu atâtea amintiri rele în spate, încă aveam emoții în legătură cu întoarcerea acasă. Voiam să rămân? Nu. Voiam să mă întorc? Nici atât. Dar trebuia. Trebuia doar să termin liceul și aș fi plecat de acolo. Trebuia să rezist un an cu ei, să nu bag în seamă tot ce se spunea și să mă abțin din a-mi nenoroci în bătaie fostele cunoștințe pentru că m-au băgat în așa ceva și m-au lăsat la greu.

Avea să fie dificil. Dar trebuia să țin minte ce m-a învățat unul dintre locotenenți, cel care a fost mai apropiat de mine. *Strânge din dinți, strânge din pumni și treci mai departe. Dacă reacționezi îți faci rău doar ție. Așteaptă momentul perfect.*

Mai era mult până la momentul perfect, dar un an de zile mi-am exersat răbdarea, mi-am consumat nervii, mi-am pus lucrurile cap la cap, mi-am clarificat situația și mi-am dat seama de cum stau piesele pe tabla de șah. Nu avea să fie ușor, dar urma să fie satisfăcător.

Melodia mi se schimbase din nou, apoi din nou. Când în sfârșit m-am uitat la ceas am observat că era trecut de și jumătate. Ori Tom nu mai venea, hotărând cu toții că mai bine stăteam încă un an aici, ori făcuse vreun accident pe drum înapoi.

M-am ridicat, mi-am scuturat blugii uzați și murdari, mi-am luat rucsacul pe umeri și am început să merg jos, spre oraș, bucurându-mă mai mult de clipele care mi-au rămas între cele două inferne ale mele – bucurându-mă de natură.

Am făcut greșeala ca peste încă un sfert de oră de mers să mă uit prin telefonul meu vechi, pe care nu l-am văzut de un an întreg, alături de lucrurile mele personale care *îmi împiedicau educația să se dezvolte*. Probabil că trecuse vremea lui. Cine știe ce mai apăruse într-un an de zile în lume? Mă simțeam ca o persoană care a călătorit în viitor, total inadaptată.

Nu era că nu exista tehnologie inovatoare înăuntrul școlii aceleia blestemată de corecție, căci camere și monitoare erau peste tot. Doar că ni se permitea doar să ne uităm la televizor, care era tăiat la ora zece seara, iar pe el existau numai canale aiurea. Fără telefon, fără muzică, fără poze, fără aplicații de socializare, fără mesaje, fără contact cu lumea de afară și... fără vizite. Cel puțin pentru mine.

Mi-am scuturat capul și m-am uitat prin smartphone. Nu am avut tupeul să privesc galeria, însă, în schimb, am căutat prin agenda telefonică. Probabil unii dintre ei și-au schimbat numerele, dar inima mea tot se agita, fiind conștientă de ele.

Mi-am strâns telefonul în pumn și l-am blocat. Nu făceam decât să îmi alimentez furia și să îmi întunec gândirea.

„Strânge din dinți, din pumni și treci mai departe.”

Îmi repetam fraza în minte ca pe o poezie. Cum unii numărau în gând pentru a se calma, eu repetam această propoziție. Și ce să vezi? Funcționa.

Mi-am deschis ochii curioasă când am auzit un motor apropiindu-se. După modul în care conducea, neglijent, acela sigur era Tom. Exact o oră mai târziu. *A întârziat la fix!*

Un Jeep de culoarea albastru marin s-a făcut văzut pe străduța îngustă, de munte, apoi a încetinit și a oprit brusc, exact la un metru distanță de mine, ridicând praful peste tot

în jur și obligându-mă să îmi feresc privirea. Nu am putut vedea, dar am auzit cum motorul a murit, iar ușa s-a deschis doar pentru a fi trântită înapoi două secunde mai târziu.

— Lucy! m-a strigat o voce bărbătească, profundă.

Suna entuziasmat.

Două brațe puternice m-au cuprins de mijloc, apoi m-au ridicat și m-au învârtit în aer. Abia am avut timp să îl strâng de tricou, pentru a fi sigură că nu voi pica. Chiar nu îmi doream să pier acum, după ce am supraviețuit un an în acel iad.

— Ce faci aici? Veneam după tine tocmai acum, dar...

M-a lăsat pe picioarele mele și m-a susținut cu palmele de umeri. Mi-am putut deschide ochii în sfârșit, pentru a-mi vedea fratele de care mi-a fost dor. Aceleași irisuri albastre, scânteietoare, același zâmbet, care îi făcea valuri pe piele, în colțurile gurii, același păr șaten deschis, aranjat de mama natură, dar... corpul i se mai dezvoltase. Era mai mare, mai puternic, avea umeri mai lați, chiar și după patru luni.

— Ai întârziat o oră, i-am adus la cunoștință. Și *uau*, sala chiar dă roade. Îți stă bine.

Tom rămăsese încruntat, nu se arăta nicidecum mândru de faptul că îl complimentasem.

— Ce tot spui? Mama a spus că ieși la ora treisprezece.

Mi-am dat ochii peste cap. Cum de nu mă gândisem că poate ea era de vină?

— Era doisprezece, dar e OK.

Auzeam un alt motor care se apropia, ceea ce era surprinzător, având în vedere sălbăticia în care ne aflam. Apoi mi-am amintit că stăteam în mijlocul *traficului* și că ar fi fost bine să ne mișcăm de acolo.

— Blochezi drumul. Haide să mergem!

Nu am mai așteptat vreo reacție din partea lui. Mi-am aruncat rucsacul pe locurile din spate, alături de el telefonul

cu căștile, m-am pus în dreapta în timp ce Tom se așeza la volan, apoi am pornit.

Mi-am deschis geamul în timp ce fratele meu mai mare întorcea mașina și mi-am scos mâna afară, dorind să simt aerul cum mi se scurgea printre degete. Probabil eram nebună, dar mai nou iubeam orice însemna libertate și orice îmi aducea aminte de ea. Am învățat să o respect în timpul în care mi-a lipsit.

— Cum ești? a întrebat Tom după câteva minute de tăcere.

Mi-am întors capul și am văzut pe bord o pereche de ochelari de soare. I-am luat și mi-i i-am pus la ochi, uitându-mă în oglindă la cum arăt.

— Îmi plac ăștia. Pot să îi păstrez?

A rămas perplex pentru puțin timp, apoi și-a revenit și a afirmat. Probabil că dorea să îi răspund la întrebare, dar să fim sinceri, o întrebare mai proastă nu ar fi găsit.

— Ține-mă la curent! Ce mai e pe acasă?

Drumul mai dura ceva vreme și voiam să văd cum stăteau lucrurile pe acolo. Ce alt informator mai bun aveam în afară de Tom? Care putea fi și de încredere, cel puțin.

— Nimic nu s-a schimbat într-un an. Mama e la fel, tata e la fel, eu și Erin suntem... aproape la fel.

Se pare că relația lui mergea bine dacă Erin încă îl mai suporta. Și nu prea mai vizita casa noastră, pentru că și părinții noștri făceau la fel. Mă întrebam dacă a mai locuit cineva acolo în timpul în care am fost eu plecată.

— Știi ceva despre... ei?

Am înghițit în sec. Mi-a fost foarte greu să o spun, dar trebuia să aflu. Curiozitatea este un punct slab al rasei umane și un mare defect de-al meu.

Sprâncenele lui Tom s-au unit.

— Amanda și Deborah și-au găsit o nouă înlocuitoare pentru tine, chiar dacă s-au chinuit luni de zile. Carson este

încă păpușa fostului tău iubit, iar Byron e în continuare Byron. Și ei și-au găsit un nou amic.

Tom făcea să pară de parcă plecasem doar o săptămână din oraș, nu un an. Spunea că totul era la fel, dar nu puteam crede asta. Din momentul în care urma să intru pe porțile fostului meu liceu, știam că multe lucruri ar fi fost diferite. Grupul meu nu mai era al meu, și nici nu îmi mai doream să fie. Toți aveau să mă privească urât și să bârfească pe la spatele meu. Probabil până și profesorii și-ar fi dorit să păstreze distanța față de mine. Eram un adevărat monstru în fața societății, un pericol.

— Ei doi se întâlnesc, Lucy.

Am pufnit amuzată și scârbită în același timp. Nu mă miram. Este clișeul tipic american. Fosta cea mai bună prietenă și fostul iubit care erau mai nou împreună. Doar că pe mine nu mă durea în acel fel. Abia așteptam să îi văd în realitate și să râd batjocoritor în fața lor.

— Alte lucruri pe care ar trebui să le știi?

Mă jucam cu mâna și cu aerul pe care îl simțeam bătând împotriva palmei mele. Mă uitam la copacii pe lângă care treceam și vorbeam sec, fără resentimente, pentru că nu îmi păsa. Voiam doar să fiu informată, exact ca un calculator programat.

— Oamenii vorbesc. Și toți știu că este doar vina ta. Au dat vina pe tine, în totalitate.

Nu mă miram, tocmai, mă așteptam.

— Julia?

— Este bine. Am vorbit cu ea. Cred că vrea să te vadă.

Mi-am retras mâna, le-am adus pe amândouă în poală și am afirmat absent. Trebuia să o fac și pe asta, chiar dacă îmi era jenă.

— Și o să ai un nepot, a continuat el.

Mi-am ridicat capul brusc.

Am clipit puternic, poposind cu pleoapele lipite una de cealaltă pentru mai mult timp, strângând puternic, pentru a-mi dovedi că nu visez. Apoi mi-am deschis ochii și l-am privit. Rânjea în timp ce privea drumul cu atenție.

— Doar nu... Vorbești serios? Erin este însărcinată? O să ai un... Un copil?

Mi-am ridicat ochelarii de soare pe cap. Am simțit cum mi-am smuls un fir de păr din cauza vitezei cu care am făcut mișcarea aceasta, dar nu îmi păsa. Mâinile mele mă susțineau, una fiind pusă pe scaunul său și cealaltă pe bord.

Tom nu făcea decât să râdă. I-am dat un pumn în umăr.

— Auci!

— Nu este amuzant! O să am un nepot? Pe bune? Chiar o să am un mic copil extraterestru drăgălaș cu mânuțe mici și ochi mari, exact ca în filme?

Tom continua să râdă. I-am mai dat o lovitură.

— Au! Okay, chiar trebuie să încetezi cu asta.

— Răspunde! i-am ordonat.

Răsetul lui Tom s-a transformat într-un zâmbet mare și mândru. Nu îmi venea să cred așa ceva...

— Da.

— Oh, Doamne! Cât de... Ah! Când ați aflat?

Am simțit cum emoția mă invada. Genul de emoție bună. În sfârșit emoții bune. Eram în extaz.

Zâmbetul fratelui meu s-a restrâns, iar inima mi s-a dezumflat. Un gând mi-a străfulgerat mintea. Nu mă mai vizitase nimeni de patru luni la școala de corecție, inclusiv el. Nu am fost sunată, nimic. Însemna că putea fi de mult.

— Aproape trei luni.

— Oh...

Și m-a lovit dezamăgirea.

În fiecare zi în care eram acolo mă gândeam la ei, la toți. De ce nu mă vizitau, de ce nu mă sunau? Oare le păsa de mine sau se bucurau de timpul în care eu eram plecată?

La un moment dat, am ajuns la decizia că în cazul în care oricare dintre ei ar fi venit la mine și și-ar fi cerut scuze, în special prietenii mei, eu aș fi acceptat. Apoi m-am adunat naibii, i-am aruncat pe toți la gunoi și m-am ridicat să lupt în continuare.

Totuși, chiar dacă nu m-a vizitat des, fratele meu era singurul care nu intra în această categorie. Pe el nici dacă aș fi vrut nu aș fi putut sta supărată. El era eroul meu. Și totuși, în ultimele patru luni m-a lăsat singură, lucru care m-a întărit, dar m-a și rănit. Nu l-am considerat niciodată un trădător, cu toate acestea.

— Îmi pare rău că nu...

— Este în regulă, l-am întrerupt. Ai terminat facultatea, te-ai angajat, ai avut o iubită, prieteni, mai nou o familie. Înțeleg că nu ai avut timp să treci sau să suni.

Tom a pufnit enervat, apoi a frânat brusc, făcându-mă să mă zgâlțâi în mașină. Mi-am pus mâinile pe bord, pentru a mă susține și a avea grijă să nu mă lovesc.

— Sper că glumești! Lucy, ești sora mea mai mică. Aș fi avut mereu puțin timp pentru tine, măcar de un amărât de telefon. Doar că... nu am putut. Nu...

Devenisem confuză, apoi mi-am calculat lucrurile în minte.

— Mama. Ți-a interzis?

Asta era culmea. Mi-ar fi luat până și ultimul lucru bun din viață. Se pare că se pricepea de minune la asta. Nu mă mai mira nimic.

— De parcă aș fi ascultat-o. Ei sunt tutorii tăi, ei decid cine să te viziteze și cine nu. Iar după... acel scandal pe care l-ai avut în urmă cu patru luni, a anulat toate vizitele și telefoanele. Nu am putut face nimic, și crede-mă că am încercat orice. Eu doar...

— E în regulă, Tom.

Am oftat obosită, apoi mi-am strâns dinții, pumnii și ochii. Aveam nevoie de câteva secunde în care să meditez. Era tratamentul meu. Apoi mi-aș fi revenit.

Mi-a luat până și ultima rază de lumină din viața mea. Nu știam cum putea dormi noaptea din cauza asta. Și nu avea nicio scuză, nici măcar una. Eu, ca și părinte, aș fi avut încredere în ceea ce îmi spunea copilul meu, și chiar dacă ar fi fost vinovat de lucruri îngrozitoare, tot nu m-ar fi lăsat inima să îl izolez de orice îi aducea bucurie în viață. Ea era un monstru, nu era mama mea.

— Nu sunt acasă, nu? am întrebat după ce am deschis ochii.

M-am calmat. Eram bine. Oricum mă așteptam din partea ei.

— Nu. Probabil nici nu vor fi o perioadă bună de timp. Mai vin pe aici o dată la câteva luni. Dacă vrei, poți sta cu mine și cu Erin. Știi că ea te adoră și nu crede...

— Nu. Aș vrea acasă, te rog.

— Ești sigură?

— Absolut. Dar voi veni în vizită des, am adăugat râzând.

— Am ușile deschise.

— Perfect.

Drumul a fost o bucurie alături de Tom. Am împins în spate emoțiile negative care îmi răscoleau stomacul când îi auzeam glumele sau întâmplările amuzante prin care a trecut cu Erin. Aproape că uitasem cum era, însă, în același timp, toată perioada în care fusesem plecată trecuse ca o clipă.

Indiferent de compania bună, vremea se scurgea rapid. Patruzeci de kilometri și jumătate de oră s-au scurs printre noi, iar clădirea imensă și rece în care am copilărit s-a înfățișat înaintea noastră. Nici nu îmi aminteam de ce îi spuneam *acasă*. Acea construcție nu avea căldura unei case locuite. Nu o *mai* avea, cel puțin.

Tom a oprit motorul și s-a întors spre mine.

— Te ajut să îți lași totul, te aștept să faci un duș și mergem la mine?

Nu voia să mă lase singură și era drăguț din partea lui, dar asta era tocmai ce aveam nevoie. Trebuia să mă reobișnuiesc cu a fi aici.

Patruzeci de kilometri. Atât de aproape și totuși atât de departe. Totul îmi era străin, dar familiar. Îmi lăsa un gust amar.

— Dacă nu te superi, sunt frântă. Vreau doar să mă schimb și să dorm. Nu am închis un ochi noaptea trecută, probabil din cauza emoțiilor. Și vreau să redescopăr casa.

— Oh.

— Dar ne vedem mâine, da?

Tom mi-a zâmbit și s-a întins spre locul meu, luându-mă scurt în brațe.

— Poți veni mereu la mine.

Mi-am luat lucrurile și am ieșit din mașină. Am trântit cam tare ușa în urma mea, după care i-am făcut scurt cu mâna.

— Stai departe de belele, puștoaico.

Am zâmbit când s-a îndepărtat pe alee, până când s-a întors și s-a făcut nevăzut. Acesta era felul său de a-mi spune că mă iubește sau că îi este dor de mine. Nu aveam nevoie să o spună direct, eu înțelegeam.

Am scos tot aerul afară din plămâni cu o răsuflare. Bun. Eram doar eu și casa mea imensă, plină de amintiri urâte. Puteam să îi fac față. Se mai puneă și faptul că Byron îmi era vecin? Bine că terenurile erau destul de mari și probabil nu m-ar fi văzut. Asta dacă nu ar fi pândit pe geam toată ziua, căutându-mă.

Nu aveam habar de ce, dar trăiam cu vaga impresie că toată lumea știa că eu urma să sosesc astăzi. Bârfele se

împrăștiau aici cu doar o apăsare de buton. Bum! Tot orașul era conștient de noutăți. Nu știam de ce mai aveam nevoie de ziar sau de știri.

— O poți face, Lucy, mi-am șoptit singură.

Din instinct, privirea mi-a zburat la cealaltă casă, cea în care îmi petreceam mai mult timp decât în propria locuință. Pereții albi de cărămidă înălțau o clădire impresionantă, cu multe camere interioare și destul spațiu pentru a caza cinci echipe de fotbal. Un geam în special mi-a atras atenția. Geamul dormitorului său, cel care era exact în dreptul patului. Nu vedeam nimic de aici, bineînțeles, însă tot mă cutremuram din cauza senzației, a amintirilor, a acelui sentiment fioros de înstrăinare.

Am inspirat adânc și apoi am expirat. Mi-am pus picioarele în mișcare în timp ce priveam casa mea acum. Era la fel de maiestuoasă, dar în nuanțe de maro, cu o piscină mare în spate și o curte îngrijită, aranjată și decorată cu flori multicolore și gard viu. Sigur părinții mei angajaseră mai mult personal care se ocupa ca totul să fie la locul lui când ei nu erau în zonă. Mi-ar fi părut rău să fie acum aici, sau oricând aș fi fost eu acasă.

Primul pas a fost îngrozitor de greu. Când am urcat de pe aleea pietruită pe prima scară care ducea spre ușă am crezut că nu o puteam face. Apoi mi-am dus câte un picior în fața celuilalt și am descuiat ușa cu mâinile tremurânde. Și eram aici. Din nou. *Acasă*.

Pustietate. Nimic la care să nu mă fi așteptat deja. Holul înalt și modern, din care porneau două scări spiralate spre tavan din stânga și dreapta mea, era mai liniștit ca niciodată. Știam sigur că dacă aș fi strigat, un ecou puternic și gol al vocii mele ar fi venit ca răspuns. Nu era nimeni.

Am închis ușa după mine, apoi am urcat, fără să mă intereseze nimic altceva din casă în afară de camera mea.

A fost un șoc să o găsesc exact în aceeași stare, fără pic de praf pe niciun lucru de-al meu. Peretele făcut în totalitate din geam, cel care avea vedere la casa lui Byron, avea draperiile trase, dar telescopul încă era în fața lui. Alte amintiri despre cum ne uitam noi unul la celălalt prin telescop, sau cum priveam stelele prin el... Atât de proastă eram...

Patul meu era făcut, cu toate cele douăsprezece perne pufoase pe care le iubeam. Biblioteca era fără praf, biroul la fel, televizorul, toate lucrurile de fapt.

Am mers spre baie. Până și acolo toate au rămas la locul lor. Machiajele, produsele de înfrumusețare și gelurile de duș, șampoanele, totul. Se simțea ca și cum nu aș fi plecat niciodată. Se simțea exact la fel. Doar eu eram diferită.

— Casă dulce casă, am șoptit ironică.

Nici măcar ironică nu puteam fi din cauza oboselii sau a stresului. Tot ceea ce îmi doream era o baie fierbinte în care să mă răsfăț cu gelul meu de duș de ciocolată, de care mi-a fost mai dor decât orice și oricine. Săpunul de duzină nu era tocmai preferatul meu, dar acolo a trebuit să mă obișnuiesc cu condițiile.

Asta am și făcut. Cea mai lungă baie, apoi epilare, apoi cel mai plăcut spa, cu mască de față de castraveți și toate cremele pe care le aveam. Probabil că am fost închisă acolo vreo trei ore, pe puțin. Și când am ieșit în halat, cu un prosop în jurul părului meu lung, aproape că mă simțeam ca nouă.

Ceasul era vreo șase, am stat mai mult decât credeam. Și încă îmi era somn, dar tot ceea ce nu îmi doream era să stau închisă în această casă rece și goală. În plus... voiam să îmi redescopăr orașul. Poate că nu ar fi fost atât de rău să ies. Și poate că în garaj exista o mașină pentru mine...

Am rânjit, am pus muzică la boxe, încât să vibreze toată casa, apoi m-am îmbrăcat și mi-am uscat părul. Nu aveam nevoie de machiaj, nu eram în stare să mă aranjez, plus că

nu o mai făcusem de un an. Oare mai știam să îmi fac o linie dreaptă cu eyelinerul? Probabil că nu.

Niște blugi rupți, sandale și un maiou scurt, până în talie, care să mă lase cu buricul gol, a fost tot ceea ce am avut nevoie. Doamne, de hainele mele chiar îmi fusese dor. Mă săturasem de uniforma murdară de militar și de tricourile largi. Plus că acum puteam să îmi țin părul desprins, care crescuse enorm de mult, fiind legat mai mereu strâns în coc.

Eram pregătită. Mi-am luat ochelarii de soare, apoi am alergat pe scări în jos. Am ieșit prin garaj și mi-am văzut mașina neagră printre restul. Mi-am colectat cheile de pe cui, după care am pornit la plimbare cu cadoul primit la împlinirea vârstei de șaisprezece ani. Nu mai condusesem de un an, speram că mai știam cum se face.

Rezervorul era plin. Dacă nu mai știam, aveam toate condițiile să învăț, nu?

Primul lucru pe care l-am făcut? Picioarul mi-a alunecat pe ambreiaj și motorul mi-a murit. Da, categoric trebuia să mă reobișnuiesc cu condusul. Hai să spunem doar că a doua oară a fost mai bine, dar am apăsat accelerația prea brusc și roțile au scârțâit sub mașină. Sigur am lăsat niște urme și am trezit niște vecini. Speram ca nu toți vecinii să fie acasă.

Am ieșit în străzile destul de aglomerate ale Phoenixului și mi-am scos antitalentul în materie de condus la iveală. Recunosc, am fost claxonată des și mi s-au adresat multe cuvinte nu prea frumoase, dar am supraviețuit. În aproximativ o oră de mers aiurea prin oraș și de vizitat vechi locuri, am hotărât să parchez la mall.

Era momentul potrivit să îmi fac apariția în public? Mai ales în locul în care își petreceau majoritatea tinerilor timpul la acea oră? Posibil că nu. Eram îmbrăcată cum trebuie? La naiba, da! În sfârșit arătam bine în haine. Și nu numai atât, eu arătam mai bine, cu totul. După un an de antrenamente obligatorii și pedepsele în care eram pusă la muncă, corpul

meu a cooperat, și am dobândit abdomenul la care am visat de atât timp, motiv pentru care îl și arătam cu acest maiou.

Poate nu era tocmai momentul și locul potrivit în care să apar, dar nu aveam de gând să rămân pentru restul verii în casă. Mai era o lună până să începă școala. În niciun caz nu voiam să îmi fac apariția acolo pentru prima dată. Când se întâmpla să fiu văzută, se întâmpla.

Mi-am luat o *coffee to go* și m-am plimbat prin lumea necunoscută mie. Aproape că mă întrebam dacă acesta era tot Phoenixul pe care îl știam eu, nu mai recunoșteam nicio persoană din cei pe lângă care treceam. Măcar locurile au rămas la fel și am știut unde să merg și unde nu.

Magazinul de cărți era deschis. Locul meu preferat din mall mă primea cu brațele desfăcute, iar eu nu am putut rezista să nu mă avânt direct în ele.

Încă un lucru bun la faptul că am fost dispărută pentru un an de zile? Au ieșit majoritatea cărților pe care le așteptasem. Și probabil că urma să îmi iau câteva tone de foi capsate într-un ambalaj frumos.

Exact cum credeam, zeci de cărți noi, interesante, pe care am stat să le verific pe toate părțile, mă așteptau pe rafturile lustruite, cuminiți, dornice să fie cumpărate. A trebuit să îmi las teancul pe care m-am hotărât deocamdată să îl cumpăr la casierie, apoi am revenit să caut mai multe. Încă nu vizitasem toate culoarele.

Aici era atât de liniște față de afară. Puteam să citesc în pace spatele copertelor, să le înțeleg și să le simt. Nu pricepem de ce o mare majoritate a oamenilor preferau să ocolească librăria și să meargă direct la magazinele de haine, bijuterii sau mâncare, în loc să intre puțin aici. Sau chiar să dispară în cinematograful pentru două ore când puteau citi cărți în acel timp. Nu vorbea fandosirea din mine atunci când spuneam că preferam cărțile în locul unui film. Pur și simplu modul în care o carte detalia o poveste mă sensibiliza mai

mult decât simple imagini apărute pe un ecran mare. Dar fiecare avea gusturile lui, nu? Și se părea că eram singura ciudată cu aceste gusturi pe o rază de un kilometru, pentru că eram doar eu în...

Nu eram doar eu în librărie.

Tocmai intrasem pe un alt culoar când o prezență mi-a atras atenția. O făcuse pentru că era singura persoană de aici, dar mai ales pentru că era de vârsta mea, aproximativ. Și mai era și băiat. Destinul râdea de mine.

Și se pare că și băiatul respectiv.

Am apucat să îl observ pentru o secundă cum citea o carte de acțiune și mister, ținând-o doar într-o mână, cealaltă fiindu-i așezată lejer în buzunarul blugilor, cu capul puțin aplecat și o încruntătură de concentrare pe față. Imediat a observat mișcarea mea, chiar dacă a făcut-o și cu colțul ochiului, apoi și-a rotit capul spre mine și mi-a zâmbit, privindu-mă fix – nu plimbându-și ochii pe tot corpul meu, ci privindu-mă fix în ochi. Și, Doamne, ochii lui semănau cu ciocolata neagră topită, amărui și în același timp dulci. Avea tenul bronzat și sprânceana dreaptă îi era tăiată de o mică cicatrice, care îi oferea autenticitate. Îl făcea mai frumos.

Tipul acesta semăna cu prototipul perfect al unui sânge latin cult.

I-am zâmbit înapoi timid și, cel mai probabil strâmb, după care m-am concentrat pe cărți, cu greu. M-am întors spre ele, analizându-le copertele și interiorul, dar îmi era cam greu să mă focusez acum. Plus că îmi doream ceva care se afla lângă el și îmi era rușine să... Oh, Doamne! Un an în școala de corecție cu toți acei oameni nesimțiți și stricți, răutăcioși, iar mie îmi era frică să mă apropii de un străin pentru a lua o carte de pe raft?

La gândul acesta mi-am lăsat prostiile deoparte și am mers ușor către partea raftului în care se afla cartea aceea. Putea crede ce voia el, că m-am apropiat doar să flirtez,

nu știu, problema lui. Eu chiar voiam acea carte. Și m-am bucurat că m-am apropiat, căci cum am luat-o în mână știam că aveam de gând să o cumpăr.

— Dacă citești aia, s-ar putea să vrei toată seria. Provoacă dependență, mi-a spus o voce profundă și bărbătească.

M-am cutremurat. El tocmai vorbise cu mine, dar ochii mei erau încă în carte. Nu voiam să îi dau atenție.

Și cine mai era și el? Puteam jura că tot tineretul din Phoenix, chiar dacă era un oraș destul de mare, însă pe el nici măcar nu îl văzusem vreodată.

— A, da? am întrebat neinteresată.

Am citit puțin din interior, apoi am închis-o, hotărându-mă să fac ca el. Îmi luam toată seria.

M-am uitat după celelalte volume.

— Da. Scriitoarea aceasta are ceva aparte, un stil special și misterios care te intrigă.

Găsisem o copie a volumelor doi și trei. Nu știam exact câte mai erau și oricum nu îmi mai încăpeau multe în mâini. M-am hotărât să merg la casierie și să o întreb pe doamna de acolo de restul în timp ce îmi lăsam și marfa care nu mai avea loc în brațele mele. Înainte să mă mișc însă, băiatul nou a lăsat cartea lui deoparte și a cules alte trei cărți de pe rafturi.

— Lasă-mă să te ajut, mi-a cerut.

Nu am avut timp să obiectez sau să îl aprob când mi-a luat multe dintre cărți și m-a ajutat să le car spre casierie.

Când a văzut teancurile pe care le aveam acolo s-a mirat, dar nu a comentat. Eu, în schimb, am simțit un mic moment de tensiune, deoarece doream să îmi încerc cardul vechi, și eram curioasă dacă mama îl anulasese sau nu. Mă rugam în gând să nu mă fac de râs din cauza ei iar, pentru că nu aveam bani și am cărat toate aceste cărți degeaba, însă când casierița mi-a introdus cardul în aparat și mi-l i-a

înmânat împreună cu chitanța, am zâmbit fericită și ușurată. Acum cărțile aranjate în două plase mari erau ale mele și doar ale mele.

Am mulțumit, însă înainte să îmi iau noile achiziții, ele erau deja în mâinile necunoscutului de lângă mine.

— Te ajut cu ele până la mașină. Sunt grele.

De parcă eu nu știam. Dar cu toate antrenamentele de la școala de corecție, probabil nu mi-ar fi fost greu să le car. Totuși, băiatul îmi era simpatic, și l-am lăsat să mi-i le ducă.

Am ieșit din librărie, salutând și mulțumind, apoi am luat-o la pas pe holurile mallului. Nu a durat mult până să începă o conversație.

— Ești nouă pe aici? Nu te-am mai văzut până acum.

Aproape că îmi venea să râd. Eu ar fi trebuit să îl întreb acest lucru, pentru că locuiam în Phoenix de când mă știam, iar pe el nu îl văzusem până anul trecut, când am plecat. Totuși, nu era necesar ca el să știe ceva.

— Cam așa ceva, i-am răspuns politicoasă.

— Și vei merge la liceu aici sau la facultate?

Răspunsul mi-a venit aproape automat.

— La liceul PHS.

Băiatul cel nou a pufnit în el, de parcă știa ceva amuzant ce eu nu știam.

— Poate că îți voi face un tur. Știu cum este să fii tipul nou, am experimentat asta anul trecut.

Am afirmat din cap absentă când am ieșit din mall și ne îndreptam spre parcare. Sigur nu mi-ar fi făcut un tur după ce ar fi aflat cine eram. Îmi părea rău că mergea la același liceu cu mine, am avut o speranță că am fi putut să mai vorbim în viitor. Era drăguț.

— Poate, am răspuns în cele din urmă, pierdută.

Am mai făcut câțiva pași prin parcare.

— Tu chiar nu vorbești mult, nu? a întrebat amuzat.

Aproape că îmi venea să râd, dar m-am întors spre el și i-am văzut din nou ochii ciocolatii și zâmbetul creț. Am înghițit în sec.

— Și ție chiar îți place să vorbești, nu? i-am întors-o.

Zâmbetul său copilăros și frumos s-a transformat într-un rânjel.

— Numai cu fetele drăguțe din librării.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Care sunt în număr de una până acum, a continuat el.

Aproape că mi-a răpit un zâmbet. Sau poate chiar am zâmbit și nu mi-am dat eu seama. Dar am avut noroc că am ajuns la mașină în următoarea secundă, iar el mi-a pus plasele în portbagaj. Poate că așa fi putut să îi mulțumesc și să fug imediat de acolo. Poate, dacă nu s-ar fi mișcat ca melcul. Și aveam impresia că o făcea intenționat.

— Gata! A fost o plăcere să te ajut, domnișoară...

A făcut o pauză, dându-mi de înțeles că voia să îmi afle numele, dar m-am prefăcut că nu am observat. Dacă era la PHS sigur auzise măcar o dată de numele meu. Chiar nu voiam să facă conexiuni, indiferent dacă peste o lună ne vedeam oricum la liceu și ar fi aflat.

— Și eu îți mulțumesc, bunule domn. Acum trebuie să plec.

Am închis portbagajul, apoi m-am îndreptat spre ușa șoferului. Înainte să intru, am observat că el încă era în spatele meu.

— Bănuiesc că ne mai vedem pe aici? a întrebat, zâmbindu-mi.

Nu avea jenă, nu mă întrebuse rușinos, de parcă s-ar fi simțit aiurea că flirta cu prea mult tupeu. Dimpotrivă! Era lejer, în largul său, cu acel zâmbet relaxat și creț, mâinile în buzunare și privirea fixă în ochii mei, de parcă putea să mă dezbrace de toate straturile mele de secrete cu o singură secundă în care s-ar fi uitat la mine.

— Probabil că nu, i-am răspuns, afișând și eu tupeul meu.

Mi-am coborât ochelarii pe ochi, deoarece soarele care apunea îmi bloca privirea spre el.

Băiatul nou a râs.

— Nu credeam că voi spune asta, dar liceul este o speranță. Chiar dacă nu ne mai vedem pe aici, acolo sigur o vom face.

Îmi părea rău pentru că avea dreptate, căci îmi plăcea ca eu să am mereu dreptate și ultimul cuvânt de spus într-o conversație. În același timp nu îmi părea rău, pentru că l-aș mai fi văzut și chiar mi-ar fi plăcut să ne mai întâlnim. Totuși, orgoliul este orgoliu.

Am pufnit amuzată, apoi am intrat pe locul șoferului, lăsând geamul deschis, deoarece mă topeam din cauza căldurii. Am pornit motorul, iar el tot acolo era. S-a sprijinit de mașina mea când s-a aplecat și m-a privit din nou cu profunzimea ciocolatei care îi dansa în ochi.

— Ne mai vedem, misterioaso, mi-a zâmbit.

— Pa, băiatule nou.

Acesta a râs și s-a îndepărtat de mașină, lăsându-mă să plec de acolo. Am avut nevoie de toată concentrarea să nu lovesc pe cineva și să nu mă fac de râs, având în vedere abilitățile mele în materie de șofat. Dar am reușit să dispar de acolo ca o doamnă și... nici măcar nu știam încotro mă îndreptam. Înapoi acasă? Înapoi la singurătate? Pentru o clipă simțisem că nu mai eram singură, apoi a trecut.

Chiar dacă i-am spus lui Tom că urma să îi vizitez a doua zi, nu m-am putut abține și m-am dus la el și la Erin în schimb. Am avut parte de prea multă singurătate. Nu mai voiam să stau departe mult timp de cei dragi.

Iar persoanele care îmi erau dragi puteam să le număr pe doar două degete.

Capitolul 2

Niciodată nu m-am așteptat la un comitet de primire în fața casei mele în momentul în care m-aș fi întors. Nu mă gândeam la o petrecere cu baloane sau ca sute de copii de la școală să fi venit pentru a-mi ura bun venit acasă. Dar un amărât de telefon din partea propriilor mei părinți chiar îmi doream. În schimb am primit un simplu și singur mesaj de la tata.

Mă bucur că ai ajuns. Vorbim acasă. Tata.

De parcă mai era nevoie să se semneze.

În fine. Important este că după încă o săptămână eram tot aici, tot singură, tot mai plictisită. Vizitele pe care i le făceam fratelui meu și lui Erin erau cele mai bune părți ale existenței mele, iar vederea micuțului sau micuței care își făcea loc prin burtica tinerei mămici și viitoarei mele cumnate mă entuziasma. Să nu mai spun că aflarea veștii că se vor căsători și faptul că mi-au cerut să le fiu domnișoară de onoare a fost ceva... Pur și simplu *uau*. M-am bucurat și i-am molipsit cu energia mea, aproape că s-au săturat de mine până am plecat acasă.

În ultimele zile îmi petreceam prea mult timp la ei și cu ei, știam asta. Și chiar dacă îmi spuneau mereu că se bucurau de compania mea, eram conștientă de faptul că mai aveau nevoie și de ceva intimitate de cuplu. Așa că la exact o săptămână după ce am venit eu, sâmbăta, le-am lăsat liber, spunându-le că am treabă și că trebuia să îmi rearanjez lucrurile prin cameră. Oricum aveam cel puțin douăzeci de cărți pe care trebuia să le aranjez în bibliotecă și să le trec în agenda mea.

Păcat că biblioteca a fost gata repede. M-am plimbat prin toată casa, m-am uitat la un film și la un episod dintr-un serial nou, apoi m-am plictisit din nou. Mă gândisem pentru o secundă să înot în piscina din spate – iubeam să fac asta înainte. Dar știam că Byron era conștient de ceea ce îmi plăcea mie să fac și nu voiam să risc să fie acasă și să mă zărească de pe geam. Încă nu eram în stare să port o conversație cu el sau cu oricare dintre ei.

Ce mai era de făcut? Am citit. Am citit și am citit până când m-au usturat ochii, apoi am adormit cu cartea în brațe, doar pentru a mă trezi patru ore mai târziu, la opt seara. Nu știam ce mai puteam face în noaptea aceea, căci somnul îmi era compromis.

M-am plimbat prin casă, am mâncat ceva din ce era gătit în frigider, apoi am ascultat cum pașii străinii se îndepărtau în celelalte camere.

Mereu era așa, încă de când venisem. Eu nu aveam habar dacă eram jefuită sau nu, căci angajații de aici erau exact ca și hoții. Nu i-am văzut niciodată în casă, nu au făcut decât să plece când eu mă apropiam. Totuși curățau după mine, îmi găteau și îmi spălau rufe. Locuiam într-o casă magică, unde nu trebuia să suporti pe nimeni, dar nici să te îngrijești singur. Îmi plăcea acest lucru.

Până am mâncat și am urcat înapoi în camera mea ceasul se făcuse nouă. Nu eram în stare să stau o zi întreagă doar înăuntru, trebuia să fac ceva, orice, până și o plimbare scurtă, pe jos sau cu mașina, așa că m-am îmbrăcat și am plecat.

Douăzeci de minute mai târziu am ieșit cu automobilul din garaj, lăsând plafonul jos și permițând aerului răcoros al nopții de vară să mă învăluie. În sfârșit puteam respira, fiind aici, afară. După un an cu program și o oră de stingere nu mai suportam să stau undeva nemișcată, singură, într-o

atmosferă închisă. Voiam să respir totul, să simt totul, să fiu înconjurată de o mare de oameni obișnuiți.

Știam unde voiam să mă duc.

Era asta o greșeală? Probabil. Aveam să regret? Cu siguranță. Îmi doream să o fac? Absolut.

Măcar eram îmbrăcată adecvat, cu blugi largi și răvășiți, tocuri cu multe bretele și un top scurt. Arătam bine pentru o noapte de sâmbătă în club.

Voiam să mă răzgândesc, eram pe cale să mă răzgândesc. Mă plimbasesm vreo trei ore cu mașina, vizitând tot felul de locuri vechi, îmbibate în amintiri. Asta mi-a făcut bine, m-a pregătit pentru ce urma să fac, m-a întărit, m-a însetat mai tare după răzbunare.

Plănuisem ca intrarea mea spectaculoasă să aibă loc la școală, în prima zi, unde mă puteau vedea cu toții, dar o noapte în clubul lor era mai îndrăzneț, cutezant. Voiam să fac ravagii doar cu prezența mea, să le observ mirarea să mă bucur de faptul că sunt șocați că m-am întors. Voiam să le fie frică. Știam că le va fi frică.

Asta era prima noastră întâlnire după acel an. Chit că nu mă simțeam complet pregătită să port o discuție cu ei, voiam să ne vedem măcar pentru o secundă.

Decizia aceasta luată în mod spontan era posibil să îmi schimbe planurile.

Puțin după miezul nopții, când era cel mai aglomerat, am parcat în fața clubului *Blue*. Fusesem clienta lor fidelă și prostituță care venea la brațul lui Byron pentru o vreme așa lungă... Nu m-am mirat când gardianul m-a recunoscut și m-a lăsat să intru înaintea tuturor celor de la coadă, chiar dacă mă schimbasesm din punct de vedere al aspectului de când nu ne-am mai văzut.

Era bine de știut că nu îmi interzisese nimeni să apar aici.

Intrasem în clădirea impresionantă și dintr-odată respiram mai greu. Nu era din cauza izului de alcool și al fumului de țigări. Ei erau aici, cu toții. Știam asta, chiar dacă nu am putut să îmi îndrept privirea spre locul lor decât pentru o fracțiune de secundă.

Copiii celor mai bogați oameni din oraș stăteau în cel mai bun loc din club, evident. La terasa interioară, pe canapelele confortabile, de unde puteau vedea fiecare unghi al încăperii maiestuoase.

Era perfect. Puteau să mă vadă.

Mi-am făcut loc ușor spre centrul ringului de dans, care era un spațiu rotund, imens, cu canapele mici pe margini, spre care trebuia să cobori câteva scări. Era ca și cum ar fi intrat într-o piscină goală și amenajată cu gust. Barurile erau în stânga și în dreapta lor, la nivelul podelei, înainte să cobori pe trepte. Nu voiam să îmi pierd timp prin a-mi căuta băutură.

Un ritm al unei melodii noi mi-a făcut să îmi închid ochii și să îmi mișc mâinile și gâtul, apoi să mă legăn deodată cu el. Se simțea relaxant, mă încălzea pentru adevăratul dans, pentru adevărata distracție. Chiar îmi era dor să mă aflu într-un club, cu toate că înainte nu îmi plăcea niciodată să intru aici.

Ajunsesem în mijloc, iar eu continuam să simt muzica de care îmi era dor, să dansez pe ea singură, ca și cum asta era ceva normal. Dar chiar era pentru mine, mă desfășuram liber fiind fără partener, mă mișcam fără rușine și reținerea de a atinge un străin. Simțeam muzica, îmi simțeam mișcărilor, la fel cum timpanul meu simțea vibrațiile care veneau din boxe, iar inima mea simțea ritmul ca pe propriile bătăi. Eram liberă. În sfârșit eram liberă.

Dar eram și privită. Știam. Simțeam și asta. Nu îmi păsa.

Mă mișcam deodată cu mulțimea, mă pierdeam în marea de oameni și totodată știam că mă diferențiam de ei. Pentru foștii mei prieteni mereu mă diferențiam. M-ar fi observat din prima, dintr-o mie de oameni. Și le-ar fi fost frică.

Am ajuns la un moment în care părul mi s-a ridicat pe mâini, un moment în care priviri îmi suflau în ceafă și flori mi se ridicau pe șira spinării. Știam că se uitau cu toții și voiam să mă întorc, pentru a-i privi în ochi, de aici, de jos, și a le transmite prin contactul nostru vizual faptul că m-am întors, și nu voi pleca din nou atât de ușor.

Eram pe cale să îmi fac mișcarea grațioasă de lebădă neagră, de scorpie supremă. Mă întorsesem deja pe jumătate, voiam să îmi ridic capul de pe acum, însă umărul meu lovise una dintre persoanele din mulțime.

Nu eram proastă, îmi calculasem spațiul cu mișcările pe care le executasem până acum. Cineva se apropiase prea rapid de mine, în mod intenționat. Iar când mi-am ridicat privirea, în loc să îi văd pe ei sus, șocați, plini de spaimă, înfricoșați, l-am văzut pe el. Tipul cel nou.

M-am încruntat la început. Se pare că eu eram cea șocată la urma urmei.

M-am oprit din orice mișcare și i-am sorbit puțin ochii ciocolatii din priviri, până când mi-am dat seama că trebuia să mă uit la locul lor. Nu mai erau acolo. Dar știam că au fost. Îi văzusem cu colțul ochilor înainte să intru.

— Țsta e modul tău de a-ți face prieteni în orașul nou? Vii singură în club? m-a întrebat tipul misterios, apropiindu-se de mine și vorbindu-mi în ureche.

Alte vibrații, pe lângă cele produse de basul muzicii, mi-au gădilat timpanul.

Umerii mei s-au lăsat în jos, pleoștiți din cauza dezamăgirii. Știam că m-au văzut și că au luat-o la fugă, dar...

Chiar îmi doream să le fi văzut fețele înainte să o facă. Ar fi fost de neprețuit. Am ratat asta.

— Probabil. Dar acum plec.

Nu știi dacă m-a auzit sau nu, însă eu m-am întors pe tocuri și am pornit spre ieșire, plictisindu-mă deja de atmosfera clubului. Lipsa satisfacției răzbunării mi-a stricat cheful. Se pare că nimic nu mă mai ținea în priză atât de bine precum asta.

Urcasem scările ringului de dans și am ajuns la nivelul parterului, unde erau barurile. Mi-am continuat drumul până afară și nu m-am oprit până nu am simțit aerul răcoros al nopții cum mi-a înfiorat pielea transpirată. Acum îmi era frig. Trebuia să ridic acoperișul mașinii – lucru ce l-am făcut când am ajuns la ea. Păcat că mecanismul funcționa prea încet. Am fost ajunsă din urmă.

Ciocolata pe două picioare m-a urmărit. I-am auzit pașii în spatele meu și m-am întors pentru a mă asigura că el era. Reținut, precaut cu privire la mine, și-a ridicat mâinile în aer de parcă ar fi încercat să convingă o gazelă că nu îi voia răul. Am avut timp să văd și cum îi stătea acea cămașă albă pe corp, foarte strânsă în jurul abdomenului. Arăta foarte bine, foarte elegant.

— Vreau doar să știi că nu te urmăresc, m-a avertizat el. Mi-am ridicat o sprânceană la el, în mod sugestiv.

— Bine, poate doar din club până în parcare. Dar atât. Ne-am întâlnit din coincidență.

Am pufnit, apoi, când acoperișul lent a fost complet ridicat, m-am îndreptat spre ușa șoferului.

— Eu sunt Nathan, apropo, a strigat în urma mea. Doar în caz că... știi tu, te-ar interesa.

L-am privit cu puțin amuzament pe chip. Nu prea îmi venea să râd acum, după o posibilă întâlnire cu vechii oa-

meni din viața mea, dar acest tip era... Nu știu. Era ceva la el și atât.

— Ce te-ar face să crezi că m-ar interesa? l-am întrebat, intrându-i în joc.

Ce mai aveam de pierdut, zău așa?

Nathan și-a pus mâinile în buzunare și a zâmbit cu colțul gurii, semn că se mai relaxase.

— Nimic. Doar că eu sunt interesat și vreau să cred că e reciproc.

Frumos, citea și era tupeist.

Nu știam dacă eram interesată înainte, nu mă gândisem niciodată la o aventură sau o relație în următorul an pe care îl mai aveam de petrecut în Phoenix, dar acest băiat putea să mă facă să mă răzgândesc dacă o ținea tot așa.

Am pufnit ironică, apoi i-am zâmbit misterios.

— Îmi place să cred că prima oară este o greșeală, a doua oară o coincidență și a treia oară destin, i-am mărturisit, lăsându-mi zâmbetul să îmi piară ușor pe chip.

El nu a rostit nimic încă, ceea ce mi-a dat ocazia să continui când mi-am revenit în simțiri.

— Găsește-mă și a treia oară, Nathan.

Am deschis ușa de la mașină, apoi am urcat la volan. Când doream să închid la loc portiera, o forță mai mare s-a pus împotriva mea. Nathan ținea de ea, stând aplecat, pentru a-mi putea susține privirea.

— Vreau un singur nume înainte, mi-a cerut cu privirea sa ciocolatie.

În lumina asta slabă puteai jura că ochii lui erau mai negrii decât abisele. Nu știam de ce, dar mă pierdeam în ei mai rău decât o făceam într-un vârtej.

— Lucy, i-am rostit fără voia mea.

Până când să îmi dau seama ce am spus, Nathan a zâmbit ușor, fermecător.

— Lucy, a repetat după mine.

S-a îndepărtat, dar înainte să închidă ușa și să mă lase să plec a mai spus un singur lucru.

— Am să te găsesc și a treia oară, Lucy.

Respirația mi s-a subțiat când a închis ușa și a așteptat lângă mașină până am plecat. Abia când m-am trezit singură am observat mirosul său care inspira pură masculinitate și era peste tot în jurul meu.

Știam că o va face, că mă va găsi, doar spusese că mergeam la același liceu. Poate că de asta am și vrut să lansez această provocare – voiam să mă găsească. Dar imediat ce ar fi aflat cine eram și-ar fi dorit să nu mă cunoască așa.

* * *

— Abia aștept să văd ce va fi! am spus cu încântare în timp ce eu și Erin căutam hăinuțe prin mall pentru viitorul meu nepot. Așa voi ști și eu dacă pot să îi cumpăr haine roz sau nu. E aiurea să ieși numai lucruri galbene și verzi.

Viitoarea mea cumnată a râs, luând de pe raft o pereche de botoșei galbeni. Măcar nu erau verzi. Nu îmi plăcea verdele.

— Oh, și abia aștept să miște. Să îi simt mânuțele sub pielea ta. Cred că este... Uau. V-ați gândit la un nume pentru fiecare sex?

Eram stresantă, știu. Dar asta eram eu cu persoanele la care țineam. Erin a fost mereu o fată frumoasă, cu părul ei creț și lung, dar și una cu un caracter nobil. Adăugând faptul că acum îmi purta în pântec nepotul... Da, o adoram. Și nu mă puteam dezlipi de ea, nu puteam să tac din gură. Voiam să aflu totul, cum se simțea, dacă avea nevoie de ceva, voiam să o ajut, voiam să o susțin, să vorbim și să ne înțelegem.

Erin a râs ușor, feminin, drăguț, exact așa cum o făcea mereu.

— Ai grijă să mai și respiri printre cuvinte, Lucy.

Mă jenasem pentru o secundă, dar i-am zâmbit și eu larg. Nu îmi ceream scuze, nu aveam de ce. Știa de ce mă comportam așa.

— Și da. Ne-am gândit la Lucas, în cazul în care va fi băiat. Și la Bella în cazul în care va fi fată.

— Sunt frumoase.

— Mulțumesc, mi-a zâmbit.

Categoric îmi plăcea Erin. Nu credeam că fratele meu își putea alege o soție și o iubită mai bună decât ea.

Mă bucuram atât de mult pentru amândoi. Meritau să fie fericiți. Tom, după cât a pățimit cu părinții noștri, după ce a plecat de acasă în urma unei cerți de-a lor și după ce prietenii din anturajul său l-au lăsat la greu, a avut nevoie de cineva care să îl pună pe picioare. Nimeni nu l-ar fi ridicat mai bine decât Erin. Cât despre ea, știam că și ea a avut momente grele în viață, chiar dacă nu știam exact ce momente, dar Tom a ajutat-o la rândul lui.

Îi vedeam și nu puteam crede cum o iubire ca a lor putea fi reală. Privirile pe care și le aruncau exprimau numai tandrețe, ofereau mesajul de *aș face orice pentru tine*, chiar dacă nu o spuneau cu voce tare mereu. O iubire ca a lor era menită să dureze și să vindece, să prospere și să creeze. Știam că era scris ca ei să rămână împreună pe viață, sau cel puțin pentru foarte, foarte mult timp.

Aprape că eram geloasă. Ba nu, sunt sigură că eram geloasă. Pentru că eu nu avusesem parte de așa ceva și nici nu urma să am vreodată. Dar mai ales pentru că eu chiar am crezut că avusesem așa ceva, cu Byron. După ce i-am văzut pe Erin și Tom, după ce am observat cum arată iubirea adevărată, nu m-ar mai fi păcălit niciun băiat legat de sentimentele sale.

Am făcut câteva cumpărături, apoi Tom a apărut să ne ajute la bagaje. Nu a lăsat-o pe Erin să care nimic, i-a deschis ușa de la mașină, a ajutat-o să urce pe scaunul copilotului, chiar dacă nu avea nevoie, și o întreba din zece în zece minute cum se simțea. Despre asta vorbeam. Gesturile acelea mici care contează enorm. Fratele meu era dat peste cap de îndrăgostit, iar eu mă bucuram enorm pentru el.

— Astăzi vreau să merg la piscină. Este prea frumos afară să nu înot. Vreți să vă alăturați? i-am întrebat pe drum.

Tom părea încolțit din cauza propunerii mele. Dacă relația mea cu părinții era nasoală, a lui era și mai și. Bineînțeles că nu era vina lui, dar a reușit să pună paie pe foc când s-a certat cu mama și tata, în urmă cu vreo doi ani, și când s-a mutat. Credeam că părinții noștri îl vor renega pe viață. Nu a fost nici chiar așa, dar oricum nu discutau, nici măcar puțin, doar de nevoie. Cât despre bani, Tom se întreținea singur și nu prea mai trecea pe acasă, fosta lui casă.

— Nu știu ce să zic. Dar voi două puteți merge.

De atât aveam nevoie.

— Erin, vrei să vii? Va fi frumos. Și îți pot da eu un costum de baie. Sigur ți se potrivește. Nici măcar nu se observă că ești gravidă.

Frumoasa fată cu păr creț a râs amuzată și mi-a mulțumit de compliment.

— Sigur, mi-ar plăcea. Dacă Tom nu are nimic împotriva.

Fratele meu nu avea ce să spună.

— Ai noștri nu vin acasă, iar angajații sunt ca niste fantome, nu i-am văzut deloc de când am ajuns. Sigur nu va fi nicio problemă. Mergem doar să înotăm.

În fața lui Tom dădeam aceste explicații, pentru a înțelege și a nu se supăra. Era cam ciudat să o cer pe Erin ca pe un copil mic la joacă de la tatăl ei, dar probabil așa era

să ai un iubit care chiar avea sentimente pentru tine. Byron abia știa ce făceam, darămite să întrebe unde și cu cine, dacă eram în siguranță, etcetera.

— Bine. Dar am o condiție. În trei ore veniți înapoi. Trebuie să luăm prânzul.

Mi-am rotit ochii.

— Poate mânca și la mine, i-am atras atenția.

— Dar eu vreau să mâncam împreună. Îmi va fi dor de ea până atunci. Ai noroc că ți-o dau până și trei ore. Vrei să nu o mai ai deloc?

Mi-am ridicat mâinile în semn de retragere și el mi-a zâmbit în oglinda retrovizoare.

— Am tăcut, șefu', am glumit eu.

Nu era nicio șansă pentru mine să tac din gură la comandă. Nu mai era, cel puțin.

Habar nu aveam dacă Tom observase schimbarea mea. Oare o făcuse? Când eram cu el simțeam că o parte din vechea Lucy încă zăcea în mine, acea Lucy bună, ascultătoare, supusă, amuzantă, timidă, entuziasmată. Nu mai eram chiar așa după un an în care orice praf de bucurie îmi era smuls din rădăcină de către profesorii, locotenenții sau directorul școlii de reeducare – să nu mai spun de colegi. Însă alături de Tom și Erin găseam motive să zâmbesc, să fiu din nou vechea eu, să uit de rănilor mele sufletești și să nu observ schimbările prin care am trecut. Totul era exact ca în urmă cu un an atunci când le eram aproape.

În mai puțin de jumătate de oră ne aflam în fața casei mele, iar Erin își lua la revedere de la iubitul ei printr-o serie de săruturi lungi și umede. Cinci minute mai târziu, când observam că nu se mai opreau, am ieșit din mașină și m-am decis să aștept afară. Alte cinci minute tot aici eram, dându-mi ochii peste cap până când aveam să îi pierd.

— Vine toamna și nu va mai fi vreme de piscină, porumbelor, am strigat după ei.

Poate că să țin nu a fost cea mai bună idee. M-am uitat în dreapta mea și am aruncat o privire casei mari, albe și sinistre a lui Byron. Nu știam de ce, dar presimțeam că era acolo. Și m-ar fi putut auzi.

— Acum, acum, mi-a răspuns Erin, ieșind din *Jeep*. Pe mai târziu, iubire.

— Pe mai târziu.

Motorul mașinii a pornit și mi-am dat seama prea târziu că Tom a plecat, atunci când și Erin era lângă mine, iar eu mă tot holbam în vecini, pietrificată.

— Ești bine, Lucy?

A observat în ce direcție priveam, probabil de aceea a rostit următoarele:

— Haide să mergem. Îmi datorezi un costum de baie.

A încercat să înveselească atmosfera și îi cam reușise, cel puțin pentru un moment. Am fost de acord, apoi mi-am dezlipit picioarele înrădăcinate în asfalt, mergând cu ea drept spre camera mea.

Nici eu nu știam ce haine mai aveam prin dulap, dar îmi aminteam clar că dețineam cel puțin șase costume de baie. Am avut noroc și unul i-a fost bun. De fapt, toate i-ar fi fost bune, dar Erin a preferat ceva doar dintr-o piesă, nu avea de gând să stea la soare. Eu am luat un costum din două piese, cu sutien fără bretele, de culoarea unui albastru regal. După un an de haine largi, lungi, frig și cabane în munți, eu una chiar eram albă ca brânza și aveam de gând să mă bronzez.

Ne-am colectat și două pălării de soare și niște perechi de ochelari, ne-am schimbat și am coborât la piscină.

A fost minunat să am parte de puțin timp cu o fată, cu o prietenă, cu cineva apropiat. Am înotat, am făcut concursuri, am băut niște cocktailuri fără alcool, am ascultat muzică la

maxim și am luat o gustare – Erin mânca mult din cauza sarcinei. Într-un final, eu m-am pus pe șezlong, la soare, îmbibată în ulei, iar Erin era lângă mine, doar că șezlongul ei era sub o umbrelă mare de paie. Povesteam tot felul de lucruri, pentru a ne cunoaște mai bine.

— E drăguț că și ție îți plac cărțile, i-am spus, auzind că avea o bibliotecă acasă. Prietenele mele... Fostele mele prietene, m-am corectat, nu citeau mai deloc și credeau că asta era foarte plictisitor la mine.

Erin și-a dat ochii peste cap cu zâmbetul pe buze, auzind de ele.

— Nici nu ai habar! Am venit acasă în urmă cu câteva săptămâni plină de plase de cumpărături și am ascuns câteva cărți printre ele, să nu mă prindă Tom. Spune că e de acord să am un hobby, dar nu înțelege de ce îmi iau atâtea dacă nici măcar nu le-am citit pe cele pe care le am deja.

Am râs amuzată.

— Și te-a prins? am întrebat, dorind să știu.

— Bineînțeles, a răspuns râzând. Ne-am certat puțin, apoi l-am împăcat și i-a trecut.

Privirea ei îmi spunea că *ceartă* însemna o discuție scurtă și deloc palpitantă în contradictoriu, care se termina mereu cu săruturi sau chiar mai mult.

Un zâmbet strâmb și drăgăstos mi-a înflorit pe față cu gândul la relația lor perfectă. Chiar dacă întâmpinau probleme și familiile lor erau destrămate, ei au rămas împreună și s-au sprijinit, și-au găsit fericirea.

— Îl iubești mult, nu-i așa? am întrebat-o fără să îmi dau seama.

Zâmbetul ei amuzat s-a transformat într-unul drăgăstos de asemenea. Nici nu aveam nevoie de un răspuns ca să îmi dau seama.

— Infinit, a răspuns ea simplu.

Simplu, scurt, dar perfect și cuprinzător.

— Așa cum și el mă iubește pe mine. Și așa cum te iubește și pe tine, a continuat ea.

I-am zâmbit drept mulțumire. Îmi făcea bine ceea ce a spus, știa. Probabil de asta a și spus-o.

— A fost distrus când ai plecat, știi? Dar mai ales când nu a putut să te vadă. Mama voastră chiar a exagerat când a interzis toate vizitele până la ieșirea ta din institut.

Am oftat, lăsându-mă să mă relaxez în șezlong. Da, exagerase. Și nu mă ascultase, exact ca prima dată. Altfel ar fi știut că nu eu eram vinovată pentru acea bătaie. Ea o meritase.

Ochii mi s-au umezit când amintiri mi s-au trezit în subconștient, amintiri de care încercam să uit. Mi-am ridicat ochelarii de pe ochi să îmi îndepărtez lacrimile, iar Erin a văzut asta.

— Oh, dar nu plânge, draga mea, mi-a spus înduioșată.

Am inspirat adânc și m-am adunat.

— E de fericire, am mințit-o eu. E pentru că sunt aici și... Și pentru tine și Tom, pentru că sunteți împreună, pentru că aveți o iubire minunată și o să aveți un copil.

Acesta părea să sune ca un motiv real. Erin m-a crezut.

— Da, totul s-a aranjat până la urmă, a zâmbit ea dulce. Și poate se va aranja curând la fel de bine și pentru tine, a rânjit ea.

Am privit-o încruntată, fără să îmi dau seama la ce se referea. Fața ei spunea totul.

— Glumești, nu? am întrebat-o, scârbită de idee.

— Ba chiar deloc, a susținut ea.

Am continuat să ne privim câteva secunde, contrazi-cându-ne pe muștește în legătură cu această idee. Într-un final Erin și-a rotit ochii plictisită și a spus:

— Vrei să spui că nu vezi cum te privește orice băiat când mergem undeva? Toți au ochii pe tine. Și tu nu îi ai pe niciunul?

Chiar nu știam despre ce vorbește, dar când a rostit ultima întrebare, două imagini mi-au zburat prin minte. Una dureroasă și cealaltă alinătoare.

Erin și-a mărit ochii, apoi s-a ridicat în șezut, punându-se pe marginea șezlongului.

— Știam eu! a rostit ea. Am văzut privirea aceea. Deci, cine e? Cineva pe care îl știi de dinainte sau l-ai cunoscut recent?

Am încercat să par plictisită și să mă țin pe poziții, contrazicând-o în continuare, dar subconștientul meu i-a răspuns în gând.

Și da, și nu.

— Las-o baltă, Erin. Chiar nu este nimeni. Toată lumea care mă cunoaște mă știe drept *Lucy piromana*, i-am reamintit eu. Și chiar dacă nu mă știe, mă va cunoaște într-un final sub același nume.

Aceasta s-a strâmbat, iar eu nu am băgat-o în seamă. Aveam dreptate. Tot orașul mă știa după ce cazul meu a apărut și la știri, și în ziar.

Cât despre Nathan, și el urma să mă cunoască la fel.

Fir-ar să fie! Tocmai mi-am recunoscut că mă gândeam la el. Cel puțin asta nu era atât de rușinos ca faptul că mă gândeam în același timp și la Byron.

— În primul rând, greșești amarnic. Și în al doilea, oamenii uită, iar tu nu ești vinovată de nimic. Odată ce acest băiat misterios te va cunoaște, va uita ce se spune despre tine și va vedea că nu ai făcut așa ceva. Iar dacă lucrurile nu vor sta așa, treci peste el, te-a ajutat și ai văzut că nu te merită.

M-am încruntat, neînțelegând ceva.

— Tu de unde știi că este cineva pe care nu l-am cunoscut încă? am întrebat-o curioasă.

Erin a rânjit.

— Pentru că ai ținut neapărat să adaugi faptul că *dacă te va cunoaște* te va eticheta exact ca restul lumii.

La naiba. Chiar asta am făcut, nu?

Am lăsat să îmi scape un chicot vinovat printre buze, iar Erin s-a ridicat de pe șezlong.

— Îți dau un sfat. Dacă merită, ține de el cu toate puterile. Dacă nu, aruncă-l la prima ocazie la gunoi. Așa am făcut eu să dau atât de repede de Tom.

Apoi a plecat și a intrat din nou în piscină, lăsându-mă cu gândurile mele.

Era cam imposibil, deoarece nu îl cunoaștem încă pe Nathan, să știu dacă merita. Și probabil nici nu aș fi ajuns să îl cunosc vreodată. Cât despre Byron, căci m-am gândit și la el... De el eram sigură că nu merita după ce mi-a făcut. Și totuși, încă exista amintirea relației noastre, nu?

Mi-am ridicat ochii spre fereastra camerei sale, căci simțeam nevoia să formez o legătură atunci când mintea îmi era la el, și am rămas împietrită. Chiar dacă era destul de departe, vedeam o siluetă neagră. Și nu aveam nevoie de mai mult ca să îmi dau seama că era el. Și mă privea.

Inima îmi bătea puternic și palmele îmi transpirau. Am stabilit primul contact vizual, chiar și de la această distanță, după venirea mea.

Oare era posibil să mai simt ceva pentru Byron sau doar ura pentru el mă făcea să fiu așa?

Capitolul 3

Zilele treceau foarte greu atunci când nu făceai nimic altceva în afară să îți omori timpul. Mai ieșeam uneori cu Erin, Tom, poate chiar și cu prietenii lor, dar cu toții erau cu cel puțin patru ani mai mari decât mine și atmosfera era puțin cam jenantă după prima noastră întâlnire, în care m-au recunoscut drept *fata din ziare și de la TV*. Trecusem peste, însă am rărit ieșirile cu ei, ceea ce îmi aducea mai mult timp petrecut în casă. Terminasem toate seriarele de care mă apucasem și începusem altele. Mâncasem destul de mult, eram sigură că mă îngrășasem cu vreo două sau trei kilograme, așa că am decis să merg la alergat zilnic. Timp aveam din plin, așa că asta nu reprezenta o problemă. Citisem multe dintre cărțile pe care mi le cumpărasem, și așa m-am trezit că mai era o săptămână până să începă școala.

Da, timpul trecea greu. Totuși, mai aveam atât de puțin până să dau fața cu toți acei oameni! Presimțeam un cataclism. Însă nu ei m-ar fi dărâmat pe mine, ci eu pe ei, căci nu mai eram aceeași persoană.

Investigasem la un moment dat faptul că a existat un proiect pe nume *Efectul lui Lucifer*. Ei bine, la mine a funcționat în etape, chiar de dinainte să fiu închisă. Iar prima etapă a fost trădarea din partea celor la care țineam. Tocmai de aceea au ajuns să fie victime pe lista mea neagră. Trist era că nu erau singurii de pe listă. Însă dacă nu ar mai fi existat persoane acolo, care să mă facă să vreau să mă răzbun, probabil nici nu ar mai fi existat o listă – probabil aș fi iertat pe toată lumea.

Tocmai de aceea le mulțumeam mamei, directorului Williams, lui Dean și colegilor lui. Fără ei și lucrurile pe care mi le-au făcut nu aș fi ajuns atât de disperată încât o listă de răzbunare să fie singurul fir de păr de care mă mai agățam atunci când eram închisă.

Să te trezești în fiecare dimineață știind că nu ai pe nimeni, dar mai ales să fii dispus unui chin psihic uriaș, împreună cu amintirea unei nopți îngrozitoare, care ți-au marcat viața... Ei bine, asta cam lasă urme de durată și chiar te face să îți dorești răsplata.

Numărul unu pe lista mea neagră au fost Dean și colegii lui, de care mă și ocupasem, exact înainte să plec de la *Adobe Mountain School*. Probabil că nu îmi dădusem seama că era o listă decât după ce tocmai le-o plătisem lor, pentru ceea ce a fost mai grav în acest an îngrozitor. Aș fi vrut să îi iau la pumni pe fiecare în parte, adevărat, însă nu am ales genul de răzbunare brută, ci aceea inteligentă, care venea prin planificări atente, mutări perspicace și câștig sigur. M-am bazat pe fricile lor cele mai mari, apoi am lovit. Și toată lumea știa că cea mai mare frică a unui elev din *Adobe Mountain School* era să treacă la următorul nivel, căci următorul nivel era închisoarea.

Directorul... A plătit și el. Prin niște informații secrete din școală puse frumos în presă. Văzusem anunțul deja făcut public la o săptămână după ce am ieșit eu de acolo.

Greu era să mă decid asupra numărului trei. Să fi fost Amanda? Deborah? Carson? Byron?

Nu. Byron trebuia să rămână la final. Iar Amanda exact înaintea lui. Puteau cădea împreună, ca doi îndrăgostiți din filme.

Acum mai rămânea doar să observ... Pe ei ce îi afecta cel mai tare?

Probabil doar bunuri materiale, nimic sentimental, ceea ce mi-ar fi făcut lucrurile cu mult mai ușoare. Într-un fel era bine faptul că ei nu aveau inimă. Mai puțină treabă pentru mine. Căci să fi ajuns la ceva care chiar ar fi avut o valoare sentimentală majoră mi-ar fi cauzat multe impedimente pe drum.

Mama... Scumpa mea mamă. Probabil că ar fi fost singura de pe lista mea neagră care ar fi rămas nepedepsită. Totuși, împărțeam același sânge. Și cu ce o puteam afecta eu în afară de cazul în care i-aș fi luat toți banii investiți sau afacerile? Ceea ce evident nu puteam face. Își pierduse fiul, își pierduse fiica, iar pe tata... Puteam spune că și el era pierdut – cel puțin sentimentele lui pentru ea erau. Scăpase destul de ușor cu ceea ce îmi făcuse.

Rămâneau cei patru prieteni ai mei.

Carson ar fi fost primul, care era de altfel cel mai fricos. Îmi aminteam acea noapte, când i-am prins în spatele sălii de sport, și cum el încerca să pară *cool* legat de asta, dar cum se observa în privirea lui groaza lucrurilor scăpate de sub control. Jocul lor stupid mersese prea departe, iar Carson a fost mereu veriga slabă, mi-o demonstra imediat când se întâmpla ceva rău. Iar visul cel mai mare al lui Carson era...?

Primul plan de răzbunare odată cu venirea mea aici era deja format și nu puteam decât zâmbi atunci când îmi puneam la punct detaliile. Mai era o săptămână de vacanță, dar știam deja cum să îmi fac rost de materialele necesare și probabil după o perioadă în care s-ar fi obișnuit cu mine, aș fi atacat.

Încă mă gândeam dacă să le declar război de la început sau să mă prefac prietena lor. Apoi îmi aminteam că îi aveam la mână cu acel incendiu și că oricând m-ar fi turnat pentru ceea ce făceam, eram pregătită să le întorc favoarea. Clar.

Trebuia să fiu răzbunătoare și să arăt din prima ceea ce eram. Cel mai mare coșmar al lor.

Încă șapte zile. Eram în extaz. Tocmai de aceea trebuia să dau o mică petrecere. Eu și cu mine. Iar pentru asta aveam nevoie de puțin alcool, ceea ce nu gustasem de un an de zile. Și în această casă nu exista nici urmă de așa ceva.

Se înserase când pe mine mă apucase nebunia de a bea, așa că mi-am cules cheile de la mașină și m-am grăbit spre supermarket, înainte ca acesta să se închidă. Îmi plăcea faptul că nu trebuia să dau explicații nimănui. Unde merg, cu cine, când mă întorc... Răspunsurile erau obositoare, dar mai mult decât atât, mereu stricau starea. Însă nu și mie, cu asemenea părinți nepăsători și cu niște angajați fantomă. Totuși, mai exista fratele meu. Care s-a trezit să mă sune exact când parcasem mașina în fața supermarketului.

— Da, frate mai mare? i-am răspuns zâmbind.

Îmi plăcea să îi spun așa uneori, pentru a-l tachina cu privire la grija sa față de mine, însă pe el nu îl deranja, ba chiar îmi răspundea.

— Ce faci, soră mai mică? m-a întrebat cel mai probabil rânjind.

— Tocmai ce intru într-un supermarket, l-am anunțat, ieșind din mașină.

Chiar nu îmi plăcea să ies public, pentru că unii oameni încă mă mai recunoșteau, mai ales seara, când nu puteam purta ochelari de soare să îmi ascund fața. Însă vremurile disperate cer măsuri disperate. Iar în acea vreme disperată aveam nevoie de un vin bun și chiar o șampanie. Era o necesitate.

— Nu ar trebui să ai deja totul în casă? Ce-ți iei?

Am zâmbit vinovată în timp ce mi-am luat un cărucior, împingându-l printre raioane. De parcă el m-ar fi putut vedea...

— Ăm... Alcool?

— Alcool, a repetat el, indignat. Și pentru ce, mă rog?

Nu suna prea fericit, însă nici foarte supărat. Tom nu mi-a interzis niciodată să beau, numai dacă nu o făceam cu măsură. Frica lui era că intenționeam să beau singură, de nebună, din cauza unei depresii sau ceva de genul acesta.

Probabil că da, aș fi intrat de mult în depresie dacă nu aveam lista mea de răzbunare. Însă așa nu mi-am făcut decât bine. Mi-am creat un țel și am rămas concentrată pe planuri, exact ca la un proiect la școală sau ca un loc de muncă. Eram prea ocupată ca să mă întristez. Dimpotrivă! Sărbătoream găsirea planului perfect pentru Carson.

— Mi se făcuse poftă de vin când citeam. Și am spus să trec să îmi iau ceva.

Era o minciună parțială. Doar parțială.

— De ce nu vii cu mine și cu Erin la o petrecere, mai bine?

Mi-am dat ochii peste cap, neinteresată. Să merg din nou să le stau pe cap toată noaptea? Și cel mai probabil să stau cu prietenii lor, care mă considerau o infractoare? Aș fi stat toată noaptea într-un loc, simțindu-mă inconfortabil, în timp ce Erin și Tom ar fi încercat să mă introducă în unele discuții, pentru a mă face mai comunicativă. Nu tocmai genul meu de seară de duminică.

— Am să spun pas, mersi.

Am găsit raionul pe care mi-l trebuia și mi-am plimbat ochii de-a lungul său, căutând ce părea mai apetisant în fața ochilor.

— Nu ai mai ieșit cu noi de câteva zile, a ripostat el. Trebuie să vii. Te vei simți bine.

Mă îndoiesc.

— În plus, este o petrecere de liceu, în care suntem târâți. Se pare că puștani de vârsta ta au cam ocupat tot

spațiul cu distracția, având în vedere că peste câteva zile începeți școala. Lacul e plin de ei, așa că nu am avut altceva de făcut decât să ne alăturăm.

M-am concentrat pentru o clipă asupra noilor informații. O petrecere de liceu. Oare aveau să fie acolo?

— Nu știu dacă ei sunt acolo, mi-a răspuns Tom, parcă citindu-mi gândurile.

Am strâns din ochi, apoi mi-am revenit. Nu conta dacă erau sau nu acolo. Astăzi nu eram în toane. Tot ceea ce îmi doream era să fiu singură, exact cum am fost și până acum.

— Rămâne pe data viitoare? l-am întrebat, luând o sticlă de vin alb de pe raft.

— Se va ține ceva aici în fiecare zi până duminica cealaltă, deci sigur.

Și o șampanie. De căpșune. Sau piersici? Nu mă puteam decide.

— Să ai grijă de tine! Vezi cum conduci, mi-a atras Tom atenția.

Indecisă și concentrată asupra problemei mele, doar am mormăit ceva ce semăna cu o afirmație.

— Vă pup, i-am spus.

— Și noi.

Apoi a închis.

Uite cum stătea treaba. Eu chiar iubeam piersicile. Dar parcă aveam chef de ceva diferit, de șampania cu gust ușor de căpșune. Dacă le luam pe amândouă era prea mult, pentru că eram singură. Dar dacă pe una o lăsam pentru data viitoare? Da, și tot ar fi trebuit să aleg când ajungeam acasă pe care o desfăceam. Einstein mai eram. Și nu mă simțeam în stare nici să iau o decizie atât de simplă.

— Cea cu piersici e mai aromată, am auzit o voce profundă venind din spatele meu.

Aproape că îmi venea să scap sticla pe care o aveam în mână, ceea ce ar fi fost o adevărată tragedie. Dar cui îi mai păsa de tragedii când el era lângă mine?

Am înghițit în sec și am expirat ușor, găsindu-mi siguranța de sine înainte să mă întorc. Apoi mi-am luat cea mai rece expresie pe care o aveam, exersând-o de mii de ori în școala de reeducare.

Byron arăta... neschimbat. Din punct de vedere fizic. Nu se mai înălțase deloc, tot cu doar câțiva centimetri mă întrecea, iar corpul lui atrăgător încă era acoperit de pantaloni și cămăși care îi ascundeau potențialul. Părul blond îi era aranjat fir cu fir, iar ochii albaștri mă fixau ca altă dată. Mi-a fost dor de acei ochi albaștri, doar că vedeam multă oboseală în ei acum, o oboseală psihică ciudată, care îi dădea o maturitate de speriat.

Se pare că și el mă analiza, exact așa cum făceam și eu, în liniște. Privirea i s-au plimbat pe mine încă din vârfurile degetelor și până în creștetul capului meu. Îmi venea să îi ofer o replică acidă, însă m-am reținut. Primele noastre poziții, adresate după un an în care nu ne-am întâlnit, erau deja penibile. Nu voiam să transform această conversație în ceva și mai deplasat.

— Probabil. Dar simt nevoia de o schimbare, i-am răspuns cu dublu înțeles.

M-am întors și am luat sticla de șampanie cu căpsune, apoi am așezat-o pe cea cu piersici înapoi pe raft.

— Referindu-te la șampanie sau la mine?

Uitasem cât de direct putea fi Byron.

Aproape că mi-a venit să râd, dar m-am abținut. Mă întorsesem la el când eram pregătită, doar ca să îl văd scufundat într-o seriozitate deplină.

— Referindu-mă la ce vreau eu să mă refer, i-am răspuns rece.

Uitasem cât de mult mi-am dorit să îi răspund așa. Iar acum că se întâmpla, că vorbeam în sfârșit și eram față în față, nu îmi venea să cred. Totul părea ireal, iar inima îmi bătea cu putere. Eram emoționată, dar nu trebuia să las să se vadă.

Ochii lui Byron s-au întristat, – ca să vezi, avea sentimente –, apoi au zburat către coșul meu de cumpărături, umplut doar cu doua sticle de alcool.

— Seară specială? a întrebat, dând din cap către cărucior.

Se referea dacă aveam o persoană specială, îl cunoșteam prea bine. Și asta mă ducea la următoarea bănuială... Îl interesa dacă aveam o persoană specială? După ce că el era împreună cu Amanda? Se putea să fie gelos?

— Da, i-am răspuns hotărâtă.

Și acum chiar mi-aș fi dorit să fi cunoscut pe cineva cu care să îmi fi petrecut noaptea.

— Dacă vreți, puteți veni la petrecerea de pe lac, mi-a propus el.

Ziceam că o să îmi arăt de la început intențiile, corect? Atunci nu mai aveam nimic de pierdut. Furia îmi clocotea sângele. Cum putea să se comporte atât de normal? Să ignore tot ceea ce am pățit și să mă invite la o petrecere de parcă noi ne-am fi despărțit pe cale amiabilă și nu ne-am văzut o perioadă lungă de timp. Am fost într-o școală oribilă de reeducare, nu într-o vacanță în Bahamas, ce naiba?

— Haide să nu ne prefacem, Byron. Ce vrei de la mine?

Cum ziceam, Byron era al naibii de direct, așa că i-a fost ușor să îmi spună următoarea afirmație.

— Mi-a fost dor de tine.

Am pufnit amuzată și ironică. Aproape că am crezut că glumea, dacă nu ar fi arătat mai serios decât în ziua în

care și-a spus discursul pentru a candida pentru postul de președinte al consiliului elevilor. Al naibii idiot!

Strânge din dinți, strânge din pumni și treci mai departe. Dacă reacționezi îți faci rău doar ție. Așteaptă momentul perfect.

După ce am repetat de trei ori fraza magică, am expirat ușor pe nări.

— Probabil nu ai fost anunțat că aveam voie să primesc vizite, nu? E OK, ești absolvit de faptul că ai plasat vina pe mine, apoi că m-ai lăsat singură să putrezesc un an de zile în acea școală. Serios, chiar este bine totul între noi.

Ironia mea se făcea simțită de la kilometri distanță. Byron a simțit-o încă de dinainte să încep să vorbesc, iar tristețea de pe chipul său... într-un fel sau altul îmi sfâșia inima. Dar nu, nu mai aveam sentimente pentru el. Iar lista mea rămânea sfântă.

— Lucy... Putem doar să vorbim? Am multe să îți spun. Iar lucrurile nu au fost exact așa cum...

— Cu toții ați spus polițiștilor că eu sunt de vină, după ce m-au găsit numai pe mine la locul infracțiunii. Iar eu încercam să opresc jocul acela stupid, Byron! Spune-mi că tu ai spus adevărul, că nu ai dat vina pe mine, și doar atunci te voi asculta.

Eu scăpasem ușor, chiar dacă lucrurile prin care am trecut nu mi s-au părut nici pe departe ușoare. Știam doar că puteam plăti pentru vătămare corporală între doi și șapte ani de închisoare, numai că Julia nu a depus plângere asupra mea – știa că eram nevinovată. Dacă s-ar fi aflat adevărul de către instanță, eram sigură că asupra lor ar fi depus plângere cu ochii închiși. Și mai era și proprietatea școlii, sala de sport, care i-au costat pe părinții mei câteva cecuri consistente. Scăpasem nepedepsită cu noroc, mulți bani și câteva sfori trase. Totuși, părinții mei au decis că cel mai bine era să intru

la *Adobe Mountain School* pentru a-mi rezolva problemele, a demonstra tuturor că nu rămăsesem total nepedepsită și pentru a-mi corecta comportamentul, deoarece nici ei nu mă credeau îndeajuns să mă declare nevinovată.

Ei nu ar fi scăpat atât de ușor ca și mine. Iar răzbunarea mea era ceva simplu pe lângă ce mi-au făcut mie. Voiam doar să simtă o mică parte din tristețea mea. Aceea în care toată viața mi s-a schimbat și cel mai de preț lucru mi-a fost luat – libertatea. Restul ar fi fost deja prea mult pentru firile lor fragile.

Byron nu scosese niciun sunet de aproape un minut, încercând să își găsească cuvintele. Dar mie mi-a dat răspunsul pe muțeste. Așa făcuse, spusese că eu eram vinovată.

— Aștept să vă comportați frumos, i-am spus, pregătindu-mă să plec. Cazul se poate redeschide oricând, să știi, i-am reamintit, rânjind.

Fostul meu iubit și-a mijit ochii, înspăimântat de ceea ce am zis. Știa ce a fost asta. O amenințare. Un fel de *aveți grijă cu cine vă încurcați, altfel veți intra în închisoare*. Aveam tot ceea ce trebuia pentru a-i face să plătească, așa că acum depindea de el. Da, tocmai l-am amenințat subtil. Și iubeam sentimentul pe care l-am avut în piept când am făcut-o.

Am pornit cu pași hotărâți spre casa de marcat, fără să mă uit în urmă nici măcar când am intrat în mașină, sau când am ajuns acasă. Abia în garaj, unde eram singură, în întuneric, am reușit să îmi las capul pe spate, relaxată, și să expir profund. Cu toate astea, indiferent dacă eram încordată sau nu, mi-a plăcut foarte tare ceea ce am făcut.

O nouă Lucy era în oraș.

Capitolul 4

Ziua de miercuri a fost una memorabilă în lume, deoarece s-au întâmplat două miracole în decursul a douăzeci și patru de ore.

Primul o includea pe mama, care îmi lăsase un mesaj vocal, spunându-mi că cel puțin o lună va fi plecată cu afacerile și că se bucură că am ajuns în sfârșit acasă. Vocea sa rece îmi demonstra că mințea, să nu mai zic de faptul că a venit târziu, la săptămâni întregi după ce am ieșit din AMS. Totuși, mi-a dat un semn de viață, ceea ce a fost memorabil.

Cât despre al doilea... Da, al doilea mi-a făcut inima să îmi bată mult mai tare. Un mesaj scris pe telefon, de la un număr pe care nu îl cunoșteam.

Putem să ne vedem? Vreau să vorbim. J.

S-a semnat cu inițiala, așa că nu mi-a trebuit prea mult creier să îmi dau seama cine era. Julia.

Cu toate că văzusem mesajul de dimineață, mi-a luat ceva timp să îi răspund, din cauza emoțiilor și a vinei. Ultima dată când o văzusem a fost în urmă cu cinci luni, înainte să mi se interzică vizitele. Căci, da, Julia nu mi-a fost prietenă sau rudă, însă ea a venit o dată să mă vadă. Iar acea vizită a fost cu folos.

Întâi de toate, l-am sunat pe Tom. Știam că fusese la acea petrecere de liceeni, și cel mai probabil dăduse peste ea, oferindu-i numărul meu de telefon. Chiar așa fusese, din câte mi-a transmis el. Plus că își dorea să rezolv tot ce era între mine și Julia, de aceea a ajutat-o să mă găsească. Eu? Ei bine, eu nu eram atât de sigură.

Julia a fost... încă era o persoană minunată. Doar că împrejurimile nu ne-au făcut să fim atât de apropiate. Aveam grupuri, prieteni și cunoștințe diferite, totuși eram conștiente una de prezența celeilalte. Știam că ea era o elevă de nota zece și o violonistă iscusită, fiind prezentă la toate evenimentele și activitățile extracuriculare ale școlii. Iar ea mă știa de asemenea, cu toate că nu aveam un talent care să mă facă să ies în evidență, iar la școală nu mă ridicam peste nivelul mediocru. Probabil singurul lucru care mă făcea pe mine specială era statutul social; banii. Iar asta era enervant, știind că eu nu aveam absolut nimic special pentru a fi observată de către cineva. Chiar mă întrebam deseori dacă aș fi avut o altă familie și nu mi s-ar mai fi permis să intru în grupul bogaților răsfățați, unde aș fi ajuns? În grupul drogaților? Sau poate, dacă aș fi fost mai stimulată să învăț, în grupul tocițarilor. Ori la majorete. Îh! Probabil tot la drogați ar fi fost cel mai bine.

Îmi umpleam capul cu gânduri aiurea, stând în pat, întinsă pe spate, și privind tavanul înalt al dormitorului meu doar pentru că nu voiam să îmi amintesc ce trebuia să fac și îmi doream să trag de timp.

Era greu... Era cu adevărat greu. Chiar și după vizita pe care mi-o făcuse și gândurile bune pe care mi le adusese, după înțelegerea și iertarea ei, tot era greu. Pentru că eu mă simțeam vinovată, chiar dacă nu era vina mea.

Sau era?

Priveam telefonul, așteptând să mă sune. Oricare, unul dintre ei, dar nimic.

Poate că făceam pe indiferenta și poate că aveam și eu partea mea de vină, dar ei erau mai mulți și ar fi trebuit să mă caute. Totuși, nu au făcut-o. Și după două zile întregi în care nu ne-am mai vorbit, exact în seara jocurilor, eu i-am trimis un mesaj lui Byron, întrebându-i unde sunt. La naiba

cu el orgoliu! Voiam să mă distrez cu ei. Plus că jocul pe care îl jucau a fost inițiat de către mine și ar fi fost nesimțire curată dacă l-ar fi jucat fără creator.

Liceu, mi-a răspuns imediat iubitul meu.

Încă era vară, dar nu mă întrebam ce căutau acolo, știam că următoarea provocare avea legătură cu acel loc. Doar că eram curioasă care dintre ei a dat porunca cui, și despre ce era vorba. Ei bine, supărare sau nu, trebuia să ajung acolo cât mai repede posibil. Plus că deja uitasem de ce ne certaserăm.

Obişnuiam să facem asta des. Eu să mă supăr din prostii minore și noi să ne certăm din nimicuri, dar se întâmpla doar pentru că ne iubeam cu toții foarte mult. Eram grupul perfect de prieteni, cu tot cu neînțelegerile noastre. Iar mie îmi era deja dor de ei și de cum ne petreceam noi fiecare duminică noapte, nu puteam să mai rămân supărată.

În mod normal aş fi luat maşina pe ascuns, căci chiar dacă aveam carnetul, părinții mei nu mă lăsau să conduc mereu automobilul primit de ziua mea. Spuneau că încă nu aveam destulă experiență. Dar cum voiau să o câștig altfel decât conducând?

E adevărat, eram cel mai groaznic șofer, însă mie mi-a ajuns atât, dacă am rămas întreagă până la destinație.

Pusesem muzică la maxim, urechile îmi zguduiau și imediat dansam la volan. Ceea ce știam sigur era că deja cântam și așa am ținut-o tot drumul, până când am cotit-o la dreapta, spre...

Ce mama naibii?

Am oprit orice sunet din interiorul mașinii, eu am încetat să mai fredonez și eram doar încruntată, privind scena din fața mea. Un singur gând mi-a trecut prin cap.

Byron, Amanda, Deborah, Carson. Unde sunt?

Îmi era frică și cred că niciodată ca până atunci nu am simțit o asemenea spaimă. Asta era provocarea! Am simțit imediat cum am văzut-o. Dar cum au putut face așa ceva? Era prea de tot! Ei erau bine? Pățiseră ceva? Doamne, dă să nu!

Am lăsat motorul pornit când am sărit din mașină și am alergat în jurul sălii de sport, încercând să îmi găsesc prietenii în siguranță – cel puțin așa speram. Inima îmi bătea nebunește în piept, nu mai țineam cont nici măcar de tocurile scumpe din picioare sau cât de rău mergeam cu ele, de cum mă împiedicam. Secunde care treceau erau grele și lungi, părând ore, fiecare mișcare pe care o făceam dura mai mult decât trebuia, iar timpul era dușmanul meu. Parcă trecuseră zile, nu zece secunde, până când i-am găsit pe toți patru în spatele sălii de sport, râzând și privind capodopera lor.

M-am oprit cu inima în gât, respirând greu din cauza oboselii sau din cauză că mă pândeau un atac de panică. Lor le-a luat ceva să mă observe, lăsându-mi timp să mă enervez sau să mă calmez, încă nu știam nici eu pentru ce. Tot ceea ce știam este că atunci când m-au privit atât de dezinteresați de catastrofa pe care au făcut-o, ba chiar bucurându-se de ea, ceva s-a schimbat în mine față de ei.

— Iubire, nu te-am văzut acolo, mi-a zâmbit Byron, venind și luându-mă în brațe.

Toți ceilalți și-au îndreptat privirile spre mine, iar eu nu puteam descifra în ochii lor decât nebunie curată. Cum au putut face așa ceva?

— Sunteți idioți? i-am întrebat nervoasă, împingându-l pe Byron de lângă mine.

Acum eu eram privită ca o nebună. Dar nu era ca și cum eu dădusem foc sălii de sport a liceului.

— *Te comporți de parcă nu ai mai fost în nicio duminică cu noi de două luni încoace.*

Ba da, fusesem. Și da, eu am venit cu acest joc extrem de Triplă Provocare. De asemenea, da, mai făcusem lucruri grave, ca și furtul din magazine, distrugerea unor proprietăți, vandalizare, dar asta... Asta era prea de tot.

— *Cineva ar putea fi rănit! am țipat la ei, fiind impulsionată de prea multe sentimente. Voi sunteți bine? Cine a făcut asta și care este idiotul care a dat provocarea?*

Am luat o pauză scurtă, privind în jur și agitându-mă din cauza flăcărilor care păreau să se mărească. Fumul începea să fie ușor iritant, îmi deranja gâtul și îmi venea să tușesc.

— *Înăuntru! am sărit ca arsă. Este cineva înăuntru?*

Din nou eram privită ca o nebună, iar pe de-o parte ca o fricoasă.

— *Am verificat când am pus benzina. Nu este nimeni, mi-a răspuns Byron.*

Deja aveam lacrimi în ochi, dar nu mă interesa.

— *Tu ai făcut-o? am întrebat speriată.*

M-am îndepărtat de el, de parcă ar fi fost în stare să îmi facă rău și mie.

— *Da, așa este jocul. Trebuia să o fac, și nu se întâmplă nimic rău. Zău, Lucy, tu ai cel mai mare scor, știi cum merg lucrurile și ai mai mult tupeu decât noi toți. Nu te prefăce inocentă acum.*

Problema era că eu nu mă prefăceam. Era adevărat că am completat cele mai multe provocări, dar erau mereu chestiuni de tupeu, nu puneam în pericol pe nimeni cu ceea ce făceam. Ei, în schimb...

— *Suntem bine. Haideți să plecăm până nu...*

Ca la un semnal la vorbele Amandei, sirena poliției s-a auzit în depărtare. Pe fețele prietenilor mei s-a instalat

panica, deși vizibilă în mici măsuri. Byron m-a luat de braț și m-a târât spre mașinile din fața sălii de sport, care era în flăcări. Cu toții mergeam spre evadare, fugeam de ce am făcut, fugeam de responsabilități, exact așa cum am făcut toată viața.

Amanda și Deborah au intrat în mașină cu Carson, iar Byron a venit cu mine până la automobilul meu, să se asigure că intru. Din păcate, nu puteam pleca împreună, avea propria mașină de condus, iar eu nu mă mai simțeam în stare să fac nimic cu mâinile tremurânde.

— Ascultă-mă, iubito. Intri, te pui la volan și conduci până la mine acasă. Te aștept acolo, da? Doar vino repede, te rog. Nu mai avem timp de pierdut. Și o să îți explic tot, promit. Te iubesc.

Mi-a sărutat fruntea înainte să îmi deschidă ușa și să mă convingă să intru pe locul șoferului. Imediat cum m-a instalat a și plecat, fugind spre mașina lui. Ceilalți trei prieteni ai noștri dispăruseră, sirena se auzea din ce în ce mai aproape și era din ce în ce mai zgomotoasă, apoi, cumva, cu greu, l-am putut observa și pe Byron cum a plecat în trombă de aici.

Eu doar îmi pusesem mâinile pe volan și încercam să mă concentrez. Este doar un alt act de vandalism, îmi ziceam. Nu este nimic important, am mai făcut lucruri de acest gen înainte. Dar dacă am mai făcut, de ce mă simt atât de rău acum? De ce am acel sentiment înfiorător în stomac? Este din cauza responsabilității de care fug? Trebuie să rămân și să o înfrunt?

Degetele îmi atingeau cheia automobilului. Nu eram sigură de ceea ce voi face. Chiar îmi doream să opresc motorul și să aștept să primesc o pedeapsă pentru ceva ce nu am făcut la propriu? Ar fi trebuit să îmi dau în vileag prietenii, și nu voiam asta. Nu, nu era bine. Trebuia să plec.

A fost vorba doar de o fracțiune de secundă. Lăsasem jos frâna de mână și am băgat mașina în marșarier, tocmai când ceva m-a făcut să îmi schimb cursul drumului și să mă înfiorez.

— Ajutor! Te rog, nu pleca! Sunt aici.

Nu era în imaginația mea. Cineva chiar era în sala de sport.

Eu am inventat jocul, eu am început, eu i-am încurajat, eu i-am provocat, era vina mea. Dacă nu aș fi dat startul acestei nebunii, Julia nu ar fi trecut prin această traumă, ar fi fost tot acea elevă talentată de nota zece. Iar eu aș fi trăit cu niște impostori, fiind o copilă prostuță, credulă, prinsă în minciuna iubirii tuturor, dar nici eu nu aș fi experimentat o traumă. Nu știam ce ar fi fost de preferat pentru mine, dar știam ce era pentru Julia, pentru ea era totul mai bine înainte, și aș fi vrut să nu se fi întâmplat nimic.

Era vina mea. Ceea ce a pățit a fost vina mea. Totuși ea nu considera așa. A fost foarte clară când m-a vizitat la școala de reeducare. Cu toate astea, sentimentul de vinovăție din pieptul meu nu dispărea niciodată. Aveam noroc că în inima mea predomina ura, altfel aș fi înnebunit.

Era ora șase seara, iar eu tot nu îi dădusem un semn Juliei, nici măcar un răspuns negativ. Eram prea lașă să o fac. Probabil singurele momente în care mai puteam fi lașă erau în fața ei, din cauza a ceea ce i-am făcut și a câte îi datoram.

Îi datoram... Da, îi datoram multe. Ea nu a depus plângere împotriva mea. Datorită ei eram în libertate. Și tot ceea ce voia era să vorbească cu mine. Iar eu nu îi puteam oferi nici măcar atât? Eram groaznică.

Sigur. Spune ora și locul.

I-am scris și am trimis mesajul înainte să mă răzgândesc cumva, din cauza lașității mele și a fricii care îmi bubuia în inimă.

Cu toate că îi răspusesem multe ore mai târziu, Julia a trimis un alt mesaj în cinci minute, spunându-mi ceea ce trebuia.

Parcul central, sub salcie. Jumătate de oră.

OK.

Puteam face asta. Nu era atât de greu. Corect? Incorect. Mă păcăleam singură. Dar oricât de stânjenitor și deranjant era, tot trebuia să o fac. Iar în viață trebuia să fac și lucruri care nu îmi plăceau.

Am făcut ceea ce era drept. M-am pregătit și am plecat de acasă cu mașina, încercând să ignor orice senzație pe care mi-o oferea casa de alături. I-am trimis un mesaj lui Tom, anunțându-l în legătură cu ceea ce făceam, apoi mi-am văzut de drum, fără să văd măcar dacă mi-a răspuns. Nu aveam nevoie să mă deconcentreze nimic, altfel aș fi putut da înapoi.

Când am parcat lângă parcul în care trebuia să ne vedem eram cât pe ce să mă întorc, dar îmi aminteam mie însămi că nu aveam dreptul să fac asta. Julia cel mai probabil mă aștepta deja acolo, iar eu îi datoram chiar mai multe decât o convorbire.

Am coborât din mașină emoționată, înghițind în sec și încrucișându-mi brațele la piept într-un gest prostesc care mie una îmi oferea o protecție bizară. Îmi mușcam buza, bătând din picior și stând pe loc pentru a-mi oferi câteva secunde de îmbărbătare. Când acestea s-au scurs și cele treizeci de minute au trecut m-am îndreptat, mi-am luat statura dreaptă pe care o adoptam mereu și mi-am direcționat pașii hotărâți spre salcia la care trebuia să ne întâlnim.

Julia era deja acolo, exact cum credeam. Și nu mi-a oferit privilegiul de a trage o gură mare de aer înainte să

ajung la ea, căci mă zărise din mers și mă aștepta. Mă privea cu ochii ei închiși la culoare, profunzi, atât de mari de parcă erau două găuri negre, iar firele de păr șatene îi zburau prin față, acoperindu-i din când în când tenul alb pe care ea tot încerca să îl descopere cu mâinile micuțe. Știam deja că una dintre mâinile sale, cea dreaptă mai exact, avea arsuri de la încheietură și până puțin mai sus de cot.

Îmi era rău. Și nu din cauză că eram sensibilă la grețuri, venind vorba despre arsuri, nici vorbă. Ci din cauză că vinovăția mă mânca iar pe interior. De data aceasta ceva mai tare.

M-am oprit în fața sa, fără să am tupeul să mă așez pe aceeași bancă cu ea. Nu știam ce să spun, dar Julia a știut.

— Bună.

Zâmbea. Fata aceasta era încă un mister pentru mine. Știu că îmi explicase, dar eu tot nu înțelegeam. Ar fi trebuit să mă urască, cel puțin să nu mă suporte sau să mă ignore. Ea, în schimb, mă căuta și voia să fie drăguță cu mine.

— Salut, am răspuns înapoi, sec.

Nu eram rea, eram inexpresivă. Pur și simplu nu știam ce sentimente ar fi trebuit să arăt în asemenea împrejurări. Era ciudat și crud.

— Nu vrei să...

— Sunt bine așa, i-am tăiat vorba.

Julia s-a încruntat ușor, dar m-a înțeles. Fiind resemnată, s-a ridicat și ea de pe bancă, probabil dorind să ajungem la același nivel.

— Nu am vrut să te caut imediat cum ai ajuns. Am crezut că ai nevoie de puțin spațiu, mi-a spus ea, replică asemănătoare cu cea a mamei. Cum te mai simți? Ce mai faci? Cum este înapoi acasă?

Vorbea cu mine de parcă așa ar fi trebuit să fie, de parcă eram prietene care nu s-au mai văzut de mult timp și depă-

nau amintiri. Mai avea puțin și mă îmbrățișa, chiar credeam că voia să facă asta, doar că eu nu aș fi reacționat așa cum trebuia dacă ar fi făcut-o.

— Bine, am răspuns scurt tuturor întrebărilor ei.

Aceasta a mormăit ceva și a afirmat din cap, fiind dezamăgită de lipsa mea de comunicare. A urmat un minut întreg de liniște stânjenitoare la care nu știam cum să reacționez. Până la urmă ce căutam noi aici dacă ea nu spunea odată ce voia să îmi spună?

— Despre ce voiai să vorbim? am întrebat nerăbdătoare.

Părea emoționată. Mai emoționată decât mine chiar. Probabil o luasem prea tare și îmi părea rău, dar altfel decât rigidă nu știam cum să fiu.

— Despre tine, despre ce mai faci, cum o duci... Voiam să te văd și să...

M-am strâmbat stupefiată, de parcă asta nu ar fi avut niciun sens, iar Julia s-a oprit.

Eram o adevărată nesimțită, dar zău dacă înțelegeam ce se întâmpla aici. Totuși, Juliei îi eram datoare și trebuia să îmi revin, să mă comport mai frumos cu ea.

— Cum e cu recuperarea ta? am întrebat, neștiind ce altceva să spun.

Mi-a zâmbit timid.

— Sunt vindecată complet. Voi rămâne cu cicatrici, bineînțeles, dar toți îmi spun că sunt norocoasă că trăiesc, așa că nu prea pot să mă plâng.

Cum putea zâmbi? Era nebună?

Norocoasă că trăiesc...

Eu era să o omor. Ar fi fost vina mea dacă asta s-ar fi întâmplat. Și, chiar dacă a rămas în viață, avea urme pe piele pentru totdeauna. Dacă aș fi fost în locul ei m-aș fi strangulat acum.

— Și totul datorită ție, a continuat ea.

La început credeam că face mișto de mine, dar i-am privit chipul inocent și recunoscător, apoi mi-am dat seama cât de serioasă era.

Eu nu am făcut nimic, voiam să îi spun. Dar ce rost avea? Ea rămânea cu ideile ei. Oricum, la urma urmei, da, eu am fost cea care a scos-o din sala de sport. Totuși, nu ar fi trebuit să o scot de acolo dacă nu aș fi băgat-o acolo întâi, deci nu eram iertată cu ceva.

— Am reacționat ca un om normal, am replicat.

Oricine ar fi făcut asta în locul meu. Dacă Byron, Carson, Amanda sau Deborah ar fi fost în locul meu, ar mai fi rămas puțin și ar fi auzit-o pe Julia strigând, ar fi salvat-o de asemenea. Indiferent de cât de mult îi uram, știam că nu erau criminali, nu la fel de mult pe cât erau trădători.

— Ei au fugit, m-a contrazis.

— *Ei* nu știau că ești înăuntru.

Habar nu aveam de ce le luasem apărarea. Puteam foarte ușor să le pun bile negre la Julia până când aceasta ar fi decis să redeschidă ancheta cazului ei, iar noi două, împreună, puteam să fim de ajuns încât să îi închidă pentru ceva timp pe ei – plus dovada supremă. Doar că eu nu eram așa, eu voiam răzbunarea mai mult ca pe o dreptate. Și unde era dreptatea dacă mințeam și trișam?

— În fine, a spus Julia, parcă luându-mi cuvintele din gură. Tu ai fost acolo, tu m-ai salvat, tu mi-ai redat viața riscând-o pe a ta, nu ei. Doar ca apoi să fii pedepsită pe nedrept.

Nu înțelegeam unde voia să ajungă cu asta.

— Tom mi-a spus că te învinovățești și nu ai de ce. Tu m-ai salvat, Lucy! Tu m-ai salvat...

Idiotul acela de frate-meu care trebuia să se bage peste tot în treburile mele când nu avea ce căuta acolo.

— Și vreau să îți mulțumesc. Ba chiar mai mult. Vreau să îți fiu prietenă, vreau să fiu alături de tine și să îmi spui tot ce te deranjează, să te ajut cu tot ce ai tu nevoie. Și asta nu doar pentru că m-ai salvat și îți datorez totul, sau pentru că simt compasiune față de tine, ci pentru că îmi doresc, pentru că viața mi-a arătat ce fată fenomenală ești, chiar dacă a făcut-o într-un mod dureros.

Aproape că nu știam ce să spun. Ea îmi datora mie totul? Ce mai puteam zice eu? Aveam impresia că eu îi datoram mult mai mult. Dacă mi-a fost greu în școala de reeducare nu voiam să îmi imaginez cum mi-ar fi fost în închisoare, loc în care era foarte posibil să intru dacă Julia depunea plângere împotriva mea. Și mie una, sincer, tortura de acel gen mi se părea mai crudă decât moartea.

— Lucy... Nu mai gândi atât! M-ai salvat. Ești o eroină. Și tot ceea ce îmi doresc este să ne mai vedem, să mai petrecem timp împreună și să vezi și tu ce minunată ești.

Probabil visam sau aveam vedenii, căci asta nu avea cum să se întâmple. Voiam să strig dacă cumva este nebună, dacă a fost și ea de față la tot ceea ce s-a întâmplat, dacă face mișto, asta este o provocare, o răzbunare sau pur și simplu o minciună. Nu părea să fie real pentru mine.

Îmi doream să îi țip atâtea în față, dar ea nu merita asta. Ea nu merita să se pricopsească cu una ca mine. Nu mai eram o fată dulce, nu eram nimic pe lângă care Julia și-ar fi dorit să fie. Ea merita mai bun, cel mai bun. Așa că după un minut de tăcere în care mi-am ținut respirația am plecat.

M-am întors și am plecat, în ciuda strigătelor ei și a insistențelor. Dacă aș fi rămas nu ar fi ieșit bine.

Capitolul 5

Dădeam peste miracole la tot pasul și mă întrebam cât timp mai aveau acestea să dureze. Erau la distanță de câteva zile, normal, însă tot se întâmpla să fie evenimente speciale prea apropiate. Iar după întâlnirea cu Julia nu credeam că mai putea fi ceva care să mă surprindă. Vederea Amandei a făcut-o.

Am avut nevoie de liniște pentru o perioadă și îi mulțumesc Domnului că patru zile m-au ajutat să mă recuperez perfect. Eram încă șocată, bineînțeles, dar mă simțeam ceva mai bine. Încă nu îmi venea să cred. Una era ca Julia să mă fi înțeles, să mă fi iertat și să fi ridicat orice vină de pe umerii mei, alta era să își dorească să fi devenit prietene.

Eu și ea? Prietene?

Îmi puteam doar imagina ce se va auzi pe holurile școlii.

Ea a mutilat-o și acum sunt cele mai bune prietene.

Oare Julia este amenințată?

Lucy o are la mână cu ceva?

Sigur are nevoie de ajutor. Lucy ar trebui să fie arestată.

Foarte bine, mai nou, puțin îmi păsa de opiniile și bârfele tuturor, dar asta pur și simplu nu se putea. Julia era, cum am mai spus, o persoană minunată, mai ales dacă a reușit să mă ierte atât de ușor, să treacă peste și să fie împăcată sufletește cu ceea ce a pățit, dar noi două ca prietene... Era de nerealizat. Nu se lega. Împrejurimile au făcut ca asta să rămână imposibil pentru restul vieților noastre, dar numai eu vedeam acest lucru.

Julia nu înțelegea, Erin nu înțelegea, Tom nu înțelegea și chiar mă certa pe această temă. Ei erau chitiți pe un singur

lucru. Eu nu eram vinovată cu nimic și meritam o șansă la orice, dar mă scunfundam singură în filme și scenarii în care eram un om rău.

Știam că nu eram o persoană rea... Sau cel puțin nu am fost până când am intrat la AMS. Făcusem doar o greșală, am inventat un joc de copii răsfățați, dar asta a fost îndeajuns încât să merit o pedeapsă. Și am fost pedepsită un an de zile cu cele mai negre coșmaruri, însă nu aceea era pedeapsa mea, pedeapsa mea ar fi trebuit să fie cea în care nu aș mai fi avut voie să mă apropiu de Julia. Așa că asta aveam de gând să fac, pentru binele ei.

Revenind la miracol...

Erin a fost de părere că o zi la cumpărături m-ar ajuta – din nu știu ce motiv bizar – să mă simt mai bine, așa că duminică am fost târâtă în mall. Nu știam cum fata asta, fiind și gravidă, putea să se miște atât de repede și să aibă o asemenea energie. După trei magazine eu aveam nevoie de o pauză și de un duș. Evident că nu le-am primit, iar noi două am intrat în secțiunea lenjerie. Eu clar nu aveam ce căuta aici la ce produse aveau expuse. Nu aș fi purtat asemenea articole în viața mea, iar gândul la fratele meu și Erin în așa ceva...

— Îmi ard ochii, am spus, spre izbucnirea în râs a lui Erin. Și probabil și o parte din creier.

Ieși afară! Ieși afară! Ieși afară! comandam imaginii din mintea mea, dar ea nu voia să plece. Era blocată acolo.

Aveam nevoie să îmi clătesc cunoștințele, să le purific, poate să le bag în clor până când ar fi ieșit toate petele.

— Oh, haide, mi-a spus Erin. Fiecare fată are ceva mai obraznic în șifonierul ei la un moment dat. Nu îmi spune că tu nu ai.

Acesta era un subiect la care nu voiam să ajung nici-odată în viața mea cu nimeni. Relațiile intime. Așa că i-am tăiat avântul lui Erin imediat cum am putut.

— Sunt absolut sigură că nu, și nici nu îmi doresc. Te aștept afară, am anunțat-o. Sau nu, merg la toaletă.

— Cum vrei, mi-a zâmbit ea.

Da, asta voiam. Îmi doream enorm să ajung într-un loc în care puteam fi liniștită, doar eu și cu mine. Asta aveam nevoie. Doar că pe Cineva Îl durea undeva de nevoile mele, căci tocmai mi-a plasat în fața ochilor miracolul din acea zi. Exact când aveam nevoie mai puțin.

Să îți întâlnești prietenii vechi este greu.

Să îți întâlnești prietenii vechi care te-au tras în țeapă este dificil.

Să îți întâlnești prietenii vechi care te-au tras în țeapă, dar care au expresia aceea de șocați pe chip, ei bine, asta este de neprețuit. Tocmai de aceea un zâmbet imens și ironic mi s-a așternut pe chip, iar amintirile rele m-au părăsit.

Ura chiar era bună când aveai nevoie să nu te pierzi cu firea. Ea controla tot, inclusiv pe tine. Iar mie una îmi plăcea.

— Bună, Amanda, am salutat-o rânjind. Deborah, am rostit, întorcându-mi capul spre cea de-a doua trădătoare. Și bună, copia mea ratată.

Grupul de prietene venise la magazin să facă cumpărături provocatoare pentru iubii lor. Vai, cât de drăguț.

Cea mai bună prietenă a mea pentru totdeauna arăta la fel ca ultima dată când am văzut-o. Părul brunet lins, breton perfect drept, ochi verzi, ca de pisică, mirați, corp mic și tremurând, unghii lungi pe care și-i le băga în palme. Deborah, în schimb, părea mai mult fricoasă decât șocată că mă vedea. Se tot juca cu părul său șaten, scurt până la umeri, pupilele ochilor săi ciocolatii s-au dilatat, iar ticul de a bate

din picior în momente de stres nu i-a dispărut. Cât despre clonă, căci da, îmi semăna oarecum, și nu mă miram de asta, avea părul blond și lung, ochi albaștri neștiutori, privire de prostuță, cam așa cum eram eu înainte, și aproape inocentă. Biata creatură.

— Lucy, a rostit Amanda în sfârșit.

Mi-am luat o expresie extaziată pe chip și mi-am pus mâna stângă pe piept, fiind surprinsă.

— Da, chiar eu. Nu îmi vine să cred că mă mai ții minte.

Oricine din jur mă vedea ar fi crezut că noi eram doar foste colege care s-au reîntâlnit întâmplător într-un magazin și care acum urmau să își povestească viețile schimbate. Dacă s-ar fi uitat la partea cealaltă, la Amanda și Deborah, ar fi știut că ceva nu era tocmai în regulă. Ele erau tensionate.

— Lucy, cred că ar fi mai bine să vorbim serios undeva.

Te rog! Trebuia să vorbim. De aceea m-a vizitat un an întreg la AMS, și de aceea a venit la mine imediat cum am fost eliberată. Nu este ca și cum a trebuit să ne întâlnim întâmplător și să fiu pe cale să provoc o scenă doar ca să vrea să *vorbim serios*.

— Și, fetelor, ce faceți? Cumpărături pentru iubiți? Oh, sau o petrecere din aceea despuiată de care mi-a fost dor?

Clar nu îmi fusese dor. Refuzam să merg la majoritatea petrecerilor înainte, dar nu mai era așa. Acum aș fi mers oriunde erau ei doar ca să le fac în ciudă că mă simt bine și ca să bag puțin frica în ei, crezând că puneam ceva la cale.

Niciun răspuns. M-am uitat de la una la cealaltă, apoi am râs.

— Oh, Amanda, stai liniștită. Știu că ești cu Byron și totul este bine între noi. Nu mai fi atât de serioasă!

Am zâmbit inocent, m-am uitat din nou la fiecare în parte, dar ele tot tăcute erau. Cum puteam să nu înscriu când ele mi-o pasau atât de frumos?

— Totuși, eu aș avea grijă cu el. Îți spun ca de la prietenă la prietenă, am gesticulat între noi. Adică... Nu aș vrea să te superi pe mine, dar unde a fost miercuri?

În sfârșit, o mișcare. Și-a lins buzele nervoasă. Abia așteptam să mă înfrunte, parcă deja simțeam puțin din gustul înfrângerii ei.

— Știu că s-a întâlnit cu tine la magazin, dacă asta crezi că mă va afecta.

Doamne, nu credeam că o întâlnire cu Amanda mă putea face să zâmbesc atât. Nu îmi mai încăpeam în piele de cât arătam de fericită.

— Nici gând să te afecteze, normal. Dar poate o face faptul că te-a mințit, faptul că mă urmărește zilnic pe geam de când am venit și așa a știut că am mers la magazin. A venit după mine, nu ne-am întâlnit accidental.

Un mușchi i-a zvâcnit pe obraz, iar eu am simțit cum o prezență s-a apropiat ușor în spatele meu. Erin. Dădeam de înțeles că voiam să plec și că am terminat aici, dar nu eram nici pe departe de adevăr. Am revenit în fața ei cu o expresie luminată.

— Vai, ce uitucă sunt. Am menționat cumva că el a spus că i-a fost dor de mine? Pentru că mi-a spus, îl poți întreba.

Am simțit cum, pentru prima oară, Amanda a vrut să mă ucidă din priviri, dar nu putea, era legată. Trebuia să ții minte: cea mai bună prietenă îți poate deveni cea mai aprigă dușmancă, deoarece ea știe cele mai multe lucruri despre tine și poate îndrepta totul împotriva ta. Iar eu știam că Amandei îi plăcea de Byron de mult timp, de când eu și el formam un cuplu, însă, mai nou, îl iubea.

Tocmai mi-am dat seama care era pedeapsa ei.

— Te-ai transformat într-o scorpie, mi-a aruncat ea în față.

Nu cred că știa că insultele ei erau cele mai dulci complimente pentru mine.

— Nu am făcut decât să te întrec la ce știi tu să faci cel mai bine. Nu fi geloasă, Ami, i-am aruncat porecla cu o drăgălășenie falsă. Și ține minte mesajul meu. Probabil ți-i l-a transmis iubitul, dar te mai avertizez eu o dată. Să te porți frumos, scumpo, am atenționat-o, schimbându-mi fața într-una serioasă.

M-am întors pentru a o lua pe Erin de mână, apoi le-am dat clonelor un ultim zâmbet drăgăstos și fals înainte să plec pe ușile acelui magazin blestemat.

Mă simțeam... bine. Adică mă simțeam rea, într-o minusculă parte vinovată, deoarece eu nu eram așa, dar în cea mai mare parte eram satisfăcută, mândră și înfometată. Mai voiam! Îmi doream atât de mult să mai am parte de asemenea confruntări, să îi calc pe toți în picioare și să îi terfelesc în public. Dumnezeuule! Nu regretam nimic. Doar faptul că puteam fi mai scorpie de atât și nu am fost.

Răzbunarea chiar era cel mai satisfăcător sentiment din lume, chiar și venită în cantități mici, atunci când abia îmi pregăteam terenul pentru ce va fi urmat. Simțeam că acum puteam face orice – dacă nu ar fi fost Erin martoră la micul meu *show*.

— Ce a fost asta? a întrebat ea, oprindu-mă în mijlocul mallului, la depărtare de acel magazin cu lenjerie.

M-am uitat în jur, cercetând locul după persoane mai cunoscute. Era liber.

— Știi cine sunt? am întrebat calmă.

— Da. Prietenele tale, cele care au depus mărturie...

— Atunci știi că și-o meritau. Asta și mult mai mult.

Erin a oftat, fiind cu greu de acord cu mine și ceea ce ziceam. Nu mă interesa dacă mă susținea sau nu, nimeni

nu mi-ar fi aflat planul oricum, nu până nu ar fi fost pus în aplicare.

— E treaba mea cum reacționez, Erin, pentru că numai eu știu ce am pățimit din cauza lor, așa că sper să nu te mai aud discutând despre asta.

Viitoarea mea cumnată a părut puțin dezămăgită de mine, dar și rănită de vorbele mele. Acesta era un subiect în care părerile celorlalți nu mă sensibilizau sau interesau deloc, așa că oricât aș fi ținut la ea, nu mă interesa ce credea. Totul rămânea în picioare, chiar dacă ar fi aflat ea, Tom, mama, tata, toată lumea. Pur și simplu, nu mă interesa.

— Sună-l pe Tom să te ia, eu am nevoie de puțin timp, am anunțat-o.

Aceasta nu părea deranjată, de data aceasta chiar mă înțelegea, așa că m-a strâns ușor în brațe și m-a lăsat să plec.

— Ai grijă de tine, mi-a spus înainte să ne despărțim.

Se simțea bine să aud așa ceva după un an în care ni-mănuși nu i-a păsat de mine. Mă simțeam iubită, iar asta mi-a adus o căldură ciudată în suflet.

— Și tu.

Erin a plecat, pierzându-se în mulțime, iar eu nu știam ce să fac pentru restul zilei. Sincer, aș fi vrut să fiu singură, dar probabil aș fi sfârșit în gânduri încâlcite, iar asta mi-ar fi făcut rău. Mai bine rămâneam la mall, mâncam ceva, apoi mă plimbam prin mulțime, transformându-mă într-o oarecare dintre ei.

Asta am și făcut. Am mers la un *fast food*, am comandat câtă mâncare proastă am putut mânca, căci mi-a fost dor de ea, și când am putut să mă mișc din nou, m-am mai plimbat printre magazine.

Multe locuri și lucruri îmi aduceau aminte de Amanda, Deborah, Byron și chiar Carson, așa cum eram noi înainte împreună. Mă blestemam în gând că mă gândeam la acele

vremuri bune. Ei nu s-ar mai fi transformat în ce au fost, cu toții eram diferiți, mai ales eu, iar noi nu am mai fi devenit prieteni niciodată. Îmi era ciudă că o parte din mine chiar își dorea uneori să revenim la grupul care eram. Apoi îmi venea să îmi dau o palmă singură și îmi reaminteam ce mi-au făcut. În cele din urmă îmi reveneam.

De la lucruri și magazine, privirea mi-a mers spre oameni, și nu îmi venea să cred că abia acum observasem ochii care se holbau la mine pe furiș sau în nesimțire. Erau destui oameni care șușoteau, iar eu mi-am dat seama imediat că m-au recunoscut.

Trebuia să arăt că nu îmi pasă, că nu observ, și asta am făcut, dar imediat cum am văzut cinematograful nu m-am putut abține să nu intru acolo cu pretextul că voiam să văd un film. Ceea ce îmi doream de fapt era să iau o pauză.

Abia când m-am trezit pe holurile pustii de catifea roșie m-am simțit mai calmă, însă tot nu eram destul de ascunsă. Voiam să intru în sală, unde era întuneric și nimănui nu îi păsa de mine, o umbră printre restul.

Probabil toate filmele erau deja în curs, de aceea nu era nimeni aici – oamenii se aflau înăuntru. Nu mă interesa nici dacă vedeam un film pe jumătate, voiam doar un moment de liniște, așa că am zburat spre ghișeu să îmi iau un bilet la orice.

Scormoneam în geantă după portofel în timp ce mă uitam interesată pe afișele cu filmele de săptămâna aceasta, dar nu găseam nimic interesant.

Am strâmbat din nas.

— Recomanzi ceva? l-am întrebat pe tipul de la ghișeu când în sfârșit mi-am găsit portofelul.

— Filmul horror este bun, dacă îți place genul. Dacă nu, am auzit de la niște prietene că e un *romance* draguț săptămâna asta.

Privirea uimită mi-a sărit din portofel și nu m-am putut abține din a-mi miji ochii și a-mi deschide gura șocată – după care am închis-o, știind că arătam patetic. Am clipit des, încercând să nu mai fiu afectată de acel zâmbet creț, de părul ciufulit și brunet sau de ochii lui de ciocolată neagră. Degeaba. Eram foarte afectată.

Nu voiam să îi dau ocazia de a începe un dialog cu mine acum, nu eram în cea mai bună stare, așa că m-am prefăcut că nu îl cunosc și am continuat să vorbesc cu el ca și cum ar fi fost un băiat normal de la ghișeul de bilete.

— Unul pentru horror, te rog.

Nathan și-a umezit buzele apetisante și a afirmat din cap înțeleghător, dar nu a făcut ceea ce i-am cerut.

— Sigur nu vrei să aștepti până rulează data viitoare? Mai este mai puțin de o oră până se termină.

Nu aveam nevoie de sfaturile lui și categoric nu mă interesa acest film, despre ce o fi fost sau când va mai fi rulat. Aveam nevoie să dispar acum, m-aș fi simțit mai bine.

— Un bilet pentru horror, te rog, am repetat.

Nathan nu a mai insistat, văzând că eram într-o pasă proastă, și mi-a oferit biletul. Am vrut să îi las banii, dar nu a acceptat.

— Din partea casei. Vizionare plăcută! mi-a urat călduros.

L-am privit suspect pentru o clipă, cât timp îmi închi-deam portofelul și îl băgam înapoi în geantă. Apoi am luat biletul din mână sa și nu am putut să nu îi observ căldura când ne-am atins ușor degetele.

— Mersi, i-am răspuns sec.

Apoi m-am întors pe călcâie și am intrat în sala de film, căci mă zăpăcisem și mai rău de cap. Duminica mea era oficial distrusă.

Capitolul 6

Nu știu care fusese o decizie mai proastă. Să rămân în mall, să decid să merg la film sau să îi fi spus lui Nathan în seara aceea de la club să mă găsească și a treia oară? Evident, toate au fost, căci toate au dus spre acest rezultat, împreună. Toate m-au făcut să stau în sala de cinema cu frică, gândindu-mă doar la el când eu și așa aveam destule probleme. Ba chiar reușisem să mi-l scot de tot din minte cu toate evenimentele din ultimul timp, dar uite că el a apărut iar. Și eu am avut nevoie de minute întregi să plec din sală, după ce filmul s-a terminat, iar aceasta s-a golit, doar din cauză că îmi era groază să dau din nou peste el.

Mă găsisese și a treia oară, cum l-am provocat, cu toate că de data aceasta m-am îndreptat singură spre el, dar la fel au fost și celelalte două dăți, iar eu nu... În fine.

Inspiră, expiră.

Puteam face asta. Era simplu. Treceam pe lângă el, nu l-aș fi băgat în seamă, m-aș fi prefăcut că nu îl cunoșteam și scăpam. Oricum era la muncă, avea îndatoriri, nu putea să alerge după mine. Corect?

Așa speram și eu.

După ce m-am încurajat cum am putut mai bine, mi-am luat geanta, m-am ridicat de pe locul meu cald și comod, apoi mi-am luat mersul de înțepată, pornind hotărâtă și indiferentă spre ieșire. Voiam nici să nu mă uit măcar la ghișeu, dar imediat cum am ajuns în hol nu m-am putut abține. A fost doar o fracțiune de secundă, însă am putut vedea că Nathan nu mai era acolo, nimeni nu era.

Bun, probabil era la toaletă sau făcea altă treabă. Șansa mea.

Am alergat la propriu spre ieșirea din cinematograful, după care mi-am ținut mersul alert până în parcare din mall. Nu voiam să mai am parte de accidente neplăcute pe ziua de astăzi, nu știam dacă mai puteam duce vreo greutate psihică. Dar i-a părut vreodată cuiva de ce puteam eu sau nu? Evident că nu, altfel de ce ar fi fost Nathan sprijinit de mașina mea, părând că mă aștepta, fix când credeam că scăpasem?

Mă văzuse, nu mai puteam da înapoi, așa că am aruncat toate grijile într-o cutie și le-am lăsat pe mai târziu, când m-am prefăcut mai calmă ca niciodată.

— Frumoasă mașină, am comentat, ajungând lângă el.

Zâmbetul său mare și creș s-a așternut pe fața-i luminoasă. Când îl vedeam așa mai aveam puțin și zâmbeam la rândul-mi.

— Da, și mie îmi place. E a unei fete drăguțe pe care o cunosc și care fuge de mine.

Mi-am rotit ochii, dezaprobandu-l. Totuși, nu i-am putut ignora complet complimentul și m-am simțit oarecum flatată de faptul că el mă credea drăguță.

— Nu fuge de tine, l-am contrazis. Doar se îndepărtează pe tocuri într-un mod elegant.

Un chicot bărbătesc i-a părăsit gâtul, iar pielea mea se făcuse de găină din cauza intensității vocii sale. Mi-am încrucișat mâinile la piept și mi-am frecat brațele, sperând să îmi treacă.

Nathan mi-a observat gestul, dar nu credea că îmi era frig. Cui putea să îi fie vara, cu treizeci de grade afară?

Deja se instalase o tăcere stânjenitoare peste noi. Cel puțin așa era în partea mea, nu părea că el o observase încă.

— Nu am să te întreb ce făceai singură la cinematograful sau ce ai pățit, deoarece știu că nu este treaba mea, încă, și tu nu ai vrea să discuți despre asta.

Devenise dintr-odată serios, iar pe mine mă luaseră din nou frisoanele. Și ce voia să spună prin *încă*?

— Atunci de ce ai ținut să menționezi asta? l-am întrebat tăioasă.

— Doar ca să știi că am observat.

Am afirmat amândoi din cap, iar Nathan s-a ridicat de pe mașina mea, făcând un pas spre de mine.

— În schimb, ceea ce vreau să te întreb este dacă vrei să facem ceva acum.

De fiecare dată când cineva spunea un lucru care era menit să mă uimească sau să mă șocheze îmi mijeam ochii, pentru a nu-mi da de gol pupilele dilatate. Exact asta făceam și în cazul de față, examinându-l atent pe Nathan. Voia să ieșim? Chiar în acest moment?

— De ce? am întrebat nepoliticoasă.

Nathan și-a strâmbat buzele, apoi a privit undeva pe lângă mine înainte să își fixeze din nou ochii ciocolatii asupra mea.

— Pentru că îmi plăci. Și pentru că îmi ești datoare, căci te-am găsit și a treia oară, cum ai spus. Asta trebuie să însemne ceva. Iar pentru mine înseamnă că ar trebui să ieșim, să ne cunoaștem mai bine, a ridicat din umeri. Și de data asta nu te mai las să fugi.

Mi-am mijit ochii din nou.

Acest șoricel de bibliotecă arătos putea fi confundat foarte bine cu un afemeiat de primă clasă, căci le avea cu vorbele, jongla bine cu ele, dar mai deținea și tupeu, să nu mai spun de șarm.

Poate chiar era un afemeiat, nu mă înșelam, dar, sincer, nu îmi păsa nici măcar puțin. Ce spuneam că aveam

eu nevoie? Să nu fiu singură, să nu mă pierd în gânduri. Așa că aveam nevoie de o distracție. Și cine putea juca rolul unei distracții mai bine decât un băiat foarte sexy, simpatic, amuzant și deștept? Probabil nimeni.

— OK, am hotărât. Nu am nimic de pierdut oricum. Urcă.

Cedasem ușor, știu, dar ce era greșit în a-mi pierde timpul cu un necunoscut care nu va mai fi vorbit cu mine niciodată după ce am fi început școala? Ne plictiseam împreună, poate făceam ceva interesant, ne foloseam unul de celălalt să mai uităm de problemele personale, iar timpul trecea mai repede. Orice era mai bine decât să stau închisă în casă, singură.

Probabil că nu mă gândisem și la aerul irespirabil din mașină odată ce Nathan l-ar fi umplut cu tensiunea esenței sale. Eu eram o șoferiță groaznică în general, dar acum? Acum probabil că nici să ies drept dintr-o parcare nu aș fi putut. Totuși, era prea târziu să dau înapoi, așa că l-am anunțat în cel mai nepăsător mod:

— Nici nu știi în ce te-ai băgat.

Nu l-am lăsat să reacționeze, căci imediat am pornit la drum și cel mai probabil și-a dat seama despre ce vorbeam deoarece a început să râdă, dar și să se țină cum putea de bord. Chiar trebuia să învăț să conduc mai bine, căci mașina mi se zgâlțâia încontinuu, motorul mi se mai oprea, iar pasagerii erau în pericol cu mine la volan, inclusiv șoferul.

Prin nu știu ce minune, am reușit să ies din parcare, apoi am dat de drum drept, unde m-am descurcat mai bine. Totuși, nu știam unde era destinația.

— Unde mergem? am întrebat ușor încruntată.

Nathan nici nu păruse că se gândise mult.

— Tu conduci, deci tu alegi. Mergem unde vrei tu să mergem.

Asta era ciudat, să aleg eu. Știu că avusesem doar o singură relație, dar credeam mereu că băieții alegeau și aranjau tot la o ieșire. Când eram cu Byron mergeam întotdeauna unde spunea el sau unde plănuiau să fie prietenii noștri, nu am avut niciodată dreptul la alegerea locului, doar la alegerea dintre a sta acasă sau a merge unde erau și ei.

Am stat să mă gândesc puțin. Unde îmi doream eu să merg în tot Phoenixul?

Probabil niciunde, cu toți acești oameni. Dar știam că era un loc în care voiam să mă aflu și o tradiție de care îmi era dor.

— Eu și fratele meu obișnuiam să mergem la bălci împreună în fiecare lună, am mărturisit.

Nici măcar nu știu de unde venise asta. Credeam că nu o spusese cu voce tare, credeam că a fost doar în gândul meu, sau dacă am spus-o, atunci a fost în șoaptă. Însă, spre nenorocirea mea, Nathan m-a auzit.

— E perfect. Este un parc de distracții pe aici, la marginea orașului.

Știam, pentru că acolo obișnuiam să merg, dar pentru o clipă uitasem că Nathan nu știa cine eram, credea că eram nouă în oraș și că nu cunoșteam prea multe împrejurimi. Nu mai era mult din durata acestui circ, căci a doua zi începea școala și ar fi aflat totul. Trebuia să profit de compania lui cât mai puteam.

— L-am văzut. Acolo mergem, am hotărât. În plus, chiar îmi doresc niște vată de zahăr.

Nu mai mâncasem de un an de zile, și obișnuiam să mănânc regulat.

Nathan chicotise din nou, iar eu nu aveam habar ce era atât de impresionant sau special la el încât mă făcea să tresar cu fiecare moleculă din mine la gesturile sale simple.

Am continuat drumul vorbind nimicuri, despre muzica de la radio sau împrejurimi, despre talentul meu la șofat sau caruselele pe care voiam să le încercăm. Uneori stăteam pur și simplu și ne priveam pe furiș, iar gândul că el făcea același lucru cu mine îmi accelera bătăile inimii. Alteori râdeam împreună și mă miram că îmi venea atât de ușor să râd cu el, dar în același timp îmi plăcea.

Nu a durat mai mult de zece minute să ajungem în parc, dar alte zece minute s-au scurs cu mine încercând să parchez mașina. Nathan s-a oferit la un moment dat să o facă pentru mine, dar nu am renunțat și într-un final am reușit.

— Ai putea omori pe cineva în ritmul ăsta, a râs Nathan când am ieșit din mașină.

Mi-am rotit ochii enervată și am blocat ușile de la telecomandă, mergând apoi lângă el, care mă aștepta să intrăm în parc.

— Pentru asta te întorci cu autobuzul, i-am aruncat în față.

Nathan a râs, apoi și-a băgat mâinile în buzunare, luând-o la pas cu mine.

— Nu, serios, nu știi cum de ți-au dat carnetul de șoferi.

Ei bine, eu știam. Conduceam acceptabil la început, chiar dacă am aplicat pentru carnet cu un an după ce am împlinit vârsta legală, din cauză că nu îmi dorisem inițial. După ce am ieșit din școală, problema a fost că am avut doar o lună de exercițiu, apoi am avut pauză de un an, deci eu eram practic încă o începătoare. Ba chiar îmi pierdusem și abilitățile de anul trecut, așa că eram mai groaznică decât eram înainte.

— Probabil prin pile, am glumit eu.

Și-a dat seama că nu eram serioasă, așa că Nathan a râs când am intrat în parc.

— Bun, domnișoara șoferiță, în ce ne aventurăm prima dată?

Mi-am mușcat buza inferioară pentru a-mi reprima un zâmbet, apoi mi-am rotit ochii din nou. Trebuia să par măcar deranjată de ironiile lui, dar nu, mie îmi venea să râd.

— Ce e mai mare și mai feroce, am spus eu, făcându-mi loc printre oameni, mergând spre montagne russe.

Era multă lume aici, așa că imediat cum l-am lăsat puțin în urmă pe Nathan am început să îl pierd. Se chinuia să se țină după mine, să se strecoare, dar nu era la fel de mic, se descurca mai greu. Din nu știu ce instinct idiot am simțit nevoia să fac ceea ce am făcut. M-am întors puțin după el, apoi l-am prins de mână, pentru a-l ghida spre destinația noastră fără să ne mai pierdem unul de celălalt.

Nathan ne-a privit pentru o secundă mâinile împletite zâmbind ușor, apoi m-a privit în ochi, iar zâmbetul i s-a lărgit în timp ce m-a strâns de mână. Nu știam cum să reacționez, mă durea stomacul îngrozitor, palma care era în a sa mi-a transpirat instantaneu și înghițeam continuu în sec.

Dumnezeule Mare, mă topea, la propriu și la figurat. Era foarte fierbinte, dar pielea lui se simțea perfect, iar palma o acoperea pe a mea în totalitate, făcându-mă să mă simt într-un fel ciudat mai protejată. Și după ce am făcut câțiva pași, iar degetul său mare a început să îmi mângâie mâna, am crezut că aveam de gând să leșin sau să fug.

Ajunsesem la coada de la montagne russe și puteam respira în sfârșit ușurată, căci acum trebuia să îmi dea drumul la mână. Doar că nu a făcut-o. Și eu nu am spus nimic, căci nu știam ce îi puteam spune. Cinci minute întregi i-am ignorat privirea și m-am prefăcut că nu îmi ieșeam din minți doar pentru că mă ținea de mână. După care, în final, a trebuit să mă lase să merg înainte, căci ne venise rândul să intrăm.

Pielea mea putea respira din nou, dar simțeam subit că îmi era frig în zona în care mă atinsese, exista un gol acolo, o piesă lipsă, parcă eram incompletă.

Trebuia să termin cu prostiile și să mă așez. Asta după ce aș fi plătit, dacă Nathan nu mi-ar fi luat-o înainte.

Am insistat să dau eu banii, căci, să fim sinceri, pe mine nu mă afecta cu nimic, dar pe el încă nu știam dacă o făcea – doar l-am văzut lucrând la acel cinematograful, sigur o făcea pentru un motiv.

Când eram cu Byron îl lăsam să plătească pentru tot, căci așa am fost învățată, dar mai presus de toate, pentru că el își permitea datorită banilor părinților săi. Cu Nathan era altfel acum, căci presimțeam că aceștia erau banii lui. Cu toate acestea, nu a acceptat și m-a pus să mă îmbarc.

Nu știu câte minute am fost acolo sus, dar știu că a fost la fel de grozav să mă dau în acest carusel, așa cum îmi aminteam. De data aceasta a fost totuși puțin mai amuzant, căci am avut un fricos lângă mine care țipa și râdea cu poftă din toată puterea plămânilor lui. M-a făcut și pe mine să râd zgomotos, cu gura pînă la urechi, și nu am regretat nimic. M-am simțit fantastic. Apoi a fost vremea să coborâm.

— Am știut de ce nu m-am dat până acum în așa ceva, a comentat Nathan când am ieșit.

M-am întors spre el uimită, de data aceasta fără să îmi mijesc ochii pentru a mă ascunde.

— Nu te-ai mai dat niciodată într-un montagne russe? l-am întrebat șocată.

Nathan mi-a zâmbit frumos, încrețindu-și colțurile gurii și mișcându-și capul în semn negativ.

— Atunci de ce ai făcut-o acum? am continuat cu ches-
tionarul meu.

A ridicat din umeri.

— Două motive, probabil. În primul rând, am vrut să impresionez o fată frumoasă. Iar în al doilea, am spus că mergem unde vrei tu, inclusiv monstrul ăsta, iar eu mă țin de cuvânt.

Am zâmbit timid, apoi mi-am întors atenția spre altceva, dorind să schimb subiectul. Am hotărât să ne dăm în alte carusele, de data aceasta ceva mai liniștite, iar Nathan a fost cel care m-a luat de mână acum, trăgându-mă după el. Fluturi, fluturi, fluturi.

A insistat să mergem să participe la un joc stupid în care trebuia să nimerească ținta cu săgețile. A reușit să ia locul doi și a primit ca premiu un ursuleț de pluș galben, cam de dimensiunea unei poșete, dacă ar fi fost să îl compar, pe care mi l-a oferit cadou. Eu una uram galbenul, dar venind de la el nu mă mai interesa.

După ce ne-am plictisit să încercăm fiecare carusel și Nathan nu a mai insistat să se joace stupidenii, am ajuns într-un final și la standul de vată de zahăr. Din nou, el a vrut să plătească, dar de data aceasta am insistat până când am câștigat și am făcut eu cinste. Așteptam să ne fie pregătite micile delicii atunci când mi-a atras atenția un băiețel mic supărat de pe margine. O ținea de mână pe mama lui, aceasta fiind atentă la o conversație cu o prietenă, dar ochii săi erau doar pe standul la care ne aflam noi.

— Domnișoară!

Am tresărit, apoi am văzut că domnul de la stand stătea cu mâna întinsă spre mine, oferindu-mi vată de zahăr pe care eu întârzasem să o iau. Mi-am revenit din vrajă, apoi am apucat bățul, am mulțumit și am ieșit din rând împreună cu Nathan.

— Ești bine? m-a întrebat el.

— Așteaptă două secunde, i-am cerut.

O vedeam pe mama nepăsătoare și, într-un fel, o vedeam pe mama mea, fiind îmbrăcată elegant și vorbind cu oamenii, dar nefiind atentă la copilul său. Băiatul nu spunea nimic, era exact așa cum eram și eu, tăcut și supus. Poate că amintirile și propria experiență cu părinții de acest gen au pus stăpânire pe mine, dar știam ce voia acel băiețel, voia ceva ce eu aveam.

— Mă scuzați, am întrerupt cele două femei din discuție.

Speram doar să nu fiu recunoscută. Și ca să nu fiu, mi-am îndeplinit treaba rapid, pentru a putea pleca de unde am venit.

M-am aplecat pe vine și i-am oferit copilului vata mea de zahăr pe băț.

— Asta este pentru tine, i-am zâmbit.

Cred că avea în jur de șase ani, iar mâna sa micuță abia putea ține acel băț. Părea că vata de zahăr îl mânca pe el, nu invers.

Mă bucurasem că a acceptat atât de rapid, așa că după ce l-am mângâiat scurt pe cap, m-am întors și am plecat. Chiar nu voiam un scandal în cazul în care aș fi fost recunoscută de mama lui. Poate m-ar fi acuzat că aș fi vrut să îi otrăvesc băiatul sau ceva asemănător. Mai bine mă făceam nevăzută cât mai rapid. Cu toate acestea, din păcate, încă mai exista o persoană căreia părea că trebuia să îi dau explicații după ceea ce am făcut.

Nathan mă privea nedumerit când am ajuns la el, dar în același timp zâmbea la mine. Mă simțeam intimidată.

— Haide să mănânci asta în drum spre mașină și să plecăm, i-am cerut.

— Sau haide să împărțim amândoi asta în drum spre mașină.

Mă bucuram că nu avea de gând să îmi ceară explicații și a lăsat lucrurile așa. Iar eu nu m-am împotrivit, gustând din micul deliciu alături de el. Nu aveam ce face, vata de zahăr era slăbiciunea mea.

Trecuseră aproape trei ore de când eram împreună, afară era întuneric, noi trebuia să ne întoarcem, iar mie una mi s-a părut că totul a trecut precum o clipită. Imediat cum m-aș fi despărțit de el aș fi avut îndoieli în legătură cu această seară, dacă chiar a existat sau nu, pentru că m-am simțit prea bine cu el, și nu îmi era frică să mi-o recunosc mie însămi.

Probabil Nathan s-a gândit la același lucru ca și mine sau la ceva cel puțin asemănător, căci imediat cum am terminat vata de zahăr m-a luat de mână, m-a tras după el și mi-a cerut:

— Haide să intrăm!

Era o cabină fotografică, și una foarte strâmtă. Am simțit asta pe pielea mea atunci când am intrat acolo și a trebuit să stau pe același loc cu Nathan, fiind aproape lipiți unul de celălalt. Nici nu îmi aminteam când am acceptat să intru acolo, știam doar că, da, chiar voiam o amintire a acestei zile fulger, căci mâine s-ar fi terminat totul și ar fi rămas doar un vis frumos.

În prima poză am stat normal, am zâmbit amândoi, am ținut ursulețul în brațe, la vedere, iar Nathan și-a trecut mâna după umărul meu, apropiindu-mă de el. În cea de-a doua mi-a sugerat să ne strâmbăm frumos, așa că am scos limba, stând în aceeași poziție. În poza cu numărul trei eu am sugerat să ne strâmbăm mai urât, să facem fețe de monștri, așa că m-am uitat cruciș la cameră, mi-am umflat obraji și mi-am pus ursulețul în cap. Încă nu văzusem expresia lui Nathan, dar aveam de gând să o văd imediat, când am fi ieșit.

Tocmai eram pe cale să facem ultima poză, a patra. Mă întorsesem spre el, fiind gata să îl întreb ce fețe mai puteam

crea, dar cuvintele mi-au rămas în gât. Nu știam dacă el se întorsese spre mine cu aceeași intenție, știam doar că era întors de asemenea. Se uita la mine atent, blând, și fără urmă de amuzament rămas pe chipul lui. Mâna sa încă era după gâtul meu, ceea ce ne apropia mai mult, iar eu tot ce puteam să văd, după ochii săi ciocolatii și senzuali, erau buzele cărnoase, întredeschise, parcă invitându-mă să...

Ultimul clic al pozei capturate s-a auzit, iar eu am clipit rapid, realizând ceea ce făceam.

Am ieșit din cabină și am luat cele două seturi a câte patru fotografii, legate într-un șir. Nici nu aveam curaj să mă uit peste ele. M-am întors spre Nathan și i-am zâmbit, oferindu-i una dintre cele două bucăți, apoi am mers înaintea lui, spre mașină.

Nu știam cum să reacționez la asta, așa că am decis să mă prefac că nu s-a întâmplat. Oricum nu știam ce s-a întâmplat exact, doar că am avut un moment de maximă tensiune în care toate organele mi s-au amestecat și pulsul mi s-a ridicat, sângele mi-a țâșnit precum un vulcan în vene, iar respirația mea s-a comportat de parcă tocmai am pus-o la încercare cu un maraton.

Da, era clar că trebuia să uit și să mă prefac că nu s-a întâmplat. Dar cum puteam face asta atunci când am ajuns din nou la îngheșuială cu Nathan, în mașina mea?

— Unde stai? l-am întrebat, dorind să elimin tensiunea și liniștea dintre noi.

O pauză de una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte secunde. Nu m-am uitat la el, căci în acest timp mi-am pus centura și am pornit motorul, dorind să îmi găsesc de lucru pentru a nu-l privi.

— Ăsta este modul tău de a-mi spune că nu îți plac?

Am tresărit și, chiar dacă am evitat asta cât de mult am putut, m-am uitat la el. Avea o cută între sprâncene și părea

ușor deranjat, dar zâmbetul său încă nu îi părăsea buzele. Nici eu nu știam dacă glumea sau spunea adevărul.

— Ăsta este modul meu de a spune că mâine începe școala, ne trezim devreme, iar acum este târziu, ar trebui să mergem.

Bun, am reușit să scap elegant din această situație. Dar ce ce nu am putut să îi spun direct că nu îl plăceam? Poate pentru că aș fi mințit?

— Da, sigur, a afirmat el, încă zâmbind.

Râdea cumva de mine? Era ironic? Ce credea?

— Vorbesc serios, am ținut să subliniez.

— Iar eu te afirm serios, a fost el de acord.

De ce rânjetul său îmi arăta tocmai contrariul a ceea ce spunea?

Am oftat, mi-am rotit ochii enervată, apoi am ieșit din parcare perfect, spre mirarea amândurora.

Am mers pe ruta pe care mi-a spus-o Nathan, nu am mai vorbit deloc în afară de indicațiile pe care mi le zicea el, iar după vreo zece minute de mers drumul mi s-a părut ciudat. Nu am comentat, am încercat să nu mă las impacientată din nimic, însă cu fiecare metru eram mai aproape de casa mea, nu de a lui. Nu înțelegeam ce joc făcea. Totuși, când mi-am văzut casa am ajuns la bănuielile mele și îmi venea să izbucnesc. Apoi Nathan m-a pus să trec de ea și să opresc în fața următoarea.

Puteam spune sincer că eram înfricoșată.

— Aici stau eu, a spus, privindu-mă reticent.

Eram înghețată. Nu știam cum să reacționez, ce să spun, dar eram a naibii de nervoasă, iar în același timp îmi era frică.

— Sper să nu crezi acum că sunt unul dintre acei copii de bani gata, a comentat zâmbind.

Asta era una dintre ultimele mele probleme, căci și eu eram un copil de bani gata.

— Nu cred nimic. Trebuie să plec, l-am anunțat.

Strângeam volanul în mâini cu putere și îmi era groază gândindu-mă că Byron ar fi putut ieși în orice clipă din casa lui sau că mi-ar putea vedea mașina pe geam.

Nathan a părut nedumerit, nu știa ce se întâmpla cu mine atât de brusc.

— Bine atunci. Ne vedem mâine, da?

Nu puteam spune nimic în plus. Am afirmat din cap simplu, privind în altă direcție. Nu auzeam totuși nicio mișcare, Nathan nu pleca, iar fiecare secundă îmi era critică.

— Lucy, ești sigură că ești bine?

Mâna sa s-a strecurat pe coapsa mea, iar eu am tresărit. Nu putea înțelege că voiam să plec? De mâine oricum nu ne-am mai fi vorbit, așa că nu mai conta ceea ce îi spuneam acum. Tocmai de aceea am îndrăznit să îi zic:

— Doar pleacă odată!

S-a retras și mai confuz decât era, iar eu am îndrăznit să îl privesc în ochi doar pentru o secundă, iar ceea ce am văzut m-a întristat. Era oarecum rănit de cuvintele mele.

— Bine, a cedat. Noapte bună.

Apoi a ieșit, lăsând aerul rece să intre în mașină, dar mai ales să înghețe amintirea prezenței lui aici. Nu am așteptat nici măcar o secundă după ce portiera s-a închis, am pornit în trombă de acolo și m-am dus la mine acasă, fără să mă intereseze dacă vedea unde am parcat mașina sau nu, fără să mă intereseze dacă vedea unde locuiesc sau dacă se prinsese cine eram.

M-am închis în camera mea, apoi am plâns de frustrare, m-am panicat și m-am gândit încontinuu la un singur lucru.

Ce legătură aveau Nathan și Byron?

Capitolul 7

Nu, nu ne-am mai văzut *măine*, căci eu nu am mai fost prezentă în prima zi de școală. Chiar și așa, *fuga* mea nu a fost una din lașitate, ci una tactică.

În seara în care am venit din parcul de distracții, după o oră de frământări, a trebuit să mă adun și să gândesc totul la rece, în favoarea mea. Nu mai conta dacă Nathan știa sau nu cine eram, dacă m-a folosit sau dacă ne-am întâlnit accidental, eu trebuia să aflu mai multe despre el. Acum erau cinci care au avut contact cu mine din acel grup, șase dacă o puneam și pe *copia mea fidelă*. Și tocmai îmi dădusem seama că Nathan ar fi putut fi acel *prieten nou* pe care Byron și Carson și-l făcuseră, cel despre care mi-a spus Tom, fraatele meu. Fusesem avertizată în legătură cu el, dar nu mă gândisem niciodată că...

O singură persoană m-ar fi putut ajuta în această situație. Cineva din interior, cineva care îi cunoștea mai îndeaproape și care se întâlnea cu ei des. Cineva care chiar vorbea cu mine și voia să mă ajute dintre toți acei oameni de la școală. Și chiar dacă am spus ceea ce am spus, chiar dacă nu aveam de gând să mă împrietenesc cu Julia, aici chiar necesitam ajutorul ei – mai mult decât oricând.

Treaba era complicată, dar altă soluție nu aveam, decât angajarea unui detectiv – și poate că aveam de gând să fac și asta într-un viitor apropiat, însă deocamdată aveam nevoie de ceva sumar și rapid. Apariția lui Nathan, din câte se vede, a schimbat multe, a complicat totul, când eu credeam că prezența sa putea doar să mă calmeze și să mă facă să uit, a încurcat planurile pe care le aveam în schimb, m-a băgat în ceață.

Nu puteam să dau ochii cu ei așa, neștiutoare, nepregătită, neinformată, și tocmai de aceea nu am apărut în prima zi de școală, ci am așteptat până în a doua. Probabil că așa puteam deține și elementul surpriză, căci mulți dintre ei ar fi crezut că nu m-aș mai fi întors acolo. Nu se așteptau să apar puțin mai târziu.

Am păstrat același loc de întâlnire cu Julia, pe la ora amiezii, după ce a scăpat de orele de la liceu. Cred că s-a mirat când a primit mesaj de la mine cum că voiam să ne întâlnim, mai ales după cum am reacționat data trecută, dar mi-a acceptat propunerea și m-a așteptat pe exact aceeași bancă, fiind mult mai punctuală decât mine, la ora propusă. Văzând-o, un sentiment puternic de vină m-a acaparat. Poate că asta nu fusese tocmai o idee bună, căci o foloseam, iar eu puteam găsi pe altcineva. Cu greu, dar aș fi putut să o duc la capăt. Cât despre ea... Ea chiar merita mult mai mult.

Nu, nu aveam altă opțiune, trebuia să îmi amintesc.

— Bănuiesc că nu ești aici pentru că te-ai mai gândit la propunerea mea, nu? m-a întrebat aceasta direct, afișând un zâmbet trist.

Ochii săi negri îi erau acoperiți de pleoape, mă privea mijit din cauza soarelui arzător care îi pica exact pe chip. Am făcut un pas mai aproape pentru a o acoperi cu umbra mea, dându-i ocazia să privească mai bine.

— Din păcate, nu. Adică m-am gândit la ea, doar că nu cred că este o idee bună.

— De ce? a insistat.

Nu era bine. Nu pentru asta venisem aici. Și dacă ar fi continuat să mă mai întrebe încă vreo două lucruri, i-aș fi spus adevărul. Ea pur și simplu nu merita blestemul unei persoane ca mine prin apropiere.

— Nu pentru asta te-am chemat.

Julia a afirmat ușor din cap, umezindu-și buzele.

— Atunci pentru ce?

Am oftat, fiindu-mi dificil să încep acest subiect. Nicio introducere nu îmi suna bine în cap până acum. Trebuia să îmi fac un mic discurs de dinainte, dar am crezut că mă voi descurca și voi improviza pe moment.

M-am așezat pe bancă, lângă trupul firav al Juliei, apoi am privit-o în ochi, încercând să mă conectez cu ea și să îi spun din priviri câtă nevoie aveam de serviciile sale în această problemă.

— Există un băiat pe nume Nathan, care umblă cu Byron și Carson, poate chiar și cu fetele. Cel mai sigur îl știi.

Julia a afirmat din cap, încurcată.

— Doar în tine am încredere din toată acea școală, am mărturisit. Așa că am nevoie să îmi spui tot ceea ce știi despre el.

Când a auzit prima parte a frazei s-a luminat la față, apoi, spre sfârșit, a părut că începea să înțeleagă încotro mă îndreptam. Părea că îmi știa tot planul deja, după ce i-am dezvăluit doar atât.

— Înțeleg, a spus ea gânditoare. Doar că am o condiție.

Sincer, da, din partea ei nu m-aș fi așteptat la așa ceva, dar fiecare om are un preț, așa că de ce nu? Am acceptat, afirmând din cap, așteptând propriul ei preț personalizat.

— Vreau să îmi dai o șansă, mi-a cerut ea.

M-am tras puțin în spate, neînțelegând ce șansă voia ea de la mine.

— Vreau să îmi dai o șansă în a-ți fi prietenă. Știu că nu sunt la fel ca Amanda sau Deborah, dar acum e altfel, vei fi singură, eu sunt deja aproape singură, și vreau să ne fim alături una celeilalte. Nu cred că este atât de rău. Și nu fac asta pentru că simt că îți datorez ceva, chiar nu, dar pur și simplu vreau să îți fiu alături, să te ajut, iar totul să fie reciproc.

Nici că îmi doream ca Julia să se fi apropiat măcar puțin de caracterele Amandei și Deborei, ea era mai bună decât ele

așa, dar problema era că nu înțelegea. Nu avea cu ce să îmi fie datoare. Chiar nu vedea că eu îi rămăsesem ei? Și încă cu mult. Cât despre această prietenie... Era mai bine pentru ea să nu se întâlnească, chiar dacă nu își dădea seama.

— Julia...

Asta era foarte complicat de spus.

— Tu nu îți dorești asta. Și, Dumnezeule, nu îmi datorezi absolut nimic, dimpotrivă. Doar că... Lucrurile vor fi urâte când mă voi întoarce. Nu vreau să fii și tu târâtă în asta. Ai suportat destule.

Probabil asta era cea mai bună metodă de a-i explica măcar puțin de ce nu era bine să stea în jurul meu. Poate că o convinsesem.

— Nu mă interesează restul, a sărit ea. Și tu ai trecut prin tot atâtea, poate chiar mai rele. Am avut suferințe diferite și am fost singure. Iar tot ceea ce știu este că urăsc să merg pe acest drum fără să am pe cineva alături care să mă înțeleagă. Știu că tu mă vei înțelege, iar eu te voi înțelege pe tine. Și restul, absolut nimic, nu mai contează.

Fata asta era cu adevărat formidabilă. Și începeam să regret tot mai mult că mi-am pierdut timpul cu falșii mei prieteni când ea era chiar acolo, lângă mine, la câțiva metri distanță.

Am luat-o de mână, i-am strâns-o și i-am zâmbit.

— Haide să o luăm ușor, i-am propus. Și promit că voi încerca.

Colțurile gurii Juliei au pornit în capete diferite ale feței sale și un zâmbet imens i-a răsărit pe chip.

— Dumnezeule, în sfârșit! Credeam că nu mai cedezi odată. Ești la fel de încăpățânată ca și mine. Pot să te îmbrățișez?

Mi-am mărit ochii, pentru că eu tocmai spuseseam să o luăm ușor, iar ea m-a luat tare, mult prea tare pentru cum eram obișnuită. Totuși, o mică îmbrățișare nu strica nimic,

așa că am acceptat și m-am apropiat de ea reticentă. Julia, în schimb, și-a aruncat la propriu brațele după gâtul meu, apoi m-a strâns puternic, legănându-mă în același timp. Această îmbrățișare avea o oarecare veselie de copii, așa că m-a bucurat, într-un mod foarte ciudat și cald, lăsându-mă dusă de val și de dragostea pe care o emana această fată drăguță și rănită.

Nici nu mi-am dat seama când mi-a dat drumul, eram prea vrăjită de mirosul ei de scorțișoară, dar când a făcut-o m-a prins de mâini și mi-a spus:

— Ce vrei să afli despre Nathan, deci?

Da, chiar simțeam, foarte profund în suflet, că această prietenie ar fi putut să meargă.

* * *

Julia a propus să mergem undeva la o cafenea pentru a continua această discuție, iar eu, fiind într-un moment de slăbiciune, am acceptat. Bineînțeles că subiectul era unul delicat și că nu putea fi dezbătut de față cu alte persoane, dar am ales un colț destul de ascuns al salonului în care ne aflam și am putut discuta liber, liniștite.

— Începe cu începutul, i-am cerut acesteia.

— Foarte bine. Tot ce știu despre el este că este verișorul lui Byron, a venit aici anul trecut, cam în aceeași perioadă în care ai plecat tu, dar eu avusesem accidentul și nu știu prea bine cât a apucat să vadă din *marea întâmplare* sau dacă te cunoaște de acolo.

Am afirmat din cap, unind firele cu informații. Era vârul lui. Aproape că nu îmi venea să cred asta. Aș fi putut fi păcălită de doi idioți de aceeași speță, care mai erau și neamuri pe deasupra. Aveam eu o slăbiciune pentru sângele lor de tot eram atrasă acolo?

— Din câte știu, s-a mutat aici din cauza divorțului dintre părinții lui, asta a sunat cel mai plauzibil. Mai sunt și

povești cum că aceștia au murit sau el a făcut ceva atât de groaznic încât l-au trimis departe de casă. Sincer, eu nu știu ce să cred, pentru că acest băiat este cel mai simpatic, onest și vesel din câte am văzut. Nu are acel aer de fandosit din fostul tău grup, chiar dacă stă cu ei. Se comportă frumos cu toată lumea, este educat și destul de deștept. Așa că, după părerea mea, ar pica acele povești macabre.

Simpatic, onest și vesel? Da, cam asta am cunoscut în eu, dar nu trebuia să uit că era rudă cu Byron, deci totul putea fi doar o piesă de teatru.

— Este în echipa de baschet a liceului, Deborah este moartă după el, încearcă să îl atragă prin toate modurile, dar nu a reușit până acum. La prânz stă cu ei, dar alteori se atașază de alte grupuri, pentru că este plăcut de toată lumea și se cam potrivește peste tot. Are note destul de bune la școală. Lucrează la cinematograful de la mall în weekenduri, însă doar ca să aibă ceva de făcut, pentru că nu prea îl interesează salariul. Își pierde foarte mult timp în bibliotecă și...

— Julia, cred că ai intrat puțin cam prea mult în detalii, i-am spus, întrerupând-o.

Aceasta a părut puțin rușinată, apoi și-a acoperit gura. Nu era vina ei, era a mea, căci nu am oprit-o. Am ajuns într-un punct în care chiar devenisem interesată de toate prostiile micuțe pe care le spunea despre el. De ce mi se părea fascinant până și locul în care se așeza la cantină?

— Scuză-mă, mi se mai întâmplă.

— Nu e nimic, i-am zâmbit. Spune-mi doar dacă știi ceva care este nelalocul lui la el.

Julia a părut că se gândește, și a făcut-o destul de mult timp. Era imposibil ca acest băiat să fie perfect, fără nicio pată.

— Ah, da, a strigat ea, atrăgând câteva priviri din cafenea. Scuze, a continuat în șoaptă. Știu doar că îl mai vedeam

uneori la ore, privind un punct fix și fiind atât de captivat de gânduri încât rămânea la locul lui chiar și după ce suna clopoțelul. Atunci arăta cu adevărat sinistru. Probabil are ceva pe umeri.

Nu mă ajutase foarte mult cu asta, dar puteam spune că suna promițător.

— Atât? Nimic altceva? am insistat să știu.

— Nimic, a ridicat ea din umeri. Este cel mai curat băiat din toată școala, din punctul meu de vedere.

Pe asta nu o puteam înghiți, căci era rudă cu Byron. Ar fi fost imposibil să nu se fi lipit nimic de el de la strămoși.

— Acum, dacă nu te deranjează, îmi poți spune de ce voiai să afli detalii despre el?

Am privit ochii curioși ai Juliei în timp ce aceasta aștepta nerăbdătoare răspunsul meu. Poate că aveam încredere în ea, dar era totul până la micuțul și inofensivul meu plan de răzbunare.

— M-am întâlnit cu el, i-am mărturisit, sorbind din cafea.

— Cum?!

Șocul de pe fața ei era mare și tocmai a atras alte priviri din cafenea spre noi. Chiar era subtilă.

— Am ieșit, într-un fel. Dar a fost ceva spontan.

— Povestește!

Puteam paria că acesta era un ordin, nu o rugămintă, așa că mi-am lăsat cana pe farfuriuță și m-am gândit la cel mai rapid mod de a termina această poveste.

— În prima zi de când m-am întors am dat peste el în librărie. Mi-am cumpărat foarte multe cărți, el mi-a oferit un sfat legat de o serie, apoi m-a ajutat cu plasele până la masină. A doua oară ne-am întâlnit din nou accidental, în club, iar eu l-am ignorat, numai că m-a convins să îi spun numele meu. Cât despre a treia oară, l-am găsit în cinematograful în care lucrează. Am intrat la film, dar când am ieșit m-a

așteptat lângă mașina mea. Mi-a propus să facem ceva, așa că am mers la bălci.

Maxilarul Juliei era undeva pe sub masă.

— Așa, pur și simplu? a întrebat mirată.

Am afirmat din cap.

— I-ai cerut numărul de telefon?

Am negat.

— Măcar ați stabilit să vă mai vedeți?

Am negat din nou.

— Tu chiar nu știi să flirtezi? m-a luat ea peste picior.

Am râs, pentru că, da, mi se părea amuzant să o văd pe Julia cea inocentă și perfectă cum se dezlănțuie.

— Habar nu am, dar știu că asta nu va continua oricum, așa că nu se va mai întâmpla nimic.

Am ridicat din umeri, amestecând în cafeaua mea și gândindu-mă la el. Chiar mi-a trecut prin cap pentru o secundă că noi doi am fi putut păstra legătura? Ce prostie. Nici nu merita să îmi ocup spațiul de stocare cu așa ceva.

— De ce? a întrebat Julia dezamăgită.

De parcă nu era destul de evident.

— Unu: este vărul lui Byron, fostul meu iubit trădător, care a aruncat vina pe mine în fața polițiștilor legat de incendiului de la școală.

— El sigur nu a moștenit gena. Sunt total opuși, m-a informat Julia.

Nu era de ajuns. Încă le rămânea legătura de sânge. Și mie una mi s-ar fi părut ciudat să sar de la un verișor la altul.

— Doi: tocmai ai spus și tu că Deborah este în limbă după el. Nu am nevoie de alte conflicte cu ei.

Deocamdată. Poate aș fi păstrat această armă pentru mai târziu.

— Prostii. Nathan nu a băgat-o niciodată în seamă. Pe ea sau pe oricare tipă din liceu. Dacă tocmai ați ieșit la o întâlnire, eu una cred că te vrea.

Mi-am rotit ochii, necrezând nici măcar o iotă din ceea ce spunea Julia.

— Trei, am continuat. Încă nu știe că eu sunt *acea* Lucy. Și după ce va afla, mai mult ca sigur mă va arunca la gunoi, crezând tot ceea ce se spune despre mine.

Nu știam de ce la acest punct am sunat atât de tristă, constatând ceea ce se va întâmpla. Eram conștientă deja că așa ar fi reacționat în cazul în care ar fi aflat și nu știa deja.

— Of, draga mea, mi-a spus Julia, cuprinzându-mi mâna cu a ei. Nu cred că va face asta. Și dacă o va face, este un prost, iar tu meriți ceva mai bun.

I-am zâmbit cu drag acestei fete minunate. Nici măcar nu mă știa prea bine și era deja atât de apropiată de mine încât mă susținea moral. Dar a spus că asta voia să facă, iar eu îi eram profund recunoscătoare, chiar și pentru acest început infim.

— În fine, m-am înviorat eu. Să lăsăm acum discuția asta și spune-mi cum stai tu cu băieții.

Trecusem peste planurile mele și ajunsesem la viața ei personală. Și chiar dacă eu mai aveam multe argumente împotriva unei relații dintre mine și Nathan, am lăsat-o așa, căci era fără rost. Nu conta ce am fi putut noi fi, căci nu am fi fost niciodată. Iar eu aveam probleme mult mai importante acum. Și o nouă prietenie de întreținut.

Julia a început să râdă zgomotos, atrăgând alte priviri din cafenea. Și-a acoperit fața stânjenită, apoi am știut. Îi plăcea de cineva. Iar eu simțeam că aș fi fost în stare să sparg fața acelui cineva dacă i-ar fi făcut vreodată rău prietenei mele.

Prietena mea.

Capitolul 8

Prima (a doua) zi de școală a fost exact așa cum mi-am imaginat-o încă de pe vremea când eram la AMS. Cel puțin primele secunde au fost identice. De fapt, dacă era să luăm în calcul prezența Juliei și faptul că am venit împreună cu mașina mea, nu, asta nu m-am așteptat să văd niciodată. În concluzie, nimic nu a fost la fel cum mi-am imaginat, în afară de privirile excesive ale oamenilor și de șușotelile din colțurile holurilor.

Numai eu știam că mi-am făcut mii de scenarii ale acestui moment, dar niciunul, nici măcar unul nu îi includea pe Julia și pe Nathan fiind niște părți atât de importante ale ecuației. Și că tot venise vorba de el, nu îmi doream să vină momentul în care ne-am fi ciocnit unul de celălalt. Dacă nu știa deja cine eram, atunci atitudinea lui s-ar fi schimbat la o sută optzeci de grade după ce ar fi aflat, iar dacă știa, ei bine, atunci atitudinea mea față de el ar fi fost cea schimbată, pentru că s-a jucat cu mine.

Ce făceam eu aici? Mă concentram pe Nathan mai mult decât o făceam pe Byron, Amanda, Carson și Deborah. Oare mă gândeam la el numai pentru că eram prea emoționată de reîntregirea completă a vechiului meu grup și doream să mă concentrez pe altceva? Nu, în niciun caz! Eu nu eram emoționată din nimic, ba din contră, abia așteptam. Și ceva îmi spunea că nu aveam să aștept mult la rapiditatea cu care circulau bârfele în această școală.

Nici bine nu intrasem în liceu că deja eram asaltată de priviri de tot soiul și de vorbe spuse pe la spate, da, dar adevăratul prim incident a fost să îmi văd dulapul de mult uitat – nu că am fost eu prea afectată. Flăcări erau desenate

pe fațada acestuia, pictate frumos cu galben, portocaliu și roșu. Cine a făcut asta era un adevărat artist și nu a reușit să facă altceva decât să îmi îmbunătățească dulapul, nu să îl strice sau să mă facă să mă simt prost.

— Ești bine, Lucy? m-a întrebat noua mea prietenă.

Probabil că a fost un șoc mai mare pentru ceilalți să o vadă pe Julia lângă mine decât să mă vadă pe mine în persoană, dar ea mi-a demonstrat că nu a fost afectată de priviri și de vorbe, mergând mai departe împreună cu mine. Totuși, a fost afectată acum, și nu pentru ceva ce a pățit ea, ci pentru că era îngrijorată de ce simțeam eu.

— Da, normal. Cred că arată genial, dar a exagerat cu acel roșu. Mă simt de parcă aș fi într-o bandă de motocicliști cu flăcările astea.

Am chicotit, iar Julia a zâmbit ușurată, văzând că nu m-am supărat. *Of, dragă Julia, dacă ai ști câte mă mai așteaptă pe parcursul zilei... La cum îmi cunosc eu prietenii, asta e nimic, doar încălzirea.*

Am început o conversație despre ce ore vom avea comune anul acesta și ce ore nu, chiar dacă toți cei de pe margine încă se arătau șocați de prezența mea aici, mai ales de prezența mea alături de cea a Juliei. Era bine să te prefaci că nu îți pasă, așa cum făcea ea, dar era extraordinar să nu îți pese deloc, așa cum făceam eu.

— Lucy! m-a strigat cineva pe nume, întrerupându-mi conversația.

Cei din jur păreau uimiți că cineva mi s-a adresat. Când am văzut despre cine era vorba, eu una nu m-am mirat. Emma McClain, președinta consiliului elevilor, una dintre cele mai bune eleve ale școlii, cânta la saxofon și probabil adversarul numărul unu al Juliei.

M-am întors spre ea fără să îi ofer vreun răspuns sau salut. Așteptam pur și simplu să spună ce avea de spus,

apoi să mă întorc la calvarul vieții mele. Mai aveam câteva obstacole de trecut pe ziua de astăzi.

— După cum bine știi, sunt președinta consiliului elevilor și mă aflu de asemenea în comitetul de primire al școlii, așa că m-am autopropus să te ajut...

— Nu sunt cu adevărat nouă aici, Emma. Mă descurc, chiar dacă au avut loc schimbări. Altceva?

O idee mai prostească nu putea avea. Ce voia? Să îmi prezinte școala în care am mai fost doar pentru că am lipsit un an? Dar ce au făcut? Au schimbat tot scheletul clădirii sau au schimbat locația? Au făcut o expansiune dublă sau au schimbat locul fiecărei clase în parte?

— Doamna directoare Fitzpatrick vrea să mergi la ea în birou înainte de ore, dar nu a vrut să te cheme la microfon ca să nu atragă atenția elevilor asupra ta.

Nu era ca și cum Emma, ținând toate aceste informații, nu ar fi fost la fel de abilă precum microfonul din biroul doamnei directoare.

— Bine, i-am răspuns simplu.

Nu am mai băgat de seamă ce a făcut ea după, eu m-am întors spre Julia.

— Ne vedem în a treia oră, probabil, pe aia o avem comună, parcă, nu?

— Da. După mergem împreună în pauza de prânz. Să nu uiți să îmi povestești ce îți spune Fitzpatrick.

I-am zâmbit șatenei cu ochi de ciocolată amară, prietenei mele cu care deja începeam să împart secrete și bârfe, apoi am făcut ceea ce am simțit, uimindu-i din nou pe cei care se aflau în jurul nostru. Am luat-o scurt în brațe, iar ea mi-a răspuns la îmbrățișare.

— Sigur. Ne vedem mai târziu.

Sinceră să fiu, mă așteptam ca doamna F să mă cheme la ea în birou, dar nu credeam că o va face chiar din prima zi a mea la școală. Oare ce voia? Să mă ia la rost de ce am

lipsit în prima zi? Să se asigure că am orarul și cărțile? Să mă întrebe cum mi-a fost la AMS? Să mă avertizeze ca în acest an să nu mai dau foc la nimic?

Pe lângă faptul că acum eram *Lucy piromana* în rândul oamenilor, faptul că am fost chemată încă din primele mele minute ale noului an școlar în biroul directoarei, nu ajuta la imaginea mea de fată bună sau cea care încerca să se schimbe. Dar ce mă interesa pe mine? Singurul meu scop aici era mica mea răzbunare planificată și notele de care aveam nevoie la facultate. Nu m-a mai interesat reputația mea de mult timp.

Ochii continuau să mă privească pe hol, unii cu uimire, alții cu suspiciune, unii cu groază, alții cu milă, unii mă judecau, alții erau întrebători. Adevărul este că toți cei din PHS erau confuzi cu privire la mine, cu toții voiau să știe adevărul, mai ales după ce am apărut de braț cu Julia în liceu. Era imposibil să fi cauzat eu incendiul dacă acum victima îmi era prietenă, nu? Măcar unii dintre ei gândeau logic și începeau să se îndoiască de inocența grupului de bogați răsfățați, iar eu încă nu făcusem nimic legat de asta.

Doamna F putea foarte bine să mă cheme la microfon, la cum circulau bârfele în această școală puteam fi văzută doar de un om când intram în biroul ei și până când să ies deja știa tot liceul că am fost acolo. Iar eu, acum, eram urmărită de mai mult decât un om când intram în secretariat.

Judie, o negresă plinuță de vreo patruzeci de ani, secretara doamnei F, era la biroul ei, din mijlocul secretariatului, umblând prin calculator. Zâmbetul imens și alb, în contrast cu pielea ei, i-a răsărit pe față când m-a văzut.

— Lucy! m-a strigat ea încântată.

Femeia durdulie s-a ridicat pentru a mă cuprinde în brațe. Uite, în sfârșit cineva de la această școală de care îmi era drag. Judie era acel gen de secretară bârfitoare, dar simpatică, căreia dacă îi aduceai câte o cafea sau un sandwich

odată la ceva timp, îi câștigai sufletul. Uite așa aflu noi când directoarea sau alți profesori erau plecați, când puteam să mai chiulim în voie sau când trebuia să fim serioși la școală.

— Vai, au trecut ani de zile de când nu te-am mai văzut, a exagerat ea. Niciun copil din toată școala asta nu mai are inima ta să mă răsfețe pentru informații mărunte.

Am râs, despărțindu-mă de ea.

— De fapt, Judie, a trecut doar un an. Și dacă vrei, o să ne reluăm vechile obiceiuri curând.

A râs și ea, apoi expresia i s-a schimbat treptat, trecând la un zâmbet mititel și în sfârșit la tristețe.

— Vreau să știi că eu nu cred nimic din ce s-a spus. Nu am habar cum, dar știu că ești nevinovată. Ța este prezentimentul meu.

Am afirmat din cap. Nu aveam chef să vorbesc despre acest subiect. Judie a observat, căci imediat și-a reluat veselia pe chip.

— Vai, Doamne, dar te-ai făcut chiar mai frumoasă decât erai deja. Ți-a mai crescut părul și ai slăbit, ți-ai format corpul. Arăți ca adevărată domnișoară matură.

I-am zâmbit în semn de mulțumire. După un an cu părul strâns în coadă și un program asemănător celor militare, adăugând mâncarea groaznică de acolo... Era și imposibil să nu mă schimb în acest fel.

— Te-ai mai ține la taclale, scumplete, dar doamna F te așteaptă și știi ce părere are despre așteptare.

Am zâmbit, aducându-mi aminte vorba ei.

— *Așteptarea este o lipsă de respect adusă mie și acestui institut pe care încerc să îl conduc, chiar dacă majoritatea elevilor de aici nu vor avea niciun viitor.*

Eu și Judie am început să râdem împreună după ce tocmai ne-am sincronizat, spunând această replică deodată,

dar ușa biroului directoarei s-a deschis și doamna F a ieșit de acolo, fiind mult mai posomorâtă decât eram noi două.

— Domnișoară Anderson, mi-a atras atenția doamna F. Mă bucur să văd că ați revenit, dar ați putea să nu mă mai imitați pe la colțuri, căci asta nu va avea un efect bun asupra dosarului dumneavoastră deja greu.

M-am strâmbat. Nu mă deranja ceea ce mi-a spus, nu îmi păsa de ceea ce mă prindea ea că fac. Ce mi-a rănit urechile a fost numele meu de familie. Am fost numită prea mult timp *domnișoara Anderson* pe parcursul acestui an, și de fiecare dată când mi s-a spus așa aveam impresia că eram relaționată direct cu ceea ce se presupunea că am făcut, cu ceea ce credeau ei că eram, cu o mare dezamăgire.

— Nu vreau să vă țin de vorbă mult, am treabă, a continuat ea. Vă cer doar să fiți grijulie, vă anunț că a doua oară nu veți scăpa de sancțiuni severe în cazul în care mai distrugeți proprietatea școlii și că am pus un elev de elită să fie cu ochii pe tine, dar puteți deveni prietene așa și poate te va aduce pe calea cea bună.

Aproape că îmi venea să râd. *Eu și Emma McClain nu vom deveni niciodată prietene. Este o ciudată scăpată de sub control.*

— Ah, și bun venit înapoi la Phoenix High School!

Nici nu am apucat să îmi iau la revedere, căci doamna F a plecat de unde a venit, iar eu am salutat-o militărește în mod ironic, fără ca aceasta să aibă ocazia să mă observe. Judie aproape că a râs.

— Ai o dorință de moarte, fetițo, a comentat când s-a întors la locul ei, cel de pe scaunul de după birou.

Este una dintre cele mai mari calități ale mele.

— Acum fugi! Vor începe orele și știu din experiența mea de acum o mie de ani că e oribil să se holbeze toți la tine când întârzii, mai ales atunci când ești capul revistelor, ca tine.

Am râs, apoi m-am întors pe călcâie, făcându-i semn lui Judie cu mâna în care încă aveam orarul și stabileam cu Julia ce ore petreceam împreună.

— Ne vedem mâine cu un sandwich. Tot cu șuncă îl preferi?

— Orice, atât timp cât nu este soia, nu vreau să îmi stric silueta, a glumit ea.

Am râs, apoi mi-am aranjat părul lung și blond după ureche, căci îmi încurca vederea. Probabil trebuia să fac asta mai devreme, așa nu aș fi dat nas în nas cu o persoană care tocmai intra în secretariat.

M-am lovit de un piept tare ca piatra, iar pentru o secundă am crezut că am dat cu capul de ușă și că nu am apreciat bine distanța până la ea, dar nu era asta, căci *ușa* respectivă se mișca, era caldă și respira.

— Ce mai împrejurări să ne întâlnim, a comentat vocea *ușii*.

Cunoșteam vocea asta, așa că m-am pus pe poziții și mi-am îndreptat spatele, dându-mă doi pași înapoi.

Carson a rămas exact așa cum îl știam, doar că s-a mai înălțat puțin. Același păr șaten, tuns periuță pe părți și având creastă în vârful capului, același cercel cu diamant singur în urechea sa dreaptă, aceiași ochi căprui-aurii și același zâmbet mârșav.

Doar după ce mi-am revenit din șocul de a-l vedea atât de curând, singur și atât de aproape am avut ocazia să observ că nu era *singur* cu adevărat. Nathan se afla în spatele său, privindu-mă cu un fel de speranță ciudată în ochi, cu o dorință și o tristețe bizară, care îmi dădeau de bănuț. Doar privindu-i ochii ciocolatii precum cana plină de cacao caldă care mă încălzea iarna, m-am topit. Se pare că și el mă încălzea, la fel ca băutura mea favorită. Carson se pare că a observat asta, căci și-a plimbat ochii ca șampania de la unul la celălalt.

— Voi doi vă cunoașteți? a întrebat el.

Voiam să răspund înaintea lui Nathan, așa că m-am grăbit.

— Doar după nume, am comentat eu.

Voiam să îi subliniez lui Nathan faptul că tot ceea ce s-a întâmplat între noi nu a existat pe bune, căci el doar s-a prefăcut. Trebuia să rup și acele poze când ajungeam acasă.

— Ce mai faci, Carson? l-am întrebat politicoasă, ceea ce el chiar nu se aștepta.

Am fost prinsă cu garda jos din cauza lui Nathan, dar asta nu se mai întâmpla și a doua oară.

Carson și-a lărgit zâmbetul, făcând un pas spre mine.

— Aproape că făceam din ce în ce mai bine, mi-a răspuns el.

Aproape acela avea legătură cu mine, eram sigură. l-am cam încurcat planurile.

— Înțeleg, am spus, neafectată de faptul că el nu m-a întrebat la rândul său cum eram. Probabil că Amanda și Byron te-au ținut la curent cu discuțiile noastre.

M-am blestemat din cauza faptului că ochii mi-au zburat pentru o clipă la Nathan, dar așa am putut vedea cum el era total confuz și în afara discuției.

— Evident. Dar probabil că la AMS nu te-au învățat matematică, a spus, apropiindu-se și mai tare de mine. Suntem patru la unu, Lucy, așa că eu aș avea grijă în locul tău, mi-a șoptit pentru a auzi numai noi doi.

Nu m-am putut abține și am început să râd, apoi i-am așezat o mână pe piept, împingându-l cu forță. A fost uimit să vadă că l-am clintit, dar el nu avea habar de ce ore de sport severe am avut parte în ultimul an.

Mi se părea ciudat cu ce reacții am fost primită de fiecare dintre ei. Byron a fost blând, încercând să creeze din nou o legătură și spunându-mi că i-a fost dor de mine. Amanda a încercat să se explice, până când a răbufnit, cu

Deborah pe fundal, care părea prea fricoasă să se implice. Iar Carson, fraierul de Carson tocmai mă amenințase. Jocul acesta probabil că urma să fie interesant până la urmă.

— Presupunem că AMS nu m-a învățat prea multă mate, dar știi ce am învățat acolo? l-am întrebat, apropiindu-mă eu de data aceasta de el. Am învățat multă istorie, iar istoria spune că tacticile au bătut numerele de departe.

M-am îndepărtat de Carson, apoi am încercat să îl ocolesc, dar m-am oprit în dreptul lui.

— În locul tău aş urma sfaturile pe care le-am dat prietenilor tăi, am adăugat.

După asta am plănuit să plec. Carson se părea că nu voia să îmi lase satisfacția ultimei replici, dar cel care a simțit nevoia să vorbească de data aceasta a fost Nathan, blocându-mi drumul cu corpul său solid.

— Putem discuta? m-a întrebat rugător.

Părea aproape umil, părea inocent, dar era verișorul lui Byron, era un escroc. Până și dușmanii mei mi-au fost cândva prieteni. De ce aş fi crezut că el avea să fie altceva decât o înșelătorie? Era un pion de-al lor, iar eu nu aveam de gând să îi permit să intre în jocul nostru.

— Întârzii la oră, l-am informat cu o expresie de gheață.

Nathan a afirmat din cap rănit și nervos, încordându-și maxilarul – și ce mai maxilar! Îmi plăceau acele unghiuri drepte pe care le vedeam la el, mai ales acum, când le strângea cu toată puterea. Mă făcea să mă întreb cât de perfect se simțeau la mângâiat, sărutat și atins. *Păcat că nu se va întâmpla în viața asta.*

Acesta s-a da din calea mea, mi-a făcut loc și semn cu mâna că îmi eliberează drumul, iar eu m-am mirat că a cooperat atât de repede. Dar nu m-am mirat destul încât să nu îmi mișc picioarele în direcția clasei, departe de el, menținând un mers elegant cu unduire de șolduri.

A fost puțin cam greu. Mă întrebam cum va fi când mă voi întâlni cu toții la un loc, inclusiv cu Nathan.

Capitolul 9

Mă simțeam mai rău decât o nou-venită. Măcar dacă eram într-adevăr o nou-venită oamenii nu știau atâtea despre mine, nu îmi cunoșteau viața, trecutul, nu aveau habar ce am făcut, nu mă judecau, nu mă priveau insistent ca pe o monstruozitate, nu îmi vopseau dulapul în flăcări și nici nu sușoteau în acest hal pe la spatele meu. Din păcate, nu eram o nou-venită. Toți îmi știau viața, de la începuturi și până acum, toți voiau să creadă că îmi știau viața, chiar dacă tot ceea ce au aflat a fost din ziare și reportaje de la televizor, dar nimeni nu știa cu adevărat tot ceea ce s-a întâmplat cu mine, nimeni nu știa cine eram cu adevărat, nici măcar foștii mei prieteni sau Julia, nici măcar Tom cu Erin, cu atât mai puțin mama sau tata. Eram o localnică. Și toți localnicii mă știau așa cum voiau să mă știe, mă știau așa cum mă știau cu toții. Totuși... nu m-am așteptat niciodată ca acești localnici să se împartă în două grupări – cei care gândeau și cei pentru care bârfele vorbeau de la sine.

În pauza de prânz am avut surpriza să observ că încă eram foarte populară – și nu într-un sens negativ, așa cum m-am așteptat.

Totul a început imediat cum am intrat pe ușile cantinei. Ei erau acolo, la masa noastră – la masa lor –, cu toții, inclusiv Nathan și copia mea fidelă, privindu-mă prelung, cu sentimente diferite întipărite pe față – ură, frică, reticență, dor, regret, confuzie. Eu și Julia am mers să ne luăm ceva de mâncare, chiar dacă absolut toate privirile din cantină erau pe noi, și ne-am comportat perfect normal doar printre sunete de pași, tacâmuri lovite și sușoteli enervante. Julia mi-a arătat masa ei, unde stătea de obicei doar cu Jeremy

— cântăreț la clarinet, točilar de primă clasă, foarte simpatic — și Hannah — cea mai rușinoasă fată din câte a văzut această lume. M-au primit în grup fără să obiecteze — asta dacă ochii ferțiți și bâlbâielile nu erau numite obiectii — și ne-am luat prânzul în liniște, fiind urmăriti la orice mișcare. Cine se aștepta ca în câteva minute să fiu asaltată? Ei bine, eu nu. Betty Reed, majoreta șefă a echipei PHS, a venit direct la mine cu o hotărâre care făcea și modelele să fie invidioase, cu câteva dintre pipițele ei călcându-i pe urme și vreo patru matahale din echipa de fotbal. Arăta ca o vedetă de la Hollywood care trebuia apărată. Ochii ei de smarald m-au privit cu un aer profesional, fără pic de ură. Chiar dacă ea era în picioare lângă mine și dădea impresia că voia să îmi vorbească, nu m-am ridicat. *Când voi primi respect, îl voi oferi înapoi.*

— Știm că nu tu ai făcut-o, a rostit ea dintr-odată. Julia a ținut-o pe a ei, că ai salvat-o, chiar dacă restul au spus altceva, iar acum a apărut la braț cu tine. Poate suntem în multe feluri, dar nu în halul acesta de proști.

Mi-a captat atenția, așa că m-am străduit să o privesc mai mult timp și cu mai mult interes. Nu voiam să par o nemernică când ea îmi spunea că mă credea nevinovată.

— Voiam doar să îți spunem că pentru noi ești ca înainte. Poate însemni chiar mai mult, pentru că știm prin ce ai trecut fără să meriți. Și pentru că ai salvat-o pe Julia.

Oh, credeți-mă, nu știți nici măcar un sfert din toată povestea, mai ales prin ce am trecut eu.

— Poți conta oricând pe noi, Lucy.

Mi-am mărit ochii, arătându-mă puțin uimită.

Foarte bine, asta merita să mă ridic, așa că am făcut-o. Betty mi-a întins mâna.

Niciodată nu am plăcut-o prea mult, dar nici nu am urât-o. Știam că era deșteaptă, însă în același timp era și una dintre *Fustele Scurte*, așa că nu m-a interesat niciodată

persoana ei. Ei bine, după asta puteam spune că mi-a câștigat respectul.

Am întins mâna și am cuprins-o pe ai, menținând-o acolo o clipă. Îmi plăcea ceea ce vedeam în privirea pe care mi-o arunca. Betty era matură, gândea limpede și acționa corect, nu făcea toate astea pentru că m-a simpatizat vreodată, o făcea pentru că am impresionat-o.

Aceasta mi-a zâmbit.

— Ne mai vedem prin preajmă.

Și cu asta a plecat, luând tot circul cu ea. Nu știam acum la cine se holba lumea mai mult, la mine sau la Betty, dar drept era că după această întâlnire publică a noastră, cu toții au început să îmi prezinte opiniile lor. Nu eram la vreun act caritabil de gânduri bune și păreri de rău, la naiba, dar ei continuau să vină. Și nu știam dacă o făceau doar pentru că se luau după turmă sau chiar simțeau asta, dar pe mine nu mă interesa. La un moment dat, câțiva chiar s-au așezat cu mine la masă și m-au întrebat despre ce am mai făcut și cum am fost. Până aici a durat răbdarea mea. Nu a fost nevoie să fiu nesimțită sau politicoasă, pur și simplu am plecat de acolo după ce am spus că vreau ceva aer. Am insistat să nu fiu însoțită, iar în ultimele zece minute ale pauzei de prânz eram în curtea școlii, lipită de scoarța unuiia dintre puținii copaci de aici – sau mai bine spus ascunsă după el. Nu m-am mirat că am fost deranjată nici după treizeci de secunde de liniște.

— Acum putem discuta? a pus accent vocea lui Nathan pe momentul prezent.

Am oftat, întorcându-mă spre el și știind că nu avea să dispară doar dacă m-aș fi prefăcut că nu era acolo. Puteam pleca eu, totuși.

— Nu, am răspuns clar și răspicat, punându-mă iar pe mers.

Am pornit spre terenul de fotbal și tribunele lui goale.
Nathan m-a urmat.

— Nu o să poți să mă eviți o veșnicie. Te-am găsit a patra oară, și te voi găsi de alte câteva sute de ori, zilnic, pentru că suntem obligați să ne vedem.

— Dar nu și să ne vorbim, i-am aruncat în spate.

Nathan nu m-a atins, doar s-a postat în fața mea, blocându-mi calea. Făceam un pas la stânga, el făcea unul la dreapta. Făceam un pas la dreapta, el făcea unul la stânga. Mă urmărea orice aș fi încercat.

— Te porți diferit doar pentru că știu cine ești acum?

Mi-am ridicat privirea la el, încruntându-mă.

— Faptul că ești vărul lui Byron înclină mult balanța.

— Nu ne alegem rudele.

— Dar alegem dacă vrem să fim spionii rudelor noastre sau nu.

— Poftim?

Mi-a oferit o clipă de neatenție, perfectă pentru a-l putea ocoli și a-mi continua drumul. Păcat că am fost ajunsă aproape imediat și noi am revenit la jocul nostru de-a șoarecele și pisica.

— Tu crezi că eu știam cine erai când ne-am întâlnit și când am ieșit la bălci? Că am făcut-o intenționat ca să îi spun lui Byron lucruri despre tine? Ca de exemplu? Ce cărți preferi, ce cluburi frecvențezi și ce aromă de vată de zahăr îți place?

Spus așa suna aiurea, dar cine știa ce urmăreau pe mai departe? Poate voiau să afle dacă am rămas la fel, dacă aveam gânduri de răzbunare, poate că voiau să mă facă să țin la Nathan, apoi să fiu lăsată baltă de el, poate voiau să îl folosească ca să mă facă să sufăr.

— În primul rând, nu a fost o ieșire ca o întâlnire.

— Ba da, a fost, mi-a aruncat înapoi mândru.

L-am ațintit urât cu privirea.

— În al doilea rând, nu mă interesează ce voiai să faci, dar știi sigur că știai cine eram dacă ești văr cu Byron.

— Ba nu, nu știam.

Încă îl priveam urât. Cum voia să îl cred? Tot orașul mă cunoștea, iar el a venit în perioada în care bomba a explodat. Ar fi fost imposibil să nu audă de mine măcar o dată.

— Lucy, îți jur că nu am știut. Mi-ai părut familiară, într-adevăr, dar nu ți-am văzut poza decât o dată, în trecere, la știri, acum un an de zile. Nici măcar prenumele tău nu putea să îmi spună nimic, pentru că există multe persoane numite așa.

Nu îl credeam.

— Byron nu ți-a povestit despre mine? Nu ți-a arătat poze cu mine?

Știam că avea altă iubită acum, dar atunci, la începuturi...

— Eu și Byron nu suntem prea apropiați. Adică deloc. A strâmbat din nas.

— Dar stați împreună la masa de prânz, i-am reamintit.

— Face parte din imaginea de familie perfectă pe care unchiul meu vrea să o afișăm, iar prietenii lui mă plac.

— Ați fost în același club, în aceeași seară, am continuat eu.

— Am venit și am plecat separat.

— Stați sub același acoperiș, am aruncat eu bomba.

— Pentru că familia mea m-a trimis să locuiesc aici, iar unchiul meu m-a primit.

M-am abținut să întreb de ce și am oftat, încâlcită de prea multe fire cu informații. Nu puteam avea încredere în el. Voiam, dar nu puteam. Nu riscam tot ceea ce urma pentru un băiat simpatic care m-ar fi putut trage pe sfoară.

— Nu contează, pentru că acum știi cine sunt, știi ce am făcut, ce se vorbește despre mine, și știi că vei fi alungat de

către toți prietenii lui Byron, inclusiv el, dacă te văd vorbind cu mine.

Eram pregătită să îl ocolesc, absorbind ultimele cinci minute de liniște din pauza de masă, dar acesta a ridicat din umeri, atrăgându-mi atenția și spunând:

— Niciodată nu mi-a plăcut masa aia oricum. E în centrul cantinei. Prea multă lume care se holbează.

— Și Deborah? am întrebat brusc, refuzând să îl privesc.

Știam ce auzisem. Ex-prietena mea umbla după el. Era imposibil să nu fi observat asta, având în vedere că toți ceilalți din școală au făcut-o. Mi-a fost puțin ciudă că nu i-am putut privi mai înainte, dar eram sigură că ea era agățată de corpul lui. Cu toate acestea, Nathan s-a arătat confuz în fața mea.

— Ce e cu ea?

— Pare că te place, l-am informat, ridicându-mi ochii spre el.

Nu îl puteam vedea perfect din cauza soarelui care îmi intra în ochi, dar i-am observat zâmbetul abia schițat.

— Păcat pentru ea că mie îmi place de altcineva.

Mi-am ridicat sprâncenele scurt și am evitat replica lui, nedorind să trag concluzii pripite.

— Da, foarte păcat.

Secunde întregi, lungi și dureroase s-au scurs printre noi. Secunde în care eu făceam orice să îi evit privirea. Secunde care mie mi se păreau jenante. Stăteam unul lângă celălalt, apoi, de nicăieri, m-am luminat. De ce trebuia să mai rămân aici? I-am aruncat o otheadă scurtă înainte să îmi iau tălpășița, iar el se holba amuzat la mine. M-am încruntat sugestiv și am rămas pe loc.

— Ieși cu mine! a spus el dintr-odată.

Șoc.

— Țsta este un ordin? l-am întrebat, nefiind sigură din cauza tonalității vocii lui.

— Este o rugămintă.

— Și fata de care îți place ce va spune?

Colțul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet. Nathan a privit scurt în jos în timp ce degetul său mare a atins cicatricea pe care o avea pe sprânceana dreaptă și a trasat linii pe ea. Ridurile din jurul gurii sale cereau să fie sărutate. Când a revenit la poziția inițială și a terminat cu gândirea, mi-a spus:

— Sper să spună *da*.

Mi-am strâns buzele, abținându-mă. Nu puteam să zâmbesc și să mă topesc în fața lui. Chiar dacă insinuase în cel mai drăguț mod evident că mă plăcea, trebuia să stau departe de el. Verișorul lui Byron mi-ar fi putut aduce multe probleme.

— Cel mai bine pentru amândoi este să ne ignorăm, l-am sfătuit.

Poate că el chiar era un băiat bun până la urmă. Poate că spunea adevărul. Și dacă era așa, poate că mă puteam obișnui și atașa de el prea repede. Poate că oricum nu mi-ar fi făcut bine, având în vedere că tot ceea ce mai căutam eu în Phoenix era doar răzbunare. Sau poate că mă puteam convinge că nu era pentru mine, cunoscându-l mai bine. Pe cine păcăleam? Nathan era oricum, dar nu avea nimic asemănător cu restul băieților pe care i-am cunoscut, iar asta m-ar fi putut fermeca ușor.

— Cred că asta este cel mai ușor, nu cel mai bine. Dar dacă tu nu mă placi nici măcar puțin, atunci...

— Nu este vorba despre asta, i-am tăiat-o scurt.

Nathan nu a insistat pe partea în care nu am negat că îl plăceam, cum ar fi făcut orice îngâmfat, ci a întrebat:

— Atunci despre ce este vorba?

— Ești verișorul lui Byron, iar eu sunt fosta lui iubită și cea în jurul căreia s-a creat un dezastru întreg timp de un an. Oamenii încă mă recunosc pe stradă, toți vorbesc. Chiar ai vrea să fii prieten cu cineva ca mine?

— Nu am spus niciodată că aş vrea să fiu prieten cu tine.

Cum făcea asta? Flirta atât de sincer şi lejer, fără pic de aroganţă. Parcă se juca cu replicile şi cuvintele în faţa mea. Şi era a treia oară în zece minute când a trebuit să mă abţin din zâmbit.

— Foarte bine, pentru că nu putem fi.

— Atunci ce spui să nu fim prieteni mâine, pe la ora şase, la o îngheţată?

A patra oară nu am mai rezistat. Am pufnit uşor, apoi am afişat un zâmbet mic şi amuzat. Nu voia să înţeleagă de nicio culoare, dar asta mă atrăgea şi mă captiva într-un mod ciudat de puternic.

— Eşti...

— Insistent, dar drăguţ?

Exact asta era.

— Încăpăţânat, l-am contrazis.

Acesta şi-a mărit ochii, nevenindu-i să creadă ceea ce îi spuneam.

— Şi merge?

Da, dar nu voiam să ştie. Mai aveam foarte puţin până cedam. Trebuia să îmi amintesc de ce am venit aici, prin ce şi prin câte am trecut, din cauza cui mi s-a distrus viaţa, cât am suferit. Nu puteam arunca totul pe geam pentru un băiat drăguţ care era înrudit cu obiectivul meu final.

— Dacă am fi fost alte persoane... Îmi pare rău, Nathan.

Mi-am aplecat privirea şi m-am întors, mergând înapoi spre liceu. Pauza se terminase, trebuia să revin la ore, iar Nathan nu m-a mai urmărit şi nu a mai insistat.

Primul băiat de care îmi plăcea după un an de zile de suferinţă era tocmai verişorul celui care m-a făcut să trec prin toată suferinţa acelui an. Karma nu funcţionează mereu aşa cum ar trebui.

Capitolul 10

Era clar că Nathan nu auzise de verbul *a renunța* și de aceea nu îl punea în practică. A doua zi, imediat cum am intrat pe poarta liceului, a fost lângă mine, umăr la umăr, conducându-mă până la sala de clasă.

— Ce face viitoarea mea non-prietenă? a întrebat acesta vesel.

Am încercat să îl ignor, deși mi-a dat multe alte replici inteligente de-ale lui și a făcut pe simpaticul până când am dispărut ca o nemernică, fără ca măcar să îl salut. Nu l-a afectat. M-a urmărit în fiecare pauză, și la cantină s-a pus la masă cu mine, unde chiar îl putea vedea toată școala. Nathan nu voia să se ascundă deloc?

Era un scaun exact alături. Am încercat să îmi pun geanta pe el, și chiar am pus-o, dar Nathan a luat-o, s-a așezat pe scaun, apoi a ținut geanta mea în poala lui. Am mutat-o de acolo imediat.

Reacția Juliei la faptul că Nathan stătea cu noi, și atât de aproape de mine, a fost sinistră. Dădea întruna din sprâncene când el era atent la mâncare sau la mine și își lingea buzele. Cred că îi cursese și un firicel de saliva la un moment dat, în colțul gurii. Pe la jumătatea pauzei de prânz mi-a scris un bilețel și mi l-a oferit subtil.

Pe el, tigroaico!

Mi-am mărit ochii când am văzut, apoi l-am mototolit strâmbându-mă. Nu putea trimite și ea un mesaj ca toți adolescenții din secolul XXI?

— Asta încerc și eu să o conving să facă, a răsunat vocea lui Nathan. Apropo, tu ești noua mea prietenă, a vorbit în continuare cu Julia.

Apoi au bătut pumnul. Ce se întâmpla exact, nu știam nici eu.

După prânz, lucrurile au continuat normal. Nathan a întârziat să mă urmărească și puteam respira liberă în sfârșit, însă exact atunci am dat eu peste el, din greșală. Era într-un colț de hol, după dulapuri, cu Deborah. Nu era stilul meu să trag cu urechea, dar mă adaptam la orice mi-ar fi fost de folos. Puneam pariu oricum că discuția lor era despre mine. Și nu m-am înșelat.

— Cred că ai înnebunit. Byron și-a ieșit din minți. Asta a făcut-o pe Amanda foarte geloasă. Și pe mine m-ai rănit. Carson vrea să îți rupă capul. Ai stârnit multe în grup. Și totul ca să o urmărești pe ea?

Îmi suna foarte interesant. Deja atinsesem grupul suprem și nici măcar nu făcusem mare lucru. Nathan a făcut treaba pentru mine. Poate că el chiar vorbea serios și să îl țin prin preajmă făcea bine pentru planul meu.

— Lucy a fost prietena voastră. Și doar din cauza unor bârfe ați îndepărtat-o. De unde știți că nu este nevinovată? Jumătate din școală așa o crede.

Informații pe tavă. Nathan nu știa ce au făcut ei. Nu avea habar că mi-au pus totul în cârcă. Asta poate m-ar fi ajutat mai târziu.

— A fost acuzată în instanță, dar ai ei au plătit să rămână liberă. Tu ce crezi?

Nemernica... Mă abțineam cu greu să nu ies de aici și să îi înfing degetele în părul ăla al ei scurt și ars. Dar înțelegeam că era geloasă, îl plăcea pe Nathan și încerca să îl ademenească prin orice mișcare.

— Eu cred ceea ce văd. Și văd că nu este vinovată. Văd că a salvat o viață. Și văd că după toate astea, încă este criticată pe nedrept.

Eram apărută de Nathan. Ceva cu aripi creștea în pieptul meu. Mi-am pus notă în minte că trebuia să tai acele aripi mai târziu.

— Tu și dreptatea ta, a mormăit Deborah. Dacă continui cu asta, nu vei mai fi parte din grupul nostru, vei fi exclus. Și Byron cu Carson te pot răni dacă îi vei mai călca pe coadă cu toată prostia asta cu Lucy.

— Îmi asum riscul.

— Și eu?

Toată povestea devenea mieroasă. Deborah se punea la înaintare. Nu știam dacă voiam să plec sau să rămân pentru a auzi cum o respingea. Dar... dacă era posibil să nu o respingă? Și atunci? M-ar fi deranjat atât de tare? Am preferat să nu aflu. Oricum am aflat destule care m-ar fi ajutat în viitor.

Joia și vinerea am fost tratată exact la fel de către Nathan. La un moment dat mi-a adus și prânzul, iar asta a ridicat semne de întrebare anumitor oameni. Lumea deja credea că formam un cuplu și nici măcar nu ne atinseserăm în public.

Nu i-am spus lui Nathan ce am aflat, dar nici nu i-am propus până la urmă să o luăm de la capăt și chiar să devenim prieteni. Am păstrat informațiile și le-am analizat atent până în weekend. Am calculat toate statisticile posibile și imposibile, mi-am aranjat în cap toate variantele cu ce s-ar putea întâmpla, depinzând de cum mă foloseam de ce am primit, apoi am decis.

Era și timpul să încep cu răzbunarea, nu? Dar lucram cu pași de bebeluși.

Am sunat acasă la Byron, pe numărul de fix salvat de atâția ani, și am cerut menajerei să vorbesc cu Nathan, fiind o prietenă de-a lui, de la școală. Eram sigură că asta ar fi ajuns la urechile lui Byron, de aceea am făcut-o. Iar vederea lui la casa mea era în sfârșit folositoare la ceva.

— Alo? am auzit vocea simpaticului meu binefăcător.

Încă nu știa cu cine vorbea.

— Ce spui de o sâmbătă dimineață la piscină? La piscina mea.

Am intrat direct în subiect. După asta s-au așternut câteva secunde de liniște. Nu știam dacă nu îmi recunoștea vocea – ceea ce ar fi fost penibil pentru mine – sau dacă se gândea la oferta mea. După cum i-a sunat glasul, am avut impresia că și-a luat timp să zâmbească ca un învingător.

— În cât timp? a întrebat el.

— Oricând. Sunt deja aici și nu plec nicăieri.

De data aceasta eu eram cea care zâmbea. Dar nu puteam spune că el nu o mai făcea.

— Îmi cam place cum sună asta.

— Iar mie mi-ar plăcea să nu întârzii.

— Dar nu mi-ai dat o oră.

— Asta nu înseamnă că nu poți fi rapid.

Eram pe unul dintre șezlongurile de lângă piscina mea, purtând un costum din două bucăți, pentru a mă putea bronză frumos. Aveam și o pereche de ochelari de soare, chiar dacă stăteam cu capul sub umbra umbrelei de paie.

— Cinci minute, mi-a zis el.

— Te aștept.

Apoi i-am închis.

Totul mergea bine, strategic vorbind. Urma să petrecem o dimineață la piscină ca între prieteni, ne-am fi apropiat, iar asta l-ar fi făcut gelos pe Byron, căci mi-am dat seama prea bine că încă mai ținea la mine, în acel mod sadic al său în care a vrut să mă trimită la închisoare. Cu asta o făceam geloasă și pe Deborah, care era mai mult decât îndrăgostită de Nathan. Amanda ar fi fost nervoasă observând că lui Byron încă îi mai păsa de mine, iar lui Carson... Carson era Carson. Mă ura deja, iar faptul că le făceam probleme prietenilor lui era îndeajuns ca să mă urască și mai mult. Bonusul era că

acest timp cu Nathan chiar îmi plăcea, pe lângă faptul că mă ajuta să îmi deconcentrez țintele. Ar fi crezut că această prietenie dintre mine și Nathan ar fi parte din planul meu de răzbunare și nu s-ar aștepta ca următorul pas să vină atât de repede.

Carson ar fi făcut bine să își păzească spatele. Sau gura.

Cum a promis, Nathan a ieșit pe ușa culisantă, ajungând la piscină în cinci minute, sau poate chiar mai puțin. Era îmbrăcat cu un tricou lejer și șort cu șlapi, pregătit exact ca pentru o zi de plajă. Niște ochelari îi ședeau pe cap, puși puțin mai în spate, pentru a nu-i strica freza dezordonată, aranjată într-un mod tactic.

— M-ai surprins. Aproape că mă întreb ce pui la cale.

I-am zâmbit, ridicându-mă în șezut pe șezlong. Mi-am ridicat și eu ochelarii pe cap. Știam că glumea, dar nu avea habar cât de mult a nimerit-o. Am decis să îi arunc un os pentru a-i stăpâni curiozitatea și a-l face să aibă încredere.

— Te-am auzit miercuri vorbind cu Deborah. Am prins o parte în care îmi luai apărarea. Este de ajuns pentru mine ca să te cred.

Nathan era într-un zâmbet mereu când îl vedeam, exact așa era și când a apărut de după ușile de sticlă, dar zâmbetul acela frumos s-a mărit după ce mi-a auzit motivul. Încrêțitura aceea drăguță pe care o făcea în colțurile gurii mă fascina. La fel cum mă fascina și cicatricea de pe sprânceana dreaptă, care îi stătea perfect, dar despre care mă întrebam cum a ajuns acolo.

— Este de ajuns câteva cuvinte, dar nu a fost de ajuns faptul că m-am ținut după tine o săptămână întreagă? Începeam să cred că puteam fi acuzat de abuzul spațiului personal.

Am râs, iar el a zâmbit.

S-a așezat pe șezlongul de lângă mine și am apreciat că s-a chinuit să îmi privească doar fața, mi-a făcut un mare

favor. Nu știam dacă eram sau nu pregătită să mă expun așa în fața unui băiat, dar trebuia. Și acum că am făcut-o, mă simțeam ușurată că acest băiat avea bun simț.

— Care-i planul? a întrebat el, întinzându-se la umbră, îmbrăcat.

Tenul său arăta că nu mai avea nevoie nici măcar puțin de bronz. Semăna cu un sânge latin, deținând o piele sărutară de soare. Eu, în schimb, eram un vampir, care avea mare nevoie de acel bronz sănătos. Îmi era rușine cu pielea mea.

— Să ne cunoaștem mai bine, am dezvăluit eu. Apoi să înotăm. Și, dacă îți este foame sau sete, să mâncăm și să bem ceva. Avem variante nelimitate.

Am ridicat din umeri nevinovată, iar el continua să îmi zâmbescă. Nici nu puteam să mi-l imaginez fără acel zâmbet. Nu știu dacă ar mai fi avut același farmec fără el sau nu.

— Bun. Și ce vrei să știi despre mine atât de subit, Lucy?

Mă enerva faptul că mă suspecta din cauză că m-am răzgândit brusc și nu îl mai respingeam acum.

— Nu îmi spune că îți place de mine numai când fac pe indiferenta. Acum nu mai am farmec pentru că vreau să te cunosc?

Nathan și-a întors ochii de un căprui intens spre piscină. A ridicat din umeri. Zâmbetul i s-a șters ușor.

— Nu cred că ai putea să îți pierzi farmecul. Doar sunt curios de ce acum. Discuția mea cu Deborah a fost miercuri. Puteai oricând de atunci să îmi spui adevărul și să ne împrietenim. S-a mai întâmplat ceva pe parcurs.

Ce era el? Detectiv? Bine că m-am pregătit și pentru asta. Discuția ajungea exact unde voiam eu să ajungă.

Mi-am pus ochelarii din nou pe ochi. Poate pentru un strop de dramatism.

— Am avut nevoie să mă gândesc dacă era adevărat sau nu.

— Dar o auziseși deja din gura mea, vorbind cu Deborah și neștiind dacă tu ne ascultai sau nu. Nu aveam cum să mințim.

Ba da, aveau cum, dacă plănuiseră toate astea.

— Dacă erai în cârdășie cu ei, ați fi făcut în așa fel încât să aud ceea ce vreți voi să aud.

Nathan s-a încruntat, devenind serios. Orice urmă de îndoială mi-a dispărut. Arăta demențial și fără acel zâmbet care topea inimi.

— Chiar crezi că ar fi făcut ei așa ceva? m-a întrebat confuz.

A ajuns exact unde voiam să ajungă.

— Nu e ca și cum nu au făcut lucruri mai grave, am murmurat eu.

— Ca de exemplu?

M-am întors spre el încruntată, cu o uimire falsă pe chip. Ochelarii îmi ascundeau fața, în cazul în care nu aș fi mimat bine această reacție.

— Tu chiar nu știi, nu?

De fapt, știam perfect că nu știa. Urma să afle de la mine. Iar asta l-ar fi îndepărtat de tot de ei, mai mult decât era deja. Nathan ar fi devenit aliatul meu, exact ca Julia. Păcat că trebuia întâi să mă prefac o neștiutoare, ca să nu îi dau vestea aruncată pur și simplu.

— Ce este de știut? a continuat el să întrebe.

Mi-am lins buzele, privind în altă parte. Poate o făceam pentru alt strop de dramatism, poate o făceam pentru că mă simțeam vinovată să îl mint în față, privind acei ochi care mă dezbracau de falsitate și actorie. Nu știu care era motivul, cred că era o parte din fiecare.

Am oftat înainte să îi dau vestea.

— Nu a apărut niciunde la știri, pentru că părinții lor au plătit pentru discreție totală și ei erau nevinovați în ochii justiției. Au depus mărturie împreună împotriva mea, dar...

Ei au fost acolo în noaptea aia. Și poate nu mă crezi dacă îți spun că ei au cauzat incendiul, dar nici nu este nevoie să mă crezi. Oricum toți mă acuză deja pe mine. Ce mai este un om în plus?

De fapt, era. Nathan era mai mult decât un om în plus. Nu știu de ce mă deranja faptul că el mă putea judeca aflând acestea. Nu voiam ca el să mă vadă cum o făceau restul. Mă interesa destul încât să mă deranjez să mă asigur că știa adevărul.

— Oricum, am și eu partea mea de vină, am continuat.

— Nu înțeleg.

Părea intrigat, dar încurcat. Trebuia să îi spun tot ceea ce s-a întâmplat în seara aceea, așa că i-am spus, de la jocul prostesc inventat de mine, până la provocarea aceea stupidă, cum am ajuns acolo disperată, sperând ca prietenii mei să nu pățească nimic, cum ei au plecat și cum eu am scos-o pe Julia de acolo, cum am fost prinse și eu am fost acuzată, cum am spus că și prietenii mei erau acolo și cum toți au făcut un plan să îmi pună problema în cârcă, cum părinții mei au rezolvat-o mituind justiția, dar cum au decis că, pentru a-mi îndrepta comportamentul, trebuia să merg un an la AMS. Impresionant, dar în loc să mă întrebe de ei, el m-a întrebat de mine.

— Cum a fost acolo?

La AMS? Teribil. Mi-aș fi dat cinci ani din viață să nu trăiesc ce trăisem acolo. Deși, dacă nu aș fi trăit acele lucruri, probabil nu aș fi avut curajul să fac ceea ce făceam acum.

— Greu, am răspuns în cele din urmă. Cinci ore de militărie pe zi, fără telefoane sau tehnologie, fără net, fără prieteni apropiați, fără vizite... Mă simțeam exact ca la închisoare.

Am avut curajul să îl privesc în sfârșit pe Nathan după ce i-am povestit, iar privirea lui m-a uimit. Nu era milă sau compasiune în ea, ci impresiune. L-am surprins că am

rezistat în fața atâtoră? Dacă ar fi știut că asta nu era nici jumătate... Atunci nu ar mai fi fost impresionat de mine, ci dezgustat.

— Dar mi-a prins bine. Orele de sport m-au ajutat să slăbesc și faptul că îmi țineam mereu părul strâns l-a ajutat să crească mai repede. Toți îmi spun că arăt mai bine așa.

Am simțit nevoia să schimb subiectul în unul mai relaxant, nu să mă laud, dar cred că nu mi-a ieșit bine. Ochii lui Nathan au coborât pentru prima dată pe corpul meu, apoi au revenit din nou la fața mea.

— Sunt convins că tot frumoasă erai și înainte.

Mi-a făcut acest compliment fără ca măcar să zâmbească. Probabil încă se gândea la ceea ce i-am povestit. Era ceva de digerat pentru el.

— Mulțumesc, i-am spus, ferindu-mi privirea rușinată.

Îi spuseseam destul deocamdată. Îi spuseseam tot ceea ce era nevoie să știe. Și urma să mă creadă. Dar până atunci avea nevoie să îi dau timp. Și la ce bun acel timp dacă nu îl puteam folosi?

— Am spus că vreau să ne cunoaștem. E rândul tău. Spune-mi ceva ce nimeni nu știe despre tine, i-am cerut cu zâmbetul pe buze.

Voiam să mai înveselesc atmosfera. Poate nu mi-a ieșit exact, căci Nathan a mimat doar un zâmbet slab, chinuit, plin de amintiri și regrete în spate. Ce se întâmpla cu sincerul și glumețul Nathan? Avea un trecut întunecat și murdar? Ar fi fost un motiv bun să fie trimis la unchiul său și să nu mai locuiască cu familia lui.

— Nu cred că există așa ceva, a mărturisit el. Dar este ceva ce puțin știu despre mine.

Mi-am dat ochelarii jos și i-am pus pe măsura dintre șezlongurile noastre în semn că eram numai ochi și urechi la el. Avea parte de toată atenția mea.

— Îți spun asta doar pentru că și tu mi-ai spus adevărul. Să ai încredere în mine că nu voi spune nimănui.

Pe mine una nici nu mă interesa dacă spunea sau nu cuiva. Interesul meu era să afle el. Cu toate astea, am afirmat din cap.

— Am avut și eu parte de un accident. Doar că, spre deosebire de tine, eu l-am creat pe ăsta, nu altcineva. Și nu am salvat pe nimeni, am creat doar probleme.

A terminat de vorbit și mi-a dat impresia că astea au fost toate detaliile pe care a vrut să mi le dea, dar au mai urmat câteva.

— Am scăpat ușor și părinții m-au trimis aici ca să nu nască bârfe. Ei țin foarte mult la numele și prestigiul familiei. Cum nu sunt cunoscut de nimeni, nu sunt pătat de nimeni. Și de atunci am încercat să fiu mai bun. Așa că indiferent dacă ai făcut sau nu și tu greșeala ta, îți voi da șansa să fii mai bună, să fii altcineva. Căci știu cum e să comiți o eroare și să îți pară rău, dar să nu poți să o mai îndrepecți.

Poate că nu eu am pornit incendiul din sala de sport a liceului, dar ceea ce mi-a spus Nathan m-a sensibilizat, căci eu chiar am comis o greșeală care a dus la asta. Eu am pornit totul, eu am inventat acel joc stupid de *Triplă Provocare* extrem. Dacă nu aș fi început, ei nu ar fi terminat. Și poate nu eram doar eu vinovată, poate nu eram vinovată deloc, exact așa cum a spus Julia, dar dacă nu aș fi făcut așa ceva, nu ar fi existat acel rezultat dezastruos. Așa că înțelegeam ce zicea el, acceptam și îmi plăcea.

Nu pricepeam prea mare lucru din ceea ce a făcut Nathan în trecut, dar nu aveam nevoie de asta pentru nimic. Mi-ar fi spus când ar fi dorit el.

— Am vorbit despre destule chestii serioase. Haide să înotăm, l-am chemat, ridicându-mă de pe șezlong.

Nu am așteptat prea mult după un răspuns. Am mers singură spre piscină și m-am aruncat în ea cu capul înainte.

Am fost înconjurată de apă într-o fracțiune de secundă și sunetele de afară se auzeau înfundate până când am ieșit la suprafață. Mi-am șters ochii pentru a putea vedea și mi-am dat părul pe spate. Nathan se uita la mine zâmbind din picioare.

— Ce? Nu știi să înoți? l-am luat în derâdere.

Un mic rânjel i s-a format pe față înainte să se descalțe și să își dea tricoul jos. Poate că el nu se uita la mine și îmi plăcea asta, dar eu mă holbam la el fără rușine, admirându-i fiecare centimetru de piele bronzată. De ce nu mă miram că avea un trup atât de bine făcut? Ceea ce a reprezentat o surpriză a fost un mic tatuaj, unul singur, pe pectoralul drept. Nu am apucat prea bine să văd ce este, căci s-a aruncat imediat în piscină după mine.

A înotat pe sub apă până când a ajuns la un metru sau mai puțin în fața mea. S-a ridicat și și-a aruncat părul pe spate cu o singură mișcare a capului, cu care m-a stropit.

— Am făcut înot când am fost mic, s-a mândrit el.

Se pare că încă încercam să ne cunoaștem. Oare era prea mult să îl întreb despre tatuajul său deja? Probabil. Dar acum că l-am văzut de mai aproape mi-a captat și mai mult interesul.

B.B.P.

Oare de la ce veneau inițialele astea? Vreo persoană importantă sau mai multe? Avea legătură cu accidentul de care povestea? Mă intriga. Voiam să aflu mai multe.

Nathan mi-a aruncat apă în față și am fost luată prin surprindere.

— Oh, ești atât de mort! l-am amenințat râzând.

Poate că puteam amâna setea mea de cunoștințe despre acest băiat deocamdată. Poate că puteam doar să mă distrez astăzi. Poate că o bătaie cu apă era lucrul perfect pentru mine în acel moment. Așa că l-am stropit la rândul meu și am început un război. Am râs până când m-a durut burta. Uitasem de sentimentul ăsta.

Capitolul 11

Tot ce se putea vedea pe fața mea în dimineața de duminică când am intrat în bucătărie a fost șocul. Se pare că *Cel de Sus* îmi aducea multe surprize de când ieșisem din *Adobe Mountain School* și venisem acasă. Și aproape toate erau surprize neplăcute. Dar aceasta... Oh, aceasta era cireașa din vârful tortului.

Coborâsem și eu liniștită în bucătărie după ce am dormit până aproape de ora prânzului, dorind să îmi fac ceva de mâncare, ca tot omul, apoi să vizionez niște seriale cu tipi atrăgători, căci era ziua mea liberă și voiam să aflu ce s-a mai creat în lipsa mea. Asta am făcut? Nicidecum. Imediat cum am pus primul picior în bucătărie, ochii mi s-au deschis larg și stomacul mi s-a întors pe dos.

Mama.

Și tata. Dar marea vrăjitoare din casă era mama.

Stătea în picioare, pe tocurile de vreo cinci centimetri, care o făceau să arate ca o afaceristă elegantă, iar mâinile îi erau încrucișate, lăsând la iveală manichiura bine întreținută. Purta unul dintre costumele ei veșnice, formate dintr-un sacou, o fustă dreaptă exact până la genunchi, ambele de culoarea gri închis, și o cămașă albă pe dedesubt. Machiajul îi era subtil, dar dens, pentru a-i acoperi toate ridurile. Părul scurt până la umeri era înfoiat și plin de fixativ, iar ea, oricât s-ar fi chinuit, nu ar fi putut să își ascundă firele albe pentru prea mult timp.

I-am zâmbit răutăcios.

— Bătrânețea te cam ajunge din urmă, mamă.

Ochii mi s-au dus și spre tata. Era un bărbat înalt, subțire, îmbrăcat mereu la costum, pe care vârsta nu se vedea

chiar atât de rău precum se vedea pe mama. Părul tuns scurt nu avea niciun fir alb și singurele riduri pe care le făcea el erau în jurul gurii când zâmbea. Cred că mama era geloasă pe asta.

— Tată, arăți bine, am continuat, privind spre el.

Nu puteam spune că îl simpatizam mai mult decât o simpatizam pe mama. Adevărul era că amândoi m-au abandonat acolo, la AMS, dar erau mici diferențe care schimbau totul. Tata a sunat, chiar dacă a făcut-o cu mult timp în urmă, cu mama nu am mai vorbit de un an de zile. Tata nu a fost dornic să mă trimită la o școală cu sistem militar și internat, mama a sărit imediat cu ideea și l-a manevrat și pe el împotriva mea. Mama era o adevărată vrăjitoare căreia părea să nu îi pese de nimic altceva decât de banii și de imaginea ei. Tata era doar un bărbat ocupat și ușor influențabil, care pur și simplu nu avea timp de copiii lui.

Câteodată chiar credeam că tata ținea la mine și la Tom, dar cu mama nu mai aveam nicio speranță. Relația ei cu copiii pe care îi avea era total și complet distrusă.

— Nu te-au învățat nimic la școala aia militară? a întrebat ea cu dezgust.

Ba da. Am fost învățată cum să fac niște flotări ca lumea, cum să fac noduri marinărești, cum să trag la țintă și să las jos un mascul care cântărea dublu decât mine. Am fost învățată să sufăr, să mă ascund, să mă prefac și să distrug. Dar de ce ți-aș spune ție asta, dragă mamă, când tu te refereai strict la educația mea, cea pe care tu nu ai fost în stare să mi-o oferi?

— Știu să fac sport și să țin dietă acum. Mereu ziceai că sunt grasă. Ți place schimbarea mea?

Eram oricum îmbrăcată doar într-o bustieră confortabilă și niște pantaloni scurți, iar în picioare aveam o pereche de papuci pufoși. Cel mai probabil mi se vedea fiecare loc din corp unde am slăbit, iar părul, chiar dacă era prins în-

tr-o coadă, se observa că era mult mai lung și sănătos. Mă schimbam. Dar lor nu le păsa.

— Atâția bani aruncați pe geam, a mormăit ea, ducându-și o mână cu manichiura perfectă la frunte.

Părea că o apucase o migrenă.

— Voi ce căutați aici? i-am întrebat, trecând direct la subiectul care conta pentru mine.

Nu trebuiau să apară așa curând. Eram sigură.

M-am îndreptat spre frigider și am luat sucul de portocale, apoi am colectat un pahar de pe blatul de bucătărie. Mi-am turnat puțin suc natural, după care am pus recipientul înapoi, la locul lui. În tot acest timp, ei au vorbit.

— Aici locuim. Nu mai avem voie să intrăm în propria casă? a întrebat mama acidă.

Am ridicat din umeri în timp ce beam din pahar. După ce l-am lăsat jos, am răspuns.

— Este casa voastră, dar nu locuiți aici. Lucrurile voastre sunt într-o valiză și voi trăiți unde este afacerea. Așa că, ce căutați aici?

Mama a răsuflat nervos.

— Incredibil. Ai mai puțin bun simț decât înainte să mergi la școala de reeducare. Poate că alt an acolo...

— Avem ceva de făcut aici pentru două zile și am decis să venim și acasă, să te vedem, a spus tata adevărul, întrerupând criza mamei.

Aceasta l-a privit urât. Tata se ținea pe poziții și mă miram, deoarece el mereu a fost cel controlat de partea feminină din căsnicia pe care o avea.

— Ne-a fost dor de tine, dovecel, a spus tot el.

Mi-am ridicat o sprânceană în mod sugestiv. Simțeam cum fiecare nerv din mine se întindea.

— Să nu începem acest subiect, le-am ordonat. Altfel nu știu ce fac.

Mama părea foarte surprinsă de reacția mea la *dorul lor de mine*.

— Cum îți permiți? Tu nu...

Bun. De atât aveam nevoie. Fitulul mi s-a aprins.

— Dar tu nu realizezi că mi-ai luat până și ultimul lucru pe care îl aveam? am întrerupt-o, țipând la ea. De ce a trebuit să îmi iei până și vizitele cu fratele meu? De ce a trebuit să mă gândesc că m-ați abandonat cu toții, când eu nu făcusem nimic? După ce că nu m-ați crezut, după ce că am făcut lucrul corect de făcut, după ce am fost terfelită în public, după ce am fost plimbată prin curtea de judecată și închisă de proprii părinți într-un internat bolnav... a trebuit să îmi iei și ultima rază de lumină, nu? Te-ai simțit bine după ce ai scăpat de mine, pata care ți-a murdărit imaginea? Pentru că, să știi, eu nu m-am simțit deloc bine în acest an!

Știam deja că fața îmi era roșie de furie. Corpul îmi tremura din cauza tensiunii și aveam o dorință turbată să lovesc ceva, să sparg paharul de lângă mine, poate chiar să dărâm frigiderul. Dar nu plângeam. Ei nu meritau asta.

Îmi ieșisem din fire. Dar îmi imaginasem conversația asta de prea multe ori ca să nu o transform în realitate.

— De ce trebuie să exagerezi atât, Lucy? a pufnit ea, neafectată de mica mea scenă de nervi. A fost doar o școală cu internat.

Doar o școală cu internat. Doar o școală cu internat! Dacă ar fi știut ea ce am îndurat la acea școală cu internat... Dacă ar fi știut amândoi... Tata probabil că ar fi vrut să rezolve totul cu legea, dar mama nu ar fi vrut să se afle pentru imaginea ei și l-ar fi pus și pe el să țină totul secret, iar el așa ar fi făcut. Eu aș fi fost din nou obligată să fac ceva, să fiu trimisă la ședințe de terapie sau să frecventez altă școală, undeva, departe, mai departe de data aceasta, departe de planul meu, departe de oamenii pe care voiam să mă răzbun, departe de împlinirea mea, iar asta nu suna a ceva bun.

M-am calmat, apoi m-am apropiat de ea doi pași. I-am zâmbit.

— Îți doresc tot ceea ce mi s-a întâmplat mie la acea școală, mamă.

M-am îndepărtat și am pus paharul murdar de suc în chiuvetă.

— O să dorm la Tom până plecați, am anunțat, apoi am ieșit din bucătărie.

* * *

Erin mi-a turnat un ceai de fructe de pădure și mi-a oferit niște biscuiți, crezând că dacă mă voi hrăni, mă voi calma. Nu era așa. Fiecare celulă din mine mă făcea să simt ura, nervii și încordarea pe care mi-au provocat-o proprii părinți. Tom, în celălalt colț de cameră, se plimba întruna, exact ca un titirez. Îl iubeam pentru că își făcea griji pentru mine, dar tocmai pentru că îl iubeam, nu îl voiam mâhnit. Iar el era mai mult decât mâhnit. Nu îl mai văzusem așa din seara în care s-a hotărât să plece de acasă.

Ziua aceea neagră începea să prindă contur în mintea mea. Tom se răzvrătea în fața părinților de ceva timp deja și nu mai suporta să fie controlat de către ei, nu așa cum suportam eu. Într-o seară au venit acasă și am decis să luăm cina împreună, apoi haosul s-a creat. Mama și tatăl meu nu au primit niciodată atât de mult adevăr usturător în față ca în acea seară. După o ceartă care parcă durase o veșnicie, Tom s-a hotărât să își construiască propriul drum, fără ajutorul lor. Deși am suferit, am acceptat și l-am ajutat, oferindu-i toate economiile mele, până când acesta avea să se pună pe picioarele lui.

Parcă trecuse o viață de atunci. Nu mai eram aceeași persoană și cu siguranță nu aș mai fi plâns atât de mult ca atunci dacă lucrurile s-ar fi petrecut din nou, exact la fel. Nu

aș mai fi plâns deloc. Din contră, aș fi găsit un plan și m-aș fi calmat. Exact ceea ce trebuia să fac și acum.

— Nu ne ajută să ne enervăm, l-am informat pe Tom.

Acesta a pufnit, continuând să se plimbe. Probabil aceasta era metoda lui de a se calma fără pumni.

— Nu trebuie să mă ajute. Mă simt eu mai bine dacă sunt nervos.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am întors spre blatul la care eram așezată, pe un scaun înalt, de bar. Erin era în fața mea, de cealaltă parte a blatului, privindu-ne îngrijorați pe amândoi. O femeie însărcinată nu avea nevoie de așa ceva. Fratele meu trebuia să știe și să nu facă atâta zarvă pentru mine în fața iubitei sale.

Parcă acei biscuiți sunau bine acum, așa că am luat unul și l-am gustat. Se topea în gură. Era minunat.

— Nu înțeleg cum poți fi așa! mi-a spus Tom din spațele meu.

Luasem un alt biscuit. L-am rupt în două și am mușcat dintr-o jumătate.

— Așa, cum? l-am întrebat cu gura plină.

Cred că știam la ce se referea, dar aveam nevoie de un răspuns sigur din partea lui. Îmi plăcea să aud lucrurile spuse direct, în față.

— Așa, calmă, neafectată, neinteresată, indiferentă.

Rupeară biscuițele în mai multe bucățele și îl mâncam făcând firmituri pe farfurie. Am ridicat din umeri la ceea ce mi-a spus Tom, iar asta l-a făcut să expire greu pe nări.

— Poți veni să locuiești la noi, dacă vrei. De tot. Și ne vom descurca cumva, mi-a propus el.

Nici măcar nu am clipit, dar propunerea lui însemna mult pentru mine. Cineva mă voia aproape, cineva care mă iubea, și voia să o scoată la capăt pentru mine. Dar nu era nevoie. Nu voiam ajutor. Trebuia doar să mai trăiesc sub

acoperișul părinților mei până când aş fi terminat ultimul an de liceu şi mi-aş fi dus la capăt răzbunarea. Apoi aş fi plecat. Îmi doream să văd lumea un an, înainte să urmez o facultate, şi să trăiesc de pe o zi pe alta.

— Nu e nevoie, i-am spus fratelui meu. Vreau doar să rămân până pleacă ei.

Oricum nu ne-am fi descurcat așa. Ei erau pe cale să aibă un copil, nu aveau nevoie de o altă persoană de care să aibă grijă şi pe care să o întrețină până îşi termina şcoala. Părinții mei mă întrețineau fără să fie afectați câtuși de puțin.

— Lucy, ai făcut optsprezece ani. Nu mai ești nevoită să suporti asta dacă nu vrei, mi-a explicat Tom, venind mai aproape de mine.

Ba da, eram nevoită. Dar nu mă deranja chiar atât de tare. Eram a naibii de nervoasă, da, însă mi-ar fi trecut până la urmă, iar părinții mei ar fi plecat. Cel mai probabil trebuia să îi mai văd de două ori până să termin liceul şi nu era un lucru chiar atât de grav.

— Nu mă vor mai trimite nicăieri, Tom, l-am anunțat. Şi chiar dacă au alte planuri pentru mine, eu nu mai plec nicăieri, nici dacă voi fi escortată de agenți FBI în sine.

Tom a oftat, apoi a mers pe cealaltă parte a barului din bucătăria lor, postându-se lângă Erin. Mă privea îngrijorat şi iritat.

— Sunt mama şi tata, Lu. Ei mereu găsesc o cale.

Nu, de data aceasta nu.

— Încheiem subiectul. Va fi bine, l-am liniștit.

Cam atât cu liniștitul. Tom a pușcat precum un vulcan activ, împrăștiind cuvintele ca şi lava.

— Cât te-a putut schimba şcoala aia idioată? a ridicat el tonul. Lucy pe care o cunosc eu, sora mea, ar fi fost acum doar sentimente încurcate şi părere de rău. Ea şi-ar fi făcut griji şi m-ar fi lăsat să o ajut. Tu ești doar... rece. Şi arăți de parcă ți-ai calcula acțiunile şi nu ai simți nimic. Părinții

noștri au fost mereu punctul tău sensibil, iar acum... acum arăți de parcă ar fi ultima ta problemă din lume, o chestiune minoră.

L-am privit în ochii săi albaștri familiari și nu am clipit pe tot parcursul discursului său. Îl înțelegeam dacă era mai nervos acum, cred că tocmai descoperise că își pierduse surioara inocentă și neajutorată. Eu nu mai eram de mult așa.

— M-am maturizat, l-am informat. Asta chiar nu este cea mai mare problemă din lume. Mulți pătesc mai rău. Și pe mine nu mă deranjează să am un acoperiș deasupra capului, mâncare și o educație în schimbul conviețuirii a câteva zile pe an cu părinții noștri. Nu vor mai fi incidente. O să am eu grijă de asta.

Tom era supărat, mi-a demonstrat asta când și-a încrucișat mâinile la piept și s-a uitat în altă parte cu gura închisă. Bosumflarea lui se datora faptului că nu mai avea ce să facă legat de acest subiect, așa că am decis să îl schimb pentru a înveseli lumea.

— Tocmai mi-ai amintit că nu mi-am sărbătorit ziua de naștere, i-am spus zâmbind. Așa că... sunteți liberi deseară?

Tom și Erin și-au schimbat niște priviri. În ochii ei ciocolatii se observa o dojenire, parcă îi transmitea iubitului ei să tacă și să accepte situația. El era încă bosumflat, așa că nu m-am mirat că viitoarea mea cumnată a vorbit.

— Ce ai în plan? a întrebat ea, zâmbind cu dantura perfectă și dinții albi.

Erin era perfecțiunea întruchipată a frumuseții, atât pe interior cât și pe exterior.

— Nu am mai fost de mult într-un club, am spus eu gânditoare.

Mințeam. Am fost în prima mea săptămână de când am revenit în oraș, atunci când m-am întâlnit din nou cu Nathan și i-am spus prostia aceea, că trebuia să mă găsească și a

treia oară. Dar fratele meu și iubita lui nu trebuiau să afle asta.

— În plus, e duminică, am adăugat. Trebuie doar să fac niște cumpărături, nu mi-am luat nimic de îmbrăcat mai... înțelegeți voi.

— Te împrumut eu cu niște haine, a sărit Erin.

Apreciam, într-adevăr, pentru că Erin se îmbrăca foarte bine, în haine care nu erau de firmă, dar care combinau bunul gust cu o senzualitate subtilă. Exista un *dar*. Eram sigură că eu nu aș fi fost potrivită pentru acele haine, căci nu eram chiar atât de plină în unele forme ca și ea. Ar fi arătat oribil pe mine.

— Mulțumesc, dar accept să fac cumpărături. Vrei să vii cu mine?

— Sigur. Cum dorești tu, a acceptat ea cu zâmbetul pe buze.

Tom a oftat și a plecat în dormitorul său fără nicio vorbă. Eu îl cunoșteam prea bine și Erin îl cunoștea de destul timp ca să știm că nu trebuia să îl deranjăm când era într-o asemenea stare. Și-ar fi revenit el până la urmă. Și ar fi fost gata până la distracția din seara aceea.

— Este un lucru bun că am venit cu mașina, am comentat eu.

M-am ridicat, mi-am luat lucrurile și am așteptat ca Erin să facă la fel, apoi ne-am văzut de ale noastre și am mers la mall. Nu știu ce mă apucase, dar m-am ales cu o sărbătorire a zilei mele de naștere, care a fost în urmă cu două luni. Speram să fie distractiv și să nu o strice ceva și acum. Aveam nevoie de multe shoturi ca să uit de întâlnirea cu părinții mei.

Capitolul 12

Nu eram sigură că Tom și-ar fi revenit până în acea seară, când trebuia să mergem în club, dar m-am înșelat amarnic de abilitățile lui Erin de a-l îmbuna. Câteva ore mai târziu puteam vedea în privirea fratelui meu cum făcea totul fără să fie prea încântat, dar o făcea să o mulțumească pe iubita lui, iar asta... mă înduioșase, cred. Încă o dată rămăsesem mască în fața unei iubiri imense și adevărate, de care eu nu aș fi avut niciodată parte.

Dar în seara asta nu era despre iubire. Nu era despre depresie. Nu era nici măcar despre mine. În seara asta era vorba despre pierdere. Voiam doar să merg undeva, să beau cum nu am mai băut în viața mea și să îmi uit numele, căci am urât numele Lucy Anderson încă de când am înțeles semnificația lui – faptul că eram fiica părinților mei și eram legată până la moarte de ei, poate chiar și după ea.

Mă îmbrăcasem în niște haine cu adevărat provocatoare, da, însă nu am făcut-o din cauză că mi-ar fi păsat cum arătam în timp ce mă făceam criță, ci din cauză că niciodată nu am avut curajul să îmbrac asemenea haine înainte, când eram mai plinuță. Avusesem cam șapte kilograme în plus față de cum eram când îmbrăcasem rochia aceea neagră, mulată, cu decolteu rotund, mâneci până la cot și două dungi transparente în jurul taliei. Pe atunci obișnuiam să port o grămadă de blugi cu talie înaltă pentru a-mi ascunde colăceii și nu prea aveam curaj să port maiouri, să nu mai zic de costume de baie. Arătam bine, e adevărat, dar nu eram la fel de tonifiată ca acum. Totuși, mă uitam în oglindă îmbrăcată așa, elegantă, machiată, cu tocuri... și realizez că mă preferam

mai mult cum eram înainte. Un corp nu mă făcea pe mine. Un corp nu făcea pe nimeni.

Dar în seara aceasta nu era vorba despre filozofie și dreptate în lume. În seara aceasta era vorba despre pierdere. Îmi revenisem când mi-am dat seama cât de mult voiam să îmi înec amarul în țării în loc să încep să plâng într-un colț. Eu nu mai plângeam. Speram să nu mai plâng niciodată.

Am ales un loc în care știam că niciun cunoscut nu ar fi fost – cel puțin niciun cunoscut de care nu aș fi vrut să dau. Am chemat-o și pe Julia, care m-a emoționat venind cu o rochie cu mâneci lungi, pentru a nu i se vedea imperfecțiunile pielii, iar Tom și-a chemat prietenii, cu acordul meu, aceia care mă cunoșteau drept *Lucy piromana* și care mă bârfeau pe la spate. Nu mă interesau ei. Nu mă interesa nimeni. Nimeni, în afară de Tom, Erin, viitorul meu nepotel sau nepoțică și Julia. Restul puteau să meargă în Iad.

Deși sărbătorirea zilei mele de naștere fusese doar un pretext ca Tom să treacă peste incidentul cu părinții noștri și în același timp un pretext pentru a mă distra, am primit cadouri. Nu îmi venea să cred, dar eu chiar promisem cadouri.

Țineam minte cum era. Am primit cadouri toată viața înainte să intru la AMS, dar acum era diferit. Fiecare lucru pe care l-am primit însemna ceva, nu doar o sumă colosală cheltuită pe un bun trecător și la moda. Fiecare lucru primit în această seară era o amintire. O amintire de la oamenii la care țineam.

Julia mi-a oferit un fel de brățară a prieteniei, căci presimțea că noi două urmam să fim bune prietene pentru mult timp. Avea gravată data în care acel accident s-a petrecut și știu că ea și-a dat seama că pentru mine însemna mai mult decât ziua în care am salvat-o și am creat o legătură. La fel însemna și pentru ea. Mi-a spus că vrea ca acea seară să rămână în amintirea mea ca ziua unui nou început și să

nu regret nimic. Era greu de realizat, dar am decis să fie un lucru de lăsat pe mâine, căci în seara aceasta era vorba despre pierdere.

Tom și Erin mi-au înrămat prima poză cu nepotelul meu, care se părea că urma a fi băiat și avea să se cheme Lucas, așa cum a promis mama lui. La aflarea acestei vești, am fost cu toții în culmea bucuriei, iar fratele meu părea să fi uitat de faptul că noi doi avusesem o ceartă în acea amiază.

Clubul la care am mers nu era chiar în centrul orașului, dar era o zonă bună de petrecut. Arăta exact ca oricare alt club de noapte, cu un ring de dans, un bar, separeuri, băi și multă, dar multă băutură. Imediat cum am ajuns acolo, ca o mică răzbunare și un mic privilegiu al faptului că eram fiica unei vrăjitoare, le-am spus tuturor că băutura se trece în contul meu, adică pe banii părinților mei. Prietenii bârfitori ai lui Tom păreau că mă plăceau mai mult acum.

Și uite așa a început noaptea pierderii de sine.

Vodcă, tequila, martini, lichior, șampanie, vin, coniac, gin, whiskey, rom... Tot ce se putea bea și avea alcool era la masa noastră, așa că mi-a fost ușor să mă pierd printre ele și cu ele.

Dansasem. Și dansasem mult. Începusem câteva dansuri cu Julia, apoi unul cu fratele meu, pentru a ne împăca. Unul dintre prietenii lui Tom m-a invitat, eu am acceptat, iar de acolo cred că am dansat cu oricine din acel club. Nici măcar nu știam numele acelor oameni, dar era doar o distracție, iar eu eram deja prea amețită ca să îmi pese.

Valurile de oameni transpirați și energizați erau luminați de reflectoarele multicolore din club și cu aceștia în mișcare totul arăta ca un vârtej de curcubeie. Îmi închideam ochii când dansam, corpul mi se mișca după cum dorea și părul îmi era întins pe toată fața. Aveam un pahar de băutură, dar știam că jumătate din el era deja pe jos până să îl

fi consumat. Tocurile mi se păreau acum insuportabile și un tip se legăna pe lângă mine, așa că l-am folosit. I-am dat lui paharul meu, apoi m-am descălțat și mi-am luat pantofii în mâini. Era mult mai bine așa, chiar dacă eram mai scundă.

Continuasem dansul până când am obosit, apoi m-am retras la masa mea, bălângănindu-mă pe picioare. Tom era șoferul de serviciu, așa că era treaz, iar Erin, fiind însărcinată, nu a băut deloc. Julia părea neafectată de puținul alcool consumat, dar restul, cei patru prieteni ai lui Tom și cele două prietene pe care cuplul drăguț de la masă le aveau comune, erau în cap. Ca și mine, de altfel.

Prin ceața ochilor, pe masă, nu mai vedeam pahare pline care să îmi aparțină, așa că mi-am schimbat direcția spre bar, cu pantofii încă în mâini. Nu știu cum ajunsesem până acolo, dar Tom era exact lângă mine când mai cerusem un alt shot de tequila.

— Cred că este de ajuns, a spus el, oprindu-mi mâna cu paharul înainte să ajungă la gură.

Mi-am mijit ochii și m-am încruntat. Era el fratele meu mai mare, dar... nu avea dreptul să îmi comande mie. Sau ceva de genul acesta.

— Lasă-mă, m-am plâns eu.

— Nu. Și cred că ar fi vremea să mergem acasă.

— Ascultă-l, Lucy, nu ești bine.

Vocea asta îi aparținea Juliei. M-am întors spre ea și camera s-a mai învârtit de trei ori cu mine. Mișcări prea bruște pentru cineva în stare de ebrietate.

— Nu fac rău nimănui, am zis, folosind botul meu de cățel plouat.

— Îți faci ție. Este târziu. Haide acasă!

Mă uitasem scurt la un ceas atârnat deasupra barului.

— Este doar ora unu.

— Este trei, m-a contrazis el.

M-am uitat din nou la ceas. Lungimea acelor lui se juca cu mine. Puteam pune pariu că cel care arăta spre unu era cel mai scurt.

— Tot devreme, am decis eu. Noaptea este încă tânără, Tom. Haide să nu o ucidem.

Cu acestea fiind spuse, i-am dat mâna la o parte și am băut shotul meu. I-am împins pantofii în brațe și eu m-am întors pe ringul de dans. Julia m-a urmărit și a încercat să mă convingă să mergem acasă, Erin a făcut la fel, dar eu nu voiam. Asta era unica mea noapte de distracție. Următoarea zi aș fi revenit la a fi Lucy – cea care avea un scop. Pentru o singură noapte puteam da pauză tuturor lucrurilor nasoale care mi se întâmplau, iar eu voiam ca această pauză să dureze cât mai mult.

La un moment dat, un băiat frumos a venit să danseze cu mine. Nu știam cine era, nu puteam să îi observ foarte bine trăsăturile, dar știam că avea niste ochi căprui superbi, parcă erau făcuți din ciocolată caldă, cu multă scorțișoară, aromați și gustoși. Îmi aminteau atât de mult de cineva... de Nathan. Scumpul, glumețul, sincerul și inocentul Nathan. Oare ce făcea când eu eram aici, dansând cu cineva care îmi amintea de el? Se gândea și el la mine? De ce ar fi făcut asta?

Îmi scuturasem capul și se pare că o făcusem prea tare, căci amețisem și nu mi-am mai putut ține echilibrul. Am fost luată în brațe de băiatul cu ochi ciocolatii de vis și m-a ținut până am reușit să revin pe picioarele mele.

Am simțit cum eram zguduită din nou și trasă înapoi, după care am zărit spatele musculos al fratelui meu. L-a lovit pe băiatul cu ochi superbi. Cineva mă ținea în brațe, cineva mic și fragil, iar lumea scotea sunete ciudate, îi făcuse loc lui Tom, părea că le era frică de el. Acesta s-a întors spre mine cu o privire arzătoare și mi-am dat seama de ce le era lor frică.

Am fost trasă de mână din mulțime, apoi urcată pe umărul lui Tom ca un sac de cartofi. Aveam impresia că o să vomit pe spatele lui. Dar înainte să o fac, m-am trezit așezată pe moale, în mașina lui, cu Erin și Julia, iar vocea fratelui meu se auzea tare în jurul meu. Mă durea capul și nu înțelegeam ce zicea, ce am făcut. Îmi era somn, dar voiam să știu cât era ceasul. Telefonul meu se afla în geantă, am ajuns cu greu la el. Din nu știu ce motiv, nu m-am uitat la oră, ci am sărit direct spre agenda telefonică. Era greșit faptul că făcusem schimb de numere cu el sâmbăta, înainte să plece acasă? Sau că mă gândisem la el de cel puțin opt ori într-o zi și jumătate? Sau că îmi era oarecum dor de vocea lui enervantă și senină?

Te gândești la mine? i-am scris.

A doua zi urma să regret amarnic. Acum nu voiam decât adevărul pentru mintea mea îmbibată în alcool. Era târziu, cam patru dimineața. Nici nu era treaz. Dar eu voiam să îi scriu asta. Apoi aș fi adormit cu capul în poala Juliei. Ei bine, asta nu s-a întâmplat. Căci telefonul mi-a vibrat în mână înainte să închid ochii.

De ce crezi că nu dorm?

Și zâmbeam. Iar asta nu era din cauza alcoolului. Știam că în orice stare aș fi fost, aș fi zâmbit. Pentru că ăsta era efectul lui Nathan asupra mea.

Capitolul 13

Durere de cap, greață și mohorâre continuă? Da, le-am avut pe toate în mahmureala de a doua zi. Poate de aceea nu am auzit nici măcar ceasul sau zecile de mesaje și apeluri pe care le-am primit. Tom era deja la muncă, Erin la fel, așa că nu a avut cine să mă trezească și ochii mi s-au dezlipit pe la ora douăsprezece, la prânz. Aproape că îmi venea să îmi sparg capul cu telefonul. Sau invers.

Julia mă căutase. Tom îmi spusese să cumpăr pâine și salată când mă întorc de la școală. Iar Nathan... Aveam un mesaj de la Nathan!

Am accesat conversația noastră și mesajele nopții trecute mi-au apărut mari pe ecran. Nu îmi venea să cred că eu îi scrisesem asta. Pură prostie și dominația alcoolului.

După ce nu îi mai răspusesem, nu a mai zis nici el nimic. Dar în această dimineață, în jurul pauzei de prânz de la școală, mă căutase.

Ești bine? Sună-mă când vezi mesajul.

Voia să îl sun. Iar eu aveam... o voce groaznică. Era groasă și răgușită după cât țipasem seara trecută versurile melodiilor din boxe, încercând să le acopăr sonorul. Dar de ce îmi făceam eu griji? Chiar aveam de gând să îl sun? Ei, făcea bine pentru plan să îl am aproape pe Nathan, celorlalți nu le plăcea, și îl puteam folosi destul de mult împotriva Debrei. Dar deja clarificasem asta în capul meu. Atunci de ce încercam să mă autoconvinc că voiam să îl sun pentru plan? Poate din cauză că eram prea emoționată după ceea ce mi-a spus aseară și ceea ce mi-a spus azi. Eram emoționată

pentru că urma să vorbim la telefon, de parcă am fi fost apropiați.

Revino-ți, Lucy!

Lăsasem această problemă deoparte, până când m-am ridicat din pat, am făcut un duș, am luat micul dejun, am fost la supermarket să cumpăr ce a spus Tom și am aranjat camera mea improvizată. Stăteam în viitorul dormitor al nepotului meu, Lucas, în aceste două zile. Fratele meu mi-a adus aici canapeaua din living, care era exact lângă pătuțul de bebe, și am dormit confortabil pe ea. Ei, cred că aș fi dormit confortabil și pe pietre la cât de lunatică am fost.

Două ore mai târziu, când nu mai găsisem nimic de făcut pentru a trage de timp, l-am sunat pe Nathan. Inima îmi bătea mai tare cu fiecare beep și când a răspuns am simțit deja că mă bâlbâiam.

— Hei.

— B-bună.

Eram o idioată. Nu îmi venea să cred că mă bâlbâiam și aveam emoții în fața unui băiat după toate prin câte am trecut.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Ești bine? m-a întrebat blând.

Îmi plăcea mult vocea sa grijulie. Pe fundal se auzea un zgomot de motor. Conducea. Ciudat. Când era la muncă, la cinema, iar noi am mers la întâlnire, nu mă pusese să îl duc înapoi tot acolo, să își ia presupusa mașină, ci l-am dus direct acasă la Byron. Nu știam că avea un automobil.

— Da, da, sunt bine. Doar obosită.

— Știu că amândoi am adormit târziu, dar nu credeam că nu o să te văd toată ziua la școală, a mai spus el.

Nici eu nu plănuisem asta. Mai ales după un an de treziri de dimineță fără probleme. Credeam că mă obișnu-

isem. Dar la AMS, în apărarea mea, eram trezită de sunetul trompetelor și împinsă jos din pat.

— Da... Aseară am ieșit, am stat prea mult și am cam întrecut limita. Nu mă simțeam pregătită pentru școală.

Am putut auzi un sunet slab provenind din gâtul său. Părea gânditor. Așteptam un răspuns cu sufletul la gură și nu îmi dădeam seama de ce tocmai îi dădusem lui explicații.

— Ceea ce vrei tu să îmi spui este că erai sub influența alcoolului când mi-ai trimis mesaj? a întrebat Nathan.

Nu puteam descoperi nimic din vocea lui. Dezamăgire, nervi, amuzament, îngrijorare, nimic. Aproape că voiam să îl mint pentru a-i câștiga încrederea. Nu puteam să îl las să îmi scape dintr-o prostie. Dar nici nu voiam ca tot ceea ce urma să fac să fie clădit din minciuni. Răzbunarea mea era menită să facă dreptate, nu să încurce și mai mult ițele.

— Aproape leșinată.

Câteva secunde de tăcere tensionată.

— Înseamnă că trebuie să bei mai des, să îmi spui ce simți, nu ce gândești, a glumit el.

Am răsuflat ușurată.

— Nu toți putem fi ca tine, i-am amintit, referindu-mă la cât de lejer îi venea să spună tot ceea ce simțea pe moment.

M-am întins pe patul meu improvizat, simțindu-mă deja mai comod cu această conversație.

— E ușor dacă încerci. Adevărul te eliberează.

Aici nu eram de acord cu el. Adevărul nu este mereu o cale de scăpare ușoară. Mai niciodată nu este.

— Probabil, am mormăit eu.

Subiectul era încheiat și cel mai probabil conversația noastră era pe sfârșite, dar eu nu voiam să închid apelul. Era ciudat. Întâi emoțiile, apoi incapacitatea de a da drumul unei discuții cu Nathan. Simțeam că voiam să am una dintre acele conversații lungi, de ore, cu el.

— Că veni vorba de adevăr, a continuat. Ar cam trebui să îți spun că am fost la tine acasă astăzi, după școală, să te caut.

Am sărit de pe canapeaua pe care dormeam și mi-am simțit inima în gât. Asta nu însemna decât un singur lucru.

— Cred că mama ta a fost cea care a trecut pe lângă mine și mi-a dat cheile mașinii în mână, crezând că lucrez acolo.

Am înjurat în șoaptă și am simțit cum rușinea mă invada. Vrajitoarea aia!

— I-am spus că sunt un prieten de la școală și că te caut. A zis că nu știe unde ești, iar de acolo m-am îngrijorat. Bine că m-ai sunat după cinci minute.

Eram lăsată fără cuvinte și mă sensibilizasem din cauza a ceea ce a spus. Nathan își făcuse griji pentru mine, Nathan care mă cunoștea de câteva săptămâni, Nathan, un băiat oarecare, în fața mamei, ființa care m-a adus pe lume. Mă simțeam flatată, cred. Nu știam cum exact puteam descrie acel sentiment de căldură din pieptul meu.

— Eu... stau la fratele meu pentru câteva zile, mi-a scăpat informația.

Poate că fusesem prea copleșită de grija lui și asta nu trebuia să se întâmple. Dar ce rău se întâmpla dacă Nathan știa unde stăteam două zile?

— Oh, a făcut el surprins. Ai vreo problemă?

— Nu, nu, am negat imediat.

Până acolo nu ar fi ajuns niciodată să mă copleșescă, încât să îi spun problemele mele.

— Bun. Probleme despre care nu vrei să vorbești. Am înțeles.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am relaxat, întinzându-mă din nou pe canapea.

— De parcă tu ai spune tot ceea ce pățești, l-am atacat.

Nici măcar sincerul, agasantul și vorbărețul Nathan nu ar fi făcut așa ceva.

— Sunt o carte deschisă, mi-a mărturisit el. De fapt, ți-o pot dovedi. Dacă te-ai răzgândit în legătură cu a nu fi prieteni la înghețata aia despre care ți-am vorbit.

Am zâmbit. Și nu era pentru a mă vedea el, căci el nu era de față. Am făcut-o pentru că așa am simțit. Lui Nathan îi plăcea să se joace cu vorbele și cu situațiile. Iar eu, acum că am stabilit că aveam nevoie de el aproape, puteam accepta să mă distrez puțin alături de compania lui bună.

— Sper să fie de ciocolată, i-am spus mai în glumă, mai serios.

L-am putut auzi chicotind și tot ceea ce mi-aș fi dorit era să îl înregistrezi.

— Cu toping dublu și tot ceea ce vrei. Dă-mi adresa și vin în jumătate de oră să te iau. Eu conduc, spre binele omenirii.

Am mimat un râset fals, apoi i-am spus că îi trimit adresa prin mesaj. Așa Nathan ar fi aflat unde stătea și fratele meu, dar nu mă interesa. Chiar dacă ar fi spus cuiva din grupul lor, nu m-ar fi afectat. Am apăsat pe trimitere și m-am ridicat pentru a mă pregăti de întâlnirea neprietenoasă.

* * *

Eram total pregătită să ies pe ușă după treizeci de minute pline în care m-am aranjat, dar Tom tocmai intrase cu o față lungă, urmat de Erin, iar buna mea dispoziție s-a dus.

— Ai chiulit de la școală astăzi, mi-a spus el, de parcă eu nu aș fi știut.

S-a așezat pe fotoliul din livingul apartamentului lor și se uita direct spre mine. Erin își dădea între timp sacoul jos și se descălța de pantofii ei incomozi.

— Nu eram...

— Nu trebuia să bei atât, a spus el, întrerupându-mă. Și nu trebuia să stăm atât de târziu. Ai făcut-o lată aseară. Te-ai lăsat pipăită de jumătate din băieții din club!

Îmi încrucișasem brațele la piept și îl priveam enervată. Acesta era unul din momentele în care nu îl plăceam ca și frate. Suportasem prea multe în scurta mea viață, mi-am făcut de cap o singură dată și până și atunci am fost criticată și certată. Nu mai voiam să dau socoteală nimănui, nici măcar lui Tom.

Nathan mă aștepta în fața clădirii.

— Poți continua când mă întorc, i-am aruncat în față plictisită, după care am dat să plec.

— Și unde mergi? a strigat el după mine. Dacă pot să știu, bineînțeles, a continuat sarcastic.

Am revenit în locul în care eram, cu pleoapele lipite una de cealaltă, în spatele cărora îmi dădeam ochii peste cap până când simțeam că îmi vor rămâne blocați acolo.

— Ies, am zis simplu. Cu un prieten.

Tom a pufnit dezgustat.

— Unul din cei pe care i-ai cunoscut aseară?

Erin a mers lângă el și i-a aruncat o privire urâtă. Acesta nu a luat-o în seamă.

— Nu. Cu un prieten de la școală. Pe care l-am cunoscut în librărie, apropo.

— Te-ai comportat iresponsabil. Înainte nu îți plăceau petrecerile și ieșirile în club. Nu dansai toată noaptea cu necunoscuți și în niciun caz nu beai atât.

Tom pur și simplu nu voia să mă lase să plec sau să uit faptul că m-am schimbat cât timp am fost închisă în AMS. Ei bine, oamenii se schimbă în urma unor experiențe. Timpul nu poate fi dat înapoi și amintirile nu pot fi șterse. Dacă s-ar putea realiza oricare dintre aceste două lucruri, eram prima la coadă să le încerc.

— Lucrurile și persoanele se schimbă, Tom. Am crescut. Am făcut o singură prostie. Tu făceai mult mai multe când erai la vârsta mea...

— Sunt băiat, m-a întrerupt el.

— Nu fi sexist! Este exact același lucru, i-am spus nervoasă. Am făcut o prostie. Una! Nu este nevoie să devii părinții protectori de care nu am avut niciodată parte. Mă pot descurca și singură, mersi.

Nu îmi doream să ajung mai departe și să încep o ceartă urâtă cu Tom, așa că m-am întors din nou spre ieșire și am plecat din apartamentul fratelui meu și a iubitei lui. Sângele fierbea în mine când am ajuns în parcare din față și deja îmi doream să mă fi îmbrăcat cu ceva mai gros. Nu credeam că era timp de înghețată, dar aceasta era ultima mea problemă acum. Și așa nervoasă cum eram, trebuia să mă întâlnesc cu Nathan. Nu cred că era bine să stau în preajma lui sau a oricăruia dintre ei când eram copleșită de sentimente. Dar era prea târziu, căci brunetul ciufulit cu zâmbet creț și cicatrice în sprânceană deja mă privea dintr-o mașină roșie, sport, la câțiva metri de mine.

Primul gând al meu era *uau*. De unde provenea această mașină? Al doilea gând era legat de ceva asemănător unui păcat trupesc. Al treilea și ultimul gând mă întreba ce naiba făceam.

Capitolul 14

Nathan era drăguț, de vis. Vorbea mult cu mine, îmi spunea glume, mă lăsa să decid unde voiam să mergem și se prefăcea că nu observa atunci când nu auzeam părți ale poveștilor lui. Era foarte grijuliu. Eu, pe de altă parte, eram rece, distantă și gânditoare. Nu puteam să fiu lângă el mai mult de câteva secunde, căci mintea mi se ducea în altă parte – la fratele meu. Nu voiam să mă gândesc la Tom, dar se întâmpla inevitabil. Uram să fim certați. Și acum, ca să fie totul mai greu, locuiam temporar sub același acoperiș. Se simțea aproape imposibil să nu fiu afectată.

Avea dreptate în unele privințe. Mă schimbasem, dar asta nu putea fi neapărat ceva rău. O ieșire în club și niște băutură nu mă făceau să fiu groaznică. Nici măcar răzbunarea de care meritam să am parte nu era ceva groaznic, ci doar ceva corect. El era un băiat mult mai rebel la vârsta mea, înainte să o cunoască pe Erin și să se cumintească. Acum doar exagera, intrase prea adânc în rolul de frate mai mare protector. Urma să își revină și noi doi urmam să ne împăcăm. Dar până atunci tot mă simțeam oribil. Și nici măcar înghețata cu aromă de ciocolată cumpărată de Nathan sau plimbarea în parc alături de el nu mă ajutau.

— Tocmai ți-am spus o glumă de la care trebuia să te îneci de râs și tu nu îmi oferi nici măcar o reacție, a rostit el.

Mă simțeam puțin stânjenită, căci el chiar își dădea silința și nici nu știam de ce. Eu însă nu mai auzeam de mult ceea ce vorbea el, încă de când ne-am luat înghețatele și am început să ne plimbăm.

Am ridicat din umeri, degustând înghețata mea și fiind atentă la ea. Avea gust de Rai.

— Nu mă atrag glumele, am mărturisit eu.

Eram o persoană foarte seacă, râdeam destul de rar, zâmbeam cam la fel de rar și nici măcar nu îmi mai aduceam aminte când avusesem ultima criză de râs, în afară de cea de la piscină. Probabil fusese cu câteva luni înainte să intru la AMS.

Lui Nathan părea să nu îi convină ceea ce auzea.

— Voi schimba asta, s-a hotărât el. Dar până atunci... spune-mi ce să îți zic.

Am ridicat iar din umeri. Simțeam că mă privea cu insistență și îl prinsesem cu colțul ochiului, așa că am vrut să îl privesc înapoi. Era o imagine ciudată și caldă. Eu, în parc, cu înghețată și cu un băiat atât de drăguț, aproape inocent. Nathan îmi zâmbea subtil, fără să își arate dinții, iar un colț al buzelor îi era ridicat, creând începutul valurilor crețe de piele specifice lui. Îi priveam ochii care se asortau cu înghețata mea, iar ei mă urmăreau la rândul lor. Îi admiram tenul curat și bronzat, sărutat de razele soarelui, și faptul că nu pune mare preț pe aranjarea părului. Țineam minte că Byron cheltuia o mică avere pentru produse de păr. Nathan nu era deloc ca și vărul său, ceea ce îmi plăcea enorm, iar faptul că nu încerca să își ascundă cicatricea aceea din sprânceană mă atrăgea și mai mult.

Am clipit și mi-am adus aminte ceea ce mi-a cerut.

— Spune-mi de unde ai căpătat cicatricea asta, am propus.

Nu puneam sentimente în cuvintele pe care le rostesc. Părea că nu îmi păsa de nimic, dar în realitate eram intrigată – prea intrigată pentru binele meu.

Nathan s-a uitat în sus, de parcă ar fi putut să o vadă, apoi zâmbetul său s-a micșorat. Ceva îmi spunea că nu avea amintiri plăcute legate de ea.

— Să zicem doar că cineva a încercat să mă trezească la realitate și a făcut-o prea bine.

Mi-am ridicat sprâncenele și nu credeam că putea fi ceva care să mă uimească. Nathan era prea sincer, ca de obicei, dar de data aceasta a părut că nu a dorit să dezvăluie totul. Chiar și așa... a fost lovit de cineva? Aveam impresia că el credea că acel cineva făcuse un lucru bun după exprimarea pe care o folosise.

— De ce ai fost lovit? am continuat.

Asta, pe lângă că îmi lua capul de la problemele cu Tom, îmi mai și consolida relația cu Nathan, ceea ce putea ajuta la plan oricând.

El doar și-a scuturat ușor capul.

— Aș prefera să păstrez povestea asta pentru mai târziu.

Ceea ce însemna că avea de gând să îmi spună. Și se vedea că îi era greu să vorbească despre asta, dar chiar și așa, el voia să îmi povestească cândva ceea ce a pățit. Simțeam o durere puternică și ciudată în stomac.

— Pentru când, mai exact? am continuat ca un copil curios și extenuant.

Nathan nu și-a pierdut răbdarea cu mine. M-a privit din nou cu ochii aceia care topeau inimi și sinceritatea din ei mă doboră. Zâmbetul creș se formase din nou pe buzele sale.

— Cam pe când o să fii atât de îndrăgostită de mine că nici dacă vrei nu o să fugi.

Și am zâmbit. Mi-a scos unul din rarele zâmbete cu cleștele, căci pe lângă faptul că acest lucru putea fi adevărat, a fost amuzant.

— Este trist, am oftat eu după ce mi-am schimbat expresia. Înseamnă că nu voi afla niciodată.

Nathan a chicotit.

— Niciodată să nu spui niciodată.

Mi-am rotit ochii. Mereu m-a enervat această vorbă. Nu avea sens, dar nu avea sens într-un mod logic.

— Atunci spune-mi despre tatuaj, am schimbat eu subiectul.

Un zâmbet șmecher s-a așternut de buzele lui Nathan și de data aceasta și-a arătat dantura.

— Te-ai holbat la mine sâmbătă, nu?

Era cât pe ce să fiu luată prin surprindere. Dacă îmi spunea cineva asta în urmă cu un an, chiar și Byron, roșeam toată. Acum doar am ridicat din umeri impasibilă.

— Era imposibil să nu, doar erai aproape dezbrăcat.

— Touché, a răspuns el.

Am făcut câțiva pași în liniște, admirând cântecele păsărilor, lumina soarelui de septembrie și oamenii răsfirați care se bucurau de căldura ce urma să se risipească. Credeam că Nathan a lăsat subiectul să piară și că acesta era un alt lucru pe care nu voia să îl aflu. Până la urmă nu era un om atât de sincer pe cât se credea. Dar m-a surprins în ultima clipă, când mi-a mărturisit:

— *Fii o persoană mai bună.* L-am făcut imediat după ce am început să mă schimb. De fiecare dată când am nevoie de o încurajare, de fiecare dată când sunt pe cale să cedez, îmi amintesc de el sau mă uit la el. Apoi îmi revin.

Cum se putea ca o persoană atât de sinceră să fie atât de îmbibată în atât de mult mister? Mă uitam la el și îmi venea cu greu să cred că6 Nathan a putut face ceva atât de rău încât să fi avut nevoie de un semn permanent care să îi reamintească să fie bun.

— Ai de gând să îmi spui vreodată ce ai făcut? l-am întrebat, arătându-l cu înghețata mea la cornet.

Cine știa la ce mă puteau ajuta secretele lui? Trebuia doar să îi stau aproape o perioadă de timp, până când ar fi prins încredere în mine, apoi le aveam la mână.

Nathan a strâmbat din nas, privind în jur.

— Nu știi. Dar sigur ești prima persoană căreia aș vrea să îi spun.

Nathan s-a oprit și s-a așezat pe o bancă, așa că eu m-am alăturat lui. Nu mai mâncam din înghețata mea delicioasă, eram doar foarte flatată. Nu era bine pentru mine sau planurile pe care le aveam să mă simt stingherită doar din atât. Aici nu trebuia să existe nimic personal.

— De ce? am întrebat, dorind să aflu motivul său.

Simțeam că mă privea, dar eu preferam să admir împrerișurile. Dacă nu aș fi făcut contact vizual cu el, poate că nu ar fi însemnat atât de mult.

— Posibil să sune ciudat, dar am simțit ceva imediat cum te-am văzut și am vorbit. Am vrut să te cunosc mai bine, apoi am știut că suntem la fel, oarecum. Mi-am confirmat că intuiția a avut dreptate.

Îmi venea să râd. Poate că *Lucy cea de dinainte* era la fel ca el, căci cea prezentă nu avea nicio șansă să se asemene cu *Nathan cel drăguț*.

— Și știu că dacă îți voi povesti orice, nu vei judeca. Ai trecut prin destule care au fost ale tale ca să înțelegi cum stă treaba cu lumea.

Ajunsesem la partea mea preferată a înghețatei, cornetul, și ascultam explicațiile lui Nathan. Poate că avea dreptate. Cu un an și ceva în urmă, oricine mi-ar fi povestit un lucru rău pe care l-a făcut, probabil că m-ar fi speriat. În prezent aveam o perspectivă diferită față de oameni și de relele lor. Această experiență chiar m-a maturizat.

— Atunci abia aștept să aflu, i-am spus cu un entuziasm care nu îmi aparținea.

Nathan mi-a zâmbit, iar eu m-am uitat la el doar pentru o clipă, apoi m-am întors la peisaj. Înghețata mea era pe sfârșite.

— Știi... Cred că nu o să fie o problemă cu a nu fi prieten, mi-a spus imediat după ce mi-am ferit chipul.

— De ce? am întrebat curioasă.

M-am întors din nou spre el, din instinct. Ochii săi străluceau din cauza razelor de soare puternice și nuanța lui de căprui se deschisese, acum semănând cu chihlimbarul. Erau atât de frumoși!

Nathan mi-a zâmbit și privirea i-a coborât. Speram să nu se fi uitat la buzele mele. Nu aveam nevoie de așa ceva. Nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu aș vrea să fiu prieten cu cineva plin de înghețată la gură, mi-a spus el, mărindu-și zâmbetul.

Oh, Doamne!

Cât de stânjenitor!

M-am întors ca arsă în cealaltă parte și mi-am ridicat mâna dreaptă, încercând să mă curăț. Nathan a râs ușor, dar și-a așezat mâna pe umărul meu, convingându-mă să mă întorc. Nu voiam.

Cât de penibil. Parcă eram un copil de doi ani. Nici nu observasem că mă murdărisem. Și cum de se abținuse până acum să îmi spună?

Râdea de mine.

— Hei, glumeam. Vino aici, mi-a spus el amuzat.

M-am întors abia când eram sigură că nu mai aveam nimic pe față. Cu toate acestea, mâna mea era murdară. Mi-am bifat în minte să nu mai mănânc niciodată în public.

Nathan mi-a prins ușor bărbia între index și degetul mare, apoi m-a analizat. El își terminase înghețata fără să se murdărească și văzusem că acum avea un șervețel în cealaltă mână. Zărise o pată și m-a șters ușor, cu atingeri atât de delicate încât nu le-am simțit.

Era așa bizar... Felul în care mă atingea era... blând, cu grijă și atenție, de parcă nu voia să mă rănească. Nu mai primisem acest fel de atingere de mult timp. Aproape că uitasem cum era.

Păcat că acum nu mai aveam nevoie de grijă și blândețe. Tot ce era de stricat era deja stricat.

Mi-am așezat mâinile peste ale sale, apoi, în timp ce îl priveam în ochii săi de chihlimbar, l-am îndepărtat ușor. Mă făcea să îmi amintesc de ceea ce nu trebuia când era atât de aproape și mă lăsa dezarmată. Nu voiam să îi permit asta niciodată.

Nathan a acceptat să fie dat la o parte și, așa cum mi-a demonstrat până acum, a luat acțiunile mele ca pe ceva lejer și mi-a zâmbit.

— Acum sunt și eu murdar, a spus, nefiind deloc deranjat de asta.

L-am atins cu mâinile pline de înghețată. Puteam fi mai dezastruoasă ca până acum?

El doar a râs și a rupt în două șervețelul pe care îl avea. Mi-a dat jumătate mie și jumătate a păstrat el. Ne-am curățat, dar încă eram lipicioși.

— Cum se face că un băiat cară șervețele după el? am întrebat, fiind mirată de asta.

— Știam că mergem la înghețată. Am fost preventiv.

El a fost, eu nu. Și amândoi știam unde urma să mergem. Ei bine, în apărarea mea, mă certasem cu Tom înainte să plec de acasă și nu mi-a stat gândul la ce urma să fac. Voiam doar să plec din casă.

— Mereu ești preventiv? am continuat să îl întreb.

Nathan a părut că se gândește pentru câteva secunde și zâmbetul i s-a diminuat. Nu știu de ce, dar bănuiam că niște amintiri i-au invadat creierul. Așa eram și eu când trecutul îmi năvălea mintea. Toate trăsăturile i s-au înăsprit, apoi a clipit și a aruncat totul în spate.

— Aproape niciodată, mi-a răspuns într-un final, cu un zâmbet slab.

Nu știam de ce, dar chiar nu voiam să îl supăr sau să îi stric starea. Voiam să revină la veselia de dinainte. Nathan semăna cu o eclipsă de soare, strălucea undeva în spate, dar misterul, trecutul și amintirile urâte îi acopereau lumina. Mă simțeam vinovată că urma să îl folosesc – posibil. Acest lucru mă transforma într-un om groaznic, pentru că Nathan mi-a demonstrat până acum doar de bine. Dacă avea să continue așa, probabil îl clasam lângă Julia și îmi permiteam să am doi prieteni.

Mi-am ridicat mâna și mi-am unit degetele, apoi le-am despărțit exact în fața lui.

— Sunt lipicioasă, i-am spus strâmbând din nas.

Zâmbetul lui Nathan s-a mărit din nou. Mi-am îndeplinit scopul.

— Poate ar trebui să mergem undeva să scăpăm pe asta, a propus el.

Mi-am mijit ochii și l-am urmărit suspicios.

— Unde? am întrebat.

Nathan a ridicat din umeri și în secunda următoare a fost în picioare. Mi-a întins mâna, așteptând să i-o dau pe a mea. Nu m-am gândit de două ori să i-o ofer, doar că eram cât pe ce să i-o ofer pe cea lipicioasă de la înghețată, așa că am schimbat-o în ultima secundă. El a observat și a râs ușor.

Chiar îmi doream ca Nathan să spună adevărul și să nu aibă nicio legătură cu Byron. Deocamdată nu puteam avea încredere în el, dar în viitor...

Era ciudat că speram asta, însă aveam nevoie de mai mulți oameni buni în viața mea, iar Nathan era cu siguranță un om bun. Cu toate acestea, nu voiam să am vise deșarte. Orice ar fi început între noi urma să se termine prost, eram conștientă.

Capitolul 15

Lucrurile cu Tom încă nu se aranjaseră când părinții noștri au dispărut din peisaj și eu m-am mutat înapoi acasă. Mi-a părut rău să plec de la el fără să ne împăcăm, dar credeam că trebuia să îi las spațiu să se calmeze, așa cum avea el nevoie de obicei atunci când era supărat. Îi înțelegeam mâhnirea, sincer, căci observase în sfârșit schimbarea mea majoră și faptul că nu mai eram sora lui mai mică și inocentă. Dar, în același timp, trebuia să recunoască faptul că nu făcusem nimic prea grav și să nu se mai comporte copilărește. Cel puțin nu făcusem nimic grav *încă*.

Măști, la școală, în pauza de prânz, am mers direct la secretariat, așteptând, bineînțeles, să o văd pe doamna F plecând înainte să intru eu. O anunțasem pe Julia că aveam de gând să lipsesc de la cantină astăzi, dar nu îi spusese clar de ce. I-am turnat o jumătate de minciună, cum că voiam să îmi petrec timpul cu Judie, nu că aveam de gând să storc informații de la Judie.

Așa cum i-am promis secretarei mele preferate și durdulii, i-am adus un sandwich cu piept de pui la grătar, cum-părat de la fast-food, plus o Cola zero la doză, căci glumise cu faptul că ținea dietă. A părut mai mult decât încântată că mă vedea, deși, după ce a luat o gură din sandwich, m-a întrebat:

— Ce ai vrea să știi acum, drăcușorule?

I-am zâmbit larg.

— Mă cunoști atât de bine, Judie, i-am răspuns.

Ei bine, nu îmi cunoștea decât partea asta, cea bârfitoare și profitoare, care făcea troc pentru informații. Nu conta. Știa ce trebuia.

Judie a mormăit și a continuat să mănânce când eu am aruncat bomba.

— Știi cumva când echipele sportive merg la analize pentru anul acesta?

Știam faptul că toate echipele mergeau la începutul anului școlar să își facă analizele pentru campionatele ce vor urma. Aveam nevoie doar să știu data pentru a mă încadra în timp cu prima parte a planului meu.

Judie m-a privit circumspectă, apoi a așteptat să mes-tece mâncarea înainte să îmi spună:

— De ce ai vrea tu să știi asta?

— Este pentru Nathan Keith, un prieten. Vrea să știe de dinainte când va trebui să fie prezent la școală, pentru că părinții lui plănuiesc o excursie de câteva zile la munte, și nu au habar dacă o pot plasa zilele astea.

Îmi părea rău că folosisem numele lui Nathan. Nu voiam să îi cauzez probleme. Dar Judie nu ar fi dat informația mai departe. Mereu făcea așa. Dorea doar să fie pusă la curent cu motivele pentru care eu voiam să aflu chestii. Dacă îi păreau plauzibile, mă lăsa în pace.

Spre norocul meu, răspunsul i-a părut plauzibil.

— Stai două secunde. E pe aici pe undeva.

Judie și-a lins fiecare deget în parte, apoi s-a așezat la birou și a început să testeze. În mai puțin de un minut mi-a oferit ceea ce doream.

— Săptămâna viitoare, luni.

Am afirmat din cap și am mulțumit. După aceea am stat la taclale cu ea despre cum am fost primită de restul colegilor și despre cum se comportau cu mine în timp ce

mi-am scos propriul sandwich și am mâncat împreună. Am dispărut de acolo înainte să se termine pauza de masă, ca nu cumva să dau nas în nas cu doamna directoare Fitzpatrick.

În zece minute începea ora, așa că am mers spre dulapul meu și mi-am luat ceea ce aveam nevoie pentru chimie. Pe hol erau elevi, dar destul de puțini. Oricum, flăcările de pe ușa dulăpiorului meu dispăruseră și nimeni nu se mai holba prea mult timp la mine. Renunțaseră ușor la bârfa cum că revenisem.

Mi-am pus căștile în urechi și am dat drumul unei melodii noi când m-am pregătit pentru chimie. Am închis dulapul și exact în acel moment, de după ușa dulapului meu, Byron a apărut.

Deși eram surprinsă, nici măcar nu am tresărit. Am vrut să îl ocolesc, fără ca măcar să îl bag în seamă, dar Byron m-a prins de braț și mi-a scos o cască din ureche. M-am tras de sub atingerea lui, după care mi-am scos și cealaltă cască.

— Ce vrei? am întrebat direct.

— Ce e între tine și Nathan? a întrebat el și mai direct.

I-am zâmbit acid. Ah, cât îmi plăcea situația asta.

— Nu este treaba ta.

Am încercat din nou să îl ocolesc, dar mi-a blocat calea.

— Lucy, m-a avertizat el.

Mi-am ridicat sprâncenele și mi-am aplecat capul într-o parte, provocându-l. Byron a expirat ușor pe nări.

— Sunteți împreună? a insistat el.

— Tu nu ai o iubită? am întrebat ironică.

— Nu are legătură, a atacat el.

Am râs sec, apoi m-am gândit la următoarea mea mișcare. Mi-am apropiat pașii de Byron, până când a trebuit să îmi las capul pe spate ca să îl văd. I-am prins gulerul cămășii în mâna în care nu aveam căștile și m-am ridicat spre vârfuri.

Eram atât de aproape încât simțeam parfumul coloniei lui. Eram atât de aproape încât îmi aminteam săruturile pe care le împărtășisem cu el. Eram atât de aproape încât ochii săi albaștri, uimiți, mă făceau să mă simt ciudat.

— Nu are legătură faptul că ești aici, cu mine, dorind să știi despre viața mea amoroasă, cu Amanda, iubita? l-am întrebat șoptit.

Privirea mea se plimba de la buzele la ochii săi, iar atunci i-am surprins mărul lui Adam mișcându-se. Era fără cuvinte, înghițea în sec și paralizase. Poate că Byron chiar mai avea sentimente pentru mine. Informația asta urma să îmi fie utilă.

M-am îndepărtat brusc, lăsându-l rece. Abia atunci și-a găsit cuvintele.

— Te-ai schimbat, mi-a reproșat el.

Am zâmbit.

— O spui de parcă ar fi ceva rău.

Ochii mi-au zburat în spatele lui, văzând mișcare. Era *Nathan cel drăguț*, care părea că mă căuta. I-am zâmbit, dorind să îi fac în ciudă lui Byron, dar adevărul este că zâmbetul era real. El a observat că priveam pe altcineva, așa că s-a întors. Păcat că nu i-am putut vedea expresia, deși știam deja că nu era una încântată, căci Nathan a vorbit.

— Lucy, ești bine?

Nathan cel drăguț era mereu îngrijorat de binele celorlalți. Îmi plăcea asta.

Am mers la el, continuând să zâmbesc.

— Da. Foarte bine. Haide la ore, i-am spus.

După care l-am cuprins de mână, exact ca la bălci, și l-am tras după mine pe holuri, înainte ca el și Byron să înceapă să discute.

* * *

— Spune-i că îl salut, i-am transmis lui Erin prin telefon.

— Și el te salută, a răspuns ea imediat.

Dar eram sigură că Tom nu o făcuse. Trecuseră mai mult de douăzeci și patru de ore de când nu mai vorbiserăm și deja acționa ca un copil mic. Aveam în plan să trec pe la ei sau să organizez o excursie fulger în familie undeva dacă situația mai continua mult.

Erin era mijlocul nostru de comunicare până atunci. Ba chiar ea mă sunase și mă chemase la cină, dar îi spusese că mâncasem și că tot ce voiam era să mă pun în pat. M-a înțeles, după care ne-am luat la revedere.

Vorbisem și cu Julia, căci a trebuit să bârfim faptul că niște colegi m-au văzut lăsându-l baltă pe Byron pentru a pleca cu Nathan, iar alții au fost de față la reacția Amandei în momentul în care aflase vestea. Aparent, micuța și inocenta Julia știa să fie și rea de gură. Îmi plăcea asta.

Pe la ora opt îmi repetam niște lecții la literatură când soneria s-a făcut auzită în casă. Am așteptat o perioadă, nici eu nu știam de ce. Să plece? Să răspundă angajații? Dar era târziu. Angajații plecaseră. Iar persoana de jos era cam insistentă.

Cine venea la ora asta la mine? Nu așteptam pe nimeni.

Într-un final, m-am îmbrăcat cu un halat subțire și am coborât. Aveam un interfon cu video, dar nu îl folosisem niciodată. Am răspuns direct la ușă și am așteptat să rămân surprinsă.

Nu am fost surprinsă, totuși. Nathan era cea mai plauzibilă persoană care m-ar fi putut căuta acasă. Cu toate astea, nu însemna că nu eram emoționată. Și, dintr-odată, realizasem că eram îmbrăcată sumar pe sub halat. Mult prea sumar pentru a mă afla așa în preajma unui străin.

Nathan mi-a zâmbit slab, fără putere. Asta m-a alertat imediat și nici măcar nu am apucat să îl salut. L-am tras de mână în casă, am închis ușa după el și l-am întrebat:

— Ce-ai pățit?

Uitasem tot ceea ce se afla în mintea mea în urmă cu o secundă. Nici nu mă mai interesa de ce mă căutase. Voiam să aflu de ce era supărat. Nu îi stătea bine cu acei ochi ciocolatii triști.

Nathan și-a dus mâinile în buzunarele blugilor, îndreptându-și spatele.

— Am avut o discuție cu Byron. Și am simțit nevoia să am o discuție cu tine acum.

Inima îmi bătea deja mai tare. La naiba! Ce se întâmplase? Ce îi spusese?

Am încercat să nu îmi arăt nicio emoție, deși, în interiorul meu, mii de filme se derulau.

— Vrei să mergem altundeva? În camera de zi? Bucătărie? Vrei ceva de băut? am întrebat, făcând pe gazda cea bună.

Nu îmi stătea în fire.

Nathan a negat din cap.

— Am vorbit acum câteva zile cu Byron despre ce s-a întâmplat în noaptea incendiului. Nu a negat și nu a afirmat nimic, așa că mi-am dat seama ușor că ceea ce mi-ai spus tu a fost adevărat.

Înghițeam în sec. Mi-am încrucișat mâinile la piept și am așteptat continuarea în liniște. Speram din tot sufletul să nu se fi întâmplat ceva din care să am de pierdut.

Nathan a inspirat înainte să continue.

— Ne-am înțeles și mai rău după. Deja nu îmi plăcea că umblam cu tine, iar astăzi m-a luat la răspundere.

M-am încruntat.

— Nu are niciun...

— Așteaptă, m-a întrerupt Nathan. Lasă-mă să termin.

Am afirmat din cap și am înghițit din nou în sec. Nathan părea tulburat. Și-a coborât privirea în pământ înainte să o ridice iar în ochii mei.

Mă simțeam inconfortabil deja fiind în hol, îmbrăcată cu un halat, având o discuție cu un Nathan supărat – persoană care nu credeam că putea exista. Dar să îmi și adreseze acea privire? Era de neconceput.

— Încă mai simți ceva pentru Byron? m-a întrebat el.

Am clipit o dată. De două ori. Răspunsul mi-a venit instantaneu.

— Nu!

Dar adevărul era că nici eu nu știam.

Senzația din stomacul meu la vederea lui Byron era ură, dor sau dragoste?

Nathan a făcut un pas în față, nelăsându-mi timp nici măcar să mă gândesc. Mi-am lăsat capul pe spate și l-am privit în ochii tulbure. Măinile mi-au picat inerte pe lângă corp.

— Deci nu te-ar deranja nici măcar puțin să te sărut acum?

Ceva în mintea mea a explodat. Habar nu aveam ce, dar se simțea electrizant. Eram complet dată peste cap și total uimită. Nu m-aș fi așteptat la asta. Mi-am mărit ochii, fără să încerc să îmi ascund reacțiile. Buzele mi s-au desprins ușor unele de altele, dar nu ieșea niciun sunet de acolo.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Nathan m-ar fi sărutat? Ar fi făcut rău planului? Ar fi făcut bine? M-ar fi ajutat să o fac pe Deborah și pe Byron să sufere, odată cu ei și pe Amanda, dar voiam de asemenea ca Byron să nu renunțe să umble după mine, căci așa aș fi putut să ajung să îi rup inima Amandei. Dar inima mea? Ea ce ar fi simțit dacă m-aș fi lăsat sărutată de către el? Bucurie? Spaimă? Confuzie?

Nu aveam habar de nimic. Nu știam ce era bine și ce era rău. Nu știam ce voiam. Nu știam ce răspuns să îi dau. Singurul lucru pe care îl știam era că nu voiam să îl îndepărtiez total pe Nathan, așa că trebuia să spun odată ceva.

— E-eu...

Mă bâlbâiam. Trebuia să îmi revin. Am inspirat adânc.

— Nu, am spus în cele din urmă.

Chipul lui Nathan s-a luminat, după care a mai făcut încă un pas spre mine. Mâna sa se strecurase după mijlocul meu și m-a lipit de corpul lui exact în momentul în care mi-am așezat o palmă pe pieptul său, dorind să îl opresc. Nu a mai făcut nicio mișcare după aceea.

— Dar aş prefera să nu o faci, am continuat.

Mi-am aplecat privirea între corpurile noastre lipite, iar creștetul capului mi s-a odihnit pe pieptul lui Nathan. Mâna sa mare se simțea caldă și reconfortantă pe spatele meu, iar în acest moment simțeam nevoia de o îmbrățișare din partea lui.

Ce naiba mi se întâmpla?

— Pentru că știi că după aceea nu te-ai mai putea opri? a spus el.

Mi-am ridicat privirea spre Nathan și o mare greutate mi-a dispărut de pe inimă. Era din nou glumeț. Nu păruse atât de deranjat de refuzul meu. Era bine.

I-am zâmbit slab.

— Nu știi, am spus sincer.

Probabil. Sau nu voiam să îl sărut pentru că m-aș fi simțit bine, nu aș mai fi vrut să mă opresc, m-aș fi simțit fericită, după care împlinită, aș fi uitat de planul meu și mi-aș fi pierdut scopul. Presimțeam că dacă aveam de gând să duc lucrurile mai departe cu Nathan, asta s-ar fi întâmplat.

— Știu eu. Deja nu mă mai pot opri, mi-a zis el.

După care și-a ridicat și cealaltă mână, ducând-o după gâtul meu, și lipindu-mă complet de corpul său. Mă luase în brațe, exact așa cum simțisem că voiam să facă. Și se juca în părul meu, în timp ce și-a lăsat fruntea să poposească pe creștetul capului meu. Eu una eram blocată. După câteva secunde bune mi-am mișcat mâinile inerte și le-am dus spre trunchiul său, prinzându-mă de tricoul pe care îl purta.

Eu încă eram îmbrăcată sumar, în brațele sale!

Nathan a oftat. Nu părea să îl intereseze chestia asta.

— Trebuie să te avertizez ceva, mi-a spus el.

Ascultam cu atenție, dar eram focusată pe bătăile inimii sale în același timp. Dintr-un instinct prostesc, l-am strâns mai tare în brațe și i-am inspirat parfumul. Nathan și-a ridicat capul și mi-a sărutat părul.

— Data viitoare chiar nu mă voi opri.

Oftasem. Și aproape că îmi venea să plâng.

De unde venise acest băiat minunat, cu suflet mare, care mă făcea să zâmbesc și să simt mișcări frenetice ale unor aripi de fluturi în stomac? Tocmai acum, când eram o epavă distrusă, gata să mă ridic de pe fundul oceanului și să îi înghit pe toți înainte să mă întorc acolo.

Speram din tot sufletul ca Nathan să nu fie prin jur atunci când aveam de gând să fac asta.

Capitolul 16

Cu părinții mei plecați, mă simțeam liberă. Dar, locuind doar eu în casa aceea mare, mă simțeam singură, mai ales în weekend. Așa că sâmbăta, pentru a prinde doi iepuri dintr-o lovitură, i-am invitat pe Julia, Nathan, Tom și Erin la mine, pentru că vremea ne dăduse un ultim val de căldură înaintea venirii frigului. Aveam de gând să ne petrecem amiaza la piscină, și să îl convingem pe Tom să facă burgeri la grătar.

Când îl sunasem pe fratele meu drag, încă era morocănos. Aproape că mi-ar fi refuzat invitația, dar i-am spus să își miște fundul dacă nu voia să îl frig. Erin mai avea puțin și îl lua pe sus ca să îl bage în fosta lui casă, cea de care îi era atât de groază. Din fericire, nu a fost nevoie, și Tom a cedat.

Nu știam ce să spun despre faptul că fratele meu se întâlnea cu Nathan, dar refuzam să mă gândesc mult la asta. Nu eram emoționată. Era doar bine pentru plan. Byron sigur ne-ar fi zărit măcar o dată în orele în care am fi stat acolo și s-ar fi cășunat și mai mult pe verișorul său.

Nu știam încă ceea ce trebuia să fac cu aceștia doi. Cu ajutorul lui Nathan puteam face un rău mai mic tuturor din grup. Cu ajutorul lui Byron puteam să îi dau lovitura de grație Amandei. Ce aveam de gând să fac? Cu care aveam de gând să merg?

Nu știam încă. Dar ziua de astăzi era doar despre relaxare și despre sărbătoare. Luni, la școală, înainte ca echipele sportive să plece la analize, avea loc prima mea mutare în planul de răzbunare la care lucrasem de luni de zile. Trebuia să mă simt bine.

La ora douăsprezece, Nathan a sosit primul. Credeam că lucrurile între noi aveau să decurgă ciudat după seara în care a venit la mine acasă și m-a luat în brațe, dar nu a fost așa. Nathan continua să fie drăguț, glumeț, și să flirteze deloc subtil cu mine. Cincisprezece minute mai târziu, Julia apăruse, și îi mulțumisem Domnului pentru asta, căci știam că dacă Tom m-ar fi găsit singură cu un băiat, ar fi ieșit urât. Până când fratele meu și Erin și-au făcut apariția, eu, Julia și Nathan am mers în bucătărie, pregătind gustări și băuturi.

Eu turnam suc de portocale în pahare, iar Julia căuta platouri pe care să punem fursecuri și prăjiturile. Nathan nu făcea decât să se uite la noi.

— Mă simt inutil aici, a comentat el.

Am chicotit, iar Julia i-a răspuns.

— Ai putea să te simți recunoscător că ești servit de două fete frumoase în schimb.

Inocenta de Julia mă uimea pe zi ce trecea și realizam că era mai tupeistă și încrezătoare decât o crezusem vreodată.

I-am aruncat un ochi lui Nathan cât timp umpleam și ultimul pahar cu suc. Își încrucișase brațele la piept și rânjea, privind de la mine la Julia, apoi invers.

— Știi ceva? Chiar ai dreptate. Îmi place situația asta.

Mi-am clătinat capul și am râs.

— Ce situație?

Erin își făcuse simțită prezența, arătând splendid, ca de obicei, fiind urmată de un Tom morocănos. Nu au mai sunat la ușă. Mi se părea și normal, doar Tom era fratele meu și locuise aici o perioadă bună de timp.

— Faptul că noi îl servim pe Nathan, i-a răspuns Julia înainte ca eu să reacționez.

Am lăsat carafa cu suc jos și am pus-o înapoi în frigider, observând deja privirea lui Tom asupra lui Nathan. Îl analiza

din cap până în picioare și spera că avea legătură cu Julia, nu cu mine. Se înșela.

— Eu sunt Nathan, s-a prezentat singur.

Nu aveai cum să nu plăci un om ca și el, care se integra oriunde și vorbea cu atâta lejeritate de parcă mereu se afla printre prieteni. Tom găsisese o cale prin care să nu îi placă de el.

— Erin, s-a prezentat viitoarea mea cumnată, dând mâna cu el. Iar el e Tom, iubitul meu și fratele lui Lucy.

Într-un final, au dat și ei doi mâna. Chiar dacă Nathan zâmbea, Tom îl privea încruntat.

— Ești un prieten de la școală? a întrebat fratele meu.

Nathan nu era de părere că acesta era tocmai un răspuns corect, așa că a simțit nevoia să adauge altceva.

— Da, deși nu așa ne-am întâlnit.

Și-a întors capul spre mine și mi-a zâmbit, iar atunci Tom și-a dat seama că Nathan avea legătură cu mine mai mult decât avea cu Julia.

Cei doi și-au retras mâinile din strânsoare.

— Ajutați-ne să ducem astea la piscină, am spus eu, întrerupându-i.

Reușind să schimb subiectul, toată lumea m-a ascultat. Am mers la piscină, unde cu toții ne-am făcut confortabili, iar Tom s-a apucat să gătească acei burgeri la grătar. Nathan l-a ajutat, iar eu speram că ceea ce vorbeau nu era despre mine. Erin se dăduse cu cremă de protecție, iar Julia rămăsese la umbră, având pantaloni scurți pe ea și un șal de plajă peste umeri, care îi acoperea mâinile și trunchiul. Mi-am dat seama imediat că ceva nu era în regulă.

Am mers spre ea, m-am așezat pe șezlongul de lângă șezlongul ei, și i-am cerut:

— Haide să înotăm!

Julia îmi zâmbise slab.

— Nu cred că mă voi băga în apă astăzi.

Spuneți-i instinct sau spuneți-i *evident*, dar eram sigură că Julia nu voia să se bage în piscină pentru că nu voia să își dea jos acel șal, iar noi să îi vedem cicatricile. Nu înțelegeam de ce, mai ales pentru că mai avea alte cicatrici pe picioare, deși acelea erau micuțe. Știam deja că ce avea pe mâna dreaptă și pe trunchi era mult mai grav.

— Julia, ești printre prieteni, am încercat să îi fac eu clar asta.

Își dăduse seama imediat la ce mă referisem și a afirmat din cap.

— Știu, a răspuns ea, plecându-și capul.

Dar nu voiam să o forțez. Trebuia să o las să se simtă în largul ei treptat. Ei bine, Nathan a avut alte planuri. Nu știu când venise de la grătar până la noi, dar o făcuse. Iar în următoarea secundă o luase pe Julia de pe șezlong, în brațe, și o aruncase în piscină. Mi-am mărit ochii de spaimă, așteptând ca Julia să iasă la suprafață și sperând să nu se fi supărat. Nathan râdea împreună cu Erin pe margine. Când capul șaten al prietenei mele s-a ivit, șalul plutea departe de ea. Era neacoperită. Mă așteptam să o văd nervoasă sau chiar să plângă, dar nu a fost nimic de genul acesta.

— Am să te omor cu mâinile mele, Nathan Keith! l-a amenințat ea.

Amândoi râdeau.

Am răsuflat ușurată. Nu știu cum de reușea Nathan, dar mereu părea să spună și să facă cele mai potrivite lucruri, chiar dacă numai potrivite nu păreau. Și datorită lui, Julia renunțase la șal, iar nimeni nu se holbase la rănile de pe mâna, pieptul său umărul ei. Ne simțiserăm cu toții bine împreună.

Pe la jumătatea întâlnirii noastre, Tom chiar renunțase să se uite urât la Nathan și discutau normal, aproape prietenește. M-am bucurat, din nu știu ce motiv straniu.

La un moment dat, când stăteam pe șezlong și mă uscăm după o bătaie cu apă legendară, privirea îmi zburase către casa vecină. O umbră se mișcase la geamul lui, și îmi dădusem seama că Byron ne văzuse. Viața nu putea merge mai bine.

Am mâncat. Am înotat cu burțile pline. Spre seară am intrat în casă, ne-am îmbrăcat și am ascultat muzică. Erin și Tom au plecat primii, iar eu, Julia și Nathan ne-am uitat la un film. Pe la zece m-am oferit să o duc pe Julia acasă, iar Nathan s-a oferit să îmi conducă mașina, pentru că nu avea încredere în mine. Am acceptat. Am lăsat-o pe Julia acasă și noi doi ne-am întors împreună. Nathan parcase mașina în garajul meu, iar eu am închis ușa cu telecomandă și am mers în casă prin ușa ce lega direct garajul de ea.

Credeam că mai avea de gând să stea, dar îmi demonstrase că era pe picior de plecare când mă întrebuse:

— Nu îți displace să dormi singură aici?

Ne opriserăm în hol.

Angajații plecaseră deja, eram sigură de asta. Julia îmi spusese că a zărit în sfârșit una dintre ei, o femeie de vreo treizeci și ceva de ani, brunetă, cu părul prins și ochii negri. Eu nu văzusem pe nimeni de o lună și ceva de zile, de când venisem. Și, da, știind că eram doar eu în toată casa, mă făcea să mă simt singură.

— Uneori. Dar este mai bine așa decât să știu că mama și tata sunt aici.

Nathan își băgase mâinile în buzunarele din spate ale blugilor – fusese să se schimbe când se înserase.

— Nu te prea înțelegi cu ei?

Nu prea deja era mult.

— Haide să spunem deloc.

El a afirmat din cap în mod repetat, gândindu-se intens la ceva.

— Cum au reacționat când au aflat că ești acuzată de incendiarea sălii de sport a liceului?

Oftasem. Țsta era un subiect nașpa. Cu toate acestea, apreciasem că Nathan a menționat că fusesem acuzată, nu a insinuat că eram vinovată. Mă credea pe cuvânt.

Am ridicat din umeri.

— Am ajuns să fiu închisă un an într-o școală de reeducare în munți, nu?

Nathan a scos un hohot sec, deloc amuzat, printre buzele sale pline.

— Corect, a apreciat el.

Mi-am înconjurat mijlocul cu mâinile și am rămas așa, într-o liniște stânjenitoare, pentru câteva secunde. Nathan nu părea să se simtă stânjenit deloc.

— Este foarte greșit și nedrept ce ai pățit, a continuat el cu subiectul. Ai plătit prețul pentru toți cinci, iar ei au rămas nepedepsiți. Nu îți este ciudă?

Aproape că îmi venea să râd. Ciudă? Nu, nu îmi era ciudă. Trecusem de mult ce acea fază. Ceea ce simțeam acum era ură.

— Viața e incorectă.

Mi-am ridicat din nou umerii scurt.

Nu trebuia să îi arăt lui Nathan vreun resentiment față de ei. Nu aveam de gând să mă dau de gol cu nimic în fața lui.

— Știu, dar... Nu îți vine uneori să le-o plătești?

Oh, cât era de aproape. Numai dacă îmi venea? Aveam de gând să fac asta, categoric. Cu toți. Cu fiecare, pe rând. Lent. Dureros. De mai multe ori. Până când le-aș fi luat totul, i-aș fi întors unul împotriva celuilalt și i-aș fi făcut să se teamă și de propria umbră.

Am negat din cap, în ciuda gândurilor mele.

— Vreau doar să nu mai am de-a face cu ei niciodată și să continui să trăiesc fericită. Niciunul dintre ei nu mai există pentru mine.

Nathan a oftat, apoi s-a apropiat de mine. Și-a ridicat mâinile, m-a cuprins de umeri și m-a tras la el în brațe. Din nou, eram uimită de cât de ușor putea să se apropie de mine și de cât de lejer îi venea fiecare gest intim.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, mi-a spus.

Habar nu avea de ceea ce pățisem cu adevărat. Nimeni nu știa toată povestea. Dar asta nu îl împiedica să îmi fie alături și să mă compătimească. Avea el câteva idei despre ceea ce mi s-a întâmplat, însă puteam pune pariu că nu era nici pe aproape de realitate.

— Fiecare trece prin rahaturi, am răspuns eu.

Asta era adevărat. Fiecare persoană le avea pe ale ei. Eu dețineam povestea mea. Byron avusese un frate mai mic, care murise cu cinci ani în urmă, când el trebuia să îl dădăcească. Amanda fusese sacul de box al tatălui ei beat pentru vreo doi ani, în școala generală. Deborah avusese grave probleme de sănătate din cauza dietelor și pastilelor pe care le luase de când era mică. Carson reprezentase un accident pentru orice membru al familiei sale și era urât de toți, până când și-ar fi îndeplinit scopul. Julia fusese victima unui accident în care a ars de vie. Nathan avusese și el ceva, dar încă nu aflasem ce.

Nu conta că unele lucruri păreau mai ușoare și neimportante decât altele. Toate dureau. Toate contau. Depindea de persoana care le înfrunta cât dura de tare. Pentru că fiecare primea atât cât putea să ducă, depinzând de tăria lui. Iar dacă cineva se simțea rănit din cauză că s-a despărțit de persoana iubită, iar altcineva la fel de rănit din cauză că îi murise cineva apropiat, era din cauză că cel de-al doilea era

mai puternic. Și dacă cel dintâi ar fi primit problemele celui de-al doilea...

Ideea era că fiecare avea rahaturile lui. Dar pe mine nu mă interesa că foștii mei prieteni trecuseră prin unele deja. Meritau mai multe. Meritau să sufere. Pentru că uitaseră cum arăta durerea atunci când mi-au provocat-o mie.

— Da, știi, a mormăit Nathan.

Au mai trecut câteva minute în care m-a ținut în brațe, iar la un moment dat îl strânsesem și eu, la rândul meu. Nu păruse deranjat că până atunci nu participasem la acest gest de afecțiune.

Nathan chiar era ceva. Era ce trebuia.

— Trebuie să aștept până luni să te văd? m-a întrebat el.

— Tu nu lucrei la cinematograful? am contraatacat eu.

— Am demisionat, a răspuns simplu.

Acela a fost momentul în care m-am îndepărtat de el. Cât am putut, căci mâinile lui încă mă țineau aproape.

Bun. Conform Juliei, Nathan lucra de ceva timp acolo, dar nu o întrebasesm niciodată exact de cât. Știam clar că nu avea nevoie de job, căci era rudă cu Byron, ceea ce însemna că avea bani, dar...

— De ce? am întrebat.

Nu găseam logica.

El a ridicat din umeri.

— Pentru că înainte nu găseam ceva mai interesant de făcut.

Mi-am ridicat o sprânceană la el. Vorbea serios? Cu atâtea petreceri și fiind integrat în fostul meu grup de prieteni, avea invitații zilnic în câte un loc, eram sigură. Știam pentru că experimentasem asta. Nu voiam să ies din casă înainte, dar tot ieșeam, deci era imposibil.

— Și acum ai găsit? l-am provocat.

— Mi se pare de-a dreptul fascinant ce fac acum, a venit răspunsul său.

La naiba! Dacă nu mi-aș fi îngroșat obrazul cât timp fusesem la *Adobe Mountain School*, sigur aș fi roșit. Dar obrazul meu era gros, așa că nu am făcut decât să îl lovesc în joacă și să râd.

— Cuceritor mai ești, l-am ironizat.

M-am desprins din brațele sale, dar el nu părea că era pregătit să îmi dea drumul încă. Mă ținea de brațe și mă mângâia cu palmele, încălzindu-mă.

— Doar puțin, a rânjit el.

Mi-am rotit ochii amuzată.

— Deci... Ne vedem mâine?

Am oftat.

Nu știam ce răspuns să îi dau. Adevărul era că îmi doream să revăd zâmbetul său senin, părul lui ciufulit și privirea sa cristalină, sau să îi resimt mângâierile și ochii asupra mea. Cu toate acestea, nu ar fi fost bine. Pe lângă că aveam de lucru la planul meu, nu puteam să mă apropiu chiar în acel hal de Nathan, în care ne-am fi întâlnit duminicile, doar noi doi.

— Trebuie să învăț, am mințit pe jumătate.

Duminica aceasta chiar trebuia să învăț. Apoi să pun la punct fiecare lucru pe care l-aș fi făcut luni. După aceea, da, probabil aș fi avut timp să stau cu Nathan, dar nu aveam voie. Îmi interziceam să o fac.

Nathan și-a scos în evidență buza de jos, apoi a ridicat din umeri.

— Asta înseamnă că trebuie să învăț și eu. Și chiar voiam să fiu un tip rău, iresponsabil. Am auzit că fetelor le plac.

Am râs.

— Poate. Dar mie îmi plac tipii deștepți și amuzanți.

Nathan mi-a zâmbit.

— Sunt teribil de amuzant, a spus el mândru.

După care mi-a cuprins umerii și s-a aplecat, sărutându-mi scurt fruntea.

— Dar acum mă duc să înghit trei cărți de Shakespeare și să îmi cumpăr ochelari de vedere.

Am râs din nou. Cu Nathan, veselia nu dispărea niciodată.

— Așa să faci, l-am încurajat eu.

S-a desprins de mine și mi-a ciufulit părul.

— Ne vedem luni, frumoaso.

— Ne vedem luni, i-am spus, aranjându-mi părul.

L-am condus până la ușă, dar înainte să plece, s-a întors pe călcâie. Credeam că uitase ceva.

— Ce spui să mergem împreună la școală de luni?

Mi-am ridicat sprâncenele uimită și am apucat să mă gândesc la asta exact două secunde. Ce rău putea face?

— Sigur, i-am răspuns.

Zâmbetul lui Nathan s-a întins dintr-un colț al feței sale până la celălalt.

— Super.

Se îndepărta de mine, mergând cu spatele. Voiam să îi atrag atenția la scară, dar exact atunci s-a împiedicat. Am tresărit când el și-a recuperat echilibrul fără să cadă și a râs.

— Pe luni, m-a salutat el.

Am zâmbit larg și am șoptit:

— Pe luni.

Capitolul 17

Lunea mea era minunată. Pe lângă faptul că mersesem la școală împreună cu Nathan – el conducându-mi mașina, și oferind un nou subiect de bârfă tuturor celor din liceu –, înainte să plec acasă, lăsându-mi cărțile în dulap, am auzit un strigăt care mi se adresase.

— Tu! Tu ai o legătură cu asta, nu?

Așteptam acest moment. Nu am fost surprinsă.

Carson arăta de parcă mai avea puțin și leșina din cauza tensiunii. Chipul îi era roșu, iar venele pronunțate. Semăna cu o leoaică ai cărei pui au fost atacați. Era gata de luptă. Și își dorea să mă sfășie.

Holurile erau pline de elevi care doreau să se care cât mai repede acasă, dar se opriseră cu toții să vadă spectacolul în momentul în care l-au auzit pe Carson strigând. Oricine își dorea să vadă asta, având în vedere că era un moment unic în viață. Carson mereu era sigur pe sine, glumeț și fără griji. Acum, ei bine, arăta de parcă i-am luat cel mai de preț lucru din fața ochilor și l-am spart. Teoretic, asta făcusem.

În spatele lui, câțiva colegi din echipa de soccer, unii din echipa de lacrosse, alții din echipa de baschet și din cea de baseball încercau să îl oprească sau să îl calmeze. George Peterson încercase să îl prindă de braț, dar Carson s-a tras cu atâta putere din strânsoarea lui încât s-a dezechilibrat. Privirea lui nervoasă era doar asupra mea când se apropia. Ceilalți îi făceau culoar de frică. Eu? Eu abia mă abțineam din zâmbit.

— Ce dracu' mi-ai făcut? a întrebat el.

M-am încruntat, părând neștiutoare. Nu am apucat să îi ofer un răspuns. Înainte să ajungă la mine, Nathan apăruse

din spatele său și se băgase între noi. Cavalerul meu costumat în prinț mă salva.

— Dă-te la o parte, omule, l-a sfătuit Nathan.

Vocea lui părea mai serioasă ca niciodată. Îmi lăsase un fior pe șira spinării, spre deosebire de strigătul lui Carson, care nu trezise nimic în mine. Nathan suna amenințător. Aparent, putea fi mai mult decât un băiat drăguț și amuzant. Îmi plăcea asta.

Carson mă trezise la realitate.

— Pe bune, Keith? Dacă îți place să îți pierzi timpul între picioarele ei, fă-o altă dată. Acum am treabă cu ea. Și nu te implică.

S-a uitat peste umărul lui Nathan la mine. Nu voiam să fiu genul care se ascunde, așa că am încercat să pășesc în față. Nathan și-a întins mâna și m-a oprit, apărându-mă exact ca un zid protector. Nici nu știam cum de își dăduse seama că voiam să îl depășesc. Nu se uitase la mine nicio secundă.

— Dacă ai treabă cu ea, ai și cu mine.

La auzul acestei replici, capul mi s-a răsucit ușor la dreapta. Priveam chipul încordat al lui Nathan cu uimire și aproape că uitasem unde ne aflam sau faptul că toată lumea șoșotea holbându-se la spectacolul pe care îl ofeream. Am clipit des, încercând să îmi revin. Nu trebuia să mă las copleșită acum.

Carson a râs batjocoritor.

— Te va face una cu pământul, i-a spus lui Nathan, împungându-l cu degetul în piept.

Nathan nu a reacționat. Carson a continuat.

— Va aștepta până să termine cu noi și până se va plictisi de tine. Iar când vei călca strâmb, va scăpa de persoana ta în cel mai dureros mod posibil. Asta a devenit ea.

Mi-a mai aruncat o singură privire plină de ură.

— Vei regreta asta, m-a amenințat.

După care s-a întors, a lovit un dulap cu pumnul de a tresărit toată lumea din jur, apoi și-a făcut iar culoar printre oameni până la ieșire. Ceilalți începuseră să se împrăștie imediat după el, dând drumul unui vârtej de bârfe și ipoteze. Nathan se întorsese spre mine, cuprinzându-mă de umeri. Mi-am luat fața de neștiutoare.

— Ești bine? m-a întrebat grijuliu.

Am afirmat din cap ca o bezmetică.

— Da. Despre ce a fost vorba? am întrebat.

Nathan a oftat.

— A fost suspendat din echipa de soccer. Astăzi ne-am făcut cu toții analizele și cu ajutorul sângelui său au descoperit că lua ceva care îl ajuta meciuri și antrenamente.

M-am încruntat, părând șocată.

— Oh, Doamne. Nu credeam...

Mi-am încrucișat mâinile la piept. Nathan îmi aranjase părul după ureche, apoi își lăsase mâna să îmi mângâie chipul cu câteva mișcări scurte.

— Da. Nici eu.

— Totuși, ce legătură are asta cu mine? am întrebat, continuându-mi jocul.

Nathan a ridicat din umeri.

— Nu ne-a spus nimic. Cum a aflat, a alergat să te găsească. Probabil crede că tu l-ai drogat sau ceva de genul acesta.

M-am încruntat, fiind stupefiată.

— Nici măcar nu stau la cinci metri de Carson, am explicat eu.

— Știu, a încercat Nathan să mă liniștească. Probabil se simte vinovat pentru ce ți-a făcut și acum are impresia că încerci să te răzbuni, de aia dă vina pe tine.

Afirmasem din cap, arătând că încercam să înțeleg.

Carson știa bine ce știa.

Iar eu știam prea multe despre el, spre ghinionul lui.

Știam că lua niște vitamine inofensive când se schimba anotimpul, pentru a nu căpăta gripă și a putea participa la toate meciurile se soccer. Știam, de asemenea, că Byron i le aducea, deoarece mama lui era medic. Știam că acele vitamine erau ținute în vestiarul de la liceu și lua câte una înainte de antrenamentul de dimineață. Știam că prietenul meu, Carson, nu era prea deștept, și se baza foarte mult pe o bursă sportivă la facultate. Știam că era urmărit la meciuri pentru asta. Știam că familia lui îl trata ca pe un nimic și singurul lui scop în viață era să le dovedească valoarea sa.

Fusesse o nimica toată să intru în școală cu o oră înainte de începerea cursurilor, să mă strecor în vestiar, să pun ceea ce trebuia în flaconul de pastile și să mă întorc acasă la timp pentru a mă întâlni cu Nathan să mergem înapoi la școală. Cu ajutorul lui, avusesem alibiul perfect. Fusesem împreună toată dimineața, în pauze, iar la ore aveam alți martori care mă văzuseră stând cuminte.

Habar nu aveam ce se afla în pastilele pe care le-am pus acolo, dar știam sigur că erau ceva steroizi anabolizanți, lucru interzis în sport încă de prin anii șaptezeci. Nu i-ar fi făcut rău lui Carson. Nu fizic.

— Hei, mi-a atras Nathan atenția.

Am tresărit și m-am uitat la el cu ochii mari.

Nathan părea preocupat. Își făcuse curaj să îmi zică următoarele:

— Spune-mi că nu ai avut nimic de-a face cu asta și te voi crede.

Pentru o secundă încremenisem. Apoi realizasem că orice se întâmpla, Nathan nu ar fi putut afla adevărul nicio-dată.

— Am fost cu tine toată ziua, nu-i așa? Iar ieri am stat în casă, învățând. Sâmbătă am fost tot cu tine. Când aș fi...?

— Te cred, m-a întrerupt Nathan. Te cred, a repetat.

Apoi m-a tras în brațele lui. Inima mă durea. Eram nervoasă. Putea să nu mai facă asta? Putea să nu mă mai îmbrățișeze și mângâie și protejeze? Putea să nu mă facă să mă îndrăgostesc de el? Pentru că așa îmi era de zece ori mai greu să mă concentrez, să fac ceea ce trebuia să fac și să îl mint.

M-am desprins de el înainte să dorească să îmi dea drumul. Mi-am închis dulapul pe care îl lăsasem așa minute bune.

— Haide să mergem acasă, i-am spus.

Apoi am luat-o înaintea lui, pe hol, înainte să apuce să îmi mai spună ceva. Iar în mașină l-am ignorat. După care mi-am luat scurt la revedere și am intrat în casă. Nu mai suportam să fiu lângă el, jucându-mă cu încrederea pe care mi-o oferise pe tavă.

* * *

Lunea mea nu fusese chiar atât de splendidă. Deși mă bucurasem de faptul că planul pentru Carson funcționase, ideea că îi trădam încrederea lui Nathan îmi stricase toată ziua. Spre seară îmi trimisese până și un mesaj în care își ceruse scuze dacă făcuse ceva greșit. Tipul ăsta era real? Eu eram o scorpie cu el, el nu era nimic mai puțin decât perfect, și tot el își cerea scuze? Îmi era imposibil. Mi-aș fi dorit să fie un nesimțit, să nu am muștrări de conștiință în cazul în care mai era nevoie să îl mint – și mai era nevoie să îl mint mult. Dar nu, el era o persoană minunată.

De ce? De ce tocmai acum? De ce a trebuit să apară? Și de ce nu îi puteam da drumul, mințindu-mă că îl păstram aproape pentru planul meu?

Ar fi fost atât de bine să apară înainte de Byron. Poate că aş fi intrat într-un anturaj mai bun cu el. Poate că nu aş fi inventat jocul acela stupid. Poate că nu aş fi ajuns la AMS. Poate că aş fi ajuns să trăiesc cu el, fericită, într-o relație de lungă durată. Dar nu. Trebuia să apară când viața mea era un dezastru.

Eram încurcată. Mă strângea pieptul. Mîntea mea era tulbure. Cu toate acestea, nu am plîns. Nu aveam voie să plîng. Plînsesem destul.

Pe la şapte seara, Julia mi-a trimis un mesaj, întrebându-mă dacă putea trece pe la mine. Chiar aveam nevoie de o prezență aproape, de o prietenă, așa că am acceptat. M-am oferit să o iau cu mașina, dar a spus că va veni cu propria ei mașină. Nici nu știam că avea una.

Nu am mai avut nimic de obiectat și am așteptat-o. Jumătate de oră mai târziu mi-a sunat la ușa. Am primit-o înăuntru. Părea foarte serioasă.

— Ești bine? am verificat eu.

A afirmat din cap imediat.

— Da. Vreau doar să vorbesc ceva cu tine.

M-am încruntat. Deja mă speria. Ce putea păți?

— Sigur. Haide în camera mea, am invitat-o.

Era pentru prima dată când chemam pe cineva în dormitorul meu după un an și ceva de zile, după schimbarea mea. Se simțea ciudat, dar Julia merita să se afle acolo.

— Vrei ceva de băut? am întrebat când am ajuns în pragul ușii.

Ea mi-a făcut semn din mână, refuzând, așa că am închis ușa în spatele meu. Julia și-a lăsat geanta pe pat, iar eu m-am alăturat. Ea rămăsese în picioare. Părea emoționată.

— Hei, i-am atras eu atenția. Care-i faza?

— Tu i-ai făcut asta lui Carson, nu? a întrebat ea direct.

Rahat! Mă luase tare. Dar nu scosese o reacție de la mine. Cel puțin nu una pe care și-ar fi dorit-o. Abia acum realizasem că trebuia să mint destui oameni de care îmi păsa pentru planul meu.

— Și tu? am întrebat-o dezamăgită.

— Nu mă minți, m-a avertizat ea, fără să înghită gălușca.

M-am încruntat.

— Nu mint, am ripostat eu. Cum puteam să...?

— Vreau să te ajut, a zis ea, întrerupându-mă.

Am clipit o dată. Am clipit de două ori. Pofim?

Julia se aplecase pe mine, aproape de mine, și mâinile i se așezaseră pe genunchii mei.

— Știu că am spus că am trecut peste, dar... Nu pot trăi așa, știind că ei sunt liberi, nu și-au învățat lecția și că probabil vor mai face asta altor persoane. Pe tine te-am iertat. Ba chiar mai mult. Tu m-ai salvat. Îți sunt recunoscătoare. Ei? Ei sunt niște monștri. Ei merită să fie treziți la realitate și scuturați bine.

Clipisem din nou. Auzeam tot ceea ce spunea Julia și nu îmi venea să cred. Unde era fata bună la suflet și inocentă? Cum spuneam, mă surprindea pe zi ce trecea.

Mi-a cuprins mâinile în ale sale.

— Lucy, ți-am mai spus, noi două suntem la fel. Și știam că doar tu m-ai fi înțeles dacă ți-aș fi spus asta. Acum că am văzut ce a pățit Carson, mă bucur să văd că ești dispusă să îți iei revanșa, ca și mine.

Nu voiam să mă mint singură, dar asta chiar mă speria. Faptul că altcineva se gândise la răzbunare era... de speriat. Iar determinarea ei... tot de speriat.

Mi-a strâns mâinile mai puternic, atrăgându-mi atenția.

— Nu știu cum ai suferit tu, dar știu că ți s-a întâmplat ceva groaznic de te-ai schimbat așa. Ei bine, și mie mi s-a

întâmplat. Cred că știi cum este să plângi nopțile până când leșini de somn. Poate că nu știi cum este să nu poți dormi din cauza durerilor unor arsuri, să urlî de durere și să îți rogi moartea pentru că nu mai poți suporta, dar ai avut și ai propria ta povară, care a lăsat semne. Eu am semnele astea la suprafață, e ușor de observat. Tu le ai în interior. Și sper ca într-o zi să mă lași să le văd și să te ajut să le vindec. Dar până atunci... lasă-mă să te ajut. Ei merită să plătească pentru ceea ce ne-au făcut.

Spuneam că nu mai aveam de gând să plâng, însă ochii îmi erau umezi. Lacrimi deja curgeau pe obrajii Juliei. Eu nu voiam să le dau drumul.

Ceea ce îmi spusese ea era... greu de digerat. Dar, într-un mod ciudat, mă alina. Era atât de reconfortant să știu că nu eram singura care trăise nenorociri și care căuta dreptate. Mă simțeam... înțeleasă. Mă simțeam mai puternică. În sfârșit, nu eram singură.

Capul a început să mi se miște ușor, aproape inobservabil, după care să își lungească mișcările și să le execute mai rapid. Îi confirmam Juliei totul. Și îmi dădeam acordul.

Lacrimile îi explodaseră. Nu știu ce vedea în mine, dar bănuiam că era speranță.

Julia a picat în genunchi și capul i s-a așezat în poala mea. A început să plângă de-adevăratelea. Eu am clipit puternic, am privit tavanul și m-am abținut. I-am mângâiat părul noii mei prietene cât timp ea își arăta slăbiciunea în fața mea.

— Mulțumesc, a șoptit. Mulțumesc.

Dar eu eram cea care se simțea recunoscătoare.

Capitolul 18

Am rămas complet uimită atunci când Julia mi-a dat o informație prețioasă. Jocul meu – idiotul meu joc, pe care îl inventasem în urmă cu doi ani – devenise foarte popular în liceul nostru și chiar în tot orașul. Din câte îmi spusese ea, duminica rămăsese noaptea lui, iar participanții primeau un mesaj săptămânal, cu jumătate de oră înaintea distracției, cu locul adunării. Asta era înscrierea lor. Iar în schimb plăteau o sumă de bani, o mie de dolari. Nou-veniții erau mereu provocați primii. Și se ținea un scor – așa cum țineam și noi – lunar, la sfârșitul căreia câștigătorul primea toți banii adunați de pe înscrieri.

Eram șocată. Nu îmi venise să cred la ce nivel ajunsese toată această porcărie.

Julia mi-a spus că nimeni nu vorbea despre asta și că știa doar pentru că a fost și ea o dată prezentă, pe bază de parteneră a unui participant. Se sfârșise rău, deoarece nu putea să apară acolo pur și simplu. A trebuit să intre în joc, să plătească mia de dolari și să îndeplinească o provocare. Nu a acceptat provocarea. Pierduse. Cu toate acestea, Carson îi spusese că fusese implicată în jocul lor. Și dacă avea să spună cuiva despre asta, atunci ar fi fost trasă la fund cu ei, căci erau peste douăzeci de martori care ar fi incriminat-o.

Idioții jucau dur.

Dar asta îmi putea fi mai mult decât de folos. Trebuia neapărat să ajung acolo.

Aveam timp. Întâi trebuia să fac altceva.

Julia adormise la mine după ce povestiserăm toată noaptea despre ale noastre și despre cei patru infractori

fantastici. A doua dimineață i-am oferit hainele mele pentru a nu se trezi mai devreme să meargă acasă să se pregătească. Ne duceam împreună la școală. Spre norocul lui Nathan, care încă încerca să mă împace, o făceam în mașini diferite. A apucat să întrețină un dialog cu mine pe drum.

— De aia nu mi-ai răspuns la mesaj? Erai cu Julia? mă întrebase el.

Sincer, nu. Julia venise după ce promisem mesajul de la Nathan.

— Nu, i-am răspuns.

Deja existau minciuni în relația noastră. Și aveau să mai urmeze. Încercam să scap de orice alte minciuni banale, de care mă puteam lipsi.

— Ești supărată pe mine? a continuat el.

— Nu, am repetat.

Eram supărată pe mine. Dar nu îi puteam spune asta, pentru că ar fi trebuit să îi explic de ce. Și nu îi puteam explica faptul că eram o scorpie care îl mințea.

— Atunci ce ai?

Am oftat și de data aceasta nu i-am mai răspuns. Restul drumului l-am parcurs în tăcere. Când am ajuns la școală, Nathan a mai încercat să îmi spună ceva, dar i-am luat cheile de la mașina mea și m-am îndreptat cu Julia spre dulapuri.

— Ție chiar îți place de el sau face parte din ce plănuiești? m-a întrebat ea șoptit.

Am oftat, simțind cum nu scăpam nicicum de ceea ce mă apăsa pe piept. Vină? Durere? Părere de rău? Dorință deșartă?

— Nu contează. Viața mea amoroasă nu este prioritară, am răspuns eu, ocolind subiectul.

Pentru că adevărul era că Nathan îmi plăcea. Și mult. Dar noi doi nu eram meniți să fim. La un moment dat ar

fi aflat totul și m-ar fi urât. Nu puteam să mă împotrivesc destinului.

— El nu este ca ei. Nu merită.

— Știu, am oftat.

Dar orice aș fi făcut, urma să fie o victimă colaterală.

Cu asta am încheiat subiectul. Nathan nu era ceva la care voiam să mă gândesc în ultimul timp. Îmi frângea inima știind că urmam să îi frâng eu lui inima. Preferam să uit pur și simplu.

Primele ore trecuseră rapid, fără incidente. Deși eram privită din toate părțile cu expresii diferite și Nathan și Carson fuseseră în ora mea de matematică, nu se întâmplase nimic. La prânz observasem ceva interesant însă. Byron și Carson nu mai stăteau unul lângă celălalt, ci în capete diferite ale mesei, ceea ce îmi arăta că planul meu dădea roade.

Poate Carson nu era atât de prost și a realizat că singura persoană care umblase cu vitaminele lui în afară de el fusese Byron. Deja infiltrasem îndoiala în grupul lor.

După cea de-a cincea oră, am găsit un bilețel în dulăpiorul meu.

Trebuie să vorbim. Cafeneaua de lângă liceu după ore. Amanda.

Am râs sec când am citit. Nu îmi mai avea numărul de telefon? Mă simțeam rănită.

Deși suna tentant să am o discuție cu ea, nu aveam chef să ne întâlnim. Nu eram în toane să mă joc cu viețile lor. În plus, nu mă aflam la comanda lor. Nu mă întâlneau cu niciunul dintre ei atunci când aveau ei chef, nici măcar cu ea, fosta mea prietenă pe viață. Trebuia să fac clară situația asta, așa că a rămas stabilit. Nu m-am prezentat la întâlnirea cu ea.

Cu toate acestea, trebuia să merg acasă împreună cu Nathan. Îmi pusesem în cap să îl rog să își ia propria mașină

de miercuri încolo pentru a nu mai fi obligată să socializez cu el. Până atunci trebuia să fac față acestei întâlniri. Sau nu. Am vorbit cu Julia și am rugat-o să vină la mine după ore, ca să pot merge cu mașina ei, iar Nathan să o conducă singur pe a mea până în garaj. Exact asta făcusem.

Se părea că ziua de astăzi era ziua în care făceam ceea ce voiam și respingeam pe toată lumea.

Cu toate că Nathan a fost de acord, fiind supărat pe decizia mea, și scăpasem de orice conversație cu el, nu scăpasem deloc de o conversație cu Julia despre el. A redeschis subiectul *Nathan* imediat cum am părăsit parcare școlii.

— Ce plănuiești să faci cu el? a întrebat ea.

Cu o seară în urmă vorbiserăm despre tot. Despre ceea ce îi făcusem exact lui Carson, despre ceea ce urma să îi fac Deboarei, Amandei, lui Byron, până și despre confuzia legată de cei doi verișori. Aveam în sfârșit cu cine să mă sfătuiesc și profitam de asta. Dar încă nu îmi plăcea să vorbesc despre Nathan și ce urma să fac cu el.

— Nu știu, am recunoscut.

Nathan nu merita să fie prins în acest război. Deși mi-ar fi fost util, cea mai bună soluție era să mă îndepărtez de el de tot. Aș fi găsit eu alte căi să ajung la Deborah și Byron.

— În locul tău, eu m-aș hotărî mai repede.

Mi-am ridicat sprâncenele și am privit-o prelung în timp ce conducea. Mă gândeam dacă știa ceva ce eu nu știam. După care mi-a oferit explicația.

— Nathan te place. Și este foarte hotărât. Dacă tu nu vei fi, va decide el pentru tine, fără să își dea seama. Și te va face să îl alegi pe el.

Să aleg? Dintre ce și ce? Dintre el și planul meu de răzbunare? Nu exista o alegere aici. Erau două lucruri diferite. Nu aveam de gând să aleg.

— Vrei să vii cu mine duminica viitoare la jocuri? am întrebat-o pe Julia, schimbând subiectul.

Ma gândisem toată noaptea la asta și aproape că nu am putut să dorm. Aveam elementul surpriză. Trebuia să particip. În plus, cu acest joc făceam o luptă corectă. Știam că ei m-ar fi atacat cu tot ce ar fi avut, iar eu eram dispusă în a îndeplini orice provocare. Ei, în schimb, nu erau la fel de disperati ca și mine. Să nu mai spun de faptul că eu le știam toate slăbiciunile, în timp ce mă schimbam și ei habar nu mai aveau ce mă speria.

Voiam să o întreb pe Julia dacă venea cu mine. Avea dreptul ăsta. În același timp, nu era obligată să vină. Încă nu știam dacă era la fel de neînfricăată, nebună, determinată și dispusă la orice pentru a-i pedepsi pe ei, cum eram eu.

— Ai un plan? a întrebat ea.

Am negat din cap.

— N-am nevoie. Îi cunosc ca-n palmă.

Julia nu părea atât de convinsă.

— Ești sigură de ce vrei să faci? a continuat ea.

Am afirmat.

— Absolut. Dar nu e nevoie să vii, dacă nu vrei. Mă voi descurca perfect. Dacă nu, voi pica singură.

— Voi veni, s-a grăbit ea să mă anunțe.

Oricum nu aș fi lăsat-o să facă nimic exagerat. Am fi fost acolo împreună doar ca să demonstrăm ceva. Să demonstrăm faptul că nu ne lăsam, că ne aveam una pe cealaltă și că eram dispuse să luptăm. Apariția noastră împreună ar fi fost un avertisment. Provocarea mea pusă în acea seară ar fi fost un nou pion mutat pe tablă.

Ajunsesem acasă mai rapid decât aș fi vrut. Speram ca Nathan să fi lăsat mașina în garaj și cheia în cutia poștală, dar nu făcuse asta. Parcase afară și mă aștepta, sprijinit de portbagaj.

— Cum spuneam, este hotărât, a repetat Julia.

După care mersese înaintea mea în casă.

Trebuia să fac ceva. Și trebuia să o fac acum.

Am ieșit din mașina Juliei și m-am îndreptat spre Nathan. Deși nu avea rost, doream să încerc să amân discuția asta.

— Mulțumesc pentru că ai adus mașina. Ne vedem mâine, i-am spus.

Am încercat să iau cheia de la el din mână, dar și-a îndepărtat-o.

Ei, măcar am încercat.

— Putem să vorbim? Habar nu am ce am făcut, dar te comporti de parcă am călcat strâmb.

Nu am spus nimic. Nu am făcut nimic. Doar am privit țintă în ochii săi ciocolatii, atât de intens încât m-am pierdut în ei, fiind hipnotizată. I-am privit atât de mult încât mă transformasem într-o statuie. Voiam să mă holbez la ei până când i-aș fi reținut perfect, căci nu plănuiam să îi mai văd curând, nu în asemenea împrejurimi.

Când situația devenise deja bizară, am clipit, trezindu-mă la realitate. Mi-am îndreptat privirea spre cheile mele, apoi m-am grăbit spre ele. Dintr-o mișcare rapidă și agilă, erau la mine. L-am privit din nou pe Nathan. Nu puteam să îl las așa. Dar nu puteam spune nici lucrurile pe șleau.

— Poate că nu ar fi trebuit să îți dai demisia de la cinematograf, am spus în cele din urmă.

Pentru că îți voi lăsa weekendurile libere de acum, am continuat în mintea mea.

Nathan se încruntase. Nu era explicația la care se așteptase. De fapt, nici nu era o explicație. Era o despărțire ciudată.

— Îmi poți spune pur și simplu ce...

— Și poate că ar trebui să mergi la Deborah, să discu-
tați. Chiar ține la tine, am adăugat, întrerupându-l.

Nu îmi venea să cred că eu tocmai îl alungam pe Nathan
și i-l făceam cadou Deborei. Dar altfel nu știam cum să îi fac
vânt.

M-am întors pe călcâie și m-am grăbit să merg în casă.
Îmi doream din tot sufletul să ajung acolo înainte să mă
oprească el – dacă ar fi încercat măcar să mă oprească, așa
cum se întâmpla în filme. Nu m-a apucat de mână, nu m-a
tras în brațele sale, nu a alergat după mine și nici nu mi-a
strigat numele. Era și normal. Nu fuseserăm într-o relație.
Nu puteam spune că ținea așa mult la mine. Nu avea de ce
să mă convingă să rămân.

Totuși, a spus ceva.

— Nu cred că ți-ar plăcea asta.

Nu, nu mi-ar plăcea.

Dar nu i-am mai spus-o. Cu cât știa mai puține, cu atât
era mai bine.

Am intrat în casă fără să mă uit înapoi și mi-am lipit
spatele de ușa închisă, lipindu-mi pleoapele și expirând
aerul greu.

Este mai bine pentru tine, Nathan.

* * *

Mi-am petrecut amiaza alături de Julia, discutând
chestii normale, de fete, iar seara am fost în vizită la Tom și
Erin. Relația cu fratele meu părea să meargă din ce în ce mai
bine, fără să revenim asupra subiectului care a cauzat cearta
între noi. Trebuia doar să ne revenim la normal, fără să mai
răscolim discuția, și avea să fie bine.

Tata, surprinzător, îmi trimisese un mesaj să mă întrebe
ce mai făceam. I-am răspuns sec înapoi, fără să îl întreb la

rândul meu cum era el sau mama. După aceea nu mi-a mai dat niciun semn.

Cu ocazia asta mi-am răsfoit telefonul, observând că nu îmi ștersesem mesajele de duminică împreună cu Leon – un fost coleg de la școala de reeducare și cel care îmi făcuse rost de steroizi. Mi-am dat o palmă peste frunte la propriu și mi-am băgat în cap să fiu mai prudentă în viitor. Știu că aveam parolă la telefon, iar mesajele erau codate, dar în urma mea nu trebuia să rămână nici măcar o amprentă.

Un lucru nu era sigur în planul meu și multă vreme nu a fost.

Când am venit înapoi în Phoenix, scopul îmi era unul clar – cel puțin a fost clar din momentul în care m-am întâlnit cu Byron în supermarket. Voiam să mă răzbun. Și voiam ca Byron, Amanda, Deborah și Carson să o știe, dar să nu poată să reacționeze, pentru că îi aveam la mână. Nu m-am gândit nicio clipă la cum aveau Tom, Erin, Julia sau Nathan să primească situația.

Tom și Erin erau destul de feriți de tot ce se întâmpla între mine și așa-zișii mei prieteni. Julia îmi demonstrase că era de partea mea și că era de acord cu orice urmam să fac, ba chiar mă susținea. Nathan... Ei bine, nu mă așteptam să ajung să îmi pese de el. Nu mă gândeam că va trebui să îl mint acum. Și în niciun caz nu credeam că va putea fi o victimă colaterală. Așa că cel mai bine pentru el era să îl îndepărtez înainte să fie rănit.

Trebuia să păstrez totul secret, cu orice preț.

Toate acestea le-am gândit făcând un duș rece și relaxant. Când intrasem în cameră și seria cu poze de la bălci îmi sărise în ochi, toate gândurile îmi erau din nou amestecate. Nu știam nici eu de ce, dar țineam ursulețul galben în pat, alături de cele douăsprezece perne pe care le aveam. Cât

despre șirul cu poze... Spre rușinea mea, era folosit pe post de semn la cartea de pe noptiera patului meu.

M-am așezat pe pat și mi-am luat cartea respectivă în brațe. Am răsfoit paginile până unde rămăsesem ultima dată cu cititul și am luat ușor șirul de poze în mâini. Îl atingeam delicat, de parcă l-aș fi putut sfârâma. Mă uitam la fiecare poză în parte, în care zâmbeam și ne strâmbam, dar ultima... Aceea îmi aducea mereu fiori și sentimente încâlcite. Era poza în care ne întorsesem brusc unul spre celălalt. Poza în care ne blocaserăm, neștiind ce poziție să mai luăm. Poza în care, anterior, descoperisem că ne uitaserăm unul la buzele celuiilalt.

Încă de pe atunci atracția noastră se văzuse. Și încă de pe atunci îmi doream să îl sărut – poate chiar de mai devreme. Era deranjant faptul că nu mai puteam să am parte de experiența unui sărut cu Nathan. Ar fi fost... ce trebuia.

Pozele astea nu îmi făceau bine. Am oftat, lăsând amintirea acelei zile să se stingă în gândurile mele. Am memorat la ce pagină am rămas cu cititul și am deschis sertarul noptierei, aruncând acolo șirul cu poze. Trebuia să iau o pauză de la ele. M-am întors spre ursul galben, dorind să îl scot și pe el din schemă. Eram pregătită să îl înșfac, însă Universul i-a auzit rugăciunile și mi-a făcut telefonul să bâzâie, deconcentrându-mă.

M-am încruntat. Speram să nu fie el. Și așa era destul de târziu, voiam să mă pun să dorm, căci a doua zi mergeam la școală. Aveam o scuză să nu îi răspund. Cu toate acestea, mesajul de la el tot m-ar fi făcut să mă simt nașpa.

Mi-am recuperat telefonul din pat, fără vlagă. Deblocându-l, am rămas uimită să descopăr cine mă căuta de fapt.

Poți ieși până în fața casei?

Byron.

Mi-am închis ochii și am inspirat adânc.

Zilele astea nu au fost tocmai prielnice pentru planul meu, din cauza lui Nathan. Acum că mă îndepărtam ușor de el, puteam să revin la ceea ce era important fără să îmi mai fac griji sau să am remușcări.

Am gândit cu mintea, nu cu inima.

Trebuia să încep să mă apropii de Byron.

Cobor în cinci minute, i-am răspuns.

Bănuiam deja ce voia de la mine, așa că mă pregăteam emoțional și spiritual când mă îmbrăcam cu un halat – același halat pe care îl purtasem când venise și Nathan la mine, la fel de târziu. Mi-am luat niște papuci de casă în picioare și am coborât.

Pe Byron nu l-am primit înăuntru, ci am ieșit eu cu el, pe aleea pavată, la câțiva pași de casă. Se simțea foarte ciudat să îl văd aici. Înainte, când eram un cuplu și mă vizita la orele astea târzii, mi se părea romantic, îmi plăcea. Acum simțeam doar că persoana potrivită nu era cea care se afla în fața mea. Cu toate acestea, m-am forțat să nu îmi arăt tristețea bruscă ce mă asaltase.

Byron era îmbrăcat într-o cămașă albastră, tipică lui, niște blugi și adidași de firmă. Purta un ceas scump pe mâna stângă, iar părul îi era aranjat fir cu fir, atingând perfecțiunea. Ei bine, perfecțiunea asta a lui nu mi se mai părea deloc intrigantă, ci plictisitoare.

— Vei răci, m-a avertizat el.

Oh, îi păsa. *Nu mă-nnebuni!*

Adevărul era că aveam părul ud, iar pe sub halatul subțire purtam doar un maiou și pantaloni scurți. Picioarele îmi erau goale. Mi-am încrucișat mâinile la piept, salvând căldura pe care puteam s-o salvez. Vara se terminase de aproape o lună. Nu mai era atât de cald, mai ales nopțile. Cu toate acestea, niciodată nu mă îmbrăcasem bine. Era una dintre specialitățile mele.

— O să fiu bine, am mormăit. Care-i treaba?

L-am privit direct în ochii albaștri, care nu mă mai tulburau deloc. Greșisem, categoric, la început. Ceea ce mă făcea el să simt nu mai avea nicio legătură cu dragostea. Era ură. Îi răspunsesem corect lui Nathan când mă întrebase dacă mai aveam sentimente pentru Byron.

Nu puteam spune același lucru despre Byron. Pe chipul lui se vedea de departe faptul că mai simțea ceva bun pentru mine. Atunci de ce naiba îmi făcuse asta? Tocmai el, cel pe care îl iubeam.

— Voiam să te întreb...

— Dacă am avut de-a face cu ceea ce a pățit Carson, nu? am continuat, întrerupându-l.

Byron a afirmat din cap. Nu era surprins că mă așteptasem să vină la mine pentru asta. Era logic.

Mi-am clătinat capul.

— De ce toată lumea mă întreabă asta? Sunt absolut sigură că nu sunt singura căreia i-ați făcut rău.

Mă comportam de parcă totul suna absurd. Mă prefăceam nervoasă. De fapt, nu era nevoie să mă prefac. Eram nervoasă. Doar că în loc să îi cert pentru ce mi-au făcut, îmi îndreptam nervii spre alt subiect, reușind să mint frumos, credibil.

Pentru planul meu, aveam nevoie ca Byron să mă creadă pe mine, nu pe ei. Aveam nevoie să mă creadă nevinovată de tot și orice, căci l-aș fi lăsat la urmă. Voiam să îl îndepărtiez de toți și să îl întorc împotriva lor.

De fapt, adevărul era că nici eu nu știam ce voiam. Îmi doream doar să îi învârt pe degete până nu ar mai suportat. Îmi doream să îi văd cedând psihic.

— Îmi pare...

— Știu despre jocul vostru, Byron, l-am anunțat.

L-am întrerupt intenționat, pentru că nu voiam să îmi spună cât de rău îi părea că m-a închis în AMS fără să îmi dea apoi vreun semn de viață sau vreo explicație.

— Știu despre jocul meu, care a luat amploare și pe care îl jucați încă în fiecare duminică. Sunt absolut sigură că v-ați făcut niște dușmani așa. Dar eu sunt absolut în regulă dacă mă învinovați pentru ce a pățit Carson. Nu mă interesează. Pentru că voi participa și eu la joc data viitoare. Voi face o luptă corectă. Vă voi lovi în aceeași măsură în care mă veți lovi și voi. Nu ca acum doi ani, când am curățat în urma voastră și am fost închisă pentru asta.

Byron își încheștase maxilarul și înghițise în sec. Mi-am aruncat o privire spre pumnii săi doar ca să îi văd strânși cu putere. Înainte să închei, l-am privit în ochi.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș pregăti.

M-am întors pe călcâie, dorind să plec, dar Byron m-a prins de braț, oprindu-mă.

— Vreau să îmi dai o șansă. Vreau să îți explic totul.

Mărul lui Adam i se mișca foarte rapid. Ochii lui tremurau, examinându-mi toată fața. Dintr-odată, o lumină puternică ne acaparase. Pe lângă ea, se auzea un motor îndreptându-se spre noi. Am putut vedea clar totul abia când mașina ajunsese să se oprească paralel cu noi, iar farurile luminau înainte. Mi-am îndreptat privirea în spatele lui Byron. El nici măcar nu se mișcase. La volanul mașinii pe care o cunoșteam prea bine era Nathan.

Portiera s-a auzit trântindu-se, după care niște pași s-au făcut remarcați. Știind că era aici, stomacul deja mă durea. Mi-am smuls brațul din strânsoarea lui Byron până ca Nathan să ajungă la noi.

Chiar așa. Unde fusese la ora asta?

Arăta destul de bine, deși nu mai avea nicio urmă din zâmbetul său mereu prezent pe față. Ochii analizau spațiul în care Byron mă prinsese de braț, după care mi se adresase.

— Ești bine, Lucy?

Nu știam ce să cred sau să spun. Parcă vorbisem cu el nu de mult și înțelesese că voiam să mergă la Deborah și să

mă lase în pace. Cu toate astea, nu am putut să nu mă simt bine fiind salvată de *Nathan Cavalerul*.

— Da, i-am răspuns.

Privirea lui Byron devenise neprietenoasă și era aruncată asupra lui Nathan. De cealaltă parte, Nathan părea neafectat, aproape plictisit, stând cu mâinile în buzunarele blugilor săi rupți.

— Ar trebui să mergi înăuntru, m-a sfătuit, deși nu mă privea pe mine.

În mod normal, nu aș fi ascultat. Nu pentru că eram rebelă sau ceva de genul acesta, ci pentru că nu aș fi vrut ca ei doi să rămână singuri și să se certe din cauza mea. Acum, ei bine, nu îmi păsa. Ba chiar m-aș fi bucurat să se ia la ceartă. Așa că l-am ascultat pe Nathan. Cu toate acestea, nu m-am putut abține să nu o spun:

— Stați departe de mine și de casa mea! Amândoi.

Știam că nu ar fi făcut asta niciunul. Cu puțin noroc, Byron încă ar fi fost disperat să îmi dea o explicație. Voiam doar să îi arăt lui Nathan că Byron nu mă interesa – deocamdată – și lui Byron că nu aveam nicio treabă cu Nathan – pentru a fi mai interesat să mă abordeze.

Toată situația asta era deja obositoare. Și eram conștientă că urma să devină și mai rea, căci inima nu îmi dădea pace. Mîntea știa ce avea de făcut. Trebuia să îl atrag pe Byron. Inima mă sâcâia, spunându-mi că îl voia pe Nathan. Și așa au ajuns să aibă parte de discuții continue, din care au renăscut acțiunile mele confuze și bipolare.

I-am mai aruncat o singură privire lui Nathan, căruia îi vedeam doar profilul, și m-am abținut să nu ofttez.

Poate într-o altă viață, mi-am spus eu. După care m-am întors pe călcâie și am intrat în casă.

Capitolul 19

Miercuri am plecat mai devreme la școală pentru a nu fi nevoită să mă întâlnesc cu Nathan. Nu aveam ore împreună, iar la prânz nu voiam să mănânc la cantină, așa că, cu puțin noroc, nu urma să mă întâlnesc cu el. De asemenea, speram să nu mă întâlnesc încă nici cu Byron. Sau Carson. Sau Amanda. Sau Deborah.

Aparent, voiam prea multe. Faptul că nu scăpasem de Amanda îmi demonstra asta. Nu puteam scăpa de toate.

Mă așteptase în fața dulapului meu, după prima oră. Prea dimineață pentru așa ceva.

— Nu mi-ai primit biletul? a întrebat ea.

Venise la mine într-un mod autoritar, de temut și *cool*. Mi-a trântit ușa dulăpiorului, apărând din spatele ei cu un zâmbet fals pe buze. Mi-am ridicat o sprânceană la ea, fiind evident prea plictisită și obosită pentru așa ceva.

— Ba da, i-am răspuns.

După care mi-am deschis la loc ușa dulăpiorului, scoțând-o din raza mea vizuală. Nu s-a lăsat. Și-a mutat locul în stânga mea, insistând să mă irite.

— Și de ce nu ai venit? a mai întrebat ea.

Cum spuneam, prea devreme să răspund la întrebări. Prea devreme să discut cu ea. Prea devreme să mă enervez. Mi-am luat cartea de chimie din dulap, după care am închis ușa și am plecat de acolo, văzându-mi de drum. Amanda a scos un sunet stupefiat, dar nu m-a strigat. Nu ar fi vrut să se facă de râs în fața oamenilor din regatul ei de plastic.

Și cu asta am scăpat de ea.

Pe drum, mergând spre clasă, am zărit-o pe Deborah. Nu mi-a aruncat o privire prea prietenoasă, dar nici nu mi-a spus nimic. Perfect. Însemna că scăpasem și de ea pentru un moment, căci nu părea să își dorească o discuție cu mine. Mai erau trei persoane pe care trebuia să le evit cu succes.

Nu eram în toane. Nu eram în toane pentru nimic. De luni, de când făcusem prima mișcare spre Carson, Nathan îmi luase apărarea și îmi demonstrase că mă credea cu atâta ușurință, nu mai eram în toane pentru nimic. Deja trecuseră trei zile. Eu tot nu scăpam de acel sentiment. Și trebuia să fac ceva să îmi revin.

— Hei, tu!

Am tresărit atunci când Julia m-a surprins, așezându-și mâna pe umărul meu.

— De cine fugi? a întrebat, văzându-mă clar agitată.

A mers la pas cu mine spre sala de clasă. Știa foarte bine de cine fugeam, dar era amuzată de situație și îi plăcea să se joace cu mine. Îmi aminteam că așa era să ai o prietenă.

— De nimeni, am răspuns.

Erau oameni în jur. Nu aveam nevoie să afle nimic despre viața mea.

Julia continua să fie lipită de mine ca un scai.

— *Nimeni* abia și-a parcat mașina, deci stai liniștită. Nu a venit la prima oră. Nu are cum să te prindă din urmă.

Mi-am rotit ochii. Mă enerva faptul că eram atât de evidentă, chiar și în fața Juliei, care nu ar fi profitat de nicio slăbiciune, secret sau gând de-al meu. Îmi plăcea, de ceva timp, să fiu mai rezervată, să știu doar eu ceea ce se întâmpla cu mine și să nu îmi dezvălui următoarea mișcare nimănui.

— De ce a lipsit prima oră? am întrebat-o curioasă.

Nu m-am putut abține.

— Carson a insistat ca toate echipele sportive să își facă analizele din nou, iar tatăl lui a plătit pentru asta. Nu

înțeleg de ce, căci tot este suspendat pentru încă o zi, și va fi pe banca de rezerve tot semestrul ăsta.

Eu înțelegeam de ce. Nu Carson insistase, ci tatăl lui pusese presiune pe el să insiste. Voia să dovedească faptul că nu avea un fiu trișor, care băga steroizi în el. Nu îl interesa restul. Iar dacă fiul său nu renunțase la vitamine, atunci rezultatul avea să fie același.

Un semestru întreg pe bancă? Sigur avea să piardă niște puncte în fața racolării pentru facultate. Iar suspendarea îi va fi apărut în dosar.

Nu îi știam exact pedeapsa lui Carson, deși mă așteptasem la ea, dar acum, aflând că nu era la școală, mă bucuram de faptul că îmi mai rămâneau doar două persoane de evitat – care erau, de asemenea, cel mai greu de ignorat.

Ei bine, reușisem. Toată ziua evitasem orice oră sau contact cu Byron și Nathan, iar la prânz am mâncat cu Judie în secretariat – căci aveam nevoie să o fac fără vreun plan ascuns, ar fi dat bine în fața ei și ar fi uitat favorul precedent pe care mi l-a făcut. Fiecare pas mic din plan era important. Perfecțiunea stătea în detalii.

La sfârșitul orelor m-am ascuns cu Julia în sala de muzică până restul ar fi plecat acasă. Oricum, ea voia să repete, iar eu voiam să o ascult.

Își așezase vioara pe umăr, venindu-i până în gât, și ținând-o de partea mai lungă și subțire cu mâna stângă. În mâna dreaptă avea arcușul. Părea foarte serioasă. Își intrase în rol. La urma urmei, vioara era un instrument melancolic, iar muzica pe care o creai, o trăiai.

Cântecul a început, iar eu am rămas cu pielea de găină încă de la prima notă. Julia era foarte concentrată la ceea ce făcea, așa că nu m-am abținut să îmi închid ochii și să simt muzica odată cu ea.

Era trist. Era cel mai trist lucru pe care îl auzisem vreodată. Atât de trist că m-ar fi putut face să plâng. Se potrivea perfect cu povestea Juliei sau cu povestea mea sau cu orice altă poveste tristă de viață. Te făcea să retrăiești tot ceea ce te-a făcut să suferi și să cedezi. Melodia asta dădea o nouă tentă de frumos dezastrului.

Mi-am deschis ochii, forțându-mă să mă detașez. Nu era nici locul și nici momentul să fac asta – să plâng. M-am concentrat asupra Juliei și m-am gândit la ale ei, nu la ale mele. Mă bucura enorm faptul că incendiul nu i-a afectat mâinile într-atât încât să nu mai poată cânta. Un artist care nu poate face artă este un om mort.

Îmi plăcea faptul că Julia avea o pasiune, un hobby, ceva care o ajuta să se calmeze, să o bucure și să îi ia gândul de la probleme. Într-un fel, o invidiam. Eu nu aveam așa ceva.

Melodia se terminase, într-un final, iar Julia și-a lăsat vioara jos. Nu am mai așteptat o clipă și am aplaudat-o cu toate puterile mele. Aș fi strigat pe lângă, dar nu voiam să fiu găsită aici.

Prietena mea mi-a zâmbit.

— Genială, am complimentat-o.

Nu îmi venea să cred că nu o mai ascultasem înainte. De fapt, cu ce relație aveam noi pe vremuri, realizam de ce.

— Mulțumesc, mi-a spus ea, încă într-un zâmbet.

Ieșise complet din starea melodiei. Iar eu făcusem la fel. Chestia aia era profundă. Când aș fi rămas singură cred că m-aș fi gândit la ea, căci mi-a lăsat sechele. Trebuia să o întreb care era numele melodiei.

— Vrei să încerci? m-a întrebat, întinzând-o.

De când eram mică, părinții mei au încercat să mă învețe să folosesc orice instrument, cu profesori plătiți să mă ajute.

Nu le-a reușit. Cu absolut nimic. Nici măcar cu tamburina. Eram un antitalent în muzică. Sau în orice altceva.

— Nu vreau să ți-o stric, am râs. Sunt groaznică.

Julia a renunțat, lăsând vioara în carcasa ei și arcușul pe biroul profesorului de muzică.

— Mergi acasă acum? m-a întrebat ea.

M-am ridicat de pe masa pe care stăteam și mi-am luat geanta.

— Nu mai am ce face aici, i-am amintit.

Orele se terminaseră. Venisem cu ea în sala de muzică doar ca să o ascult și să scap de o întâlnire cu Nathan.

— Poate ți-ar plăcea să te înscrii și tu în vreun club, mi-a propus ea, ridicând din umeri.

M-am încruntat. Eu? Într-un club? Ca de exemplu? Nu eram vreo tocilară pentru laboratoarele de chimie sau anatomie de după ore. Nu eram nici o *Fustă Scurtă* ca să îmi arunc pampoanele pe sus pentru niște tipi transpirați. Eram antitalent în muzică. Nu știam să spun o replică de-a lui Shakespeare fără să mă bâlbâi și uram să fiu pe scenă. Tot ceea ce aveam folositor în mine era ura pe care o puteam consuma prin forță.

Înainte să râd de ideea asta, am întrebat:

— Există vreo echipă de box a școlii?

A fost rândul Juliei să se încrunte.

— Nu? mi-a răspuns ea, mai mult formulând totul ca o întrebare. Dar avem soccer și baschet feminin.

Știam asta deja.

Hm. Aproape că mă gândeam serios la chestia asta. Dar baschetul ieșea complet din schemă, pentru că aș fi fost nevoită să mă văd mai des cu Nathan. Vestiarele erau unele lângă celelalte, iar uneori antrenamentele lor se suprapuneau. Cât despre soccer... Era aceeași poveste, de data aceasta cu Carson.

— Am să mă gândesc, am mințit.

Nu era nicio șansă să petrec mai mult timp cu Carson sau...

Ia stai puțin!

Ce idioată eram!

Ba sigur că m-ar fi ajutat să fiu în echipa de soccer feminin.

— Chiar am să mă gândesc, am adăugat, de data aceasta cu mai multă încredere.

Cât despre activitățile extrașcolare, dădeau bine la dosar. Puteam împușca doi iepuri dintr-o lovitură. Ba nu, trei. Făceam ceva ca să mă epuizez, căci nu mai alergasem de mult, iar toată energia se adunase în mine, îl supravegheam pe Carson și mă ajuta pentru facultate.

Mi-am luat la revedere de la Julia, apoi am mers spre mașină. Mai bine spus m-am furișat spre mașină atunci când am văzut că echipa de baschet avea antrenament în după amiaza aceasta, în sala de sport.

Când am fost în siguranță, în parcare, am expirat ușurată. Măcar știam că Nathan nu mă aștepta în fața casei. Dar asta nu însemna că nu mă așteptase altcineva în fața casei.

Amanda.

Când am parcat mașina lângă garaj – căci înăuntrul lui nu prea eram în stare să o fac dintr-o singură mișcare – am încercat să nu par prea uimită că o vedeam aici. Am coborât și m-am îndreptat spre ea, fiind încruntată.

— Ce vrei? am întrebat-o oftând.

Iar, puteam adăuga.

— Ceea ce nu am terminat pe hol, la liceu, mi-a răspuns ea. Și ceea ce nu am început la cafenea.

Am oftat.

— Nu am timp, am anunțat-o.

După care am ocolit-o, mergând spre casă. Aceasta nu s-a lăsat atât de ușor. M-a prins de încheietură și m-a oprit. Mi-am smuls la propriu mâna de sub atingerea ei.

— Suntem amândouă majore acum, i-am adus la cunoștință, fără să o privesc. Mai atinge-mă o dată și vei primi un ordin de restricție.

Mi-am îndreptat spatele, după care mi-am continuat drumul spre casă. Nu a îndrăznit să mă mai oprească fizic de data aceasta. Nu a încetat nici să mă convingă să o ascult însă.

— Poți fi o scorpie cât vrei, dar să știi că nu ai fost singura care a suferit în povestea asta! a urlat ea în urma mea.

Mi-am oprit un picior lângă altul, exact înainte să urc de pe alee pe verandă. Mi-am strâns mâinile în pumni până când am simțit că unghiile îmi răneau pielea și îmi sfârtecau carnea. Am privit înainte, fără să clilesc și fără să mă întorc spre ea.

— Ne pare rău că te-am incriminat! mi-a mai spus, tot pe un ton ridicat. Și ne pare rău că nu am venit să te vizităm! Dar îi cunoști pe părinții noștri. Am fost prietene, ce naiba?! Știi că nu am putut face decât ceea ce ne-au comandat ei să facem.

Am clipit puternic și am inspirat adânc. Mâinile îmi tremurau din cauza mușchilor încordați. Cu cât vorbea mai mult, cu atât mă făcea să îmi fie mai silă.

Mi-am descleștat pumnii și mi-am ridicat capul, întorcându-mă ușor. Amanda era la vreo cinci metri de mine, dar până și de la distanța aceea îi vedeam disperarea de pe chip. Nu era disperată din cauză că își pierduse prietena cea mai bună. Era disperată pentru că îi era frică. De aceea venise la mine. Voia să facem pace. Voia să știe că am îngropat securea. Dar eu nici măcar nu începusem războiul.

Știam că expresia mea era straniu de neafectată. Puteam fi comparată cu un cadavru. Ochii mi se plimbau peste Amanda, însă nu știam nici eu exact ce simțeam. Probabil nu simțeam nimic, de aceea nu arătam nimic.

— Îmi pare rău, a repetat ea, de data aceasta la un volum normal.

Nu plângea. Nu suferea. Era doar disperată.

— Nu cred că îți pare atât de rău, i-am spus într-un final.

Amanda își deschisese ochii larg. Chiar și pe sub acel breton, expresiile ei erau ușor de citit.

— Dar îți va părea, am anunțat-o.

După care m-am răsucit pe călcâie.

— Lucy! m-a strigat ea.

Și nu m-am mai întors. Nu m-am uitat înapoi. Am intrat în casă și am închis ușa.

Toată lumea m-ar fi judecat în acel moment. Prietenii mei îmi cereau scuze pentru că fuseseră controlați de părinți și pentru că îmi făcuseră rău din cauza asta. Trebuia să accept scuzele, nu? În niciun caz! Cu toții eram în aceeași oală. Toți aveam niște părinți aproape trași la indigo. Cu toate astea, eu niciodată nu aș fi făcut ceea ce ai făcut ei. Și niciodată nu aș fi fost împiedicată să îmi vizitez prietena care era închisă într-un centru de reeducare.

Era foarte ușor să spui *ea a incendiat sala de sport*, după care să trăiești liniștită, și în secunda în care te vei simți în pericol să îți ceri scuze. Da, era ușor.

Era foarte greu să fii în locul meu. Dar ei nu ar fi înțeles niciodată. Nu ar fi înțeles pentru că nu aveam de gând să le spun ceea ce pășisem în AMS și faptul că zilele de acolo nu se comparau cu o vacanță în iad. Aveam de gând să iau secretul acesta cu mine în mormânt. Dar nu aș fi călcat în mormântul meu până nu aș fi știut că toți cei de pe lista mea

neagră au suferit câtuși de puțin, un sfert din cât am suferit eu.

Intrată în casă, am simțit cum palmele mă usturau, așa că le-am ridicat în fața ochilor. Urme ale unghiilor mele erau imprimate acolo, văzute foarte puțin din cauza sângelui care îmi țâșnise prin răni. Mă durea.

— Sunteți bine, domnișoară?

O voce necunoscută m-a făcut să tresar. Pentru o clipă crezusem că un hoț era în casa mea, apoi mi-am ridicat privirea din palme și l-am văzut. Un bărbat îmbrăcat în alb, cu un șorț, trecut de patruzeci de ani. Avea părul cărunț și ochii aproape gri. Mi se părea cunoscut. Probabil că fusese angajat aici de dinainte să plec eu, în perioada în care părinții mei începeau să dispară din ce în ce mai mult de acasă. Era bucătarul.

Am afirmat din cap rapid, după care mi-am strâns iar pumnii și mi-am lăsat palmele jos. Aveam de gând să plec în camera mea, dar atunci bucătarul a adăugat:

— Lăsați-mă să o chem pe Helga. Nu veți putea să vă îngrijiți de rănilile alea singură.

Am înghițit în sec. În secunda asta nu voiam să mă aflu în preajma nimănui. Cu toate acestea, am evitat pe toată lumea, toată ziua. Poate că ceva socializare mi-ar fi făcut bine. Plus că nu știam când aș mai fi dat de minunea asta, să cunosc doi angajați din casa mea într-o zi.

Am afirmat din nou din cap, după care m-am lăsat condusă spre bucătărie.

Capitolul 20

Helga era cel mai probabil femeia pe care Julia a văzut-o în ziua în care a venit la piscină. Se potrivea descrierii. Arăta în jur de treizeci de ani, cu părul brunet, strâns într-un coc, și ochii negri. A uitat să menționeze ce corp bine întreținut avea pentru vârsta ei. Arăta minunat. Cât despre caracter, mi-a plăcut de ea.

Îmi îngrijise rănila fără să vorbească prea mult. Se vedea din avion că erau produse de mine, dar nu mă întrebase de ce mi le-am făcut. Ea doar m-a curățat și bandajat cu delicatețe, după care mi-a spus să am grijă de mine. I-am mulțumit. Și cam asta a fost tot. Interacționasem în sfârșit cu oamenii care umblau ca fantele în casa mea.

Voiam să o sun pe Julia spre seară, pentru a-i spune ceea ce mi-a împărtășit Amanda, însă nu aveam chef de discuții și nici nu credeam că era ceva prea important. Am renunțat la idee, așezându-mi telefonul pe noptieră. Exact înainte să îmi iau cartea de lângă și să mă apuc de citit, acesta a vibrat, iar ecranul s-a luminat.

Sunt în fața casei tale. Putem vorbi?

Nathan.

Am oftat, simțindu-mi inima grea.

Nu aveam de gând să îi răspund. Cu toate acestea, o parte stupidă din mine voia să îl vadă. Geamul camerei mele nu dădea spre intrarea din față, ci spre casa de alături, casa lor, așa că am fugit spre camera lui Tom, cea neatinsă de ani de zile. Era la fel de îngrijită ca și a mea când ajunsesem acasă, în urmă cu aproximativ două luni. Niciun fir de praf nu era vizibil datorită Helgăi, despre care descoperisem că

era menajera casei. Parfumul fratelui meu încă se simțea în aer, însă nu am avut timp să verific nimic și să privesc nimic. Am mers ținută spre geam.

M-am ascuns într-un colț și am pus mâna pe draperie, îndepărtând-o ușor, cât să îmi permit ochilor să vadă. Chiar era acolo. Avea capul lăsat în telefon – probabil aștepta răspunsul meu – și nu mă putea prinde că îl spionam. O mână îi poposea în buzunarul de la spate al blugilor, iar un picior i se legăna, de parcă lovea o minge în repetate rânduri. Părul lui arăta extraordinar și de aici, de sus, de la distanță. Voiam doar să îl mângâi și să mă joc cu el. Sincer, cred că putea fi cea mai groaznică podoabă capilară, faptul că era a lui o făcea frumoasă pentru mine.

Nathan și-a ridicat brusc capul iar eu m-am tras după perete. Îmi simțeam bătăile inimii cum au luat-o razna. Speram să nu fiu prinsă.

Am înghițit în sec și am încercat să mă calmez. Am rămas acolo pentru încă vreun minut înainte să mă întorc și să dau iar draperia ușor la o parte. Când am făcut-o, Nathan nu mai era acolo.

În următoarea secundă soneria de la ușă s-a auzit în toată casa.

Am alergat ca o bezmetică din nou, de data aceasta până în camera mea. Mi-am recuperat telefonul cât timp Nathan încă suna la ușă și am verificat dacă mi-a mai scris. Mai exista un mesaj necitit.

Ai lumina aprinsă în camera ta. Poți să nu te mai comporti ca un copil și să vorbești cu mine?

Am înghițit în sec și mi-am lăsat telefonul în poală. Dacă aveam de gând să ignor, ar fi plecat, nu?

Dar soneria încă se auzea. Și bătăi în ușă.

Fără să știu de ce o fac, am deschis sertarul noptierei și am recuperat de acolo șirul de poze cu mine și Nathan, făcut

la bălci. Din câte se vedea aici, eram fericită. Știam sigur că dacă acea zi s-ar fi repetat o singură dată, fiind conștientă de cât însemna acum Nathan, aș fi fost cu adevărat fericită.

Am pus pozele la loc și telefonul deoparte, după care m-am întins în pat. Soneria continua să facă gălăgie, eu încă primeam mesaje. Am ignorat totul, am stins lumina și mi-am luat ursulețul galben în brațe.

De ce Universul își bătea joc de mine?

* * *

Starea mea se agravase atât de tare încât joi nu mai voiam nici măcar să merg la școală. Aș fi avut oricum ore cu Nathan. Două. Și cu Carson, dar asta era ultima lui zi în care rămânea suspendat, deci nu venea. M-aș fi întâlnit din nou cu Amanda, care insista să vorbească cu mine. Probabil că Byron ar fi făcut un pas înainte de asemenea. Deborah m-ar fi privit urât toată ziua. Ar fi trebuit să mă ascund din nou în sala de muzică alături de Julia și să o deranjez în timp ce exersa.

Puteam face două lucruri. Ori rămâneam acasă, plângându-mi de milă, ori plecam mai devreme, direct la antrenamentul de dimineață al echipei de soccer.

Am ales a doua variantă.

Stătusem trează până târziu, învățând mai multe detalii despre acest sport. Mă uitam la meciuri cu Tom înainte și uneori chiar mă jucam cu el. Îmi plăcea, dar nu am fost niciodată o profesionistă. Ei bine, aveam de gând să devin. Aveam nevoie să devin. Pentru propriul meu bine, căci îmi doream să mă consum fizic, și pentru binele planului meu, căci puteam fi mai aproape de Carson în acest fel.

La ora cinci și jumătate plecasem de acasă. Dormisem doar patru ore, dar aveam multă energie în mine. Mă îmbrăcasem cu o pereche de pantaloni scurți și un maiou, fiindcă

nu aveam uniforma oficială a echipei, iar răcoarea de afară mă înviorase și mai tare.

Parcasem mașina în locul meu obișnuit, văzând că erau deja aici alte automobile care aparțineau celor din echipele sportive, partea care avea antrenament de dimineață. Nu înțelegeam exact programul lor, dar aveam de gând să îl învăț. Acesta era un alt bonus dacă aş fi intrat în echipă.

Înainte să îmi iau geanta cu hainele de schimb și să mă îndrept spre teren, am înlemnit. Mașina lui Nathan era aici.

Avea și echipa de baschet antrenament în dimineața asta?

Mi-am dat o palmă mintal și mi-am revenit. Nu trebuia să mă mai gândesc la el sau la Byron sau la Carson sau la oricine în această secundă. Aveam ceva de făcut.

Mi-am luat lucrurile, am blocat mașina și am mers spre teren. Ajunsesem înaintea tuturor, căci doar antrenorul era acolo, aducând un sac plin de mingi de fotbal.

Era un domn de treizeci și nouă de ani, care mă cunoștea prea bine, căci în primul meu an de liceu, după câteva ore de sport, îmi propusese să intru într-o echipă. Cu toate astea, am refuzat. Nu eram într-o stare fizică tocmai bună, nu mă interesa sportul deloc și prietenilor mei de la acea vreme li se păruseră amuzantă ideea, deci m-am simțit prea stânjenită să încerc. Acum eram o pasăre liberă. Un Phoenix, exact ca orașul meu.

— Anderson? a întrebat el. Este de vină oboseala sau vârsta de nu mai văd bine?

Glumea pe seama mea. Mi-aș fi dorit să îi întorc replica, dar îmi era profesor, la urma urmei. Nu am făcut decât să râd la gluma lui.

— Sunteți încă tânăr, energic, iar eu chiar sunt aici.

La cât evitasem orele de sport, da, îl credeam, era o minune să îmi doresc asta. Dar mă săturasem să nu fac

nimic, să nu am nimic, doar să o încurc pe Julia și să văd cum fiecare avea pasiunea lui. Voiam un hobby. Voiam o nouă cale prin care să îi fiu aproape lui Carson. Voiam să mă stoarcă cineva de energie și să mă facă să mă concentrez la joc.

— Cărui fapt îi datorez onoarea asta? a întrebat el.

Lăsase sacul de mingi pe jos și s-a îndreptat spre mine, așezându-și mâinile în șolduri. El era îmbrăcat bine față de mine, cu trening lung. Afară erau încă vreo paisprezece grade. Nici soarele nu răsărise. Oricât de cald era în Phoenix pe parcursul unui an întreg, eram nebună să ies îmbrăcată atât de subțire într-o dimineață de toamnă.

— Vreau să intru în echipa de soccer feminin, l-am informat.

Expresia uimită pe care mi-a arătat-o aproape că mă jignează.

— Mai nou nici nu mai aud, a anunțat el. Ai spus că vrei în echipa mea de soccer?

Îmi abțineam orice expresie care i s-ar fi părut jignitoare. Nu îmi permiteam să fac nazuri.

— Da, domnule, i-am răspuns, sigură de mine.

Avusesem parte de militarie un an întreg. Deși gânduri și sentimente mă invadau, știam să ascult și să fiu docilă atunci când trebuia. Știam să îmi controlez acțiunile, oricât de nervoasă și disperată aș fi fost.

— Cea de care ai fugit timp de ani de zile? a continuat el.

Mă miram să fi ținut minte el asta, căci încuraja pe oricine să încerce să intre în echipă. Nu avusesem nimic special atunci când mă abordase. Probabil ceea ce fusese special era răspunsul meu negativ categoric, de aceea ținuse minte. Sau faptul că eram sora fratelui meu.

— Da, domnule, am repetat.

Îmi luasem poziția de drepti, cu care eram mai mult decât obișnuită, iar mâinile îmi stăteau întinse pe lângă corp, cu palmele lipite de coapse. Bărbia îmi era ridicată și îmi priveam profesorul direct în ochii săi căprui. Era la fel de serios ca și mine. Aproape că nu clipea. Asta până când mi-a spus:

— Preselecțiile au fost săptămâna trecută. Toate locurile sunt ocupate.

După care s-a întors și și-a făcut de lucru cu sacul de mingi, golindu-l.

Mă așteptam la asta. Nu aveam de gând să mă las atât de ușor.

— Voi trece orice fel de probă ca să mă acceptați, am încercat eu.

Proful tot nu mă băga în seamă. Sarah Holt apăruse pe teren, fiind prima din echipă prezentă. Mi se părea normal, doar era căpitanul. Chiar și cu ea aici, nu m-am ascuns după deget și am continuat să mă milogesc de profesorul Colton.

— Voi juca împotriva celor mai bune, i-am propus. Si dacă mă voi descurca mai bine decât jumătate din echipa dumneavoastră, mă veți primi. Dacă nu, voi dispărea.

Sarah îl salutase pe profesor, dar el încă nu spusese nimic. Goliseră amândoi sacul cu mingi, apoi antrenorul s-a retras spre margine, lăsând sacul gol într-un colț. L-am urmărit.

— Voi fi rezerva rezervei dacă mă veți primi la antrenamente. Voi fi cea mai muncitoare din echipă. Și mă voi antrena în plus.

Încercam să îl îndulcesc cât mai mult posibil. Într-un final, am primit un semn de la antrenor. A oftat. Părea că se dădea pe brazdă.

S-a întors cu fața spre mine.

— Am echipa completă, Anderson, m-a anunțat din nou.

— O rezervă în plus nu strică, am insistat eu.

— Ce ai pățit la mâini? a întrebat el.

Am clipit, fiind surprinsă de interesul lui legat de asta. Nici nu credeam că ar fi observat palmele mele bandajate până la încheietură. A trebuit să mint, altfel aș fi încurcat mai mult lucrurile degeaba.

— Am picat.

— Păcat. Aveam nevoie de o rezervă pentru portar.

Voiam să insist că mă voi recupera, dar nu îmi doream să fiu portar. Nu voiam să stau și să aștept acțiunea, ca după aceea să fi sărit după o minge sau să fiu lovită de ea. Voiam să îmi creez propria acțiune, să alerg, să am parte de adrenalina adevărată a jocului și să îmi consum energia.

— Chiar nu mai aveți orice alt loc? am întrebat pentru ultima dată.

— Nu. Îmi pare rău, a spus el.

Am inspirat adânc și am afirmat din cap. În spatele lui erau deja adunate vreo cinci fete din echipă. Se uitau interesate la noi în timp ce făceau câteva întinderi. Erau martorele eșecului meu.

— Foarte bine, am cedat. Vă mulțumesc oricum.

Am plecat de acolo cu spatele drept, capul ridicat și mândria intactă, dar moralul la pământ. Eram sigură că aș fi putut să intru în echipă dacă aș fi insistat și muncit. Ba chiar îmi făcusem speranțe, iar acum eram dezamăgită. Voiam să particip la ceva, să fiu parte din ceva și să am un lucru al meu de făcut. Echipa de soccer era cea mai potrivită, pentru că aș fi putut fi mai aproape de Carson, dar... nu s-a putut.

Ieșind de pe teren mă gândeam serios la alăturarea echipei de baschet. Nu ar fi fost atât de rău și aș fi putut să îi fac față lui Nathan, evitându-l.

Trebuia să mă schimb. Puteam merge în noua sală de sport, unde erau vestiarele, dar în același timp nu puteam. Amintirile cu Julia și cu noaptea incendiului mă făceau să evit acea sală cât de mult puteam. Plus că mă scârbea faptul că era refăcută din banii părinților mei.

Am ales să mă duc la mașină. M-am schimbat acolo, deși îmi era greu și cineva putea să mă vadă.

M-am îmbrăcat, m-am aranjat, după care am ieșit din mașină. Încă era devreme pentru ca restul elevilor să apară, așa că m-am îndreptat ușor spre liceu, mai mult plimbându-mă și analizând împrejurările.

Pe terenul din spate, echipa de soccer își începuse antrenamentul. M-am oprit pentru câteva secunde pe loc, uitându-mă și tânjind, exact ca o intrusă. Fetele începuseră să alerge, făcând ture de teren. Antrenorul Colton fluiera și le îndemna să se miște mai repede sau să își ridice picioarele mai sus. În fruntea lor se afla Sarah, dând dovadă de disciplină pe care trebuia să o aibă un căpitan de echipă.

Am oftat visător fără să îmi dau seama. Până să dau de eșec nu știam că îmi dorisem asta cu sufletul și nu cu mintea. Ar fi fost frumos să fac parte dintr-o echipă, dar nu a fost să fie.

Mi-am întors privirea, uitându-mă prin curtea goală. Nu era nimeni aici să vadă ciudățenia mea.

Am început să îmi mișc picioarele. Aveam mai puțin de două ore de pierdut până să începă cursurile. Deși regretam că mă trezisem atât de dimineață fără să rezolv nimic, acel timp îmi putea fi folositor la gândit.

M-am îndreptat spre școala deschisă mult prea devreme. Încă nu răsărise soarele. Cu toate astea, am intrat. Totul părea foarte ciudat, pustiu și întunecat. În afara zgomotelor de adidași care scârțâiau parchetul sălii de sport din interiorul școlii, nimic nu se auzea.

Din nu știu ce motiv protestesc, m-am simțit atrasă de acele zgomote și m-am îndreptat cu pași mărunți spre sala de sport. Vocea antrenorului Cromwell se auzea, certând fiecare jucător în parte.

— Joc în echipă, King! Mișcă-ți picioarele alea, Watson! Ești aici, domnule Keith? Îmi pari plecat pe altă planetă.

La auzul numelui de familie al lui Nathan am înlemnit. Știam deja că era acolo, dar acum îmi era și mai greu să arunc o privire pe geamul ușilor duble ale sălii de sport. Nu știam dacă îmi era frică să fiu prinsă sau îmi era frică de reacția inimii mele în momentul în care l-aș fi văzut, dacă îmi era frică să realizez că îi duceam dorul.

Nu credeam că eram în stare să mă uit, dar în același timp nu îmi puteam abține curiozitatea. Trebuia să plec de acolo. Și am făcut-o. Însă, în mers, am apucat să îmi arunc privirea înapoi pentru vreo trei secunde. Membrii echipei de baschet erau împărțiți în două, având echipamente predominante în albastru regal sau altele predominante în alb, cu numărul și numele fiecăruia imprimate cu cealaltă culoare pe spatele maioului larg. L-am zărit pe Nathan imediat. Era cu fața spre mine, fiind atent la un coleg de-al său, din echipa adversă, care încerca să marcheze la coș. Acesta îl oprise, îi luase mingea și o pasase altui coechipier. Nu înțelegeam de ce Cromwell îi spusese că nu era atent, căci părea sută la sută implicat. Și transpirat. Și sexy.

Mi-am tras o palmă mintal și mi-am continuat drumul până la dulapul meu. Cu cât uitam mai repede ce am văzut și cu cât eram mai departe de sala aia era cu atât mai bine.

Mi-am luat căștile pe care le uitasem cu o zi în urmă în dulăpiorul de la școală și le introdusesem în telefon. În timp ce le aranjam mi-am deschis aplicația de muzică și am căutat ceva care m-ar fi ajutat să fiu distrasă. Poate că melodia *Yo*

te esperare, pe care o știam de mulți ani, dintr-un film tragic de dragoste, nu era cea mai potrivită pentru a mă distra. Cu toate acestea, nu am putut să nu îi dau drumul la maxim în căști. Mi-am așezat telefonul în buzunarul din spate al blugilor, gândindu-mă că poate era timpul să îl schimb, fiind destul de vechi, și am revenit cu fața la dulapul meu.

Nu era încă momentul să îmi iau cartea și să merg la ore. Era prea devreme. Dar nici nu aveam unde altundeva să merg. Julia încă dormea, cel mai probabil. Nu era în sala de muzică. Și nu aveam de gând să o trezesc ca să îmi țină mie companie. Cred că nu aveam altceva de făcut decât să mă plimb prin școală sau prin afara ei, căci oriunde altundeva era închis la ora asta. Puteam să merg în curte și să desenez sau să scriu sub copacul meu preferat, deși nu eram talentată la niciuna dintre ele.

Da, cred că asta aveam de gând să fac.

Mi-am dus mâinile în dulap, căutând după un caiet pe care îl puteam folosi. Cel de literatură era perfect, pentru că avea multe pagini. L-am luat și l-am scos afară, dar în următoarea secundă a picat pe jos. Una dintre mâini mi-a fost prinsă de încheietură și trasă într-o parte de altă mână mare, bărbătească. Mi-am ținut respirația surprinsă și mi-am răsucit gâtul, uitându-mă la persoana care mă apucase.

Era Nathan. Un Nathan transpirat și obosit, care respira greu, ridicându-și și coborându-și pieptul rapid. Era pentru prima dată când îl vedeam în echipamentul de baschet și, sinceră să fiu, îmi plăcea. Doar că nu avusesem timp să mă gândesc la asta. Ochii mi s-au ridicat spre chipul său perplex, care îmi privea mâna pe care o ținea strâns, dar nu destul încât să mă doară. Inima deja îmi bătea mai puternic.

Muzica îmi cânta încă în căști, dar nu puteam să mă mișc nici cât să o opresc. Fundalul sonor care părea în punctul culminant mă făcea să mă simt ca într-o dramă de

adolescenți. Felul în care se simțea corpul meu mă făcea să mă simt ca într-o dramă de adolescenți. Eram înmuiață, dar în același timp la fel de țeapănă ca o statuie. Stomacul mă durea, mâinile bandajate îmi transpirau, iar locul în care Nathan luase contact cu pielea mea ardea. Nu eram în stare să scot un cuvânt. Cred că respiram mai greu decât el, iar eu nu depusesem niciun efort fizic.

Am observat că buzele i se mișcau în timp ce îmi privea mâna, dar nu auzeam nimic din cauza cântecului. Atunci când și-a ridicat privirea spre mine a observat că aveam căștile în urechi. A părut că oftase și mi-a scos casca stângă, lăsând-o atârnată de fire.

— Am întrebat ce ai pățit la mâini, a spus el.

Înghițeam în sec și încă nu spuneam nimic. Îl priveam de parcă nu îl mai văzusem luni de zile și mă întrebam cum de era încă aici, pășându-i, când eu l-am alungat, l-am evitat și l-am ignorat. Îl priveam atât de insistent – ba nu, mă holbam la el în toată regula – încât mă miram că nu se plictisise de mine și nu decisese să mă scuture puțin pentru a mă face să spun ceva.

Dar și el mă privea la fel. Probabil că eu arătam mult mai tristă și reținută, în timp ce pe chipul lui se putea observa iritarea și îngrijorarea. Însă ambii ne holbam unul la celălalt. Și simțeam că voiam să profit de fiecare secundă pe care mi-ar fi oferit-o să îl admir.

Dar nu ar fi durat mult. Și oricât de mult ar fi durat, niciodată nu ar fi fost îndeajuns.

Capitolul 21

Probabil că rămăsesem blocată pentru mult timp acolo, nefăcând altceva decât să îl privesc pe Nathan. Dar era în sfârșit ceva ce chiar îmi făcea plăcere să văd, ceea ce nu mai experimentasem de mult. Iar ceea ce urma știam că mi-ar fi tăiat orice fel de oportunitate de a-l mai privi pentru multă vreme. Voiam să profit de această vedere cât mai apucam.

Dumnezeule, cât de frumos era! Eram sigură că existau tipi mult mai frumoși decât el, dar Nathan avea acel ceva care mă atrăgea și mă făcea să dau naibii toți ceilalți tipi, inclusiv pe Byron. Puteam face un hobby din a-l privi. Puteam avea în sfârșit propriul meu hobby. Și nu necesita un talent rar. Dar necesita ceva mult mai mult de atât.

Am înghițit în sec și am clipit după mult timp. Asta păruse că l-a trezit pe Nathan.

— Ce ai pățit, Lucy? a întrebat el, mult mai liniștit și grijuliu de data aceasta.

Nu puteam să mai amân momentul. Era de ajuns. Îl privisem destul.

Mi-am tras mâna din strânsoarea lui, simțind deja cum mă durea inima.

— Am picat, am mințit.

Mi-am luat casca și am pus-o la loc în ureche în timp ce m-am aplecat după caiet. Când m-am ridicat la loc, de data aceasta ambele căști mi-au fost scoase din urechi. Mâinile lui Nathan mi-au cuprins umerii și m-au ținut pe loc, față în față cu el.

— Cum? a continuat el cu întrebările.

M-am încruntat.

— Ce-ți pasă? m-am răstit.

Dumnezeule, nu era deloc corect față de el. Mă durea să mă comport așa când tot ce făcuse Nathan vreodată fusese să fie bun cu mine, dar trebuia să îl îndepărtez odată și pentru totdeauna.

Nathan nu păruse afectat de atitudinea mea.

— Îmi pasă pur și simplu, a contraatacat el. Acum spune cum ai picat.

Am inspirat adânc și am încercat să scap de sub înlănțuirea mâinilor lui. Nathan continua să mă țină locului fără vreun efort. Aș fi putut scăpa cumva, știam asta, dar nu aș fi făcut-o niciodată fără să îl rănesc și pe el.

— M-am împiedicat de scara de la intrare, acasă, am continuat minciuna.

— Este o singură scară, a ținut el să precizeze.

— Da. Și exact de aia m-am împiedicat.

Putea să creadă că eram neatentă sau cu capul în nori sau chiar prostuță. Era mult mai bine decât să mă creadă o maniacă scăpată de sub control, cu nervii distruși.

Nathan își coborâse din nou privirea spre mâinile mele.

— Doare? a întrebat.

O palmă i-a alunecat de pe umăr până la încheietura mea. Mi-a ridicat iar mâna, ținând-o între noi. Degetul său mare a început să îmi mângâie pielea absent, pe lângă bandaj, având grijă să nu mă atingă în zona în care presupunea că eram lovită.

Nu durea. Deloc. Cum putea să doară când mă atingeam și mă privea așa? Ceea ce urma avea să doară.

— Vrei să...?

— Vreau să mă lași în pace, l-am întrerupt, trăgându-mi mâna din mâna sa.

M-am întors, smulgându-mă și de sub palma care mă ținea de umăr, după care am trântit ușa dulapului meu. Am vrut să plec de acolo, dar Nathan a fost mai rapid și s-a pus în calea mea.

— Îmi poți spune odată ce ai? De luni te porți ciudat. Și te-ai îndepărtat fără vreo explicație. Am dreptul la una.

Am făcut un pas în stânga, el a făcut unul în dreapta. Am încercat pe cealaltă parte, aceeași poveste. Aproape că mă lovisem de pieptul lui încercând să îl depășesc. Parfumul deja i-l inspirasem din toate puterile.

Mi-am lăsat capul pe spate, reușind să mențin contactul vizual cu el.

— De ce nu poți pur și simplu să mă lași în pace și să te prefaci că nu mă cunoști? l-am întrebat.

— De ce aș da drumul singurului lucru bun care mi s-a întâmplat de un an încoace?

Corpul îmi împietrise din nou, dar pumnii mi se strânseseră ușor, până când simțisem că îmi apăsam rănilor cu degetele. Durerea pe care mi-o cream în momentele în care mă pierdeam mă readucea cu picioarele pe pământ și mă lăsa să mă concentrez. De data aceasta nu reușisem. De ce? Pentru că Nathan tocmai spusese exact ceea ce pățisem eu.

El era cel mai bun lucru care mi se întâmplase de un an încoace.

De ce trebuia să arunc asta la gunoi?

— Ești... verișorul lui Byron, am șoptit într-un final.

— Am discutat despre asta în prima ta săptămână la școală. Altul este motivul.

Mă enerva faptul că putea să îmi servească replici atât de rapid, iar mie îmi lua ceva timp să mă gândesc ce aș putea să îi spun.

— A făcut el ceva? a întrebat Nathan. Ce ați discutat când a fost la tine, acum două seri?

Am inspirat adânc.

Nu știam cum să mai fac față acestei situații. Eram depășită complet. Orice aș fi făcut, aș fi dat-o în bară cu

Nathan. Și nu puteam gândi clar din cauza acestei nenorocite de atracții gravitaționale care mă lipea de el.

Îmi venea să îmi smulg părul din cap de frustrare.

Ce voiam să fac acum? Să îi sar acestui băiat insistent, cuceritor și drăguț în brațe.

Ce trebuia să fac? Să îi spun cele mai urâte cuvinte posibile, ca să stea odată și pentru totdeauna departe de mine.

Din păcate, încă nu aveam destul curaj să fac niciuna.

— Am... Am nevoie de spațiu. Și timp, am mormăit eu.

Poate că așa mi-aș fi adunat în sfârșit fărâmele de tupeu, care erau date dispărute de fiecare dată când drăguțul de Nathan apărea în zonă, chiar și fără zâmbetul lui de mili-oane. De ce îmi lipsea atât de mult zâmbetul lui? Și de ce durea atât de tare gândul că nu mai aveam să îi produc eu zâmbete? De ce mă simțeam oribil când îmi imaginam altă fată făcându-l pe Nathan să zâmbească?

— Aș vrea să poți vorbi cu mine, mi-a spus el.

Uite! Zâmbetul îi lipsea. Tot ceea ce vedeam la el era tristețe, durere și îngrijorare. Dacă nu m-aș fi îndepărtat de el, avea să continue în acest fel până când și-ar fi dat seama că nu îl meritam.

Privirea îmi era aplecată. Îmi era rușine. Nathan își strecurase două degete sub bărbia mea și mi-a ridicat capul, fiind sigur că eram atent la ceea ce îmi spunea.

— Luni, m-a anunțat el. Îți dau timp și spațiu până luni.

Patru zile. Aveam doar patru zile la dispoziție să mă hotărâsc ceea ce aveam de gând să fac cu Nathan.

Nu am apucat să accept propunerea lui. Nathan a fost plecat de lângă mine de îndată de mi-a mângâiat de două ori bărbia. S-a întors pe călcâie și a început să alerge pe holuri, căci probabil chiulise de la o parte din antrenament când m-a văzut pe mine trecând pe lângă sala de sport.

Eram singură. La propriu.

Dar cel mai rău... mă simțisem singură încă din secunda în care plecase.

Și așa aveam să mă simt mult timp. Cele patru zile pe care Nathan mi le dăduse la dispoziție erau o monstră bună al calvarului ce urma.

* * *

Nathan se ținuse de cuvânt. Joia, în ambele ore pe care le-am avut comune și în pauza de prânz, nu mi-a vorbit, nu m-a atins, nici măcar nu m-a privit. Se comportase de parcă nu mă cunoștea, ba chiar se comportase de parcă nu existam. Era ciudat, mai ales că îl auzeam comunicând normal cu alți colegi sau cu profesorul, de parcă nu avusesem o discuție destul de importantă în urmă cu câteva ore. Mă frustra gândul că eu eram mai afectată decât el. Dar mă alinam încercând să mă conving că doar se prefăcea, căci îmi dăduse cuvântul lui.

Deși nu mai avusesem niciun tip de contact, era mai prezent în mintea mea ca niciodată. Cuvintele lui și viitorul relației noastre îmi bântuia mintea. De fiecare dată când luam pauză de la orice, chipul lui îmi apărea în fața ochilor și îmi venea să îmi dau palme singură, căci nu mai suportam. Nu mă puteam concentra la nimic. La teme, la un film, la o carte, nici măcar la ceea ce îi pregătisem Deborei în acea seară.

Pe la ora șapte Julia apăruse la mine acasă. Toată ziua fusesem pe altă planetă, eram mai indispusă ca niciodată de când m-am întors și nu avusesem chef de stat la taclale cu ea. Venise să mă verifice.

— Tocmai acum aveam de gând să postez pozele, am anunțat-o când am intrat în dormitorul meu, cu ea pe urmele mele.

Probabil îmi văzuse fața lungă și îmi observase starea de spirit, căci mă întrebuse:

— Ce ai pățit?

— Nimic, am răspuns automat.

M-am așezat pe pat și mi-am luat în brațe laptopul pe care îl cumpărasem în acea după-amiază. Era un laptop mic și destul de ieftin, căci aveam de gând să îl folosesc o singură dată înainte să îl arunc la gunoi.

— Ai chef să vii cu mine până la *Salt River*? am întrebat-o, schimbând subiectul.

Este unul dintre râurile mari care trec prin Phoenix. De asemenea, era cea mai apropiată apă curgătoare și locul perfect în care puteam scăpa de laptop.

Julia îmi știa deja planul.

— Chiar este nevoie de asta? s-a plâns ea.

— Nu putem risca nimic. Ar putea găsi laptopul de pe care am făcut postarea.

— Nu ar putea și să șteargă orice postăm dacă dau de un hacker priceput? s-a interesat ea.

Am ridicat din umeri.

— Până vor face asta va fi văzută de mii de oameni și vor exista sute de capturi de ecran în telefoanele necunoscuților.

Julia părușe convinsă de ceea ce îi spusese.

— Foarte bine. Dar eu conduc. Și va trebui să îmi spui pe drum de ce ai fost țâfnoasă toată ziua.

Mi-am rotit ochii obosită și am închis laptopul. Aveam de gând să fac postarea în mașină, înainte să scap de el.

După ce am acceptat propunerea Juliei, m-a așteptat să mă schimb de haine și am mai pierdut vremea la mine până când s-a înserat. Am evitat cât de mult am putut discuția cu un film și ceva gustări, dar în momentul în care ne aflaserăm în mașină, într-o cutie din care nu mai aveam scăpare, destulul îmi fusese scris.

Când am încercat să dau drumul la radio, Julia l-a oprit.

— Ce ai vorbit cu Nathan? a întrebat ea.

M-am încruntat exact ca un copil, deși nu mă putea vedea, căci era atentă la drum.

— De ce crezi că am vorbit ceva cu el?

Julia zâmbise.

— Pentru că numai el te aduce în starea asta.

Nu avea habar cu cât înrăutățise situația. Adică... chestia asta se vedea? Mă observa cineva când mă uitam la Nathan pe furiș? Sau când îl evitam? Sau era ușor de realizat că tipul ăsta mă afecta? Un străin și-ar fi putut da seama că între noi doi era ceva, chiar dacă ne ignoram?

Vorbeam cu Julia aici, care îmi era prietenă. Trebuia să mă calmez și să dau frâu liber frustrărilor, chiar dacă uitasem cum era să mă destăinuiesc cuiva.

— Nu știi ce să fac cu el. Mi-a dat timp de gândire până luni să îi spun ce a fost cu mine în ultimele zile, dar... nu am habar ce voi face.

Juliei îi dispăruse amuzamentul de pe chip. Se concentra nu doar la drum, ci și la problema mea.

— De ce nu poți pur și simplu să fii cu el? a întrebat ea. Din prea multe motive.

— Va fi în mijlocul războiului, i-am spus deja evidentul. Va trebui să îl mint mult. Și va sfârși rănit.

— Nu trebuie să afle, m-a anunțat.

Dar nu era chiar atât de ușor. Nu depindea doar de mine. Odată ce aş fi terminat cu cei patru, eram sigură că l-ar fi folosit pe Nathan împotriva mea.

— Imposibil, am mormăit.

— Atunci de ce nu îi spui? Spune-i totul. Cred că va aprecia sinceritatea ta. Și cred că te va și înțelege.

Asta ieșea total și complet din discuție. Nu aveam de gând să îi spun lui Nathan asta. Nu aveam de gând să spun nimănui, nici măcar Juliei. Trecutul meu era doar al meu, cunoscut de mine și de martori. Nimeni mai mult sau mai puțin.

— Nu pot, am recunoscut.

Și eram sigură că nu ar fi înțeles. Nathan era prea... Nathan. Nathan era pur, bun, cu intenții curate, care își dorea să fie o persoană mai bună. Imediat ce ar fi aflat că eu nu eram nici pe departe o persoană bună, dimpotrivă, eram o persoană întunecată și răzbunătoare, m-ar fi dat la o parte.

— Tot acolo veți ajunge, a spus Julia.

M-am încruntat, neînțelegând ceea ce spunea. Deși nu mă vedea, mi-a luat tăcerea drept răspuns și a realizat că eram confuză.

— Unele lucruri sunt scrise. Eu cred că tot veți forma un cuplu. Și cred că el tot va afla adevărul, indiferent de restul, de cum merg lucrurile.

Mi-am îndreptat privirea spre geam și am lăsat această discuție neîncheiată. Deja Nathan îmi bântuia mintea destul, nu voiam să îmi bântuie și fiecare dialog. Plus că... deveneam din ce în ce mai confuză. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai tare îmi dădeam seama că habar nu aveam ce urma să fac.

Julia pornise radioul când a observat că nu mai voiam să vorbesc și muzica a fost exact ceea ce mi-a trebuit pentru a mă alina. Eram aproape recuperată atunci când parcasem pe marginea unui drum pustiu, lângă care se afla *Salt River*. Pentru cinci minute m-am simțit bine, gândindu-mă la crizele de isterie pe care Deborah avea de gând să le facă. Pentru cinci minute, cât mi-a luat să postez acele poze în vreo zece locuri, și cât mi-a luat să arunc laptopul în râu, m-am simțit eliberată și puternică.

În sfârșit, mă puteam gândi la altceva.

Eram încântată cu gândul la ziua de vineri și la reacțiile tuturor. De fapt, pe drumul de întoarcere, deja eram curioasă de câți oameni au văzut pozele și de comentariile lor. Cu toate acestea, m-am abținut să verific.

Noaptea mea părea că se îmbunătățise. Plănuiam să deschid cea de-a doua sticlă de șampanie pe care o cum-părasem cu săptămâni în urmă imediat ce aş fi ajuns acasă. Din păcate, Julia nu plănuia să mă acompanieze. Tatăl ei o sunase, cerându-i să meargă în propria ei casă. I-am propus să mă lase în capătul aleii spre locuința mea, pentru a nu mai fi nevoită să se întoarcă pe drumul principal, căci domnul Peterson părusse nervos și nerăbdător. Întâi a refuzat, dar am insistat și a acceptat.

— Vei avea probleme cu tatăl tău? am întrebat-o înainte să ies din mașină.

Nu voiam să știu că din cauza mea va avea discuții în familie. La urma urmei, eu eram cea care o convinsese să vină cu mine seara târziu la *Salt River* când a doua zi aveam școală.

— Nu. Voi primi cel mult o morală de două propoziții. Am râs. Surprinzător, puteam râde. Mă simțeam bine.

— Bun. Atunci ne vedem mâine. Noapte bună, i-am urat.

Mi-am desfăcut centura și am coborât din mașină, închizând portiera cu grijă. Am așteptat până când Julia a pornit din loc, iar ea m-a claxonat. Am zâmbit, făcându-i cu mâna, după care mi-am continuat drumul spre casă. Nu aveam mai mult de trei sute de metri de mers. Era o nimica toată. Cu toate acestea, mi-ar fi plăcut să am căștile la mine. Drumul era mai plăcut cu muzica răsunând în urechi. A trebuit să mă mulțumesc cu liniștea nopții. Nu mi-a displicut.

Iubeam vremea din Arizona. Iubeam vremea din Phoenix, mai ales. Unde altundeva puteam să mă bucur de aerul plăcut și de adierea ușoară a vântului atât de târziu? În destule locuri, probabil, dar nu în atât de multe cât îmi doream. Adoram căldura. Frigul mă speria și mă irita.

Nu mă grăbeam. Mă plimbam cât de încet puteam pe aleea care unea terenuri imense, de mii de metri pătrați. Îmi

vedeam deja casa, dar nu eram deloc entuziasmată să intru în ea, să îmi pun un pahar de șampanie și să petrec singură până aș fi adormit. Deși eram obișnuită cu singurătatea, tânjeam după o casă plină, sau măcar după o persoană cu care să locuiesc.

Târându-mi un pas înaintea celuiilalt realizasem că îmi era somn. Cu o noapte în urmă dormisem foarte puțin, iar oboseala începea să se vadă. Poate că aș fi lăsat șampania pe a doua zi, după ce succesul meu avea să se vadă. Știam sigur că odată ajunsă acasă mi-aș fi aruncat pijamalele pe mine și aș fi leșinat în pat.

În seara asta nu erau atât de multe stele pe cer. Chiar și așa, mă holbam la ele în timp ce mergeam, nepăsându-mi dacă m-aș fi împiedicat de vreo piatră aruncată în drum. Îmi doream să fi știut să găsesc constelații, dar nu știam. Oricum niciodată nu au avut sens în mintea mea antiartă, în care nu vedeam formele care se presupuneau că existau. Erau doar puncte și atât. Puncte superbe, strălucitoare, fenomene cerești, dar tot puncte, nu desene.

Ajunsesem în fața casei mele, însă m-am oprit pe loc pentru a mă uita încă puțin la cer. Cu telescopul din cameră le-aș fi putut vedea mai bine, dar de îndată ce m-aș fi lovit de aerul cald din casă, nu aș mai fi avut chef de nimic.

Un zgomot îmi atrăsese atenția și mă făcuse să îmi îndrept capul spre direcția lui. A urmat alt zgomot identic, și altul. Erau pași. Nu, nu pași simpli. Erau pași repezi, de alergare. Și veneau din fața mea, nu de foarte departe. Un corp solid, bărbătesc, îmbrăcat într-un trening gri, se apropia de mine pe aleea luminată. Rămăsesem blocată, căci nu știam ce ar fi trebuit să fac. Era clar că acea persoană venea dinspre conacul familiei Hill, așa că mă așteptam să fie unul dintre cei doi tineri ai familiei. Dar nu era Byron. Părul șaten și rebel de sub gluga gri îmi arăta clar că nu era el. Puteam

să îl diferențiez doar după corp oricum, căci Nathan era mai înalt decât Byron.

Nu am apucat să iau o decizie legată de ce puteam face. Puteam rămâne acolo să îl salut, puteam fugi în casă ca o fricoasă sau îi puteam face cu mâna de la depărtare. Nathan se apropia cu pași repezi și cu privirea înainte, iar inima mi-o luase la galop. Puteam jura că se va opri în fața mea.

Oricum, el unde mergea la ora asta? Acum alerga? Oare pățise ceva? Era nervos și simțea nevoia să se descarce? Avea căștile în urechi, asculta muzică, deci probabil că medita la niște probleme. Nu credeam că se supunea la un antrenament pentru a fi în formă la o oră atât de târzie. Următoarea zi era vineri oricum și...

Clipisem.

Cu cât Nathan se apropia mai mult de mine, cu atât realizez că ochii lui nu mă priveau, ci mă ocoleau, de parcă aveau o țintă și eu nici măcar nu aș fi existat. Ca o dovadă la ceea ce tocmai gândisem, alergarea acestuia nu a încetinit, nici nu s-a accelerat, ci a rămas constantă. Mă simțeam complet și total invizibilă, dar nu crezusem până în ultimul moment că eram așa.

Nathan trecuse pe lângă mine, la câțiva centimetri departe, făcându-mi vânt și răcindu-mi nu pielea, ci sufletul.

Mă simțisem exact ca o fantomă. Iar el continua să alerge în spatele meu, neafectat, făcându-și traseul. De parcă nu eram acolo. De parcă nu m-ar fi cunoscut. De parcă nu aș fi existat.

Făcea exact ceea ce îi cerusem. Nimic mai mult sau mai puțin. Dar nu credeam că o va face atât de bine.

Ceva din inimă m-a înțepat.

Deci așa se simțea viitorul meu cu Nathan. Viitorul meu inexistent cu Nathan.

Capitolul 22

Am adormit foarte greu în acea noapte. Pernele, oricât de multe aveam, erau inconfortabile. Somnul, oricât de puternic era, nu mă putea lua. Gândurile, deși încercam să le îndepărtez, nu le puteam alunga. Deși îmi spuseseam că aveam să cad lată în pat, am adormit abia pe la două noaptea, iar asta era a doua zi consecutivă în care dormisem doar patru ore.

Vinerea mea începuse minunat. Arătam cu o treaptă mai sus peste un zombie abia ieșit din mormânt în momentul în care mă trezisem. Stătusem în baie atât de mult încât aproape întârziaseam, iar la intrare îmi dădusem seama că îmi luasem tricoul pe dos. Nu am mai avut timp să urc înapoi în dormitor, așa că l-am schimbat în mașină, de frică să nu fiu prinsă făcând asta pe hol de către angajați.

Nu mă machiasem, nici măcar rimel nu am avut răbdare să îmi pun pe gene, așa că mi-am luat o pereche de ochelari fumurii cu mine, plănuiind să dorm după ei toată ziua.

Știu că se presupunea că astăzi trebuia să arăt bine, să simt gustul victoriei, să mă simt minunat, dar poate că în felul acesta era mai benefic pentru oamenii care urmau să privească tot ciroul și să mă creadă vinovată. Pentru că, da, urma un circ. Și eu, arătând în acel hal, era imposibil să fiu vinovată de el.

Sincer, toată noaptea trecută, înainte să adorm, mă gândisem dacă era o idee bună să încerc să mă înscriu în echipa de baschet. Pierzându-mi abilitatea de a lua o decizie de când îl cunoscusem pe Nathan, am adormit și am hotărât să las problema asta pe altă dată. Oricum nu aș fi suportat

să mă văd iar cu el, de data aceasta în sala de sport, iar ochii nici măcar să nu îi tremure asupra mea. Aș fi avut parte de asta pe holuri destul de mult.

Și o întrebare bună era: cu cine avea de gând să stea la masa de prânz?

Nu știam dacă eram atât de interesată sau mi-ar fi fost frică să descopăr și m-aș fi ascuns iar în secretariat cu Judie. Urma să aflu.

Julia mă sunase când eram pe drum. Spusese că a ajuns și că era groasă treaba. Deborah încă nu apăruse, dar bănuia că va face un circ de nota zece, căci pozele cu ea dezbrăcată erau lipite pe tot dulapul ei de la școală, iar profesorii încă nu trecuseră pe acolo ca să aibă ocazia să încheie spectacolul.

Am zâmbit, mulțumindu-i pentru informație și i-am închis telefonul. Imediat după aceea Tom m-a sunat. Nu am putut să nu rânjesc când i-am văzut numele pe ecran și nu am putut să nu îi răspund încrezut:

— Ți-ai amintit că ai o soră?

Era pentru prima dată când mă sunase el și nu Erin de când noi doi ne certaserăm. Oficial eram împăcați.

— Foarte amuzant, a spus el sec.

Poate că nu eram complet împăcați, dar asta avea să fie ultima discuție ironică legată de cearta noastră, după care oficialul devenea chiar oficial.

Am zâmbit.

— Mergi la școală? a întrebat el.

De parcă nu știa. Avea impresia că acum chiuleam pentru că mă schimbam? Ei bine, poate doar puțin.

— Da, am afirmat. De ce?

Era ciudat că mă suna la ora asta. Chiar și înainte de ceartă, chiar și în anii trecuți, el nu mă suna atât de dimineață. O făcea, de obicei, după ce scăpam de la școală, pe la amiază.

— Colton mi-a spus că vrei să intri în echipa de soccer, m-a anunțat el.

Am vrut să îmi dau ochii peste cap, dar eram prea atentă la condus. Și așa eram groaznică la asta, iar faptul că trebuia să vorbesc în același timp, deși o făceam la casca bluetooth, înmulțea dificultatea cu doi.

Tom, fratele meu mai mare, nu doar că se juca uneori soccer cu mine și mă puneam să mă uit la meciuri cu el, ci a fost și membru al echipei de soccer din liceu. Asta nu este tot! A fost unul dintre cei mai buni. O vedetă. Iar antrenorul Colton încă mai ținea legătura cu el, pentru că fusese mereu favoritul lui. Mă miram cum de nu demisionase în momentul în care Tom absolvise liceul. Legătura dintre ei era... de speriat.

— Sincer, mă așteptam la asta, am mărturisit eu.

— Am vorbit cu el și...

— Nu, l-am întrerupt, aproape țipând. Nu vreau să vorbești cu el și să ajung în echipă cu ajutorul tău.

Asta ieșea complet din schemă. În plus, coechipierele mele ar fi realizat într-un final, și numai echipă nu mi-ar fi fost după aceea.

— Nu la asta mă refeream prin vorbit.

Ah!

— L-am întrebat dacă ai putea avansa cu timpul în echipă, dacă ai intra acum drept rezervă a portarului. A spus că da. Deci totul depinde de munca pe care o vei depune tu, Lucy. Nu vei primi totul de-a gata din prima.

Sincer, cuvintele lui îmi dăduseră de gândit. Dacă se puneau problema de o țintă, de un premiu și de trudă, atunci da, mai vorbeam, aveam o șansă. Dar nu aveam de gând să rămân portarul echipei de soccer pentru tot anul. De fapt, rezerva portarului.

I-am spus lui Tom că voi vorbi din nou cu antrenorul Colton și m-am bucurat enorm că nu se mai punea problema să încerc să fiu primită în echipa de baschet.

Simțindu-mă mult mai înviorată, mi-am ridicat ochelarii pe cap după ce am parcat în parcare școlii și am ieșit din mașină. Mulți colegi se îndreptau spre clădirea liceului, iar jumătate dintre ei încă se holbau la mine de fiecare dată când mă vedeau. Credeam că știrile cu mine expiraseră, dar până la sfârșitul liceului aveam să fiu o vedetă.

Când am intrat în școală, am expirat aproape tot aerul pe care îl aveam în plămâni și am început să merg încrezătoare pe holuri, până la dulapul meu. Presimțeam o altă vizită vârtej în fața lui, de data aceasta de la Deborah.

Aparent, nu trebuia să aștept eu. Am ajuns după ea.

Deborah avea dulapul undeva înainte de al meu, mai aproape de intrare. În jurul lui era un făcut un semicerc de oameni, care șușoteau, făceau glume murdare pe un ton ridicat sau pur și simplu se holbau. O fată de la marginea mulțimii s-a întors și m-a văzut, apoi și-a mărit ochii. S-a răsucit, anunțându-și prietena că eram acolo. Prietena ei se holbase de asemenea la mine. Eu mă oprisem pe loc și îmi luasem fața de prostuță inocentă.

În continuare, cele două fete anunțaseră cei care stăteau în fața lor, iar ceilalți duseseră procesul mai departe, până când valul de oameni se tăiașe în mai puțin de zece secunde, iar eu aveam vedere spre dulapul plin cu poze obscene. Ei bine, pozele nu mai erau acolo, ci erau rupte sau mototolite, pe podea sau în pumnii Deborei, care turba de nervi. Lângă ea se afla Amanda, încercând să o calmeze și să o facă să plece de acolo. Nu știam dacă era pe cale să o convingă sau nu, dar eram sigură că orice intenție de a dispărea s-a spulberat în momentul în care ochii ei i-au întâlnit pe ai mei.

Oricât mi-aș fi dorit să îi râd în față, m-am abținut și mi-am păstrat privirea neștiutoare. Nu a fost destul pentru ea.

Deborah a strigat pe o voce ascuțită:

— Tu! Tu ai făcut asta!

Aveam impresia că urma să aud din ce în ce mai des aceste propoziții.

Și, ca să o corectez, nu, eu nu făcusem asta. Eu doar postasem pozele. Habar nu aveam cine le scosese la imprimantă și le lipise pe dulapul ei. Oricine ar fi fost, avea respectul meu.

— Am să te omor, jigodie! a urlat ea, până când vocea i-a tremurat.

Eu mă încruntasem, prefăcându-mă că habar nu aveam ce se petrecea. Deborah, la cât de nervoasă era, ori nu credea nimic din ceea ce arătam, ori ar fi vrut să fiu sacul ei de box, indiferent dacă eram sau nu vinovată.

Șatena nervoasă s-a grăbit spre mine pe tocurile ei de cinci centimetri, fiind mai mult decât hotărâtă să mă păruiască. Habar nu avea că nu deținea nicio șansă în fața mea. În timp ce ea rămăsese la palme și tras de păr, eu trecusem la pumni și mișcări calculate.

Eram pregătită să mă apăr, oprindu-i viitorul atac fără să o rănesc, căci altfel aș fi dat de bucluc, dar altcineva mi-o luase înainte.

Când Deborah mai avea jumătate de pas până la mine și deja se pregătise să mă pălmuiască, un umăr s-a băgat la înaintare, în fața mea, iar un braț i-a prins încheietura exact înainte ca aceasta să își lase palma în jos.

Nu am apucat să clipesc și să înghit în sec până să simt mirosul familiar.

Brusc, totul era mai trist, dar în același timp mai fericit.

Mi-am ridicat privirea, văzând o parte din chipul nemîșcat al lui Nathan, fiind chiar enervată de lipsa reacției lui. Cu toate acestea, intervenise. Îmi luase apărarea. Inima mea prinsese aripi.

Ce se întîmplase cu spațiul și timpul?

Să fiu a naibii dacă mă interesa.

— Avem o politică strictă legată de violența în școală, a spus el, privind-o fix în ochii înlăcrimați pe Deborah.

Aceasta mai avea puțin și își crâșnea dinții unii de alții. Și-a smuls mîna din prinsoarea lui Nathan și a făcut un pas înapoi, găsindu-și cu întîrziere echilibrul pe tocuri.

— De ce nu mă mir că îi iei apărarea, trădătorule? a întrebat ea.

Lacrimile începuseră să îi curgă pe față. Nu avusese nicio problemă pînă să apară Nathan. Era nervoasă foc și pară, dar nu avea nicio intenție să plîngă. Cumva, faptul că Nathan îmi luase apărarea, făcuse totul de trei ori mai bun, căci Deborah era îndrăgostită de el.

Nathan nu i-a răspuns. Aceasta a continuat, chiar și când Amanda a venit în spatele ei și a prins-o de mână, încercând să o convingă să plece de acolo.

— Ți-ai petrecut un an de zile cu noi. Noi am fost cu tine și lângă tine mereu. A apărut ea și pur și simplu ai plecat. Ne-ai părăsit. M-ai părăsit!

O-o! Asta suna a dramă în dragoste, la care era părtașă toată școala, inclusiv eu, noua pretendentă a lui Nathan Keith.

Nu îmi venea să cred că tocmai gîndisem asta.

— Te va face să regreti ziua în care ai cunoscut-o, l-a avertizat tot ea.

După care și-a îndreptat ochii spre mine. În același timp, i-am observat pe Byron și pe Carson apărînd în spatele ei.

— Eu blestem ziua aia, mi-a aruncat, terminându-și discursul.

S-a întors pe călcâie, lovindu-i pe cei doi prieteni ai ei când și-a făcut loc printre ei, după care a mers cu pași repezi cât mai departe de locul ăsta. Amanda a urmat-o îndeaproape. Clona mea, pe care nu o observasem până atunci, era ca un câțel după ele două.

Lumea a început să vorbească și să se împrăștie în sfârșit, tocmai când directorul apăruse pe hol. Byron și Carson, deși ne-au aruncat mie și lui Nathan niște priviri neprietenoase, au plecat de acolo, văzându-și de treaba lor.

Eu nu știam ce urma să fac, dar știam clar că trebuia să îi mulțumesc lui Nathan pentru că îmi luase apărarea. Fusesse eroul meu.

Ei bine, nu am apucat decât să deschid gura, căci Nathan plecase de lângă mine fără ca măcar să se întoarcă și să mă privească. Mă lăsase acolo ca pe un obiect abandonat.

Starea mea de bine se stricase din nou. Inima nu mă lăsa să mă bucur. O tristețe absolut necunoscută îmi îngreuna pieptul. De ce îmi făcea asta din nou? Dacă avea de gând să mă ignore în continuare, de ce mi-a mai luat apărarea?

Am clipit de două ori, după care Julia a apărut lângă mine și m-a luat de acolo înainte ca directorul să mă prindă la locul scandalului.

Restul zilei mersese groaznic. Și realizasem un lucru datorită stării mele rele fără sfârșit. Ying nu exista fără Yang. Fericirea mea nu ar fi fost completă dacă îmi lipsea unul dintre cele două lucruri, Nathan sau răzbunarea.

Capitolul 23

După toată drama pe care am avut-o în acea săptămână, de la incidentul lui Carson, îndepărtarea de Nathan și până la faza cu Deborah, am simțit nevoie ca sâmbăta să mă distanțez de toate și să stau liniștită alături de familia mea. Pe lângă faptul că aveam nevoie de o pauză, trebuia să mă odihnesc pentru a doua zi, duminica, care urma să fie o zi istorică – aveam de gând să le stric jocul prietenilor mei.

Toată ziua am ignorat sentimentele negre și ceea ce mă supăra. Am uitat de Nathan, de Byron, de Amanda, de Carson și Deborah. M-am concentrat pe mine, Erin și Tom.

Am avut un somn lung și plăcut de zece ore. Imediat cum m-am trezit, am citit câteva capitole dintr-o carte, după care m-am ridicat și am făcut un duș. M-am aranjat, căci am simțit nevoia să o fac, de la ondulatul părului, la ochii dați cu rimel și codițe desenate cu tuș, după care mi-am căutat niște haine ieșite din tipar. Nu trebuia să plec în niciun loc interesant, dar am vrut să mă simt bine și să arăt bine.

Încă puteam să port pantaloni scurți, căci vremea din Phoenix era foarte caldă și plăcută, așa că asta am făcut. În plus, mi-am luat un maiou alb, asortat, care arăta mai mult a bustieră, fiind scurt, și o geacă de blugi răvășită. În final, am vrut să fiu comodă, așa că m-am încălțat cu niște teniși negri.

Mă bucuram că mă mai bronzasem și că puteam să îmi arăt pielea fără să îmi fie rușine de ea.

Pe la amiază, când eram pregătită și destul de plictisită, am părăsit casa, m-am imbarcat în mașină și am mers la apartamentul fratelui meu.

— Vai, dar ce te-ai aranjat! a apreciat Erin când am intrat pe ușă. Ai vreo întâlnire cu cineva după aceea?

Am intrat zâmbind și dându-mi ochii peste cap la re-marca ei. Deși îmi zburase gândul la o anumită persoană cu care aș fi vrut să am o întâlnire, m-am oprit. Ziua de astăzi era o pauză.

— Întâlnire? a repetat Tom, apărând în hol. Cu cine?

Erin a râs și s-a retras în timp ce eu m-am descălțat.

— Tocmai mă uitam la ce buchet de flori să comand, a strigat Erin, dispărând în dormitorul lor. Vrei să vii să mă ajuți?

Știam că acesta era felul ei de a mă salva de fratele meu mai mare și de spiritul său protector, așa că am acceptat imediat și am fugit după ea. Tom a observat asta.

— Hei! Ce întâlnire?

Am închis ușa după mine, iar el nu ne-a mai urmat. Erin a râs când m-am așezat în pat, lângă ea. Eu am oftat cu groază.

— Nu este deloc amuzant. Mă seacă! am exclamat.

Dacă înainte, când mă întâlneam cu Byron, era totul OK pentru Tom, căci îl cunoștea de când era mic și pentru că păream fericită, după ceea ce îmi făcuse fostul meu iubit, totul se schimbaseră. Nu observasem asta până nu de mult timp, dar Tom începuse să selecteze oamenii de lângă mine, pentru că nu mai voia să fiu rănită din nou.

— Te iubește, a spus Erin, ducându-și o mână în părul meu și ciufulindu-l.

M-am tras înapoi și mi-am aranjat părul încruntată. Mă chinuisem cam două ore cu el să stea în bucle mari și elegante, nu în valuri, cum era de obicei.

— Nu, serios. Cu cine ai întâlnire? a întrebat.

Mi-am rotit ochii și mi-am clătinat capul. Era chiar atât de greu de crezut că m-am aranjat pentru mine? Era greu de crezut că voiam pur și simplu să mă simt eu frumoasă și atât? Am simțit nevoia de o schimbare astăzi. Era ușor de înțeles. Dar oamenii mereu credeau că era vorba despre un băiat la mijloc.

Am luat catalogul cu aranjamente florale de nuntă în brațe.

— Cumva cu Nathan? a continuat Erin.

Am tresărit. Nu, nu, nu. Era o zi fără Nathan. Eu nu auzisem acel nume. Era doar o plăsmuire a imaginației mele.

Am tușit ușor și am răsfoit catalogul fără să îi răspund la întrebare.

— Cumva... el e băiatul despre care credeai că îți va schimba părerea despre tine când ar fi aflat cine ești? Știi tu, tipul despre care am vorbit în august.

Erin ori nu se prindea că nu voiam să vorbesc despre el, ori își dăduse seama de asta și voia să scormonească în subiect pentru că i se părea interesant. Oricare dintre cele două variante era, nu voiam să discut.

— Eu aș merge cu buchetul de trandafiri albaștri, am anunțat-o. Ar fi drăguț ca restul aranjamentelor florale să se potrivească cu el.

Am îndreptat catalogul spre ea și l-am arătat cu degetul. Erin se holba la mine rânjind.

— Am să iau asta ca pe un da.

Mi-am dat ochii peste cap din nou.

— Putem doar să uităm de existența lui azi? am întrebat. Mulțumesc.

Amuzamentul de pe chipul lui Erin dispăruse și îngrijorarea își făcuse loc acolo.

— Este totul bine? a întrebat ea.

— Minunat, am ironizat. Dar nu vreau să discut despre asta. Simplu.

Erin a afirmat ușor din cap și mi-am dat seama că se simțea prost pentru că insistase. Cu toate acestea, am făcut-o să își revină rapid. Am discutat despre nunta care avea loc în două săptămâni și am stabilit ultimele detalii. După aceea am mers cu ea și Tom în oraș.

Fratele meu mai mare propusese să mergem la bălci, așa cum obișnuiam să mergem noi doi, împreună, o dată pe

lună, înainte să intru la AMS. Am refuzat categoric și am cerut altceva, căci nu îmi doream să merg acolo, având în vedere că îmi făcusem amintiri noi, cu altă persoană. Lui Tom i s-a părut ciudat, dar nu a mai insistat asupra subiectului.

Erin a propus un film. Din nou, amintiri cu cinematograful. Nu am vrut. Atunci Tom a propus un picnic în parc. Nu în parc. Fusesem acolo cu el și mâncasem înghețată.

Orice propunere venea, realizez că nu îmi doream asta, pentru că îmi amintea de Nathan. De ce totul îmi amintea de Nathan?

— Atunci spune tu ce să facem, fandosito, a spus Tom la un moment dat, când ne plimbam cu Jeepul lui în cerc de zece minute deja.

M-am gândit pentru o secundă.

— Ce spui să mâncăm și după să mergem la un meci? Sigur este unul astăzi, pe undeva.

Nu m-am îndoit pentru o clipă de pasiunea fratelui meu pentru sport. Ochii i-au strălucit instantaneu când a auzit ceea ce voiam să facem. Cât despre Erin, s-a întors la mine de pe scaunul din față și mi-a aruncat o privire urâtă.

— Dacă asta vrei și voi, a spus Tom, încercând să pară indiferent, când de fapt era extaziat.

Am chicotit și am provocat-o pe Erin din priviri să refuze. Nu a putut.

— Sigur, a spus ea.

Asta fusese răzbunarea pentru că insistase atât de mult pe subiectul interzis de astăzi.

Am fost la mall să mâncăm, iar parcare de acolo mi-a oferit alte amintiri. Am încercat să ignor totul și mi-am petrecut timpul cu fratele meu și cu viitoarea mea cumnată. Având în vedere că Erin era dispusă să meargă la un meci pentru Tom și faptul că meciul găsit de el începea abia la șapte seara, după ce am mâncat ne-am plimbat prin magazine, pentru a face și ceea ce dorea Erin. M-am îngropat din

nou în haine de copii, dar măcar știam în sfârșit că puteam lua doar lucruri de băieți.

Acum că sarcina lui Erin începea să se vadă, Tom era și mai atent cu ea – dacă asta era posibil – și o întreba din minut în minut dacă nu era obosită și dacă voia să ia o pauză. Lăsând la o parte cât de enervant era, mi se părea drăguț.

La șase am pornit spre meciul de soccer pe care Tom l-a găsit la stadionul din Phoenix. Nu știam exact ce echipe joacă, nu mă prea interesa, dar, aparent, nu erau de o cine știe ce importanță, căci găsisem locuri pe ultima sută de metri. Indiferent de cine juca, lui Tom i-ar fi plăcut mereu să privească un meci.

Ne-am luat gustări – chiar dacă mâncaserăm deja – și băuturi, apoi ne-am așezat pe locurile noastre. Tom era în extaz. Erin și-a deschis telefonul și s-a pregătit să își consume toată bateria din cauza plictiselii. Eu, pe cealaltă parte a fratelui meu, am încercat să fiu cât mai atentă la meci și să învăț lucruri.

La fiecare mișcare, Tom striga ca un antrenor. Blestema și felicita și țipa de parcă era implicat sută la sută în ceea ce se întâmpla pe teren. Mă bucurasem să îl văd atât de fericit. Zâmbetul i se întindea dintr-un capăt al feței până în celălalt.

Am primit un mesaj de la Julia în care mă întreba ce făceam și dacă aveam chef să ne vedem. Deocamdată petreceam timp cu familia, așa că i-am propus să o facem mai târziu, după meci. Oricum, trebuia să vorbim despre ziua care va urma. Când mi-am băgat telefonul înapoi în buzunar, Tom a întrebat:

— Este totul bine?

Am afirmat din cap și i-am zâmbit scurt. El și-a întors privirea spre teren. Credeam că am terminat cu discuția, dar expresia lui serioasă a rămas nemișcată.

— Încă nu ai fost să dai probă pentru echipă, nu? a întrebat el.

Nu știam de ce mai întreba. Colton îl ținea la curent cu totul. Oricum, nu avusesem decât o zi la dispoziție să fac asta, vinerea, iar în ziua aceea nu am avut chef de mai multe complicații. Poate că luna avea să fie o zi mai bună și aș fi mers. Sau poate că avea să fie o zi groaznică. Totul depindea de cum mergeau treburile cu Nathan.

Din nou el. Mi-am scuturat capul ușor. Tom a observat asta și a luat-o ca pe un răspuns la întrebarea lui.

— Nu vrei să o mai faci? a continuat el.

Ba da, voiam să o fac. Chiar voiam.

— Va fi greu, dar voi merge săptămâna viitoare și voi încerca. Ține-mi pumnii, i-am spus.

Tom și-a umezit buzele, apoi și-a îndreptat privirea iar spre mine.

— Știi... aș putea face mai mult de atât.

Mi-am înălțat sprâncenele, așteptând o explicație. Tom se fâstăcea. Minunat.

— Aș putea să te... să te antrenez.

Mi-am ridicat ușor bărbia, apoi am lăsat-o în jos la fel de încet. L-am urmărit cu privirea pe Tom, iar speranța din ochii lui mă omora. Am terminat totul pufnind în râs.

— Ce ți se pare atât de amuzant, pramatie? m-a întrebat el.

Nu i-am răspuns, ci continuam să râd. Erin, de pe cealaltă parte a lui Tom, a vrut să prindă din urmă discuția și ce era atât de amuzant.

— Copiii din ziua de azi, a mormăit el. Am fost vedeta soccerului în tinerețea mea, să știi, mi-a spus el.

Vorbea de parcă avea patruzeci de ani, nu douăzeci și trei. Terminase facultatea de abia un an, unde fusese de asemenea într-o echipă de soccer, și deja credea că se pensionase.

Erin începuse să râdă și ea, iar restul meciului l-am petrecut făcând glume pe seama lui Tom. După ce acesta s-a terminat, am mers acasă cu ei, de unde mi-am recuperat

mașina și m-am întors la mine. Julia nu a mai venit în seara aceea, căci avusese o cină în familie de care aflate în ultimul moment. A spus de asemenea că duminica va veni mai devreme la mine pentru a putea discuta. Restul serii mi-am petrecut-o uitându-mă la seriale cu zombie și simțindu-mă singură.

Sâmbătă mi-am blocat gândurile cât de mult am putut, dar de îndată ce m-am pus în pat, pe la ora unu noaptea, și am realizat că era deja duminică, nu am mai putut să le rețin. Asta era ultima zi în care Nathan m-ar fi ignorat. Ar fi fost ultima zi în care mă puteam gândi la ce urma să fac. Ar fi fost ultima zi în care aș fi avut șansa să iau o hotărâre.

Realizând aceste lucruri, mintea nu m-a mai lăsat să dorm, din nou. Deși mai aveam destul timp la dispoziție, mereu lăsam lucrurile pe ultima sută de metri, până când nu aș mai fi apucat să fac nimic, dar nu de data aceasta. Mi-am stors fiecare neuron din creier timp de două ore, imaginându-mi toate posibilitățile viitorului. Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost cu Nathan și dacă l-aș fi mințit, continuându-mi răzbunarea, apoi ar fi aflat. Ce s-ar fi întâmplat cu dacă aș fi fost cu Nathan, l-aș fi mințit, dar nu ar fi aflat. Ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi îndepărtat de el pentru totdeauna. Ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi îndepărtat de el, dar ar fi găsit altă cale să ajungă la mine. Ce s-ar fi întâmplat dacă Byron și ceilalți ar fi ajuns la el. Și, nu în ultimul rând, ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi renunțat la răzbunarea mea.

Toate variantele se rulasera ca un film în mintea mea și am încercat să aleg ceea ce am crezut că era mai bine. Aveam sentimente mixte, dar, într-un final, pe la trei noaptea, am realizat ceva.

Știam ce trebuia să fac.

Asta dacă nu m-aș fi răzgândit în următoarele douăzeci și patru de ore.

Capitolul 24

De ce fiecare zi devenea din ce în ce mai grea?

O șoaptă enervantă din capul meu îmi răspunsese: *pentru că nu îl ai pe Nathan lângă tine.*

Oh, stai. Nu era din capul meu. Era Julia.

— Nu îmi mai intra în subconștient! i-am spus, aruncând o pernă după ea.

Venise la mine în urmă cu jumătate de oră, împreună cu o ținută de schimb, dorind să stabilim tot ceea ce urma să facem în acea seară. Când mă văzuse atât de abătută, arătând groaznic, își dăduse seama că ceva nu era în ordine cu mine.

Deși luasem o decizie înainte să adorm, variantele viitorului meu mă mâncau pe dinăuntru și decizia aceea se clătina. Dacă ar fi rezistat douăzeci și patru de ore atunci ar fi fost oficial. Dacă nu, probabil că Nathan ar fi luat o decizie pentru mine, așa cum Julia spusese că va face când eu voi fi nehotărâtă.

Îmi prinsese bine pauza de sâmbătă și parcă voiam înapoi, dar timpul nu se întorcea. Și nici deciziile luate. Așa că trebuia să am grijă.

— Cred că Nathan este cel din subconștientul tău, nu eu, mi-a spus Julia.

A luat perna de pe podeaua dormitorului meu și a aruncat-o înapoi spre mine. Eu am prins-o și am oftat.

— Puteți să nu mai pronunțați numele Nathan până nu mă voi simți mai bine? am întrebat.

Julia se încruntase.

— Cine altcineva mai știe de pasiunea ta secretă pentru el în afară de mine? a întrebat ea.

Mi-am mărit ochii.

— Pasiune se... Ce? Nimeni! Și nu este o pasiune secretă! Doar că tu cu Erin îmi împuiști capul cu el și m-am săturat.

— Cineva are o zi proastă, a spus Julia.

— Nu am o zi proastă. Va fi o zi minunată. Mai ales dacă nu voi mai auzi numele lui.

Julia a acceptat în sfârșit decizia mea și nu l-a mai menționat pe cel al cărui nume nu trebuia spus.

— Cum avem de gând să fim invitate? Trebuie să îl sun pe prietenul cu care am fost data trecută? m-a întrebat ea.

Am negat din cap.

— Vom fi invitate direct de una dintre gazde, am anunțat-o.

Ea a devenit și mai confuză.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat încruntată.

I-am zâmbit și mi-am luat telefonul de pe noptieră. I-am trimis lui Byron un mesaj.

Poți veni până în fața casei mele?

Eram sigură că nu va dura mult până să primesc un răspuns.

— Chiar crezi că Byron ne va invita? a întrebat, holbându-se în telefonul meu.

Avea îndoieli mari. Eu nu.

— *Invita* este mult spus. Cred că va accepta să îmi spună ora și locația, am ridicat din umeri.

Telefonul mi-a vibrat.

Cinci minute

Am zâmbit și m-am ridicat din pat. Am mers în baie, la oglindă, m-am pieptănat, am luat cele două mii de dolari și apoi am coborât. I-am spus Juliei să mă aștepte în dormitor, căci nu va dura mult.

Când am ajuns în fața casei, Byron era deja acolo. Știam că și el era nerăbdător să vorbească cu mine, dar avea alte subiecte în plan. I-am tăiat tot avântul.

— Spune-mi locul și ora jocului din seara asta, i-am cerut.

Îl luasem tare, eram conștientă de asta. Indiferent dacă era sau nu surprins, Byron a rămas pe poziții și mi-a răspuns rapid.

— Nu am s-o fac.

Era foarte sigur pe sine, aproape de neclintit. Nu știa că eu deja mă așteptam la asta.

— Îmi datorezi măcar atât, i-am spus, încrucișându-mi mâinile la piept.

Byron își ținea mâinile în buzunarele blugilor scurți până la genunchi. Avea pe el una dintre cămășile pe care obișnuiam să le ador.

— Cred că îți iei revanșa destul de bine și fără joc, mi-a aruncat, judecându-mă din priviri.

Era pentru prima dată de când mă întorsesem acasă când Byron nu părea supărat și nu încerca să mă facă să îl ascult. Acum mă învinovățea și presimțeam că nu își mai dorea să îmi ceară scuze.

Am pufnit zâmbind și mi-am rotit ochii.

— Evident că dați vina pe mine pentru ceea ce vi se întâmplă, spun eu ironic. Cred că cei care au făcut asta profită la maximum de faptul că m-am întors, pentru că mă fac capul listei cu vinovați.

Byron a clipit, coborându-și privirea în pământ, după care a ridicat-o iar asupra mea. Siguranța lui deja se clătina. Și când te gândești că obișnuiam să iubesc acei ochi albaștri...

— Ți-am spus că îmi voi lua revanșa cu ajutorul jocului. Voi face totul corect, nu așa cum ați făcut-o voi.

Din nou, privirea i s-a lăsat în pământ. Îi era rușine. Măcar atât. Se simțea vinovat.

— Lucy, eu...

— Nu mă interesează, i-am tăiat-o rapid.

Byron a înaintat un pas spre mine, eu am făcut un pas înapoi. Asta părea că îl deranjase.

— Când o să mă lași să îți explic tot ceea ce s-a întâmplat? a întrebat el oftând.

Aproape că îmi venea să râd. Dacă nu aș fi avut nevoie de el să îmi spună unde și când se țineau jocurile, nici măcar conversația asta nu am mai fi avut-o. Nu puteam să îl văd fără să simt cum stomacul mă rodea de furie.

— Nicio explicație nu ar fi destul de bună și nu ar schimba ceea ce s-a întâmplat, i-am spus.

Byron își încordase pumnii pe lângă corp.

— Dacă măcar ai...

— Spune-mi ora și locul, i-am cerut. Fă măcar o dată în viață ceva demn de aplauze.

Byron, cu ochii triști, a inspirat adânc, apoi mi-a dat ceea ce mi-am dorit.

— Docurile lacului *Pleasant*, ora zece.

Asta era la ieșire din oraș, destul de departe, la cam patruzeci de minute de mers cu mașina.

Fără să par prea fericită din cauza acestei mici victorii, m-am apropiat de el, scoțându-mi banii din buzunarul din spate al pantalonilor.

— Nu trebuie să... Aici sunt mai mult de o mie de dolari, a spus el, privind teancul de bancnote din mâinile mele. Am ridicat din umeri.

— Vin cu Julia, m-am explicat.

Byron și-a strâns ochii puternic pentru o secundă.

— Lucy... Te rog.

M-am săturat să îl ascult, am primit ceea ce am vrut, așa că i-am luat mâna și i-am pus banii în ea. M-am simțit mai mult decât ciudat să îl ating. După ce am rezolvat treaba, m-am întors pe călcâie și am mers în casă.

* * *

Eram atât de nerăbdătoare, exact ca un șofer care tânjea după adrenalina unei curse. Deși îmi pierdusem timpul alegând o ținută care să nu fie nici exagerată, dar în același timp spectaculoasă – am sfârșit îmbrăcată cu niște blugi mulați, un top scurt, încălțată cu niște botine –, machiindu-mă și vorbind cu Julia despre orice m-ar putea distra, nu am fost niciodată cu adevărat distrasă.

Timpul trecea al naibii de greu, tocmai pentru că nu mai puteam aștepta momentul în care m-aș fi întâlnit cu ei. Am avut noroc de faptul că Julia mi-a condus mașina până acolo, altfel am fi făcut un accident, căci nu îmi puteam opri piciorul din a apăsa o pedală invizibilă.

Despre drum... Da, a fost oribil. Călătoria de patruzeci de minute a trecut de parcă se oprise timpul în loc. Dar, într-un final, ajunseserăm, iar inima îmi bătea cu putere în piept. Încă nu se întâmplase nimic și eram fericită.

Am parcat undeva la marginea docurilor. Când am ieșit din mașină totul părea pustiu, dar locul era imens și trebuia să găsim noi distracția, căci sigur era pe undeva, ascunsă între acele containere. Julia mergea umăr la umăr cu mine, arătând mai dură ca niciodată cu acei blugi mulați și geaca de piele cu ținte. Peisajul era scos din filmele de groază. În port erau trei vapoare de marfă și câteva bărci, iar lacul liniștit nu scotea niciun sunet. Îmi amintisem că văzusem într-un serial o crimă petrecută în labirintul unor containere de genul acesta, într-un port, dar mi-am alungat rapid ideea,

căci gândul predominant din mintea mea era acela al distracției ce urma.

Ceasul era zece și cinci minute, iar noi practic întârziaserăm. Ne plimbaserăm cel puțin zece minute prin labirint.

— Am impresia că Byron ne-a tras pe sfoară, a comentat Julia la un moment dat.

Am refuzat să cred asta. Era imposibil să o facă. Știu că o mai făcuse o dată, atunci când aveam încredere oarbă în el și când m-a acuzat de incendierea sălii de sport a liceului, dar acum era ceva diferit. Nu mai gândeam cu inima. Gândeam cu creierul. Iar creierul meu, calculând toate gesturile lui, știa că era imposibil să mă fi păcălit.

— Cred că...

Înainte să îmi termin propoziția, un zgomot metalic puternic s-a auzit. Eu și Julia ne-am privit una pe cealaltă, apoi am pornit cu pași repezi în direcția lui. Cu cât eram mai aproape, cu atât auzeam mai tare mulțimea vorbind, râzând și aclamând. Credeam că nu aveam să îi găsim niciodată, dar la un moment dat, cotind spre dreapta, am dat peste ei.

Era un grup de vreo cincisprezece persoane. M-am uitat rapid printre ei, dar nu am putut să observ prea mulți cunoscuți. Dintre cei patru doar Amanda era acolo, lucru care m-a făcut să mă încrunt.

Cineva deschisese un container cu forța – un tip blond, plin de tatuaje și piercinguri –, iar ceilalți îl aclamau de pe fundal. Containerele de aici, din lipsa transporturilor pe lac, erau folosite drept seifuri imense pentru oamenii bogați. Eram sigură că în fiecare exista cel puțin o comoară. Așa mi-am dat seama că jocurile începuseră.

— Vine gardianul! a strigat o fată șatenă, rasă în cap, pe care nu o cunoșteam.

În acel moment cu toții s-au întors în direcția mea și a Juliei. Tipul tatuat luase ceva din container și începuse

să alerge, trecând pe lângă noi, de parcă nici nu ne văzuse. Ceilalți, rînd pe rînd, făcuseră același lucru. Înainte ca toți să dispară, Amanda s-a oprit în dreptul nostru și ne-a spus:

— Ne deplasăm toată noaptea. Cred că știai asta deja. Să mergem!

Julia s-a uitat confuză la mine, iar eu i-am făcut semn din cap. Acum parcă regretam acele botine cu toc.

Am mers după ceilalți, alergând spre ieșirea din labirint. Auzisem din spate o voce și observasem lumina unei lanterne, dar am tras-o pe Julia de mână și nu ne-am oprit până nu am ajuns la mașină. Când Julia a pornit motorul, alte automobile au trecut pe lângă noi rapid și mi-am dat seama că erau ceilalți. I-am urmărit.

Dintr-odată mă treziseam într-un film din seria *Furios și iute*, ceea ce mă făcea să zămbesc ca o bezmetică. Totul se întîmplase atât de repede și îmi plăcea atât de tare încât uitasem de scopul meu și de restul detaliilor. Am dat drumul muzicii în mașină și am strigat încântată. Tot tacâmul era pus.

Julia era un șofer excelent, spre deosebire de mine, și a reușit să țină pasul cu restul. Într-un fel nu îmi venea să cred că venisem până aici patruzeci de minute doar ca să ne întoarcem înapoi în oraș, dar deja știam că în noaptea jocurilor ne plimbam peste tot, în căutare de locuri noi și de provocări noi. Având în vedere că ei jucau deja de un an, probabil că își lărgiseră orizonturile.

Nu eram intimidată.

Oricum, de ce era doar Amanda prezentă? Ce se întîmplase cu restul?

Sincer, mă așteptam să nu vină niciunul. Era o probabilitate mare, dacă Byron i-ar fi avertizat. Dar Amanda era aici. Încălcaseră cuvîntul iubitului ei și îndrăznise să vină când acesta a avertizat-o? Probabil că asta trebuia să fie. Dar

cum de Carson – adevăratul nesăbuit – nu apăruse? Ăsta era un mister.

Am condus până undeva la marginea Phoenixului, într-un cartier rău famat, iar mașinile se parcaseră pe un teren abandonat de baschet. Julia parcase alături de ei. Cu toții au stins farurile și motoarele. Am făcut la fel.

Și acest loc era pustiu.

Ieșiserăm cu toții aproape deodată din mașini. Eu și Julia ne-am apropiat de ei. Câtiva se sprijiniseră de capote, iar restul s-au adunat, formând un cerc deformat. Evident, toată lumea era cu ochii pe noi, căci nu ne cunoșteau. Sau ne cunoșteau, dar nu aveau habar ce căutam aici.

— Ea e Lucy Anderson, nu? a întrebat deodată tipul tatuat.

Rânjea, aducându-și pierce-ul din buză între dinți. Aproape că îmi venea să îl întreb cum de mă știa când eu habar nu aveam cine era el, dar adevărul era că toată lumea mă cunoștea după ce apărusem în ziar și la știri.

— Da, a confirmat Amanda.

— Tu ai mai fost pe aici, nu? a întrebat-o tipa rasă pe Julia.

— Da, a spus prietena mea, fără să se arate drept timida de zi cu zi, de la școală, violonista liceului.

Tipa rasă a râs ușor de ea, probabil amintindu-și de faptul că data trecută Julia nu luase parte la acest joc. O credea o fricoasă.

— Bun, a spus tatuatul, bătându-și palmele. Sunteți nou venite, așa că să vă spun cum stă treaba. Fiecare...

— Nu te grăbi, Kevin, l-a întrerupt Amanda.

Acesta a mârâit, uitându-se lung la ea. Aparent, nu îi plăcea să fie întrerupt.

M-am uitat prin mulțime din nou. Mai cunoșteam un tip, Doug îl chema, și era coleg de echipă cu Byron. Restul nu erau de la liceul nostru.

Mi-am îndreptat privirea din nou spre Amanda. Ea îmi zâmbea ciudat. Cumva malefic, dar parcă complice. Nu îmi plăcea asta. Noi două nu mai eram complice. Ea nu îmi mai era parteneră. Am încercat să îi dovedesc asta prin expresia mea plictisită.

— Doar vorbești cu inventatoarea jocului, a terminat ea ideea.

Judecând după privirile confuze, extaziate sau uimite ale celorlalți, nimeni nu știa asta. Interesant.

— Drace! Vorbești serios? a sărit fata rasă în cap.

Părea încântată. Aproape că a alergat spre mine în cizmele ei lungi până la genunchi, cu tocuri. Mi-a întins mâna.

— Eu sunt Lara, iar tu îmi plăci, mi-a spus ea.

Nu mi-am schimbat expresia, dar am dat mâna cu ea.

— Ia stai așa! a spus Doug, cu care nu vorbisem niciodată în viața mea.

Fusesem la aceleași petreceri, poate în câteva cercuri diferite, era prieten cu Byron, dar niciodată nu îi dădusem atenție.

Ochii lui căprui m-au ațintit, dar nu vorbise cu mine.

— Vrei să spui că incendiul de la școală... a fost o provocare a jocului?

Toți mă priveau uimiți, așteptând un răspuns, care nu conta din partea cui venea, a mea sau a Amandei. Dorind să aflu răspunsul ei, am privit-o ușor amuzată și am așteptat.

— Da, a spus ea.

Corect. A spus că a fost o provocare, dar nu a spus cine a făcut-o. Practic nu a mințit. Nu de data aceasta.

Brusc eram venerată din priviri.

— Tipa asta a făcut un an într-o școală de reeducare pentru joc, a anunțat Doug, ceea ce probabil știau cel puțin jumătate dintre ei.

Tipa rasă în cap – adică Lara – părea că dorea să îi fiu cea mai bună prietenă. Mă privea ca un copil de cinci ani care l-a găsit pe Moș Crăciun punându-i cadoul sub brad.

— În sfârșit! a strigat o altă voce masculină din grup. O să am și eu ceva concurență aici.

Era un tip șaten, cu părul lung, strâns într-o coadă la baza gâtului. Deși nu avea piercinguri și tatuaje ca și Kevin, fiind îmbrăcat în haine negre și largi, arăta destul de fioros. Îi stătea bine cu barbă.

— Deocamdată ești pe locul trei, fraiere, i-a spus o tipă care stătea rezemată de capota mașinii lângă care era el.

Mici dialoguri erau întreținute de două sau mai multe persoane. Eu nu eram atentă la toate, doar la ce era mai interesant sau ce mă implica. Atunci când părea că au terminat să se mire de mine, Kevin a strigat:

— Continuăm și noi anul acesta sau am venit să bârfim?

Intrase în centrul cercului de oameni. Cu toții erau acum atenți la el, așteptând încântați sau terificați. El îndeplinise ultima provocare, așa că era rândul lui să dea una, oricui dorea. Nu m-am mirat deloc atunci când și-a oprit privirea asupra mea.

— Tu, a zis el rânjind.

Mi-am umezit buzele și am așteptat, arătând că nu mă speria deloc. Sincer, știam că asta avea să fie joacă de copii. Ceea ce voiam să urmeze era confruntarea cu Amanda. Restul nu reprezentau decât distracții.

Kevin și-a mușcat buza cu pierce-ul înainte să îi dea drumul și să spună:

— Te provoc să furi un lanț cu diamante din *Teilor*.

Capitolul 25

Conform vechiului regulament, cel inventat de mine, dacă o provocare ți se părea prea exagerată, puteai cere alta. Apoi alta. Aveai dreptul la trei variante, de unde venea și numele de *Triplă Provocare*, iar tu ai fi putut alege ce voiai să faci. Cu toate acestea, când cereai o altă variantă, deja erai considerat un fătălău. Eu, în ochii acestor oameni, eram o infractoare. Nu puteam să îi dezamăgesc, nu? În plus, nu voiam să par o lașă în fața Amandei.

Am acceptat.

În drum spre magazinul de bijuterii, fiind singure, Julia și-a arătat îndoielile față de decizia mea.

— Ești sigură? Este un magazin cunoscut. Are alarme și camere de supraveghere. Vei fi prinsă ușor. Ai tăi voi afla. Poate de data asta chiar vei intra în...

— Julia, am întrerupt-o eu. Va fi bine.

Încercam să gândesc tot planul. Erau camere de supraveghere peste tot, da. Trebuia să mă fac nevăzută, în primul rând. Aveam șapca lui Tom în mașină și geaca mea de piele neagră. Puteam intra prin spate, unde eram sigură că nu aș fi atras atât de mult atenția. Alarma tot ar fi sunat, dar aș fi avut timp să ies rapid de acolo. Aș fi fugit câteva blocuri, aș fi intrat într-unul, acolo mi-aș fi aruncat hainele și aș fi ieșit practic îmbrăcată altfel. Dacă puneam mâinile pe ceva, ar fi fost acoperite de mânecile gecii. Și nu în ultimul rând, pentru că idioții habar nu aveau ce făceam eu în magazin, aveam de gând să las niște bani pe teighea, mai mult decât ar fi nevoie pentru un singur lăntșor.

Știu că asta nu i-ar fi oprit să caute hoțul, dar știam de asemenea că oricine ar fi deținut locul, văzând că practic nu pierduse nimic, poate nu ar mai fi depus plângere.

Totul avea să fie bine.

Am pus-o pe Julia să parcheze destul de departe și le-am cerut celorlalți să își continue jocul până când aveam eu să duc la bun sfârșit provocarea. Știam cu toții că acest lucru dura mai mult. Până la ei aveam de gând să iau două autobuze, sperând că mă voi pierde din vederea camerelor de filmat din oraș; în cazul în care aș fi fost recunoscută îmbrăcată altfel. Sub orice eventualitate, știind deja că în acea seară trebuia să comit ilegalități, cel mai probabil, numerele de la mașina mea erau false, gata să fie înlocuite cu cele reale imediat ce aș fi ajuns acasă.

Știam că nu era nevoie de atâtea detalii, dar niciodată nu aș fi luat îndeajuns de multe măsuri. Cazul cu incendiul era trecut în cazierul meu. Dacă aveam de gând să calc strâmb iar, probabil că aș fi încasat-o urât.

În acest joc eu aveam mai multe de pierdut decât ei. Cu toate acestea, nu îmi păsa. Eram dispusă să bag totul în joc.

În mașină mi-am prins părul sub șapcă, mi-am luat ochelarii fumurii, deși era noapte, și m-am îmbrăcat cu geaca de piele. Julia mai încercase să mă convingă încă o dată:

— Lucy, nu face asta. Este prea periculos. Nu mă așteptam să...

— Este OK, Julia. Va fi bine, i-am spus.

Cum ziceam, nu mai eram fata din urmă cu un an. La AMS învățasem mai multe lucruri decât aș fi crezut vreodată că aș fi putut învăța. Delicvenții de acolo, deși la început mă speriaseră și se jucaseră cu mine, până la sfârșit i-am convins că nu eram inutilă și am reușit să îi fac pe câțiva să îmi datoreze favoruri.

În seara aceasta aveam de gând să cer un favor înapoi.

Cum spuneam, mă pregătisem. Nu venisem deloc înconștientă în această seară la jocuri, nu așa cum ar fi venit Julia fără mine.

Mi-am luat o plasă de cumpărături în care aveam o pereche de blugi albaștri, niște adidași, o bluză și un telefon vechi cu o cartelă nouă în el. Am scos telefonul și am apelat singurul număr de la apeluri recente. Jonathan, un alt fost coleg de la AMS. Mi-a răspuns rapid. Îi spuseseam deja că era posibil să îl caut.

— Îți trimit o adresă la care să vii în treizeci de minute. Adu un spărgător de nuci.

Jonathan, spre deosebire de mine, fusese trei ani la AMS. Ieșise cu o lună înaintea mea. Cu toate acestea, ieșise datorită mie și datorită banilor mei.

AMS putea fi numit un liceu pentru derbedei. Era un loc în care puteai fi la zi cu câteva dintre materiile importante de la școală și în care primeai militarie pe pâine dimineața, la prânz și seara. Părinții făceau transferul aici copiilor lor minori, atunci când aceștia aveau nevoie să își îndrepte comportamentul. Nu era o închisoare, dar erai închis acolo. Nu era un centru de reeducare în adevăratul sens al cuvântului, dar localnicii îți forțau limitele până ți-ai fi dorit să fii într-unul.

Eu eram veriga slabă dintre restul. Când am intrat, mă simțeam ca fiind pe o altă planetă. Părul trebuia să fie mereu strâns în coadă sau în coc. Purtam șepci aproape mereu. Trezirea se făcea înaintea răsăritului soarelui. Înainte de ore aveam un antrenament serios cu cel mai al naibii profesor de sport existent – un locotenent. Nu aveam telefoane, calculatoare, nici măcar un televizor decent, cu diverse canale. Nu aveam un radio. Dormeam în cabane, câte șase persoane. Când începeau orele trebuia să fii ochi și urechi la totul, altfel primeai o pedeapsă fizică, exact ca în anii de mult

apuși. Mesele se luau după antrenamentul de dimineață, după cursuri și la ora șase, înainte de ultimul antrenament. Existau trei antrenamente pe zi în total, plus pedepsele, dacă te dădeai deștept în fața profesorilor. Până la ora zece seara îți doreai moartea și adormeau instant.

Eu, spre nenorocirea mea, m-am dat destul de inteligentă la început. Asta mi-a făcut profesorii să mă tortureze până când am cedat.

Dacă ar fi fost doar aceste lucruri, aș fi supraviețuit. Din păcate, nu a fost așa. A fost mai mult. Am avut parte de mai rele.

Primele opt luni închisă am fost un dezastru. Nu am știut cum să mă folosesc de atuurile mele și am plătit amar-nic pentru asta. După ce m-am trezit la realitate am realizat că aveam lucruri de oferit, iar în acest fel puteam primi alte lucruri. Tactica jocului se schimbaseră. Eu mă schimbaseră. Și așa reușisem să câștig destule favoruri de la foștii mei colegi, știind că îmi vor folosi în viitor.

În ultimele patru luni aproape că trăisem în puf.

Pe drumul cu autobuzele până la *Teilor* am încercat să nu mă gândesc prea mult la timpul meu petrecut în AMS. Niciodată nu voiam să mă gândesc la asta. Mi se părea că totul se întâmplase într-o altă viață. Sau într-un vis – un coșmar – care mi-a lăsat urme.

Înainte să merg în spatele magazinului de bijuterii, am trecut printr-o clădire unde am ascuns bine plasa cu hainele de schimb. M-am asigurat să aleg cea mai veche clădire, care era posibil să nu aibă camere de supraveghere. Nu îmi venea să cred că planificasem un furt minor în mai puțin de o oră.

M-am întâlnit cu Jonathan lângă un garaj. Străduța din spate era întunecată și pustie. Am realizat că becul stâlpului iluminator era spart. L-am privit bănuitor pe Jonathan.

— Tu ești autorul? am întrebat.

Făcuse foarte bine ceea ce făcuse. Ne ajuta să fim mai puțin văzuți.

Jonathan mi-a zâmbit nevinovat. Chiar și fără acel zâmbet, tot inocent arăta. Te păcălea foarte ușor cu înfățișarea lui de copil cuminte. Ca și mine, de altfel.

— Trebuia să îmi ocup cu ceva timpul până ai apărut, a ridicat el din umeri.

Și-a tras gulerul negru al bluzei pe care o avea până sub ochi și peste urechi, apoi și-a pus gluga hanoracului negru pe cap. Mi-am aranjat și eu mai bine hainele de camuflare. Jonathan avea o geantă sport pe care o căra pe umăr.

— Ți se pare ceva greu? l-am întrebat.

El era cel cu spargerile. Știam despre el că spărsese multe case și ceva magazine, dar nu fusese niciodată prins. Cu toate acestea, părinții lui îl bănuiau și nu au avut nevoie de mai mult să îl trimită la AMS. Înainte să îmi pierd dreptul la vizite, l-am rugat pe Tom să îmi ia cardul și să facă o minune cu părinții lui Jonathan, mituindu-i. Jonathan ieșise în sfârșit.

Și-a încruntat sprâncenele stufoase. Nu era un semn de îngrijorare. La mine era problema. Se holba cu ochii aceia verzi de parcă eram un extraterestru. Credea că îi puneam la îndoială munca.

— Fratele meu este în închisoare, mi-a dezvăluit el ceea ce știam deja din gura oamenilor. A jefuit destule magazine și o bancă. Știu totul de la el.

Dar el ajunsese în închisoare. De asta îmi era mie frică.

Ochii lui Jonathan s-au încrețit la colțuri, semn că zâmbea.

— Nu-ți face griji, Anderson. Va fi bine. Am verificat de la distanță totul. Ușa are un lacăt dublu, cu cifru, închis într-o carcasă de fier, iar broasca este de asemenea încuiată.

Camerele de supraveghere sunt urmărite de un gardian în permanență. Vom avea cinci minute să intrăm, să luăm ce ne trebuie și să fugim pe drumuri diferite. Iar dacă spui că vei lăsa banii, pun pariu pe cleștele meu că nu vor face mare târăboi cu cazul.

L-am ascultat, înghițind în sec și încercând să mă calmez. Avea dreptate. Totul urma să fie bine.

— Mai știi să spargi o încuietoare? m-a întreat el.

I-am zâmbit și am afirmat din cap.

Prietenia noastră se rezumase la învățarea unor infracțiuni – adică el era profesorul și eu elevul. Mă învățase câteva lucruri, iar cel mai util dintre ele fusese cum să sparg o încuietoare cu o cheie de tensionare și cu niște agrafe. Cheia era la el, agrafa era la mine.

— Bun. Lacătul nu acoperă încuietoarea. Vom lucra deodată. Tu te ocupi de ușă, eu de lacăt. Ești gata?

Mi-am luat o secundă să inspir aer adânc în piept.

Nu voiam să gândesc. Nu era cale de întoarcere. Îmi doream să fac asta. Aveam de gând să fac asta.

Am afirmat din cap din nou.

Jonathan a pornit, alergând ușor în timp ce își deschidea geanta sport. Am calcat pe urmele lui. Am ajuns la ușă în zece secunde, iar el mi-a dat cheia de tensionare. Și-a scos cleștele, despre care nu glumea. Era imens. Nu văzusem așa ceva decât în...

Mi-am scuturat capul și m-am concentrat. Ceea ce făcea el consta în forță. Ceea ce făceam eu ținea de dibăcie.

Mi-am scos agrafa și am poziționat cheia de tensionare în gaura cheii, punând presiune și ținând-o într-un loc. Deasupra ei am introdus agrafa, mișcând-o ușor, rezolvând fiecare știft. Înainte să îmi dau seama, am auzit un zgomot puternic de metal, iar lacătul imens era la pământ. Știam deja

că Jonathan se dădea mare, dar mi-a mai oferit zece secunde de liniște, atât cât mi-a luat să termin cu încuietoarea.

Ușa era deschisă.

Oh, Doamne! Reușisem!

— Melcule, a șoptit Jonathan.

Și uite așa îmi furase toată mândria pentru sine.

Acesta m-a împins în întunericul magazinului și de acolo a trebuit să ne mișcăm rapid. I-am dat lui Jonathan telefonul pentru a filma totul. Aveam nevoie de o dovadă cum că acela nu era unul dintre lanțurile mele de acasă și eu o făcusem.

Magazinul nu era unul mare și aveam noroc din cauza asta. Probabil avea maxim douăzeci de metri pătrați. Bijuterii superbe erau afișate în vitrine, iar în jur era o lumină ambientală. Nu am mai stat la taclale și am fugit spre prima vitrină cu lanțuri. Jonathan a venit după mine.

— Rahat! a înjurat el.

Observase că vitrinele aveau propria lor încuietoare. Asta ne-ar fi luat timp. Tocmai atunci când era pregătit să lase telefonul jos, adrenalina m-a lovit și am gândit repede. M-am dat în spate, mi-am ridicat piciorul și am lovit cât de tare am putut sticla. Aceasta s-a spart cu un zgomot puternic. Știam eu că făcusem bine să îmi las botinele cu toc în picioare.

Jonathan păru surprins de mine. Nu aveam timp de lucruri asemănătoare. Trebuia să ne mișcăm rapid. Doar asta aveam în cap.

Am luat cel mai mic și fragil lănțișor, apoi am scos cele zece mii de dolari din buzunar – fiind conștientă că acoperea mai mult decât toate reparațiile – și le-am pus peste materialul de catifea, lângă celălalte bijuterii, pe locul proaspăt eliberat.

Mă întorsesem spre Jonathan, iar el îmi înmânase telefonul. Mi-a făcut semn din cap și mi-am dat seama că acela era momentul.

Am pus lanțul rapid în buzunar, în timp ce îl urmăream. Și-a recuperat geanta sport de la intrare, iar de acolo a fugit ca vântul, fără niciun cuvânt. Nu pornise nicio alarmă, dar țineam minte cum îmi explicase că erau și tipuri de alarme silențioase, care nu ar fi avertizat hoții că poliția urma să ajungă.

Am alergat pe tocuri cam cinci minute, până când ajunsesem în blocul în care îmi lăsasem plasa cu haine. Din fericire, nu dispăruse. Acolo, practic la subsol, m-am schimbat rapid. Mi-am luat blugii, bluza și adidașii, pe mine și în picioare. Toate hainele pe care le-am avut înainte le-am părăsit acolo, inclusiv șapca și ochelarii. Mi-am lăsat părul liber pe spate și am ajuns să arăt ca un cetățean obișnuit, ca mine.

Mi-am strecurat telefonul și lanțul în buzunarul blugilor, după care am plecat de acolo.

Am adoptat un mers lejer, obișnuit, până în stația de autobuz, deși inima îmi pompa ca bezmetica. Îmi doream să ascult muzică, să am niște căști, m-ar fi calmat, dar trebuia să fiu cu ochii și urechile în patru. Abia așteptam să mă văd în primul autobuz, apoi în următorul, apoi în mașina mea și apoi cât mai departe de acel loc. Nu mai fusesem atât de încordată de la... incendiu.

Făcusem multe provocări și prostii înainte, dar erau mai copilăroase. Și atunci simțisem adrenalina curgându-mi prin vene, dar niciodată nu fusese atât de puternică. Deși puteam fi numită nebună, îmi fusese dor de ea.

Sirenele se auzeau în depărtare, la câteva străzi distanță. Probabil că ajunseseră acolo. Dar la fel făcuse și primul meu autobuz, așa că am intrat în aglomerația din el și m-am

amestecat printre oameni. Cu fiecare stație la care opream mă simțeam din ce în ce mai liniștită. Când în sfârșit nu mai auzeam nici sirenele poliției parcă am reușit să respir cu adevărat. Când am ajuns în capătul liniei și am schimbat autobuzul, deja eram liberă.

Intrând în autobuzul cu numărul doi, i-am trimis un mesaj Juliei că voi ajunge curând. Deși nu mi-a răspuns, știam că fusese la fel ușurată ca mine că scăpasem.

Văzându-mi deja mașina, i-am trimis un mesaj Amandei înainte să intru.

Unde?

Am deschis portiera și m-am strecurat pe locul din dreapta zâmbind. Julia tremura din toate încheieturile. Nu aveam cum să o condamn. Noaptea asta și toate care urmau erau intense. Dacă nu aș fi avut un antrenament, probabil aș fi plâns într-un colț de stradă.

— Dumnezeuule Mare! a oftat Julia.

Avea lacrimi în ochii ei ciocolatii. A sărit peste schimbătorul de viteze și m-a prins într-o îmbrățișare strânsă – atât de strânsă că abia am putut respira. Îmi sfărâma craniul.

— Am fost atât – atât – de îngrijorată! a exclamat.

Puteam să îi simt inima bătând cu rapiditate. O credeam. Și eu fusesem îngrijorată.

— Este bine, i-am șoptit, liniștind-o.

Brusc se dezlipise de mine.

— Ești sigură că nu ai fost văzută?

Mă ținea de umeri.

Am afirmat din cap. Tot drumul îmi ținusem capul în jos. Chiar dacă am fost văzută, nu se știa că eram eu. Nu lăsasem vreo amprentă. Nu furasem decât un lăntșor de câteva sute de dolari. Și am avut grijă tot drumul până la ea.

— Nu îmi vine să cred că va trebui să fac și eu așa ceva. Sunt...

Speriată. Îngrozită. Oripilată.

O credeam pe cuvânt. Țsta nu era stilul Juliei. Și dacă i-ar fi dat cumva ceva prea greu, în stilul meu, aș fi avut grijă să opresc totul. La urma urmei, nu era lupta ei. Era implicată, dar puteam duce eu răzbunarea la capăt pentru amândouă.

I-am cuprins chipul în mâini și am făcut-o să fie atentă doar la mine.

— Va fi bine. Ai încredere în mine, i-am spus.

Julia a oftat și a afirmat din cap. I-am zâmbit înainte să simt telefonul vibrând în buzunarul pantalonilor. M-am retras și m-am uitat peste adresa trimisă de Amanda.

— Trebuie să ne mișcăm din loc acum. Noaptea noastră încă nu s-a încheiat, am anunțat-o.

Luându-și inima în dinți, Julia a pornit motorul mașinii, și-a recăpătat controlul asupra mâinilor și a devenit serioasă. M-a condus până la adresa dată de Amanda, fiind cu totul o altă persoană, ascunzând ceea ce simțea cu adevărat. Eu mi-am împreunat mâinile în poală, realizând, după ce am stat nemișcată, că și eu tremuram.

Capitolul 26

— Nu pot să cred! a exclamat Lara, cu ochii plini de mândrie.

Apărusem cu lăntişorul la gât şi telefonul dat pe filmare în mână – videoclip pe care l-am şters imediat cum l-au văzut cu toţii. Deşi unii păreau nervoşi sau îngrijoraţi, puteam vedea admiraţia din fiecare pereche de ochi care mă urmărea.

Kevin, tipul tatuat, era iritat.

— Eram sigur că nu o vei face, mi-a spus el.

Da, ştiam. Tocmai de aceea a fost atât de grea. M-au lovit din plin, crezând că voi ceda înainte să încep, făcându-mă de râs. Nu ştiau ei că aveam de gând să merg până în pânzele albe pentru scopul meu.

— Eşti noul meu model în viaţă, mi-a spus Lara cu ochii strălucind.

Se comporta precum o puştoaică, dar eram sigură că era cel puţin de-o vârstă cu mine. Îmi plăcea de ea. Şi puneam pariu că era tunsă atât de scurt din cauză că fusese provocată să se radă. Dacă fusese provocată să facă asta, însemna că avusese un păr lung, superb şi că ţinuse mult la el. Dacă o făcuse, avea tupeu. Rezulta că îmi plăcea şi mai mult.

— Ce-aţi făcut în lipsa mea? am întrebat, deşi nu prea eram interesată.

Mă bucuram de atenţia pe care o primeam şi de faptul că Amanda stătea în umbră, pe margine, fiindu-i ciudă pentru că îndeplinisem provocarea mea.

— Elena a făcut striptease pe strada principală, Doug a furat bastonul unui polițist, iar Carter și-a făcut un tatuaj, m-a anunțat Kevin.

Am zâmbit fără să vreau. Tipii ăștia chiar nu se jucau în liga mică. Aveau tupeu.

Trei erau duși, mă adunam pe mine și pe Kevin și eram cinci picați din șaptesprezece. În fiecare noapte aveai ocazia să îndeplinești o singură provocare. Cinci am făcut-o. Mai rămâneau douăsprezece. Din fericire, Amanda nu fusese aleasă de cineva să îndeplinească o provocare în lipsa mea. Puteam să o aleg eu.

— Copii, am pufnit eu.

Comentasem pe baza provocărilor lor, care fuseseră mult mai ușoare decât ceea ce făcusem eu.

Tipei care era mai mereu lipită de cel cu barbă nu i-a plăcut replica mea.

— Te crezi mai bună la jocul ăsta decât noi? a întrebat ea înțepată.

Se pare că printre toți fanii mi-am făcut și un dușman. Era plăcut.

I-am zâmbit fără să mă gândesc de două ori.

— La urma urmei, eu l-am inventat, i-am reamintit.

Kevin scosese un sunet slab, asemănător cu apa care sfârâie pe o plită încinsă. Aparent, și situația aceasta era încinsă.

Tipa era vopsită verde în cap și purta niște haine chiar normale, simple, obișnuite. Indiferent de aspect, dădea dovada unei atitudini de scorpie.

— Dar noi l-am jucat mai mult decât tine, a comentat la rândul ei.

Capetele se îndreptaseră din nou spre mine, așteptându-mi replica, în timp ce Kevin scosese același sunet, de data aceasta ceva mai gălăgios.

Mi-am închis strâns ochiul drept și am zâmbit larg, dezvelindu-mi dinții, după care am întrebat:

— Voi chiar credeți că la AMS am stat pe tușă?

Răspunsul era evident. Întrebarea era retorică. Tipa verde-n cap nu mi-a mai răspuns. Kevin scosese de data aceasta un zgomot ciudat de artificii, la sfârșitul căruia a încercat să imite o explozie.

— Iar câștigătoarea, doamnelor și domnilor...

Vocea lui se opri. Se întrerupsese singur, atunci când o palmă l-a lovit peste ceafă. Era Amanda.

Kevin a privit-o urât, dar nu i-a spus nimic.

— Să lăsăm prostiile, a comentat ea. Este rândul meu.

Stricase voia bună a tuturor, dar nu și a mea.

Ochii ei verzi mă priveau fix, așteptându-mă. Era ca și cum nu mai vedea pe nimeni în jurul nostru. Știa că aveam de gând să o provoc pe ea, iar ușurința cu care mi se preda mă irita puțin. Credea că dacă își accepta în sfârșit pedeapsa atunci nu i-aș mai fi aplicat-o, văzând că se schimbase sau că îi părea rău? Nici vorbă.

— Despre ce vorbești? Este rândul lui Lucy, a comentat Lara.

Cu toții se holbau confuzi la Amanda. Ea a zâmbit aproape chinuit.

— Mă refeream că este rândul meu să îndeplinesc o provocare. Sunt alegerea lui Lucy, a dezvăluit ea.

Toate privirile erau din nou pe mine. Mi-am umezit buzele și am zâmbit. Îi plăcea faptul că îmi intuiise mișcărilor; dar asta chiar era o mișcare greu de dedus? Nu, deloc. Era evident. Și nici nu voiam să o ascund. Dacă Amanda deja știa că aveam să o provoc nu îmi încurca cu nimic planul.

După câteva secunde bune, pline de liniște, am afirmat din cap.

— Da, este, i-am anunțat pe restul.

Nu era nicio surpriză.

— Atunci provoac-o odată! Nu avem toată noaptea, m-a anunțat tipa verde în cap.

Oh, clar că nu mă plăcea. Îmi plăcea asta.

Am făcut un semn cu degetul să mă aștepte un minut, după care m-am întors pe călcâie și am mers spre mașină. Am deschis portiera din spate și de acolo am luat caserola pregătită de acasă. Când m-am întors cu ea în mâini, restul păreau curioși, Amanda arăta îngrijorată.

Cine știe ce credeau că aveam în cutia de plastic albastră? Șerpi? Păianjeni? Viermi? Amuzant.

— Te provoc să mănânci tot ce este în caserola asta, am spus, deschizând-o.

Atunci când privirile tuturor s-au înghesuit să vadă ce este înăuntru entuziasmul le-a pierit.

— Îți bați joc de mine? a întrebat tipul cu barbă râzând.

— Căpșune? Asta-i o glumă? a continuat Kevin.

Lara păruse că își pierduse dorința de a mă venera. Restul mă priveau ca pe o lunatică, încruntându-se sau bucurându-se de prostia pe care o cerusem. Câțiva râdeau, aproape toți. Eu am rămas nemișcată, așteptând-o pe Amanda. La un moment dat, aceasta a cerut:

— Alta.

Râsetele încetaseră. Cu toții se holbau iar la Amanda. O întrebau din priviri dacă era nebună. Eu am așezat caserola la picioarele mele.

— Vorbești serios? a întrebat fata verde în cap. Sunt niște căpșune amărâte! Este cea mai ușoară provocare din acest joc, a adăugat, dorind să își bată joc de mine.

Doug, stând liniștit, într-un colț, analiza totul cu cap. El știa ceea ce știam eu și Amanda. Și anume că ea era alergică la căpșune. Se umfla ca un balon și respira din ce în ce mai greu după ce gusta doar una.

Pusesem intenționat această provocare prima. Știam că o va refuza. Știam că va părea penibilă în fața celorlalți. Știam că nu ar fi făcut-o.

— Amanda, ce dracu' ? a întrebat Kevin, încrucișându-și brațele tatuate la piept.

— Alta, am zis! a repetat ea, țipând de data aceasta.

Ceilalți o priveau șocați, neînțelegând nimic. Ea nu se uita decât în ochii mei, respirând greu și lăsându-și frica să fie văzută în sfârșit.

Am afirmat din cap, după care mi-am dus mâinile în spatele cefei. Am desfăcut lănțișorul delicat cu diamante, după care l-am adus în față. I l-am întins.

— Te provoc să te întorci la *Teilor* și să spui că tu ai furat lanțul ăsta.

De data aceasta am fost privită diferit. Câteva aclamații m-au ridicat în slăvi, iar Lara începuse din nou să mă venereze. Am privit doar o secundă în jur, observând zâmbetul tipului cu barbă, indiferența tipei cu părul verde, impresiunea lui Kevin, reticența lui Doug și admirația Larei. Am revenit la Amanda tocmai când își îndreptase spatele, probabil luând o decizie.

— Alta, a cerut ea.

Nu mi-am putut abține zâmbetul nici dacă aș fi încercat din răspuț. Kevin scosese din nou sunetele acelea ciudate, arătând că atmosfera din jurul nostru ardea.

Ultima provocare pe care i-o pregătisem era ceva spontan, cu care puteam sau nu să nimeresc la țintă. Mă gândisem la asta imediat cum am văzut-o pe Amanda aici, singură.

Mi-am pus lanțul la loc la gât, după care am scos telefonul meu din buzunar și i l-am întins.

— Sună-l pe Byron și spune-i că ai venit aici și te-ai jucat cu mine, chiar dacă i-ai spus că nu o vei face.

De când ajunsesem înapoi acasă i-am urmărit pe toți, evident. Având în vedere că Byron mă căutase atât de mult și îmi spusese că îi fusese dor de mine, era evident că încă avea sentimente pentru mine. Odată cu venirea mea devenise mai rece cu Amanda, și din câte auzisem, aveau certuri mai dese. În public nu își prea arătau afecțiunea, nu cum mi-o arătam eu cu Byron înainte. Era clar că erau un cuplu nu prea fericit și aproape destrămat. Nu mai dura mult și nu mai era nevoie de multe probleme până când acesta i-ar fi dat papucii. Știam că Amanda îl iubea și nu ar fi riscat totul.

Dacă! Dacă Byron chiar îi avertizase pe restul să nu apară la jocuri în seara asta.

După privirea ei, da, îi spusese. Ultimul fir de îndoială dispăruse de pe inima mea. De acum nimic nu mă mai putea opri. Amanda avea trei provocări și trebuia să aleagă una dintre ele. Orice ar fi ales, eu eram fericită.

— Ce-i cu provocările astea nașpa, Anderson? a întrebat Kevin, fiind din nou dezamăgit de mine.

Nu mă interesau părerile lor. Nu eram interesată de ei. Puteau crede ce doreau. Eu nu răspundeam la întrebări. Așteptam doar răspunsul Amandei. Acela conta.

Amanda își plimbase de câteva ori privirea de la telefonul meu la caserola cu căpșune. Nu știa ce să aleagă, dar avea de gând să aleagă ceva. Nu voia să piardă. De fapt, nu o interesa dacă refuza și nu făcea nimic, dacă pierdea în fața jocului, ideea era că nu voia să cedeze în fața mea. Ori asta, ori își dorea să văd că primea o pedeapsă, pentru ca după să o las în pace. Habar nu avea că asta era abia începutul.

Buzele i s-au deschis, dar nu a reușit să spună nimic. A inspirat adânc, apoi a făcut doi pași spre mine, apropiindu-se. Am crezut până în ultimul moment că își va întinde mâna spre telefon, dar ea s-a aplecat pe vine și a luat caserola din fața mea, revenind înapoi în picioare.

— Era evident! a oftat fata cu păr verde.

Ei încă aveau impresia că asta era ceva ușor pentru ea.

Amanda a deschis caserola, apoi și-a ridicat privirea spre mine.

— Sper să îmi achit greșelile cu asta.

Aproape că îmi venea să râd. Nu era nici pe aproape achitată. Nici nu avea habar ce o mai aștepta.

Am ridicat indiferentă din umeri, demonstrând că nu știam nici eu ce urma în viitor. Era posibil. Sau era posibil să nu.

Amanda a oftat, după care a luat o căpșună din caserolă. S-a întins mult timp, prelungind momentul în care va începe să mănânce. Tipul cu barbă a observat asta și a comentat:

— Este doar o cutie plină cu căpșune! a spus el. Haide odată să trecem peste asta și să revenim la lucrurile serioase.

A fost impulsul de care a avut nevoie Amanda să muște din căpșună. După aceea a început să mănânce cât mai rapid, pentru a scăpa mai curând. Am privit-o și am savurat fiecare moment. Puteam să o las acolo. Puteam să fiu nemiloasă. Situația s-ar fi agravat. Dar din nu știu ce motiv, am spus:

— Este alergică. Doug, ți-ai îndeplinit provocarea. Du-o la spital până nu începe.

Cu toții au părut surprinși – cu toții în afară de Doug și Julia. Acesta, auzindu-mi ordinul, nu a mai stat o clipă. Amanda avea lacrimi în ochi deja, când a scăpat caserola pe jos și a început să se clatine pe picioare. Terminase totul. Își îndeplinise provocarea. Și, deși nu îmi plăcea să o spun, fusese curajoasă. Nesăbuită, dar curajoasă.

Și îmi dovedise cât de mult ținea la Byron.

A preferat să ajungă în spital decât să aibă o altă discuție cu el. Cu toate că nu îi mai aveam la inimă pe niciunul dintre ei, era un gest de apreciat. Prost gest, având în vedere că

Byron oricum ar fi aflat până la urmă, dar de apreciat. Cine nu ar fi făcut orice pentru iubire, nu?

Doug a venit spre Amanda și a luat-o în brațe, ducându-și o mână pe sub picioarele ei și una după spatele ei. Mi-a aruncat o privire perplexă, aproape terifiată, după care a plecat, alergând de acolo cu ea.

Am încetat să mă gândesc la asta. I-am privit pe restul cum îi urmăreau pe Doug și Amanda, fiind din ce în ce mai uimiți de mine. Înțeleseseră în sfârșit.

— Deci? am întrebat eu. Continuăm jocul?

Am primit câteva întrebări, priviri mirate, dar chiar și complimente pe parcursul acelei nopți. Am continuat jocul, iar ceilalți au avut provocări mediocre. Când a venit rândul Juliei, Lara a trebuit să o provoace, iar eu i-am aruncat o privire urâtă din spate. Aceasta nu i-a cerut decât să deseneze un organ genital masculin pe zidurile de cărămidă roșie ale unei clădiri vechi. Deși era ceva destul de banal, Julia tot a avut emoții. Cu toate acestea, a făcut-o.

Restul serii mersese de minune. Exceptând un singur lucru. Cu mult înainte să terminăm jocul, exact la miezul nopții, promisem un mesaj pe telefon.

Este luni.

Nathan.

Da, știam asta. Dar brusc devenisem conștientă de puținul timp pe care îl mai aveam. Îmi amintisem de Nathan, de decizia mea, de gândurile pe care mi le reprimasem și de stomacul meu plin de pietre grele.

Adrenalina dispăruse. Revenisem la viața și la problemele mele de zi cu zi.

În mai puțin de opt ore urma să îl întâlnesc. Ce naiba aveam de gând să fac?

Capitolul 27

Spre surprinderea mea, adormisem foarte rapid în acea noapte. Ajunsesem acasă pe la ora unu, iar în jumătate de oră deja visam la stele. Probabil fusesem epuizată din cauza adrenalinei și a stresului. Chiar și așa, luna am decis să îmi încep săptămâna mai devreme și să merg la antrenamentul de soccer, dând probă pentru a intra în echipă.

Adevărul era că jumătate din motivul care m-a împins să fac asta azi era faptul că nu voiam să mă gândesc atât de mult la Nathan – până când m-aș fi întâlnit cu el și nu aș mai fi avut scăpare. Aveam impresia că dacă aș fi gândit mai mult problema noastră, aș fi devenit chiar mai confuză și încurcată. Eu voiam să îmi păstrez decizia încă câteva ore, iar după aceea nu aș mai fi avut scăpare.

Îmbrăcată ceva mai bine, cu niște pantaloni de trening lungi, am pășit pe terenul de fotbal la ora șase fără douăzeci, mult mai devreme decât orice altă membră a echipei de soccer. Antrenorul Colton era deja acolo și mi-a oferit un zâmbet când m-a văzut. Aveam impresia că deja îmi iubea simțul responsabilității. Eram pe teren chiar și înaintea căpitanului echipei, care ajunsese cu cincisprezece minute după mine.

Rând pe rând, fetele veneau, întrebându-se ce era cu mine aici iar. Eu vorbisem deja cu Sarah, căpitanul și singura pe care o știam mai bine dintre ele. Restul nu mi-au adresat un cuvânt, iar Sarah nu le-a povestit nimic.

Nu știu de ce credeam că antrenorul Colton îmi va anunța prezența sau le va împărtăși fetelor că vreau să dau o

probă pentru a intra în echipă. Nu a făcut-o. În schimb ne-a pus să alergăm zece ture de teren. Da, inclusiv eu.

Asta îmi amintea de AMS. Făcusem mai multe ture de teren acolo decât oricine altcineva.

Eram ultima din șirul de fete, exact la coadă, și a trebuit să păstrez ritmul lor de alergare, unul care mă făcea să adorm. Eram conștientă că trebuia să trec prin multe până când aș fi putut înainta în acest șir și până mi-aș fi câștigat respectul. Deocamdată eram docilă.

Imediat după turele de teren, antrenorul a pus fetele să șuteze la poartă. Eu și Danika, portarul oficial al echipei, apăram poarta pe rând. A fost... o experiență.

Danika era cu mult mai bine făcută decât mine. Era înaltă și zdravănă. Eu, după ce că mai și slăbisem, eram mărunțică. Pe mine fiecare minge care mă lovise mă cutremurase. Pe ea fiecare minge care o lovise nu o afectase. Aproape că făceam spume la gură. De ce nu puteam fi și eu o matahală? Nu că ea era. Era frumoasă, dar era mai înaltă și mai mușchiuloasă decât mine. Și avea niște umeri lați, un gât ceva mai gros și niște genunchi puternici.

Din vreo cincizeci de lovituri, apărasem vreo douăzeci. Nu eram nici pe departe bună, iar gândul ăsta mă frustra. Niciodată înainte nu luasem locul vreunui portar. Eu cu Tom jucam în atac sau în defensivă. De multe ori nici nu stătea cineva în poartă când ne jucam noi, împreună cu ceva prieteni. Nu eram destui pentru asta.

Faptul că nu scăpasem de bandaje și de rănilor din palme mă încurca. De fiecare dată când am prins o minge în mâini m-am strâmbat de durere. Eram sigură că după ziua de astăzi ele se agrăvaseră și mai aveam de așteptat încă o săptămână până mi s-ar fi vindecat.

Antrenorul Colton fluierase, iar toate fetele, inclusiv eu, ne îndreptaserăm capetele spre el.

— Danika, în poartă! Anderson, treci în linie!

De ce doar mie îmi spunea pe numele de familie?

Mă încruntasem, dar făcusem întocmai. I-am dat mânușile mele Danikăi, apoi am zburat în fundul șirului. Asta era ceva ce știam să fac. În sfârșit!

Am apucat să șutez de trei ori. Am dat un singur gol. În apărarea mea, Danika era prea bună la ceea ce făcea.

În ultima oră antrenorul Colton ne-a împărțit în două echipe și am apucat să jucăm un meci aproape întreg. Mi-a plăcut. Mi-a plăcut faptul că nu am fost lăsată pe lângă și că am făcut parte din ceva. Colegele mele de echipă mi-au lăsat mingea, fără să le intereseze cine eram sau faptul că eram nouă. Am jucat împreună, mi-am consumat energia, ba chiar m-am distrat. Am uitat complet de ce se întâmplase cu o zi în urmă sau de ceea ce trebuia să se întâmple astăzi. Trăisem clipa.

Antrenamentul trecuse rapid. Înainte să realizez, Colton a suflat în fluier, a anunțat că asta a fost tot pentru astăzi și ne-a invitat la dușuri. Înainte să plece, l-am oprit.

— Nu trebuie să dau nicio probă? Sunt în echipă? am întrebat.

Eram interesată pentru că nu voiam să fiu primită din cauza fratelui meu. Voiam să îmi câștig locul acolo și să clarific tuturor că meritam.

Fetele din echipă parcă își încetiniseră mersul către ieșirea din teren când m-au auzit vorbind cu Colton. Acesta s-a uitat la mine pe sub cozorocul șepcii și mi-a spus:

— Ai o săptămână în care să fii serioasă, să muncești și să nu cauzezi probleme. După aceea vei primi echipamentul și vei fi oficial în echipă.

Am afirmat din cap și nu am putut fi mai de acord cu el decât eram. Antrenorul Colton a vrut să plece, dar s-a întors

spre mine, uitând să menționeze ceva. Zâmbea aproape malefic. Nu îmi plăcea asta.

— Ah! Și va trebui să faci tu curat după noi.

Mi-am înălțat sprâncenele.

— E vreo problemă? a întrebat el, observându-mi reacția.

Am negat din cap.

— Nu, domnule.

Am putut jura că am auzit chicote femeiești. Fetele nu mai mergeau ca melcii și s-au hotărât să părăsească terenul râzând.

— Bun, a spus antrenorul. Poți începe acum.

După care s-a întors și a plecat.

Eu am oftat și m-am uitat în jur. Erau vreo zece mingi de fotbal împrăștiate pe teren, care trebuiau strânse și băgate în sac, apoi sacul trebuia dus în sala de sport. Din câte auzisem de la Tom, când fusese și el de serviciu echipei lui, trebuia să aștept până când toate fetele ar fi terminat cu dușurile și să strâng și de acolo orice ar fi fost la nelalocul lui.

Urma să fie o săptămână minunată!

Exact când intenționez să mă pun pe treabă, am observat-o pe Sarah pe teren, holbându-se la mine.

Nu mai era nimeni aici în afară de noi două.

— Mi se pare ciudat, a spus ea tocmai când voiam să o întreb dacă dorea ceva.

Obrajii încă îi erau roșii de la efortul depus, probabil ca și ai mei, iar fire de păr rebele îi ieșeau din coada blondă, strânsă și scurtă.

— Ce anume? am întrebat în schimb.

— De ce vrei să intri în echipă? mi-a răspuns ea la întrebare cu o altă întrebare.

Și-a încrucișat brațele la piept și s-a sprijinit cu spatele de poarta de fier. M-am apropiat de ea vreo doi pași, pentru a avea o discuție mai calitativă.

— În AMS am fost obișnuită să depun mult efort, zilnic. Bănuiesc că mi-a intrat în sistem și vreau să fac ceva cu energia mea.

I-am răspuns doar pentru că nu voiam să mă cert cu ea – fiind căpitanul – sau cu oricine din acea echipă, de altfel. Voiam să mă înțeleg bine cu toate. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, i-aș fi spus scurt că nu era treaba ei.

Sarah avea o expresie care nu mă încânta. Îmi demonstra că nici ea nu era încântată de mine. Până astăzi nu cred că îmi arătase această latură a ei. Brusc avea o problemă cu mine?

— Sigur nu ai și alte motive? a întrebat ea.

Mă privea direct în ochi, demonstrându-mi că știa ceva. Ce știa?

— Ca de exemplu? am întrebat înapoi.

Aceasta s-a desprins de poartă și a mai făcut un pas spre mine. Și-a lăsat mâinile să atârne pe lângă corp, apoi și-a umezit buzele cu limba înainte să vorbească.

— Sunt iubita lui Doug, știi?

Nu, nu știam. Dar nici nu mă surprindea.

Realizasem brusc totul, că știa ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Probabil Doug îi povestise cu lux de amănunte. Mă interesa? Nu, câtuși de puțin.

Având în vedere că nu i-am răspuns, Sarah a continuat.

— Ai habar cum se simte Amanda?

Nu, nu aveam habar, dar presimțeam că urma să îmi spună ea.

— Nu va veni la școală astăzi. Probabil nici mâine. Rămâne sub observație, în spital, până când se va simți mai bine.

Ce spuneam!

Dacă Amanda ajunsese până la spital la timp, atunci nu mai exista niciun fel de pericol. În mai puțin de douăzeci și patru de ore avea să revină la normal, fiind scorpia dintotdeauna.

— Nu știam că voi două sunteți prietene, i-am spus într-un final.

— Nu suntem. Dar nici nu vreau în echipă, alături de prietenele mele, pe cineva care este în stare să facă așa ceva unui om.

Oh, ce impresionant. Mă sensibiliza simțul de ei de mamă leoaică. Bănuiam din asta că nicio altă colegă de-a noastră nu avea habar de mine. Iar Sarah voia să păstreze lucrurile așa. La fel cum voia să mă păstreze pe mine afară din echipă. Păcat că nu depindea de ea.

— N-am să-ți cer scuze, am anunțat-o. Nu regret. A meritat-o. Oricum, am fost blândă cu ea.

Sarah și-a mijit ochii. Probabil era surprinsă de faptul că am recunoscut totul așa ușor. Nu avea ce să facă legat de această poveste. Orice ar fi încercat să dea în vileag, iubitul ei, Doug, ar fi picat împreună cu mine și cu alte treisprezece persoane.

— Cum poți...

— Sarah, i-am spus eu numele, întrerupând-o. Tu, toată școala și tot orașul habar nu aveți de nimic. Dacă fac ceva, înseamnă că am motive serioase. Dacă nu mă înțelegi, e strict problema ta. Dacă nu te afectează, vezi-ți de treabă. Nu am de gând să rănesc pe nimeni din echipa asta, inclusiv pe tine. Sunt aici pentru că vreau să fac parte din echipă. Viața mea personală și ce fac în timpul meu liber nu au legătură cu voi. Deci, cum spuneam, vezi-ți de treabă.

A fost rândul meu să îmi încrucșez brațele la piept. Am privit-o fără nicio emoție pe chip, iar ea a oftat într-un final.

— Ai face bine să fie așa, m-a avertizat.

A plecat de pe teren, lăsându-mă singură și, probabil, dorind să aibă ultima replică. Copilării. Am lăsat-o în pace căci, pe lângă toate detaliile, era de apreciat faptul că își trata echipa ca pe o familie. Mi-aș fi dorit să am genul acesta de prieteni înainte. Mi-aș fi dorit să ajung o parte din echipa ei, ca să fiu la fel de protejată ca restul. Era ceva frumos.

Oftând și lăsând totul să treacă, am început să adun mingile de pe terenul de fotbal, punându-le în sac. Chiar dacă făceam treabă în plus, îmi plăcea să fiu pe acel teren, singură, când soarele abia răsărea și când nimeni nu era încă la școală. Elevii apăreau imediat totuși.

Cum nu m-am putut abține, am adunat mingile în felul meu – jucându-mă cu ele și încercând să fac cât mai multe duble pe picior. Mai aveam de exersat la asta, căci niciodată nu putusem să fac mai mult de cincisprezece.

Ultima minge îmi scăpase și se rostogolise la marginea terenului, așa că m-am dus după ea. Dar aceasta a fost oprită de piciorul cuiva.

Nathan s-a aplecat și a luat mingea în mâini, ridicându-se apoi și uitându-se la mine. Era îmbrăcat în echipamentul echipei de baschet, așa că abia ieșise și el de la antrenament.

Subit îmi pierdusem abilitatea de a vorbi. Pisica îmi înghițise limba. Și nu era din cauză că Nathan arăta răvășitor în acel maiou și acei pantaloni scurți, cu pielea ușor transpirată și cu părul răvășit. Nu era nici din cauză că îmi fusese dor de el. Era pur și simplu pentru că momentul sosise înainte să îmi dau seama și îmi era frică.

— Am auzit fetele discutând despre Lucy Anderson care curăță terenul de fotbal și am spus că trebuie să văd cu ochii mei asta, a zis el.

Colțul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet stins. Aproape că mă durea amintirea zâmbetului său real și luminos. Eram

sigură că mă durea faptul că din cauza mea nu mai avea acel zâmbet.

— Ai intrat în echipă? a întrebat el, jucându-se cu mingea în mâini.

A venit spre mine ușor, cu pași mărunți, privind împrejurările, nu pe mine.

— Dacă trec de săptămâna asta, am șoptit eu.

Vocea îmi revenise, dar nu de tot.

Nathan afirmase din cap. Ajunsese la un pas în fața mea și a pus mingea între noi. Mi-am ridicat mâinile ca să o iau. Mi-am așezat palmele reticente pe sfera de mușama și material, având grijă să nu îl ating. El a dat drumul mingii doar ca să le așeze ceva mai încolo, peste palmele mele.

Înghetașem.

Îmi privea bandajele încruntat, iar degetul său mare îmi mângâia degetele, având din nou grijă să nu atingă prea brusc nimic din zona bandajată. Atingerea lui era moale, delicată, mai pufoasă decât norii.

Am înghițit în sec și l-am privit de jos, fără să fiu în stare să mă mișc în vreun fel.

— Cum ți se vindecă rănila? Mai dor?

După câte mingi venite în forță am prins în palme, da, mă usturau. Dar nu mai știam dacă mă ustura pielea intactă sau dacă rănila erau cele care dureau, agravându-se.

— Colton m-a băgat în poartă, am anunțat, de parcă asta ar fi explicat totul.

Nathan se încruntase și mai tare. Aproape că îi puteam vedea iritarea.

— Idiotul, a mârâit el.

Mâinile sale alunecaseră pe încheieturile mele. Le-a depărtat unele de altele, iar mingea a picat pe jos, lovind de câteva ori pământul și rostogolindu-se la câțiva metri de noi. Eu încă îl priveam neputincioasă.

— Ar fi trebuit să aștepti să te vindeci înainte să intri în echipă, m-a sfătuit el.

Am afirmat din cap. Buzele îmi erau ușor deschise și așteptam cu răsuflarea tăiată. Ce așteptam? Nici eu nu știam. Probabil ca el să deschidă subiectul *noi*, căci eu nu eram în stare.

Încă nu îmi dădea drumul la mâini. Îmi ținea palmele în sus și se uita la ele, de parcă putea vedea prin...

— Pot să îți scot bandajul? a întrebat el. Să vedem dacă s-a agravat. Ești roșie.

Mă trezisem la realitate și, din instinct, mi-am tras mâinile din ale lui.

Decizia mea, luată în urmă cu o zi, s-a clătinat și s-a prăbușit. Nu îmi venea să cred că pentru atât de mult timp am crezut că relația mea cu Nathan ar fi putut funcționa.

Nu voiam să îmi vadă rănilile. Se observa că erau cauzate de unghii – de unghiile mele. S-ar fi întrebat de ce am făcut asta, apoi ar fi aflat cât de prost stăteam la capitolul nervi. Nu voiam ca Nathan să afle multe despre mine.

Privirea îmi era blocată pe adidașii negri ai lui Nathan. Nu îl mai puteam privi în ochi. Nu îl puteam privi știind ceea ce urma să fac.

Să cred că așa fi putut alerga în brațele lui a fost o greșală. Îmi era prea frică să am încredere în el și să mă leg la ochi, lăsându-l să mă conducă.

— Eu...

Nu puteam vorbi. Nu știam exact nici ceea ce voiam să spun. Voiam să îmi cer scuze. Voiam să îl îndepărtiez. Voiam să știe cât de rău îmi părea, chiar dacă nu mi-ar fi făcut bine să știe asta.

— Eu...

Am inspirat adânc, apoi am expirat. Mi-am lins buzele crăpate și nu mi-am luat ochii de pe adidașii lui Nathan când am spus:

— Sunt disfuncțională. Nu ți-aș face bine. Îmi pare rău.

I-am oferit în sfârșit răspunsul pe care îl dorea de la mine în acea zi și mă durea că am spus-o.

Voiam să fug de acolo. Să alerg atât de departe până nu m-ar fi prins. Nu puteam să îi fac față acum. Acum sau niciodată.

Am apucat să fac doar un pas atunci când Nathan mi-a cuprins umerii în palmele lui mari și m-a tras spre el, până la pieptul său. Brațele lui mi-au înconjurat trupul și nu m-a mai lăsat să mă mișc.

— Nu te las să mai fugi, m-a anunțat el.

Inima mea zâmbea și plângea în același timp. O puteam compara cu un fluture ale cărui aripi erau frânte.

Fără să realizez, ochii îmi erau umezi. Toată această situație mă durea. Am ajuns să fiu afectată de Nathan într-un asemenea hal în care absența lui mi-ar fi făcut rău. Dar prezența lui în viața mea ar fi ajuns să îi facă lui rău. Într-un mod stupid, illogic, îl alegeam pe el nealegând să fiu cu el.

— Nu fug, am șoptit.

Dar adevărul era că asta făceam.

— Știu, știu. Doar te îndepărtezi de mine într-un mod elegant, pe tocuri, a ironizat el. Dar acum porți adidași.

Își amintise replica din parcare la mallului, din ziua în care am fost la bălci. Asta mă făcea din nou să plâng și să râd în același timp.

Am simțit cum bărbia lui se așezase pe capul meu. Mă simțeam atât de bine acolo, la pieptul lui, înconjurată de brațele-i protective și de parfumul său amestecat cu un iz de transpirație... încât durea faptul că timpul meu acolo era efemer.

— De ce-mi faci asta, Lucy? a șoptit el.

Deși mi se adresase, nu a așteptat un răspuns din partea mea.

— Mă faci să mă îndrăgostesc de zâmbetul tău ca să fugi de mine după aceea.

Înghițisem în sec și timpul se oprise în loc pentru o perioadă destul de lungă. Acele cuvinte îmi clătinau noua decizie, iar frica îmi cutremura inima. Cu cât am fi ajuns mai departe, cu atât ar fi fost mai dureros. Nu puteam să îl las să mă facă să mă răzgândesc.

Nathan mă îndepărtase ușor de el, doar atât cât să mă poată privi în ochi. Am încercat să îmi reprim lacrimile, dar eram sigură că se vedeau. Cu toate acestea, Nathan s-a prefăcut că nu le vedea.

— Nu ai nimic de zis despre ce am spus? m-a întrebat el.

Ba da, aveam. Aveam multe de spus. Dar niciun răspuns nu era bun. Iar tăcerea mea nu era nici ea bună. Nimic nu era prea bun pentru Nathan. La un moment dat și-ar fi dat și el seama de asta.

— Nu negi că încerci să mă faci să mă îndrăgostesc iremediabil de tine?

Am tresărit.

— Nu fac asta! am negat.

Colțul gurii lui Nathan s-a ridicat din nou, formând un zâmbet ușor trist.

— Prea târziu, m-a anunțat el.

Am înghițit în sec.

— Dă-mi un motiv pentru care nu ar trebui să te sărut acum, a spus el.

Nu m-a lăsat să respir de la ultima declarație, căci mă atacase din nou. Arunca cu replicile de parcă erau bombe și

îmi dă râma bucată cu bucată bariera pe care încercam să o clădesc între noi.

Prea șocată, nu am reușit să scot niciun sunet. Nathan a început să zâmbască, de data aceasta pe bune, luminos și amuzat. Ăsta era zâmbetul pe care... care îmi plăcea.

— Deci nu există niciunul. Bun. Atunci am s-o fac, a anunțat el.

Și-a așezat o mână pe gâtul meu, susținându-mi capul, iar degetul său mare ajungea până la obrazul meu. Cu celălalt braț mă ținea aproape de el, având pieptul lipit de pieptul meu. Privirea i-a coborât spre buzele mele, vindecând aripile frânte despre care vorbeam. Capul i se aplecase ușor, parcă așteptând să refuz sau să îl împing la o parte. Nu am reușit să fac nici una, nici alta.

El se apropia și se tot apropia, făcându-mă să mă sfârâm în brațele sale. Îi privisem și eu buzele rozalii, ușor umflate, atât de apetisante, pe care îmi doream să le sărut de prea mult timp, și...

— Am să te rănesc, i-am spus, nemaiputând să îi mai ascund asta.

Buzele lui Nathan s-au arcuit ușor. A expirat pe nări un aer fierbinte, care m-a lovit din plin.

— Abia aștept, a șoptit el.

Dar singura mea avertizare nu a fost de ajuns, căci începuse să se apropie din nou. Și înainte să îmi dau seama, buzele după care am tânjit atât de mult timp s-au lipit de ale mele, ridicându-mă în al nouălea cer.

Julia avusese dreptate. Nathan era hotărât. Și a luat o decizie în locul meu.

Capitolul 28

Orice am visat – pentru că, da, visasem la acest moment – nu se comparase cu realitatea. Și oricât de hotărâtă eram să plec de lângă el, în momentul în care m-a strâns în brațe și în momentul în care buzele sale s-au lipit de ale mele, nu a mai contat nimic. Uitasem ceea ce voiam. Uitasem cine eram. Uitasem unde eram. Uitasem totul. Știam doar *el*. Știam doar *noi*.

Simțindu-mă exact ca o fetișcană, aproape că am tremurat de fericire în brațele lui Nathan. Deși nu fusesem luată deloc prin surprindere cu acest sărut, mi-a luat câteva secunde până să contribui la el – nu pentru că nu voiam să o fac, ci pentru nu credeam că totul era real.

Nathan pusese totul în el, de la început și până la sfârșit. Buzele lui fierbinți m-au luat încet cu introducerea, mângâindu-mă și parcă implorând după permisiunea mea, seducându-mă în același timp să i-o ofer. Palma de pe gâtul meu, deși era menită să îmi controleze mișcările, mai degrabă doar mă susținea, mângâindu-mi pielea și îndemnându-mă să mă arunc cu capul înainte în acest gest. Pe lângă asta, îmbrățișarea strânsă pe care Nathan mi-o oferea, lipindu-mă de corpul său, mă făcea să îmi pierd mințile de-a dreptul. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de el, iar asta mă speria, dar mă incita în același timp. Deja știam că devenise locul meu preferat din lume, și petrecusem doar câteva secunde acolo.

Cinci secunde. Atât mi-a luat să spun *la dracu'* în gând și să cedez.

Slabă de înger în fața oricărui gest venit din partea sa, am început să îmi mișc buzele peste ale sale și să le deschid ușor. Nathan mă strânsese în brațe mai tare, exprimându-și bucuria, și limba i s-a strecurat printre buzele mele. Inițiind un gest atât de intim cu el, am explodat de emoții. Pentru un minut efemer am putut lăsa toate gândurile la o parte, am trăit momentul și am putut vedea un viitor în față, un viitor cu noi doi.

Destul de curând, mi-am așezat mâinile pe umerii lui Nathan și l-am tras mai aproape. El nu a protestat deloc. Dacă ar fi putut ar fi ucis orice particulă de aer dintre noi. La un moment dat, pentru a ajunge mai bine la el, am început să mă ridic pe vârfuri, puțin câte puțin. Avea gust de unt de arahide – probabil pentru că mâncase așa ceva la micul dejun – și acum că îl gustasem nu mă mai puteam sătura de el. Voiam mai mult și mai mult.

Palma lui Nathan mi-a eliberat gâtul și m-am simțit săltată în brațele lui. Instinctul m-a făcut să îi înconjur trunchiul cu picioarele și de atunci hormonii mei au explodat.

Nathan a oferit o pauză primului meu sărut când m-a luat în brațe, mi-a zâmbit, apoi și-a lipit din nou buzele de ale mele.

Al doilea nostru sărut începuse în forță. Fiind de data aceasta mai sus decât el, eram conducătoarea. Îmi plăcea că mă lăsa să îl dirijez și că mergea după mine. Puneam pariu că și lui îi plăcea asta, faptul că nu mai refuzam și că mă implicam sută la sută.

Fără să simt că se mișcase până atunci, Nathan s-a așezat pe ceva, iar eu am ajuns în poala sa, încă înconjurându-l cu picioarele. Rămăsesem fără respirație. Nathan la fel. Observând asta, el și-a desprins într-un final gura de a mea și mi-a sărutat obrazul, apoi gâtul, din loc în loc, cutremu-

rându-mă. Am simțit la un moment dat cum mi-a prins lobul urechii între dinți și știam că înnebunisem.

Nu aveam habar că exista o atracție și o tensiune atât de mare între noi până în momentul în care ne-am lăsat duși de val.

Mi-am deschis ochii la un moment dat, apoi am observat. Eram la școală. Pe teren. Uitasem complet.

Luându-mi mâinile de după gâtul lui Nathan, le-am așezat pe umerii lui. Foarte frustrată, l-am împins ușor. Deja îmi regretam decizia, dar acesta nu era un loc potrivit pentru nimic din ceea ce făcuserăm noi.

Cu greu, Nathan s-a dezlipit de mine. Crezând probabil că mă răzgândisem în privința noastră, acesta m-a privit în cruntat și m-a strâns ușor cu palmele de coapse, ținându-mă captivă în poala lui.

Ardeam toată, respiram greu și aveam buzele umflate. Tot ceea ce îmi doream în acel moment era să continui sărutul cu Nathan, dar nu era posibil.

— Suntem la școală, i-am adus la cunoștință evidentul.

Ușurat când a realizat că nu mă răzgândisem, Nathan a zâmbit. Și, Dumnezeule, a zâmbit pe bune! A zâmbit cu toată ființa lui sau chiar mai mult de atât, exact așa cum obișnuia să o facă atunci când abia ne cunoscuserăm. Emană fericire până și prin ochii lui ciocolatii, care îi străluceau. Iar pielea din colțurile gurii era atât de crețată încât îmi venea să o ciupesc.

Iubeam asta. Iubeam momentul ăsta.

— Puteam fi și pe o scenă de pe Broadway și tot aș fi făcut-o, mi-a spus el.

Am zâmbit aproape inobservabil, puțin melancolic, și, fără să mă pot abține, mi-am dus o mână spre chipul lui și l-am mângâiat ușor. Vârfurile degetelor mele abia îl atingeau, dar era destul. Știam că era real. Totul era real.

Nathan și-a luat o mână de pe coapsa mea și a dus-o spre mâna mea. Mi-a prins-o, ghidând-o până la buzele-i rozalii, unde mi-a sărutat palma, pe bandaj, în zona rănilor. Înainte să mă topesc, mi-a dus mâna înapoi la obrazul lui, unde mi-a lipit-o de el și mi-a ținut-o acolo. Capul i s-a lăsat ușor pe ea, iar asta era cel mai drăguț peisaj de care am avut parte în scurta mea viață.

— Chiar vreau să ne uităm puțin sub bandaje, mi-a spus el.

Am suspinat.

Cum ar fi...?

— Mi le-am făcut singură, i-am spus înainte să o gâdesc. Nu am picat. Mi-am băgat unghiile în palme.

Am inspirat o gură mare de aer și mi-am blocat orice remușcare.

— Amanda venise la mine în vizită după ceea ce pățise Carson cu analizele. A adus în discuție procesul, AMS și faptul că m-au acuzat. A spus că și ei au suferit, iar eu m-am enervat, căci situațiile noastre nu se compară. Ca să mă calmez, am făcut asta.

Ca să nu o pocnesc, am făcut asta.

Nathan se încruntase ușor. În afară de asta, nu avusese nicio altă reacție rea. Până acum mersese bine și mă bucuram de asta.

Cum ar fi... ca măcar să încerc?

Am încercat. Poate că nu îi puteam spune toate lucrurile, dar puteam să îi spun ceea ce nu era necesar să țin secret.

— Nu trebuia să te rănești singură, mi-a spus Nathan.

Am râs sec.

— Eram ori eu, ori ea.

— Preferam să fie ea, a ridicat el din umeri.

De data aceasta am râs pe bune, iar Nathan mi-a zâmbit.

— Mi-a fost dor de râsetul tău, a mărturisit.

Din nou, pisica îmi mâncase limba. Probabil că m-am înroșit. Aripile fluturului din inima mea băteau cu putere.

Nathan mi-a luat palmă de pe obrazul lui și a pus-o între noi. Mă întrebase din priviri dacă îi dădeam voie, iar eu am afirmat din cap. Cu cele mai delicate gesturi, mi-a scos bandajul de pe mână și l-a lăsat în poala lui, între corpurile noastre. Mă ținea de degete când îmi privea palma cu atenție. Nici nu mă interesau rănilor care erau roșii sau cojile lor ușor rupte, de după care îmi țâșnise din nou sângele. Îmi plăcea să îl văd pe Nathan concentrat – concentrat la mine.

— Mergem la cabinetul asistentei, a spus el.

Înainte să se ridice cu mine în brațe, l-am strâns de umăr cu mâna care era deja acolo, oprindu-l.

— Mai stăm puțin, i-am cerut.

Până atunci nu observasem că eram așezați pe o băncuță din tribune. Tot ceea ce văzusem era el.

— Ar trebui să...

— Puțin, am subliniat, întrerupându-l.

Nathan a acceptat cu un oftat. Imediat după aceea m-a pupat pe buze. Scurt și copilăresc, dar foarte emoționant.

I-am zâmbit, dar adevărul era că mă durea inima.

Voiam să profit de acel puțin timp și m-am apropiat de el, așezându-mi capul pe umărul său și înconjurându-i mijlocul și cu mâinile. Mi-am închis ochii atunci când am simțit mâinile lui luându-mă de asemenea în brațe. I-am inspirat parfumul și am făcut ceea ce strica mereu totul – am gândit.

Situația asta îmi plăcea prea mult. Faptul că am căzut pradă tentației mi-a distrus toate planurile, așa că era timpul pentru altele noi.

Puteam face asta să meargă. Puteam să îl țin pe Nathan al meu departe de ei și pe ei departe de Nathan al meu. Puteam să par nevinovată pentru orice urma, puteam să îmi ascund de el răzbunarea și planificările, puteam să evităm

toate obstacolele. Aveam nevoie de atenție și muncă, dar o puteam face. Căci nimeni, absolut nimeni nu mi-ar fi luat unul dintre cele două lucruri care m-ar fi făcut fericită.

Cel puțin așa speram.

— Îmi este frică, am șoptit, spre mirarea mea.

Ce mă făcuse să fiu atât de sinceră în ultimele minute? Asta era efectul săruturilor lui Nathan asupra mea?

— De ce ți-ar putea fi frică, scumpo?

Acel apelativ tocmai m-a distrus și mi-a lipit la loc toate rămășițele în mai puțin de o secundă. Cu toate acestea, încă am rămas în îmbrățișarea lui, cu pleoapele lipite și cu stomacul agitat. Nathan începuse să îmi mângâie spatele liniștitor. M-aș fi putut obișnui cu asta.

— De toate variantele sfârșitului, i-am răspuns atunci când mi-am putut face vocea să sune cât de cât normal.

Dar cel mai mult, îmi era frică să îl pierd când nici măcar nu m-aș fi obișnuit să îl am.

— Cine ți-a spus că vom avea un sfârșit? a întrebat Nathan.

Puteam simți din vocea lui că zâmbea. După sărutul nostru, Nathan părea să fie în al nouălea cer. Eu mă zbăteam între al nouălea cer și iad, căci suferința și frica pierderii acestui lucru mă urmărea.

— Toate au un sfârșit, am mormăit eu, stricând replica lui dulce.

— Nu îmi pasă, a zis el, refuzând categoric să mă asculte.

Am oftat și m-am ridicat de pe umărul lui, îndepărtându-mă puțin. L-am privit în ochii lui frumoși, calzi și luminoși. Nathan mi-a cuprins obrazul în palmă și m-a mângâiat zâmbind.

Puteam folosi direcția discuției noastre. Îl puteam avertiza. Îl puteam ruga să stea departe de ei și așa ar fi mers cumva. Iar când ei ar fi vrut să mi-o plătească, l-aș fi apărut.

Mi-am găsit puterile să spun:

— Byron...

— Byron, Deborah, Amanda și Carson nu vor interveni între noi doi, a spus el, întrerupându-mă. Am rupt-o de tot cu ei. Oricând vor încerca să îmi vorbească, nu voi asculta. Oricând vor încerca să spună ceva de tine, îți voi lua apărarea. Oricând va fi să aleg dintre voi, te voi alege și te voi crede pe tine.

Mi-am mărit ușor ochii și eram sigură că uitasem cum se respira. Deși era total greșit și ar fi trebuit să mă simt prost pentru asta, iubeam ceea ce auzisem.

— Ar fi mai bine dacă nu ar ști, am șoptit.

Zâmbetul minunat al lui Nathan apăruse din nou în toată splendoarea lui.

— Dacă nu ar ști ce? a întrebat el.

Simțindu-mă rușinată, am înghițit în sec. Nu știam cum aș fi putut numi ceea ce aveam noi sau ceea ce făcuserăm, așa că m-am bâlbâit încercând.

— Ăăă...

Nathan s-a repezit la mine și m-a sărutat scurt pe buze.

— Asta? a întrebat el.

Încă era tot într-un zâmbet. Eu eram prea rușinată să zâmbesc, dar inima îmi sărea încântată în cutia toracică.

Am afirmat din cap, apoi Nathan s-a apropiat din nou de mine. Mâna de pe obrazul meu m-a ținut pe loc atunci când buzele sale s-au unit cu ale mele, mângâindu-le ușor. I-am răspuns imediat, amintindu-mi cât de amețită mă făceau săruturile lui să fiu.

Când s-a desprins de mine, a întrebat iar:

— Sau asta?

Nereușind să scot un cuvânt, am afirmat din cap. Nathan a zâmbit și a revenit din nou, de data aceasta strecurându-și limba printre buzele mele. M-a sărutat încă o dată, topindu-mă și făcându-mă să îmi pierd mințile. Nu mai știam cât timp trecuse atunci când se desprinsese de mine, dar știam că amândoi găfăiam.

— Sau asta? a repetat el.

Mi-am dus mâna spre claia lui de păr și am făcut ceea ce mi-am dorit întotdeauna. Am trecut-o prin el, jucându-mă și simțindu-i firele în şuvițe, trecând printre degetele mele. I-am zâmbit.

— Da. Toate astea, i-am răspuns.

Nathan și-a ridicat scurt umerii.

— Nu-i posibil. Îmi place să mă laud.

Amuzant, dar faptul că nu coopera deja îmi încurca treaba. Cu toate astea, nu am fi putut să ne ascundem la nesfârșit. Tot ar fi aflat odată și-odată. Mai bine mai devreme decât mai târziu? Nu. Dar mai bine să nu ascund, căci atunci ar înțelege că mă ascund din cauza fricii și s-ar folosi de asta.

În plus, Deborah urma să moară. La figurat vorbind.

— Ai dreptate. Și mie, i-am spus.

Nathan mi-a zâmbit și m-a sărutat iar scurt, pe buze.

— Ar trebui să mergem la cabinetul asistentei, mi-a spus el.

Deși vorbea despre rănilor mele, parcă nu mai putea să se încrunte. Era doar într-un zâmbet. Probabil că și eu arătam la fel.

Da, trebuia să mergem la cabinet. Apoi trebuia să mergem la ore. Apoi trebuia să revenim în lumea reală. Și aveam de gând să o facem împreună. Gândul ăsta mă speria. Chiar făceam așa ceva? Chiar îl acceptasem pe Nathan? Ce

urma acum? Eram un cuplu? Ne-am fi afișat în fața lumii așa? Chiar eram în stare să îl protejez?

Nathan mi-a luat bandajul dintre noi, apoi s-a ridicat, punându-mă și pe mine ușor pe picioare. Aproape că am scâncit din cauza asta.

— Nu te mai gândești și haide! mi-a spus, împingându-mi capul cu degetul arătător.

Mi-a cuprins încheietura cu mâna și a început să mă tragă după el. I-am spus că trebuia să iau sacul cu mingi, iar el a făcut-o pentru mine. M-a lăsat la cabinetul asistentei și s-a întors în vestiarul fetelor când nu mai era nimeni acolo pentru a face curățenie în locul meu. A mers la dușuri, iar când mâinile mele erau deja pansate din nou, el a apărut la ușă, îmbrăcat în haine obișnuite. Mi-a sărutat ambele palme bandajate și mi-a cuprins umerii cu un braț, mergând pe holuri așa cu mine.

Lumea se uita. Ei au aflat. Dar mă simțeam bine. Mă simțeam mai bine ca niciodată. Și îmi amintisem cum era să ai un... iubit? Habar nu am ce era, dar era o căldură plăcută – o căldură pe care o mai aveam doar cu Nathan. Și nu mai aveam de gând să renunț la asta.

Capitolul 29

Nu îmi amintisem să fi fost așa cu Byron. El și Nathan erau la poli opuși, fiind vorba despre orice. Și nu credeam că fostul meu iubit mă tratase cu atâta grijă în toată relația noastră cât o făcuse Nathan într-o singură zi. Ori mă dezo-bişnuisem eu să fiu ținută în puf, ori Nathan chiar exagera.

În primul rând, la cantină mi-a păstrat un loc și mi-a adus băutura mea preferată. Apoi a aflat că nu îmi plăceau ouăle din meniul zilei, așa că mi le-a luat și mi-a dat porția lui de cartofi prăjiți în schimb. După m-a condus la aproape toate orele și m-a sărutat în parcare, înainte să mă lase să merg acasă. Am condus fiecare mașina lui, dar mi-a propus ca marți, a doua zi, să mă ia el și să ne ducem împreună la cursuri.

Când am ajuns acasă, am putut respira liniștită și m-am gândit în pace la tot ceea ce s-a întâmplat. Dar nu am avut prea mult timp pentru mine. Doar vreo patru ore. La opt seara, Nathan a apărut din nou la mine la ușă.

Nu spun că era sufocant, căci îmi plăcea. În acele patru ore, cât a fost plecat, m-am gândit doar la el, deci nu se puneau problema că nu îl voiam aproape. Doar că... Mă simțeam ciudat. Mă simțeam ciudat să fiu fericită și să zâmbesc atât. Îmi era frică. Urma să se întâmple ceva rău.

Ne-am uitat împreună la un film, în living, iar Nathan a adormit pentru o oră întins pe canapea, cu capul în poala mea. Deși amormisem, nu mă lăsa inima să îl mișc. Iar vederea pe care o aveam la chipul său adormit și liniștit era de milioane. Bonus, am putut să mă joc în părul lui pe toată durata puiului de somn pe care l-a avut. Ba chiar așa adormise, cu mine jucându-mă în părul lui. Imediat cum am

crezut că a ațipit, m-am oprit, dar Nathan și-a dus mâna spre mâna mea și a așezat-o din nou pe poadoaba lui capilară, demonstrându-mi că îi plăcea și lui la fel de mult ca și mie acel gest.

Când s-a trezit a căscat și s-a răsucit cu capul spre mine, apoi și-a trecut mâinile după mijlocul meu, luându-mă în brațe, ca pe un ursuleț. Ochii i s-au închis din nou pentru câteva minute. Într-un final a întrebat:

— Cât este ceasul?

Vocea lui era mai răgușită decât de obicei, iar la auzul ei mi s-a făcut gura apă.

— Zece și jumătate, l-am anunțat.

Nathan a oftat.

— Mi-am stricat somnul din noaptea asta.

I-am mângâiat din nou părul, dându-l pe spate, pentru a-i elibera fruntea. Încă avea ochii închiși, iar eu efectiv mă topeam văzându-l așa. Probabil nu m-aș fi săturat niciodată de această priveliște.

— Te holbezi la mine? a întrebat el.

Avea un mic rânjel îngâmfat pe buze. Deși inițial dorișem să neg, nu aveam de ce să o fac.

— Da, i-am spus.

Nu mi-a mai răspuns și nici nu s-a împăunat. Mi-a luat în schimb mâna cu care îi mângâiam părul și a dus-o sub obrazul lui, scufundându-și nasul în ea. Înainte să se așeze bine, mi-a sărutat-o ușor.

— Te doare? a întrebat.

Am negat din cap. Apoi am realizat că nu mă vedea și am spus:

— Nu.

Cum mă putea dura ceva când el stătea și se comporta așa?

Aproape că am oftat privindu-l. Dacă acesta nu era cel mai frumos moment din viața mea, nu știam care altul era.

A mai rămas așa vreo două minute, în care eu nu mi-am putut dezlipi privirea de pe el. Credeam că a adormit din nou, dar respirația îi era ușoară.

— Mi-a fost dor de asta, a spus el într-un final.

Am zâmbit. Deși inima îmi dansa, am zis:

— Nu cred că am mai făcut asta vreodată.

Nasul lui Nathan s-a strâmbat sub formă de dezgust când sprâncenele dese i s-au încruntat.

— Mă refeream că mi-a fost dor să stăm împreună. A ta este vina că asta nu s-a mai întâmplat.

Mi-am rotit ochii în momentul în care Nathan și-a deschis proprii ochi, prinzându-mă în fapt.

— Presimțeam, mi-a spus rânjind.

După care și-a lipit din nou pleoapele unele de celelalte. Uimită, zâmbetul mi s-a șters ușor. Dar nu destul. Nu puteam fi altfel decât zâmbăreață astăzi.

Deși îmi plăcea cum îmi ținea Nathan mâna sub obraz, stăteam destul de inconfortabil, așa că m-am mișcat, luând-o de acolo. Nu m-am îndepărtat de tot, oricum. Am revenit cu ea asupra feței sale și i-am mângâiat ușor sprânceana tăiată de cicatricea fină pe care o avea.

Înainte să gândesc, am întrebat:

— De unde ai asta?

Nathan și-a deschis ochii și a privit pierdut, prin mine. Mi-am dat seama că nu voia să vorbească despre cicatricea lui încă de când l-am întrebat pentru prima dată despre ea, în parc. Alt mister.

— Un accident, mi-a răspuns sincer.

Cum spuneam, Nathan era atât de sincer, și în același timp atât de rezervat. Oricâte informații ți-ar fi dat legate de el tot nu i-ai fi putut da de capăt, pentru că știa să păstreze ceea ce era important pentru el.

— Vrei să plec și să te las să dormi? Cred că ai amorțit, a spus el, ridicându-se ușor de pe mine.

Picioarele mele se simțeau dintr-odată reci. Nu, nu voiam asta. Voiam să rămână acolo și să mai stăm așa câteva ore în care nu aveam de gând să mă gândesc la nimic altceva în afară de cât de fericită mă făcea Nathan.

Mâinile lui Nathan au coborât pe coapsele mele și a început să mi le maseze ușor.

— Sunt OK, l-am anunțat zâmbind.

Cu toate acestea, el nu s-a oprit din a mă masa vreo două minute. Când a terminat, și-a lăsat mâinile pe coapsele mele și s-a ridicat într-un genunchi pe canapea, apropiindu-se de mine. Mi-a sărutat scurt buzele și m-a surprins, căci încă nu mă obișnuisem cu asta. Și va fi durat mult până să o fac.

— Măine avem ambii antrenamente de dimineață. Ar trebui să merg acasă, a spus din nou.

Ah, da, antrenamentele. Și că tot veni vorba despre asta.

— Mai ții minte când am început să mergem împreună la școală? l-am întrebat, ridicându-mi mâna spre părul lui, dându-l pe spate.

El a afirmat din cap și a zâmbit vinovat, probabil știind unde voiam să ajung.

— Ne-am întâlnit să mergem la școală la ora șapte. Dar tu nu aveai antrenament luna?

Zâmbetul său s-a mărit, încrețindu-i pielea la colțuri, iar ochii i s-au micit până aproape i-a închis. Radia de fericire. Îmi plăcea prea mult asta.

— Am fost la antrenamente și m-am întors după tine, a recunoscut el simplu.

Mi-am scuturat capul zâmbind, nevenindu-mi să cred cât de dulce a fost fără ca măcar să îmi spună ceea ce făcuse pentru mine.

— Ești nebun, i-am adus la cunoștință, coborându-mi mâna spre obrazul său și mângâindu-l.

A ridicat din umeri nevinovat.

— Trebuia să încep să te cuceresc de undeva.

Am mai stat câteva minute la taclale, timp în care Nathan flirta cu mine deloc subtil, și am râs împreună până să plece acasă. Înainte să mă lase singură m-a sărutat și, din nou, nu îmi venea să cred că toate astea se întâmplau. Am închis ușa după el și m-am trezit din nou singură în imensitatea și liniștea casei în care locuiam.

Am oftat gândindu-mă la asta în timp ce urcam scările spre etaj. Înainte să ajung prea departe soneria s-a auzit și am râs, încercând să îmi dau seama ce a fi putut uita Nathan. Am alergat pe scări și am deschis ușa mult prea repede, cu un zâmbet pe buze, dar nu era Nathan. Era cealaltă parte a familiei. Byron.

Fericirea mi-a dispărut de pe chip și m-am încruntat.

— Ce cauți aici? l-am întrebat, deși știam mai mult ca sigur ceea ce căuta la mine.

M-am uitat în spatele lui subtil, căutându-l pe Nathan. Nu era.

Byron a făcut un pas în față și a intrat în casă fără să îmi ceară permisiunea. S-a întors spre mine și, cu mâinile în buzunare, m-a anunțat:

— Amanda este bine. Va veni de miercuri la școală.

Am închis ușa.

Mă așteptam să afle totul rapid, dar nu mă așteptam să vină să mă anunțe ce făcea iubita lui. Nu mă interesa.

— Știu că te interesează, a adăugat, parcă citindu-mi gândurile. Pentru că tu nu ești așa.

Mi-am încrucișat mâinile la piept și am afișat o expresie care îi demonstra total opusul. Byron s-a apropiat cu doi pași de mine. Ca să nu mă arăt intimidată, nu m-am îndepărtat.

— Tu ești bună, Lucy. Mereu ai fost cea mai bună dintre noi. Și oricât ne-ai... urî acum, tot nu îți face plăcere să ne vezi suferind.

Am pufnit ușor, lăsând un rânet să îmi scape.

— Habar nu ai tu cum sunt eu acum, Byron. Nu mai sunt nimic din ce am fost.

Byron a oftat și a mai făcut un pas spre mine. Încă unul și aproape că ne lipeam.

— Înțeleg că ce ți-am făcut este de neiertat. Încă ne gândim la asta și realizăm ce proști am fost. Regretăm.

— Nu vorbi în numele grupului, l-am atenționat.

Căci, cu toate că Amanda și-a cerut scuze o dată și Byron a făcut-o de mai multe ori, Carson și Deborah nu simțeau la fel. Ei erau hotărâți să mă distrugă. Și îmi plăcea mai mult așa. Măcar despre ei știam sigur în echipă jucau.

— Regret, s-a corectat el.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am plimbat doi pași, încercând să mă îndepărtez de el.

— Le-ai spus că voi veni în noaptea provocărilor și i-ai avertizat să nu meargă, am zis, dorind să aflu confirmarea.

— Da. Ei încă îmi sunt prieteni. Și oricât aș ține la tine, nu voiam să îi văd...

— Oricât ai ține la mine? am întrebat râzând și întorcându-mă spre el.

Byron și-a încleștat maxilarul și a inspirat adânc.

— Când ții la cineva, nu îi arunci în cârcă o problemă atât de gravă. Nu o închizi într-un loc atât de dur timp de un an de zile. Nu eviți toate vizitele. Nu îți găsești o altă iubită într-un timp atât de scurt. Nu o atunci la gunoi din cauza unei greșeli pe care tu ai comis-o.

Byron și-a lăsat privirea în pământ.

— Cum spuneam, regret. Este cea mai mare greșeală a mea. A doua este faptul că m-am cuplat cu Amanda.

Mi-am ridicat sprâncenele, părând brusc interesată de acest subiect. De ce nu am înregistrat asta?

Realizând ce idee bună am avut, m-am întors cu spatele la el, părând că nu voiam să îi aud scuzele, și mi-am scos telefonul, dându-l pe înregistrare. După aceea l-am așezat în

buzunar, cu microfonul afară. Nu știam dacă ce urma avea să fie un material bun, dar nu pierdeam nimic dacă încercam.

— Nu pare să regreti faptul că ești cu Amanda, i-am spus cu voce tare.

M-am întors spre el și am făcut doi pași. Trebuia să fiu mai aproape.

— Nu mai sunt cu ea, a spus, luându-mă prin surprindere.

— De când? am întrebat instinctiv.

— De ieri.

Adică de când auzise ce pățise în noaptea provocărilor. Probabil că asta l-a făcut să se despartă de ea. Amanda știa ce știa atunci când nu a vrut să îl sune. Păcat că a fost prea oarbă ca să vadă că el oricum ar fi aflat pătenia. Aproape că o compătimeam. Dar nu asta a fost motivul principal pentru care i-a dat papucii. Eram sigură că Byron voia de ceva timp să o rupă cu Amanda, dar nu a avut curajul să o facă.

— De ce ai fost de la început cu ea? am continuat să întreb.

Byron și-a dus mâna spre păr și l-a ciufulit, gest provocat de stres și vinovăție.

— Nu știu. N-o să mă crezi, dar după toată povestea cu tine eram distrus. Și ea la fel. Dar ne consolam unul pe celălalt. Și dintr-una în alta m-a sărutat. Mă făcea să mă simt mai bine atunci când mă învinuiam pentru ce ți-am făcut. Nu am putut să fac nimic din cauza părinților noștri, ne-ar fi prins, iar ceilalți au fost de acord să nu încercăm, să nu mărim victimele jocurilor noastre prostești.

— Totuși, ați continuat jocul. Și l-ați dus la un nivel înalt, i-am reproșat eu.

— Asta este alt subiect. Am făcut-o, dar doar să nu ia Kevin totul și să o ducă mai departe.

Din câte îmi aminteam, era tipul tatuat de la jocuri. Nu părea chiar pus pe rele, ci părea pus pe distracție – distracție

ilegală, dar tot distracție. Nu trebuia să uit totuși că el era cel care mă pusese să fur un lanț *Teilor*. Avea idei destul de nebune, dar asta nu însemna că era neapărat un infractor atât de mare.

— Și ca să nu o ducă el, ați dus-o voi, am mormăit.

— Nu e chiar așa. E... complicat, a decis el, arătând înfrânt.

Nu asta mă interesa pe mine acum. Și, la cum arăta Byron, știam că așa fi putut storce informații despre noaptea jocurilor în altă zi, cu altă ocazie. Acum trebuia să continuăm subiectul Amandei.

Încercând să revenim la discuția inițială, am întrebat:

— Ai iubit-o?

Asta putea fi interpretat în multe feluri. Și eram deja sigură, după privirea lui plină de speranță și uimire, că el crezuse că încă îmi păsa de am întrebat asta. Ha! De ar fi știut...

Byron a înghițit în sec, abătându-și privirea de la mine.

— Mereu am iubit-o pe Amanda, a spus el.

Poftim?

— Dar nu ca pe tine, a adăugat, privind-mă în ochi.

Am încercat să par neclintită când Byron s-a apropiat. Din nou, ne mai despărțea doar un pas.

— Tu îl iubești? m-a întrebat, luându-mă prin surprindere.

— Ce?

Fusesem luată pe nepregătite și m-am încruntat. Byron avea aceeași expresie ca a mea, dar era una îngrijorată. Eu eram tensionată și confuză.

— L-am văzut plecând adineauri. Și toată lumea v-a văzut astăzi la școală. Îl iubești pe vărul meu? a întrebat din nou. Sau este altă persoană pe care vrei să te răzbuni?

Mi-am îndreptat spatele și l-am privit direct în ochi, cu destul de multă ură încât să își regrete cuvintele.

— Nathan nu are nicio legătură cu voi, i-am spus, încercând să mă conving și pe mine, nu doar pe el.

Byron a afirmat ușor din cap.

— Deci îl iubești, a decis el.

Am negat cât de rapid am putut.

— Nu este treaba ta ce simt eu. Ar trebui să îți faci griji de Amanda.

Un colț al gurii lui Byron s-a arcuit într-un zâmbet trist.

— Am terminat-o cu ea, cum am mai spus. Și este treaba mea ce simți tu, pentru că eu nu am încetat niciodată să te iubesc.

Știam asta. Bănuiam. Dar acum că o auzeam mă dezarmase și mă pusese la colț. Nu știam ce puteam să îi spun. Trebuia să mă folosesc de asta în cel mai dur mod ca să îl rănesc, dar cum? Nu ajungea să îi spun că nu se va întâmpla niciodată. Poate că relația mea cu Nathan avea să mă ajute aici. Sau nu. Nu știam.

— Și tu nu încetezi niciodată să mă scârbești, i-am spus, îndepărtându-mă de el.

Am mers spre ușă, dar el m-a întrerupt, strigând:

— Haide, Lucy! Zău așa! Am fost primii unul pentru celălalt! Ne cunoaștem de atât timp! Am avut o relație lungă și nu poți șterge sentimentele sau amintirile cu buretele.

— Așa cum ai făcut-o tu când ai făcut sex cu cea mai bună prietenă a mea? am întrebat furioasă, întorcându-mă spre el.

Byron a tresărit și s-a dat un pas înapoi, de parcă l-am lovit. Era imposibil. Eram la vreo cinci metri de el. Dar furia îmi ajungea până în sufletul său.

— Lucy, niciodată nu te-am șters din...

— Ei bine, eu am făcut-o atunci când am încercat toți tipii din AMS, l-am întrerupt, încrucișându-mi brațele la piept.

De data aceasta păruse mai rănit și nu am putut să nu mă bucur văzându-i expresia.

— Nu vorbești serios, a murmurat. Tu nu ești așa.

Am râs aproape malefic, dement.

— De câte ori să îți spun, Byron? Nu mai sunt aceeași Lucy. Nu mă mai cunoști și habar nu ai de ce sunt în stare. Înțelegeți?

Nu voiam să mă aprind așa, dar am făcut-o. Nu era din cauză că încă îl mai iubeam pe Byron, ci din cauză că aducea amintiri dureroase la suprafață, iar asta îmi călca nervii și inima în picioare. Sângeram pe interior.

— Adânc în inima ta, ești aceeași, mi-a spus el.

Am râs din nou.

— Poți să te minți cât vrei. Și data viitoare nu îți mai avertiza prietenii. Am de gând să vin în fiecare duminică la jocuri și vom rezolva asta având puteri egale și control reciproc unii asupra celorlalți. Va fi o luptă corectă, zic eu.

Byron părea că mai voia să îmi spună ceva, dar nu a făcut-o. S-a oprit înainte să dea drumul cuvintelor și a oftat într-un final. Eu m-am întors și i-am deschis ușa, iar el s-a apropiat ușor, târându-și picioarele. Abia așteptam să plece și să mă lase să respir, dar nu a făcut-o curând. Fiind în fața mea, s-a rotit ușor spre mine înainte să dispară.

— Chiar dacă am de gând să mă lupt cu el pentru tine, Nathan este încă vărul meu, mi-a spus. Nu îl răni.

Am înghițit în sec, iar Byron a plecat, lăsându-mă înghețată la ușă. Putea spune orice în lumea asta, absolut orice, dar nimic despre Nathan. Faptul că îl adusesese din nou în discuție și că era sigur că urma să îl rănesc mi-a stricat seara și m-a făcut să cred că pierdusem această luptă – acest argument.

Am trântit ușa și am mers sus, direct spre sertarul nopțierii din dormitorul meu. Nu mint când spun că am adormit cu capul pe ursulețul primit la bălci și cu șirul de poze la piept, gândindu-mă la ce era mai bine pentru Nathan. Abia începusem totul și deja aveam îndoieli.

Capitolul 30

Marțea m-am trezit de parcă eram pe altă planetă. A fost greu să mă pregătesc și mă simțeam nasol, dar partea bună era că urma un antrenament de toată frumusețea la liceu, care avea să scoată untul din mine și să mă calmeze. Până atunci însă, am dat ochii cu Nathan și m-a golit complet de griji.

A venit la mine și m-a luat direct de la ușă în dimineața aceea, ținându-mă de mână. Mi-a deschis portiera mașinii lui și mi-a zâmbit atât de frumos încât aveam impresia că puteam leșina. Iar ochii lui erau mai mici decât de obicei, din cauza oboselii, un lucru absolut adorabil.

Am vorbit puțin pe drum, dar gesturile sale tandre nu mi-au scăpat deloc din vedere. A oprit pe canalul de radio care mi-a plăcut mie, mi-a mângâiat coapsa, mi-a luat mâna și a dus-o la buzele sale, sărutând-o uneori, și a reglat clima după preferințele mele. Când am ajuns la școală trebuia să ne despărțim. Eu aveam antrenamentul pe terenul de afară, iar el în sala de sport din liceu. Nu i-a plăcut asta și m-a întrebat de câteva ori dacă nu avea să îmi fie frig.

— Nu voi răci, i-am spus, dându-mi ochii peste cap.

Nu m-a ascultat și s-a dezbrăcat de geaca subțire de fâș pe care o avea pe el. A așezat-o pe umerii mei și mi-a pus pluga în cap. Nu era chiar atât de frig!

Am râs.

— Mă dădăcești? l-am întrebat.

A zâmbit timid și m-am topit instant. Tocmai atunci au trecut pe lângă noi câteva fete din echipa de soccer, care ne-au salutat. Mă întrebam de unde îl știau pe Nathan și de ce se uitau așa la el. M-am răsucit și eu spre ele, așteptând

să își întoarcă privirile, dar Nathan mi-a întors bărbia ușor înapoi și a chicotit.

— Ar trebui să plecăm, să nu întârziem, mi-a spus.

Încă încruntată, am afirmat din cap, iar el m-a sărutat pe frunte. Mi-a mișcat bărbia în stânga și în dreapta de vreo două ori, tachinându-mă înainte să îmi dea drumul și să plece. A început să meargă cu spatele, iar eu am stat pe loc, urmărind să văd dacă avea de gând să se împiedice.

Nu a făcut-o. Dar mi-a zâmbit seducător și mi-a făcut cu ochiul, iar stomacul a început să mă doară. *Cât de sexy a putut să fie asta?*

Oficial mă luau transpirațiile. Și să îl văd în maioul echipei de baschet, cu acele brațe puternice la vedere, nu m-a ajutat deloc să mă răcoresc. Plus că peste tot în jurul meu era parfumul lui, care mă termina psihic. Aproape că salivam când Sarah a trecut pe lângă mine și mi-a spus:

— Începe antrenamentul.

Am înghițit în sec și am clipit de două ori, realizând pe ce planetă eram. Rânjetul lui Nathan s-a mărit și s-a întors în sfârșit cu spatele la mine, urcând scările în grabă.

Tot ce văd sunt picioarele lui în pantaloni scurți și cum materialul i se mulează pe fund.

Mi-am mușcat buza și m-am întors în treaba mea, râzând de propria-mi prostie. Dar, Dumnezeule, cât îmi plăcea de tipul ăsta! Mai mult decât mi-ar fi plăcut să recunosc și mai mult decât mi-aș fi dorit. Dar Nathan... pur și simplu era altceva. Era ce trebuia. Ce aveam nevoie.

Oftând, am mers la antrenamente, iar antrenorul Colton a scos untul din mine, așa cum m-am așteptat. Am alergat și am făcut câteva serii de genuflexiuni, abdomene și chiar flotări – deși mâinile nu aveau de-a face cu sportul acesta. După aceea am jucat atât în poartă cât și pe teren, ceea ce m-a bucurat. Eram mai bună pe teren decât în poartă și spe-

ram ca antrenorul să observe asta și să nu mă lase mult să mă chinui cu un loc care nu îmi plăcea.

M-am bucurat de antrenament și m-am relaxat. A trecut rapid, nicio coechipieră nu m-a băgat în seamă, iar la sfârșit am rămas singură, făcând curățenie, așa cum trebuia să fac. Nathan a apărut și m-a ajutat, ceea ce m-a topit ca un cornet de înghețată pe timp de vară. La fel m-a topit și priveliștea sa, de fiecare dată când se apleca după o minge și de fiecare dată când vedeam cum i se întindeau mușchii.

Am prelungit curățenia puțin, căci ne-am jucat. Deși tocmai ne-am antrenat și eram obosiți fizic, Nathan mi-a demonstrat că era talentat și la fotbal, provocându-mă să iau mingea de la el. Am reușit să o fac de vreo două ori, dar la un moment dat am și picat peste el și am râs împreună, după ce ne-am asigurat că niciunul nu a pățit nimic.

Din păcate, nu am putut pierde mult timp. Ne-am întors fiecare în vestiarul său, făcând duș. Iar eu am rămas după fete, strângând prosoape și alte cele. Deja mă enerva că eram menajera grupului, dar era ceva ce trebuia să suport.

Ce mă mai enerva era faptul că nu mă simțeam bine primită în echipă. Vreo două sau trei fete mi-au vorbit puțin, dar atât. Nu eram prietene. Nu încercam să fim prietene. Și nici coechipiere nu prea eram. În niciun caz nu eram implicată în mica lor familie, cea pe care Sarah o apăra cu puterile ei.

Nu mă interesa. Trebuiau să se obișnuiască cu asta, cu mine. Nu plecam nicăieri.

Exact înainte de prima oră, când Nathan a mers să își ia cărțile și să meargă la curs, Julia a apărut la dulăpiorul meu și mi-a cerut lux de amănunte, având în vedere că nu prea am apucat să vorbim despre noul meu iubit.

Iubit. Suna atât de ciudat și în același timp atât de palpitant.

Am bârfit cât am putut până s-a sunat și i-am propus să vină la mine după școală, unde am fi discutat mai multe. Oricum în liceu era prea multă lume ca să putem vorbi degajat.

Am plecat fiecare spre sala în care avea oră. Cu toții se risipeau pe hol, dorind să nu întârzie. Speram la același lucru ca și ei, căci se sunase și eu încă nu eram în clasă. Dar ușa era în fața mea. Nu mai aveam mult și...

Concomitent, când destinul parcă râdea de mine, Carson s-a apropiat de sala în care aveam ambii aceeași materie. Am încetinit pasul când l-am văzut și l-am privit cu atenție. M-a observat și el, privindu-mă cu furie. Nici măcar nu m-a băgat prea mult în seamă. A intrat intenționat înaintea mea, băgându-mi-se în cale.

Nu m-a interesat câtuși de puțin. Mi-am dat ochii peste cap și l-am urmat.

Orele au trecut rapid. Nathan m-a luat de la cea de-a treia și m-a condus cu brațul după umeri până la cantină. Pe drum ne-am întâlnit cu Julia, iar ea s-a plâns de cum noi arătam bine și cum ea nu avea pe nimeni. Nathan, printr-un gest mai mult decât drăguț, a luat-o și pe ea de umeri cu cealaltă mână și i-a spus că era cea mai bună prietenă a lui. Am continuat drumul împreună, până la masă.

Nathan a făcut din nou chestia aia în care mi-a luat ce nu îmi plăcea din farfurie și mi-a dat altceva ce îmi plăcea la schimb. I-am spus că nu trebuia să facă asta, dar răspunsul lui a fost:

— E în regulă. Eu mănânc orice.

Dar, sincer, mă îndoiam, căci nu mâncase decât cam jumătate din ceea ce își luase pe tavă. Mă făcea să vreau să nu mai am pretenții la mâncare, doar să nu se sacrifice el pentru mine.

Fără să mă pot abține, când Nathan se avântase cu Julia într-o discuție despre Dumnezeu știa ce, eu mi-am aruncat

privirea asupra mesei lor și am zâmbit. Amanda nu era la școală încă, dar Deborah stătea la masa majoretelor. Carson era cu echipa lui de soccer, iar Byron era cu câțiva dintre coechipierii săi de fotbal american. Nu puteam să nu mă bucur de cum se destrămasese grupul lor.

— Mă întorc imediat, mi-a spus Nathan brusc, dispărând de lângă mine după ce mi-a dat un pupic pe obraz.

S-a îndepărtat, iar Julia nu s-a mai putut abține atunci când am rămas singure. Ei bine, aproape singure, căci la aceeași masă, în capăt, erau câțiva dintre vechii ei prieteni cu care mi-a făcut cunoștință la începutul anului școlar. Aproape că uitasem cum îi chema. Ba nu. Chiar uitasem. Nu țineam minte numele oamenilor cu care nu comunicam.

— Dumnezeu! Mai am puțin și mă topesc, a comentat ea.

Am zâmbit, mușcându-mi buza inferioară. Da, eu chiar mă topisem. Simțeam că aș fi putut trăi așa multă, multă vreme.

Privirea Juliei s-a schimbat într-una rece și și-a ridicat sprâncenele rapid, indicându-mi ceva în spatele meu.

— Totuși, eu aș avea grijă în locul tău.

M-am răsucit pe scaun, căutându-l pe Nathan cu privirea. Era la coada la mâncare, din nou, iar în fața lui era una dintre fetele din echipa de baschet feminin. Era o negresă frumușică, pe care o cunoșteam din primul an de liceu. Mi-am ridicat sprânceana la ea și i-am urmărit în liniște.

Nathan era drăguț, ca de obicei, și îi zâmbea degajat când vorbea cu ea. Ei bine, ea nu îi zâmbea degajat. Ea îi zâmbea seducător. Și după poziția pe care a luat-o, cu o mână jucându-se în păr, am dedus clar că flirta cu el.

— Ți-am spus că Nathan este plăcut de toată lumea și că se integrează peste tot, a comentat Julia.

Nu prea o auzeam. Nu știam de ce, dar o durere ciudată îmi strângea ușor pieptul. Știam ce era asta. Am mai experimentat-o înainte.

Dovedind ceea ce mi-a repetat Julia, câțiva tipi din echipa de fotbal a lui Byron au trecut pe lângă el și s-au salutat, dând mâna.

Chiar așa. Cum putea să îl placă toată lumea? Eu știam de ce îl plăceam. Era un dulce. Era drăguț. Era un gentleman. Era bun. Era atent. Era o bunătate de băiat. Dar... Ei bine, mi-am răspuns singură. De asta îl plăcea toată lumea. Nu avea niciun defect.

M-am întors spre Julia și am expirat ușor. Nu voiam ca Deborah sau Carson să mă prindă privindu-l așa afectată.

— Cum de nu s-a întâlnit cu nimeni de aici până la mine? am întrebat, fiind brusc curioasă de acest lucru.

Julia a ridicat scurt din umeri.

— Habar nu am. E un mister. A fost centrul atenției de când a venit la noi și a fost în relații bune cu toți, inclusiv fetele, dar niciodată nu a avut de-a face cu ele mai mult de câteva discuții. Și, crede-mă, a primit destule avansuri.

De ce ceea ce îmi spunea Julia mă făcea să-mi ardă mai tare pieptul? Pare că mi-a observat expresia, căci și-a ridicat ușor mâinile, dându-se înapoi, și și-a cerut scuze.

Am oftat. Ce aveam eu special?

Am continuat să mâncăm și m-am abținut să nu mă întorc din nou să văd ce făcea Nathan sau să nu merg acolo și să o trag de șuvițele împletite pe tipa care îi făcea avansuri. Totuși, Julia își mai arunca privirea pe acolo. Cu toate acestea, nu mi-a spus nimic; probabil să nu mă facă să mă simt mai rău.

În câteva minute o mână a apărut din dreapta și mi-a pus un shake de ciocolată pe masă. Când să mă întorc spre dreapta, Nathan s-a așezat în stânga mea, încălecând băncuța albă și stând cu fața la mine.

— Am uitat să îți iau asta, mi-a spus, zâmbindu-mi vinovat.

Durerea din piept mi-a dispărut și a fost înlocuită cu o mândrie ciudată. Aproape că îmi venea să mă întorc, căutând fiecare specimen feminin din zonă și să le scot limba. Inclusiv Dorei și negresei de adineaure. Nu am făcut asta. În schimb, m-am apropiat de Nathan și i-am cuprins ușor bărbia cu două degete, îndemnându-l să se aplece până la mine. A făcut-o fără să se împotrivescă și am ajuns să îi mângâi ușor buzele cu ale mele, poposind câteva secunde acolo. Când m-am despărțit de el mi-a mângâiat fruntea cu buricele degetelor, ducându-mi șuvițele de păr după ureche. Mi-a oferit un pupic pe nas, apoi mi-a cuprins umerii cu un braț, strângându-mă ușor la piept.

Am auzit un oftat.

— Voi doi o să mă băgați în depresie, a spus Julia.

Am râs împreună cu Nathan și am continuat să mâncăm. Deși eram interesată să văd privirile unor oameni asupra noastră, cum ar fi Deborah, Byron, Carson, negresa de la baschet și alții, nu am putut să îmi iau ochii de pe el, de pe iubitul meu. Să îl văd cum zâmbea când nu era atent la mine mă făcea să oftez și aproape că îmi dădeau lacrimile. Adică... Totul era real? Aveam, în sfârșit, o persoană bună lângă mine? El chiar ținea la mine? Mă plăcea cu adevărat? Îmi voia binele?

Am clipit des și mi-am înghițit nodul din gât înainte să fiu observată. Nu era timpul să mă gândesc la asta. Minte mea pesimistă găsea mereu ce era mai rău într-o situație, chiar și în această situație perfectă. Partea rea din situația aceasta perfectă era că totul putea fi efemer sau fals.

Capitolul 31

După școală am mers împreună cu Julia acasă. Chiar dacă Nathan a strâmbat din nas când a auzit că nu mergeam cu el, a acceptat, m-a sărutat și mi-a spus că ne vedem mai târziu. Fiind în sfârșit singură la mine acasă cu unica și probabil cea mai bună prietenă a mea, bârfele au început.

Ne-am luat ceva de mâncare din frigider cât timp l-am bârfit pe Nathan și nu îmi venea să cred că era prezent chiar și atunci când era absent. Nu exista o oră pe zi în care să nu mă văd cu el, să nu vorbesc despre el sau să nu mă gândesc la el. Devenea epuizant. Nu știam când se întâmplase asta, când ajunseseam în acest stadiu.

I-am spus Juliei de data aceasta cu lux de amănunte totul. Primul nostru sărut, ceea ce mi-a zis el, ceea ce a urmat și faptul că aveam de gând să îl protejez de restul. Ea a părut mai mult decât bucuroasă pentru mine și a oftat visătoare în fiecare minut în care am vorbit despre asta.

— Nu este minunat cum persoana de care te îndrăgostești îți pare brusc perfectă din toate punctele de vedere? a întrebat ea.

— Nu sunt îndrăgostită, am contrazis-o imediat.

Ea și-a dat ochii peste cap, de parcă știa mai bine.

— Nu știu dacă sunt îndrăgostită, m-am corectat.

Mai știam eu ce era aia dragoste? Îl iubisem pe Byron. Cel puțin așa am crezut. Încă credeam asta. Dar ceea ce simțeam pentru Nathan era diferit. Putea iubirea asta să fie altfel? Era de fapt iubire? Nu se putea. Totul era foarte nou. Nu ne cunoșteam de atât de mult timp și chiar dacă mă făcea fericită, nu știu...

— Haide să nu mai vorbim despre asta, i-am propus.

Și așa am schimbat subiectul în ceea ce s-a întâmplat duminică noaptea. Julia m-a felicitat din nou și mi-a spus că totul a fost o reușită. Nu i-a venit să creadă cât de bine m-am descurcat și cât de neînfricăată am fost. Eu pur și simplu m-am bucurat că am apucat să fac asta și pentru ea, să o fac pe Amanda să sufere puțin pentru ceea ce i-a făcut – ceva de o sută de ori mai grav.

— Nu regreti nimic? am întrebat-o pe Julia la un moment dat, dorind să fiu sigură.

Ea și-a schimbat expresia, a oftat și a ridicat scurt din umeri.

— Nu neg că mi-a plăcut pe moment să o văd îngenunchată în sfârșit. Încă îmi place asta. Dar... mă simt vinovată. Am auzit că este destul de rău.

Am afirmat din cap și i-am cuprins o mână în mâinile mele, încercând să o liniștesc. Accidental, era mâna grav afectată de arsuri. Julia a observat asta.

— Ai un suflet bun, Julia. Dar nu este grav. Îi știu reacțiile alergice. Plus că, pe lângă ce ai pățit tu, asta este o nimica toată. Merită mai multe. A mai primit ceva și va mai primi.

Julia s-a încruntat, întrebându-mă pe muțește la ce mă refeream.

— Byron s-a despărțit de ea după ce a aflat că a venit în seara jocurilor când a avertizat-o să nu o facă.

Aceasta și-a mărit ochii, iar eu i-am făcut semn să se oprească. Asta nu era tot. I-am povestit despre faptul că Byron mă vizitase cu o noapte în urmă și mi-am scos telefonul, punând înregistrarea cu noi doi. Ea a ascultat totul cu atenție și a rămas mască. La sfârșit a exclamat:

— Dumnezeu!

Nu îi venea să creadă. Mi-a spus despre cât de nemilos a fost Byron cu ea, dar despre cum înțelegea pe de-o parte că nu mai putea fi într-o relație fără sentimente. Asta nu o făcea să își schimbe părerea despre niciunul totuși și se întreba oare cum se simțea Amanda. Am instruit-o și i-am spus că nu trebuia să se intereseze de asta. Îi aminteam frecvent cât a suferit din cauza ei, din cauza lor.

Într-un final, am trecut peste aceste subiecte și am discutat lucruri mai lejere. Nu după mult timp Tom și Erin mi-au făcut o vizită neanunțată, iar noi patru ne-am așezat în living, începând să vorbim despre nunta care se apropia. Cu această ocazie, Erin i-a oferit Juliei o invitație.

Tot cu ocazia asta, Tom m-a luat la întrebări despre echipa de soccer și a mai încercat încă o dată să mă ajute cu niște sfaturi sau să mă convingă să îl las să îmi fie antrenor. L-am refuzat subtil, dar nu am scăpat de el pentru încă o oră. Între timp, Erin fiind plictisită de fiecare dată când se vorbea despre sport, a început să îi povestească orice detaliu al nunții Juliei.

Puteam spune că eu și Julia eram torturate.

Pe la ora șase soneria s-a auzit și am găsit o oportunitate să scap pentru două minute de Tom, dar Helga deschisese ușa înaintea mea, se părea, iar Nathan a apărut living, dând glas gândurilor mele.

— Mi-a deschis o doamnă.

Arăta cu degetul mare și mâna ridicată în spate, întorcându-se pe jumătate spre ieșire. Era al naibii de simpatic, cu privirea lui inocentă și prostuță, de parcă m-ar fi deranjat să intre aici.

— Salutare, le-a spus tuturor.

Și acum venea o parte amuzantă. Nu m-am gândit până în acest moment la cum aveam de gând să îl reprezint pe Nathan ca și iubitul meu lui Erin și Tom. Nu știam dacă tre-

buia, nu era ceva atât de oficial sau grav, dar nici nu voiam să dau impresia că îl țineam ascuns.

M-am ridicat de pe canapea, zâmbindu-i și mergând ținută spre el. Cei trei, fratele, viitoarea cumnată și prietena mea, m-au privit până când am ajuns lângă Nathan. L-am luat de mână și l-am cuprins de braț, demonstrând mai rapid prin gesturi ce eram noi. Expresia lui Tom era de neprețuit. Parcă văzuse ceva scârbos. Îmi venea să râd. Cu toate acestea, m-am abținut.

— Dumnezeule! Vii cu el la nuntă? a întrebat Erin.

Abia când a vorbit m-am uitat și la expresia ei. Era entuziasmată. Dar mă deranjase că adusese în discuție nunta. Nu știam ce aveam să fac. Eu și Nathan nu discutaserăm despre asta. Nu era încă devreme să mă însoțească la evenimente importante în familie? Nu voiam să îl sperii.

El, cu toate astea, m-a privit zâmbind, așteptându-mi răspunsul. Îmi plăcea cum îmi lăsa decizia mie, voia să îmi facă pe plac și îmi demonstra că nu s-ar fi supărat, orice aș fi ales. Cu toate acestea, voiam să îi aflui și lui părerea. Dorea să mă însoțească?

— Nu am vorbit încă despre asta, am recunoscut. Ieșim împreună de o zi.

Dar parcă fusese mai mult.

Tom încă nu avea nicio reacție, doar acea expresie ușor dezgustată.

— Păi, a spus Erin, uite aici o invitație separată. Puteți să vă întâlniți pur și simplu acolo. Dacă vrei să vii, bineînțeles, s-a adresat lui Nathan.

I-a întins un plic alb, iar el l-a luat, mulțumind și plecându-și ușor capul.

Era ciudat că îmi plăcea până și acest gest simplu, dar plin de respect, venind din partea sa?

Dumnezeule! Îmi auzeam suspinele în gând.

Ne-am așezat cu toții, iar Tom nu a mai spus nimic pentru o vreme. Până când Nathan a mers în bucătărie după un pahar cu apă, iar fratele meu l-a urmat. Au stat acolo cam mult timp și mi-am dat seama că au vorbit despre mine. Erin și Julia au încercat să mă liniștească, căci, spre surprinderea mea, eram emoționată. Voiam ca Tom să îl placă pe Nathan, mai mult decât orice în acel moment. Și era imposibil să nu îl placi pe Nathan. Dar fratele meu știa să facă și imposibilul.

Zece minute mai târziu s-au întors și toate lucrurile păreau bune. Am vorbit, am băut, am ronțait chestii și ora opt a venit rapid. Tom și Erin au plecat, dar Tom părea cam îndoielnic. Nu voia să mă lase singură cu Nathan. Faptul că Julia a mai rămas l-a convins să plece. Dar nu știa că Julia a mai rămas doar zece minute după ce au plecat ei.

— Julia e noua mea cea mai bună prietenă, a spus Nathan glumeț, dar mă bucur mult că a plecat acum.

Am râs după ce am închis ușa în urma ei, iar Nathan s-a apropiat, sărutându-mă. Mi-am lipit spatele de lemnul rece și m-am bucurat că până și angajații nu mai erau aici, după ce le-am spus că puteau pleca mai devreme.

Eu și Nathan nu ne mai sărutaserăm așa de la primul nostru sărut, de pe terenul de fotbal. Totul s-a întâmplat rapid, dar natural. A început brusc, mângându-mi buzele cu delicatețe și plimbându-și mâinile pe talia mea. Apoi eu mi-am deschis ușor gura și limbile ni s-au întâlnit. Nathan și-a lipit șoldurile de ale mele, iar acela a fost momentul în care am luat foc și acțiunile noastre au scăpat de sub control.

Mă înnebunea faptul că eu îl aveam. Eu, doar eu, peste toate tipele alea de la școală care îi dădeau târcoale. Până atunci, în acea zi, nu am observat câte specimene feminine îl priveau prea frumos sau îl salutau sau deschideau un dialog cu el cu ajutorul unui subiect stupid. Nu îmi păsa. El nu era

cu ele. Era cu mine. Mă săruta pe mine. Pe mine mă făcea să îmi pierd mințile, nu pe ele.

Nathan a făcut din nou mișcarea aia, prinzându-mă de talie și ridicându-mă, iar eu mi-am dus mâinile și picioarele bucurăoasă în jurul lui. Eram din nou la înălțime și îmi plăcea să controlez totul. Îmi plăcea să îi simt degetele adâncite în coapsele mele, palmele reci pe spatele gol, sub tricoul meu, și îmi plăcea să îi aud respirația precipitată.

Nu, mint. Nu îmi plăcea. Adoram toate astea. Chiar și mai mult. Adoram că era pasional, nu tocmai tandru, când venea vorba despre săruturi. Deși în rest comportamentul său era unul de băiat bun, când venea vorba despre așa ceva parcă se comporta total diferit. Știa prea bine ce făcea și știa că mă înnebunea.

Am simțit cum ne-a mișcat și cum am ajuns cu spatele lipit de canapea. Nathan era acum deasupra mea, iar mâinile mele neascultătoare nu au putut să se abțină din a-i pipăi spatele și abdomenul. Îmi plăcea ce simțeam. Iubeam că era atlet. Putea fi tipul ăsta mai perfect de atât?

Buzele sale au coborât spre urechea mea, mușcându-mi lobul, apoi săcâindu-mi pielea gâtului cu sărutări și ușoare zgârieturi ale dinților.

Aparent, da. Perfectul avea grade de comparație când venea vorba despre el.

Mă simțeam aprinsă. Dar mai presus de asta, mă simțeam euforică. Eram uimită de atracția mea fizică față de acest băiat simpatic și nu puteam să nu mă uimesc singură de mine. După atât de mult timp și după toate alea, eu chiar...

Nathan s-a oprit brusc și a revenit la chipul meu, lipindu-și fruntea de fruntea mea. Avea ochii strânși. Respira greu, ca mine de altfel. Oprise totul când eu eram gata să îi dăruiesc acel tot. Dar bine că o făcuse. Pe lângă faptul că îmi

crescuse respectul față de el, știam că indiferent dacă am fi vrut amândoi, nu am fi putut să facem nimic.

Am fost prieteni înainte de toate, dar era prea devreme pentru orice.

— Mă opresc aici, mi-a șoptit el când și-a tras puțin răsuflarea.

Șoapta lui fierbinte peste buzele mele mi-a făcut pielea de găină. Totul ardea în jurul meu.

Și-a frecat ușor nasul de al meu înainte să se îndepărteze și l-am văzut zâmbind atunci când mi-a oferit mâinile, ajutându-mă să mă ridic în șezut. Mi-a aranjat tricoul și părul, iar eu i-am admirat atenția cu care făcea totul. Cumva, concentrarea asta a sa îl făcea mai sexy, într-un mod adorabil.

— Ca nouă, a spus când a terminat.

Am clipit des și am realizat că mă privea direct în ochi, încruntându-se amuzat din cauza pierderii mele de moment.

— Cred că ar trebui să plec, a spus el.

— De ce? am întrebat mai rapid decât mi-aș fi dorit să o fac.

Zâmbetul lui s-a mărit.

— Pentru că deja mi-am pierdut cumpătul o dată și...

Am înțeles imediat despre ce era vorba, dar tot nu îmi doream să plece.

— Trebuie să învăț la biologie, i-am spus. Nu vrei să rămâi totuși să studiem împreună? l-am întrebat.

Știam că nu m-ar fi refuzat.

— Lasă-mă doar să merg să fac un duș și mă întorc cu câteva notițe de-ale mele, m-a anunțat.

Am afirmat din cap și a mai rămas jumătate de oră prin zonă, cât timp l-am luat la întrebări despre ce a vorbit cu Tom. A spus că nu a fost nimic grav, ci doar ceea ce trebuia discutat între frate și iubit.

A mers într-un final până acasă și a revenit în douăzeci de minute. Ne-am așezat pe canapeaua din living și am început să învățăm. Mai mult eu decât el.

La un moment dat nu înțelegeam ce scrisesem. Mereu am avut un scris urâțel. Profesoara de biologie preda rapid. Adunam și termenii complecși, iar după egal aveam niste cuvinte ca scoase din chineza veche. L-am întrebat și pe Nathan dacă vedea ceva din acel cuvânt și pur și simplu am adorat să îl văd concentrat, ușor încruntat la caietul meu, întorcându-l pe toate părțile cât timp ronțăia niște alune. Se strâmba și îi ieșeau niste fețe care mă făceau cu adevărat să râd. Am râs chiar cu o mare poftă.

Pe la ora unsprezece am terminat cu totul. Nathan deja era așezat cu capul în poala mea și avea ochii închiși. Nu prea dormise cu o noapte în urmă, din cauză că își stricase somnul când a adormit tot la mine, după școală. Îmi era milă să îl trezesc. Dar am făcut-o. După ce m-am holbat o perioadă la chipul său superb, bineînțeles.

A plescăit din buze și a căscat în cel mai adorabil mod când s-a ridicat. De ce totul la el mi se părea ori adorabil, ori sexy? Și că veni vorba de sexy, asta era cel mai bun adjectiv care îi descria părul ciufulit sau expresia obosită.

L-am condus la ușă și m-am ridicat pe vârfuri să îl sărut înainte să plece.

Din nou, eram singură. Și începeam să urăsc momentele în care Nathan pleca de la mine.

Capitolul 32

Zilele treceau rapid atunci când eram fericită.

Amanda revenise miercuri la școală, dar nu mi-a oferit nicio privire și niciun cuvânt. La fel l-a tratat și pe Byron. Ei doi chiar au rupt orice legătură și se vedea pe ea cât de distrusă era din cauza asta. Grupul chiar se despărțise. Amanda cu Deborah erau într-o parte, Carson în altă parte și Byron în altă parte. Lucrurile mergeau bine și nu puteam să nu mă bucur din cauza asta.

Antrenamentele mă făceau fericită și mă țineau ocupată. Exact ca și Nathan. Ne vedeam destul de des. Mergeam la școală împreună, iar când ne întorceam fiecare mergea la el acasă. După câteva ore însă, apărea la ușa mea și rămânea până seara. Nu făceam nimic neobișnuit. Ne uitam la filme, învățam și uneori ne mai sărutam – dar nu a mai existat un sărut aprins ca cel de marți.

Tom mă suna zilnic și includea în fiecare convorbire a noastră subiectul Nathan, pe lângă cel al soccerului. Erin îmi amintea că timpul se scurgea, erau mai puțin de două săptămâni până la nunta ei și trebuia să mă decid dacă aveam de gând să îmi iau iubitul cu mine. Dar tot nu vorbisem despre asta cu el.

Aveam de gând. Sâmbăta. Căci am decis să ne-o petrecem împreună, când Nathan m-a invitat la un picnic.

A fost foarte drăguț. A invitat-o și pe Julia, dar ea a refuzat, dorind să nu ne strice distracția. A menționat ceva cum că era a cincea roată la căruță, dar i-am spus că era nebună. A venit apoi cu altă scuză, cum că avea repetiții la

vioară. Am decis să mă las înfrântă de data aceasta și am mers doar noi doi la picnic.

Eram în parcul central. Eu am adus o pătură și băuturile, iar Nathan a adus gustările. A fost super amuzant și relaxant, dar și romantic. Am aruncat boabe se struguri în sus, cu țința spre celălalt și încercam să le prindem în gură. Eu nu am prea reușit să o fac, iar Nathan s-a înecat o dată, făcându-mă să râd. Am ascultat muzică și am mâncat sanvișuri și brioșe. Am povestit și, mai târziu, când Nathan s-a întins cu capul la mine în poală, eu mi-am luat o carte și am început să citesc. Mă privea insistent de jos și mă intimida. Trebuia să citesc o propoziție de mai multe ori ca să îmi intre în cap.

— Nu te mai holba! i-am spus la un moment dat, lăsând cartea în jos.

L-am privit și mi-a zâmbit amuzat.

— Nu mă pot abține. Ești așa... concentrată, a spus el.

Mi-am rotit ochii.

— Evident că sunt. Doar citesc.

El și-a ridicat umerii.

— E diferit. Ești concentrată într-un fel adorabil.

La auzul acestor cuvinte m-am rușinat, dar mi-am dat seama că mi-a spus exact ceea ce gândeam și eu despre el. Adoram să îl văd concentrat. Era un scump. Faptul că și el mă vedea așa pe mine trezea o căldură ciudată în pântecul meu. Nu am arătat asta totuși. Am pufnit amuzată și am ridicat din nou cartea.

— Ce citești? a întrebat, întrerupându-mă din nou.

Am vrut să îi răspund, dar ceva m-a reținut. Era o carte ficțională despre un personaj care voia să se răzbune pe familia ei, care a trădat-o. Cu toate astea, am simțit nevoia să fac un experiment care îmi trecuse prin cap într-o fracțiune de secundă. Am adaptat povestea la realitate – realitatea mea.

— Seamănă cu *Contele de Monte Cristo*, am mințit eu. Doar că este vorba despre o tipă. Este închisă pe nedrept și când iese din închisoare își consumă tot timpul și toate eforturile să se răzbune pe cei care au băgat-o acolo.

Poate că Nathan s-a gândit pentru o clipă că era ironic, având în vedere ce pățisem eu, dar nu a spus nimic. În schimb, a zis:

— Asta este cam trist.

Am închis cartea și am pus-o deoparte, concentrându-mă doar la discuția cu el.

— Crezi? am întrebat, dorind să aflu mai multe despre părerea lui.

Mâna mea dreaptă a poposit pe pieptul său, iar Nathan a luat-o, începând să se joace cu degetele mele precum un copil mic. Din nou, părea concentrat când vorbea. Îmi venea să pup cuta dintre sprâncenele lui.

— Da. Răzbunările nu sunt bune niciodată. Duc doar la mai multă suferință.

Am afirmat din cap și am adăugat:

— Dar tipa asta se îndrăgostește. Va trebui să aleagă între dragoste și răzbunare, i-am adus la cunoștință.

Privirea i s-a îndreptat în sus, către mine. Avea un ochi închis și se strâmba din cauza soarelui care îl bătea peste față.

— Și ce alege? a întrebat el.

— Le vrea pe ambele. Încearcă să le obțină pe ambele.

— Și reușește?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Încă nu am terminat cartea. Crezi că va reuși?

Nathan își reîndreptă atenția spre degetele mâinii mele drepte, cu care se juca.

— Bănuiesc că nu. Dar dacă este o carte de dragoste, cred că va avea un final fericit.

Am început să îl mângâi pe păr cu mâna liberă doar pentru că puteam și pentru că îmi plăcea.

— Sper. Nu îmi plac finalurile triste, m-am strâmbat eu.

— Este doar o carte, a încercat să mă aline.

— Da. Este doar o carte, am mormăit.

Doar că nu era doar o carte. Era viața mea. Și speram să nu îmi scape nimic printre degete. Gândul că aș fi pierdut oricare dintre aceste două lucruri mă înnebunea.

Am oftat și mi-am ridicat privirea de la Nathan, privind în jur. Se putea numi ironia sorții, dar tocmai atunci am observat o persoană cunoscută trecând nu departe de locul în care noi ne aflam și inima a început să îmi pompeze mai rapid.

Era Kevin, de duminica trecută. Și mă zărise, de asemenea. Ba chiar a rânjit la mine. Mă rugam în gând să nu cumva să vină să mă salute sau să înceapă să vorbească despre ce nu trebuia.

— Îl cunoști? am auzit vocea lui Nathan.

Îmi observase reacția și se uitase în direcția mea. Văzuse că tipul tatuat îmi arunca priviri înapoi în timp ce mergea în paralel cu noi și bănuise ceva. Dar norocul meu că tipul ăsta nu a venit la mine, ci și-a continuat drumul, dispărând în marea de oameni din parc.

Aproape că oftasem ușurată.

— Nu, am mințit automat.

Nathan s-a ridicat în șezut, apoi și-a răsucit capul spre mine.

— El te cunoaște. Probabil de la Byron. Cred că sunt prieteni sau ceva de genul ăsta, a spus el.

Mușchii mi se încordau din nou. De unde știa Nathan asta? Și de unde îl știa pe Kevin? Unde îl mai văzuse?

— De unde știi? am întrebat interesată.

A ridicat scurt din umeri.

— A venit o dată la el acasă. Am auzit că se certau urât, ceea ce mă face să cred că sunt mai mult dușmani decât prieteni. Dar nu a fost treaba mea despre ce vorbeau, așa că am plecat de acolo.

Am afirmat din cap, înghițind în sec. Nathan m-a privit mai atent și s-a încruntat.

— Ești sigură că nu îl cunoști? Pari...

— Este doar... Arată înspăimântător, am mințit din nou.

Ce naiba pățisem? Am spus că nu mai aveam de gând să îl mint cu lucruri mici. Dar, aparent, detaliile contau. Dacă i-aș fi spus că îl cunoșteam pe Kevin, ar fi trebuit să îi spun de unde. Dacă i-aș fi spus de unde, ar fi aflat că m-am întâlnit duminică cu Amanda și cu oamenii ăia ciudați, făcând și dând niște provocări extreme. Ar fi aflat că eu eram cea care a băgat-o pe Amanda în spital și cine știa câte și mai câte. Toate se legau. Nu puteam să dezvălui nimic.

— Te apăr eu, fricoaso, mi-a spus Nathan zâmbind.

Glumea pe seama mea acum, ceea ce m-a liniștit. Am schimbat subiectul. Cu toate acestea, nu am putut să nu îmi rotesc ochii când i-am auzit comentariul.

— Oh. Eroul meu, l-am ironizat.

Nathan a râs cu poftă.

— A, da? a întrebat.

Părea amenințător. Și mi-am dat seama de ce. S-a ridicat, apoi s-a avântat spre mine, începând să mă gâdile. Îmi venea să plâng în timp ce râdeam, doar că nu puteam face asta. Am început să țip, atrăgând atenția din jurul nostru, dar Nathan nu s-a oprit. M-a torturat câteva minute bune până să i se facă milă de mine.

— Te urăsc, i-am spus când s-a îndepărtat.

Amuzat, părea să se apropie din nou de mine, dar mi-am ridicat piciorul drept și l-am așezat pe pieptul său, ținându-l departe. Nathan a renunțat, așezându-se și mutându-mi piciorul în poala sa. Continuând să râdă și să discute cu mine, aproape inobservabil a început să îmi maseze talpa. Ce era cu el și masajele?

— Deci... Venind vorba despre nuntă, a spus el.

Tot amuzamentul mi-a dispărut.

Ah, deci de aia mă masa. Încearca să mă facă să mă relaxez înainte să arunce bomba.

— Vrei să vin? m-a întrebat.

Era drăguț din partea lui că mă întreba asta. Sincer? Da, voiam să vină. Chiar voiam. Nu am mai fost niciodată la o nuntă, iar nunta fratelui meu era importantă. Voiam să am un partener. Dar mai presus de toate, voiam ca partenerul ăla să fie Nathan. Îmi doream să îl văd îmbrăcat la costum și să înaintăm cu un nivel mai rapid în această relație. Îmi doream să dansăm împreună pe melodii alerte sau lente. Dar nu îmi doream să îl sperii grăbind lucrurile.

Am ridicat din umeri, încercând să îmi maschez entuziasmul.

— Cum vrei tu, i-am răspuns.

Nathan și-a lins buzele, ascunzându-și un rânjet, apoi mi-a luat și celălalt picior, trăgându-mă de ambele glezne până când am ajuns mai aproape de el. A deranjat pătura târându-mă așa, dar asta era cel mai neimportant lucru. Noi doi eram față în față, iar eu aveam picioarele peste ale lui. Mâinile sale au urcat pe coapsele mele și nu am putut să îmi abțin privirea mirată. Brusc am devenit foarte intimi și în jur erau o grămadă de oameni. Lui nu părea să îi pese. Zâmbea frumos, fiind clar fericit datorită reacției mele.

— Dacă nu voiam să vin refuzam invitația de la Erin, a spus.

Ceea ce nu mi-ar fi venit să cred că ar fi făcut, căci Nathan era un băiat politicos și drăguț. Nu l-aș fi văzut refuzând.

— Deci spune-mi ce vrei și tu, mi-a cerut.

Simțindu-mă intimidată și nerecunoscând latura asta hotărâtă și impunătoare a lui Nathan, mi-am plecat privirea.

— Ar fi drăguț să am un partener, am mormăit.

De fapt, ar fi fost perfect ca partenerul să fie el.

— Bun. Am stabilit. Mergem la nuntă. Vezi că nu a fost atât de rău?

Mi-am rotit ochii, realizând că a observat și el faptul că evitam să discutăm acest subiect. Bine. Eu evitasem. El doar îmi respectase decizia până astăzi.

Nu îmi venea să cred totuși. Mergeam la nuntă cu Nathan, cu iubitul meu de abia cinci zile. Am fi avut împreună doisprezece zile atunci când am fi participat la eveniment, dar tot era prea devreme. Cu toate acestea, mă încânta ideea.

Am mai rămas în parc până când s-a înserat. Nu m-am întâlnit nici cu Julia, nici cu Tom, nici cu Erin. Nici măcar nu am vorbit cu ei la telefon, doar le-am trimis câteva mesaje. Mi-am petrecut întreaga zi cu Nathan și mi-a plăcut enorm. Păcat că se afla pe sfârșite.

Am strâns toate lucrurile, le-am imbarcat în mașina lui Nathan și pe la ora nouă ne-am întors spre casă. Voiam să îi propun să mai rămână la mine sau ceva de genul acesta, dar nu știam dacă ar fi fost tocmai în regulă având în vedere că eram deja împreună de dimineață. Nu voiam să par obsedată. Ei bine, de când îmi păsa mie cum păream? De când era vorba de Nathan, evident.

Mi-am alungat gândurile negative și când am ajuns în fața casei mele mi-am găsit curajul să îl întreb pe cel mai relaxat ton posibil dacă voia să intre, dar nu am mai spus

nimic. Faptul că am găsit-o pe Deborah în fața casei mele m-a făcut să îmi anulez toate planurile.

Stătea așezată pe singura scară betonată care ducea către ușa de la intrare și își ținea gențița mică în poală. Mâinile îi erau așezate pe lângă corp, pe jos, spatele îi era țeapăn, iar capul ușor ridicat. Părul scurt, în valuri, îi lăsa liber chipul, iar ochii ei duri băteau până la mine, până la mașina lui Nathan.

Nu îmi venea să cred așa ceva. Întâi Byron, apoi Amanda, acum ea. Mai trebuia să apară și Carson într-una din zile, ca să fie trupa completă.

Ce mai voia acum?

Capitolul 33

— Vrei să...?

— Nu, l-am întrerupt pe Nathan, întorcându-mă spre el. Este OK. Mergi acasă și ne vedem mâine.

I-am zâmbit, dar el era încruntat. Nu știu cât de bine o cunoștea pe Deborah, poate credea că îmi va face rău, dar habar nu avea că eu puteam rezista binișor la orice avea de gând ea.

— Nathan, i-am atras atenția.

Nu se uita la mine. Se uita în spatele meu, la ea, până când i-am spus numele.

Mi-am așezat o mână pe chipul său și am continuat să îi zâmbesc. Oricât îmi plăcea să fiu cu el, trebuia să plece. Nu voiam ca Deborah să îi spună ceva ce nu trebuia să afle.

— O cunosc. Ne vom certa puțin și va pleca. Du-te, l-am îndemnat.

Nu părea sigur.

— Dacă...

— Dacă nu va primi ceea ce va dori va reveni sau va face alte ravagii. Oricum nu mă interesează ce spune și sunt fată mare. Îi fac față mai bine decât crezi.

Eram absolut sigură că Nathan se gândea la ziua în care pozele Deborei au apărut. Aceeași zi în care ea m-a învinovățit pe mine și a vrut să mă lovească. Acea zi în care Nathan a intervenit și mi-a luat apărarea, chiar dacă nu vorbea cu mine. Ziua aceea părea departe, dar, de fapt, fusese în urmă cu abia o săptămână. Iar el, ca atunci, credea că Deborah va fi violentă și că eu eram fără apărare. În realitate, o puteam face praf pe fata asta din două mișcări.

— Nu cred că...

— Nathan, l-am întrerupt din nou. O să te sun în zece minute. OK?

Nathan a oftat și știam că avea nevoie de ceva să îl aline, așa că m-am apropiat de el și l-am sărutat ușor. Bine, poate că a fost și din cauză că Deborah era aici și îmi plăcea să ne vadă împreună. Dar imediat ce m-am depărtat și l-am văzut zâmbind, mi-am dat seama că asta merita mai mult.

— Noapte bună, i-am spus.

— Noapte bună, a oftat el.

I-am zâmbit, mi-am luat geanta și am coborât din mașină, închizând portiera. I-am făcut cu mâna, iar el a pornit mașina de pe loc, începând să se îndepărteze. Umerii mei au devenit mai relaxați atunci când între Nathan și Deborah creștea distanța.

M-am întors spre ea, zâmbindu-i. Nu îi zâmbeam așa cum zâmbisem în urmă cu un minut, în fața lui Nathan. Îi zâmbeam acid și ironic în timp ce mă îndreptam spre ea. Aceasta s-a ridicat de pe scări și s-a scuturat peste pantalonii scurți.

— Ce vrei? am întrebat-o scurt.

Pieptul i s-a umflat în timp ce și-a aranjat geanta pe umăr. Parcă își găsea curajul să îmi spună ceva. Deorei îi era frică de mine? Îmi venea să râd cu poftă.

— Am venit să aflu ce vrei în schimb ca să ne lași în pace, a spus ea.

Zâmbetul mi s-a mărit și am mai făcut un pas spre ea, lent.

— Și ești dispusă să îmi dai ceea ce vreau, tu, singurică? am întrebat-o, punând paie pe foc.

Din calculele mele, Byron și Carson nu mai vorbeau, pentru că istețul cu un neuron probabil l-a bănuț în sfârșit pe blondul oxigenat de faptul că i-a schimbat vitaminele. Byron cu Amanda nu vorbeau pentru că s-au despărțit. Amanda și Carson nu s-au înțeles niciodată atât de minunat încât să

rămână prieteni în tot acest haos, iar lui Carson îi plăcea singurătatea când avea probleme. Deborah și Amanda erau singurele care mai vorbeau între ele, dar aveam de gând să stric și asta curând. Totuși, drăguț din partea ei să se sacrifice pentru o prietenie. Pentru prietenia cu mine nu a ridicat niciun deget.

— Atât timp cât ne lași naibii în pace, da.

Mi-am clătinat capul, realizând că ăsta era modul Deboarei de a ceda.

— Renunți deja când nici nu am început? am întrebat.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Tot internetul are poze cu mine dezbrăcată, de care nu pot scăpa nicicum. Ți se pare că nu ai început?

Avea lacrimi în ochi, care se vedeau datorită felinarelor pornite de pe aleea mea. Eu am ridicat simplul din umeri.

— Ți-am mai spus că eu nu am făcut aia.

Deborah a pufnit.

— Da, sigur! De parcă te-aș crede.

Mi-am luat rolul și mi-am rostogolit ochii.

— Nu că mi-ar păsa câtuși de puțin de ce crezi tu sau restul, căci nu aveți nicio dovadă care să îmi facă rău... Dar te-ai gândit vreodată că nu doar eu aveam pozele alea?

Deborah tăcea, dar se vedea pe chipul ei că îi dădusem puțin de gândit, chiar dacă era în faza de negare.

— Sau te-ai gândit puțin că am fost închisă într-un centru de reeducare și că mi-au luat telefonul? S-a stricat după un an de nefolosință și a trebuit să îmi iau altul, am spus.

Cu ocazia asta, am scos telefonul meu nou din buzunarul blugilor și i l-am arătat. Îmi venea să mă pup din cauză că mi-a venit la timp ideea de a-mi lua alt telefon și de a păstra pe cel vechi înregistrarea cu Byron și pozele cu Deborah doar pentru a fi mai în siguranță. Două zile mai târziu dacă aș fi făcut asta și nu aș fi avut o asemenea dovadă în fața ei.

Deborah și-a primblat privirea înlăcrimată și plină de venin de la mine la telefonul din mâna mea.

— Minți, a spus ea.

Am chicotit ușor.

— Dacă îmi aduc aminte bine... Pozele acelea le mai aveam eu, Amanda și Troy, nu? Ei bine, asta dacă nu le-ai mai dat și altcuiva, am ridicat din umeri.

Am putut observa cum Deborah a înghițit în sec. Amanda nu se schimbaseră niciodată, așa că eram sigură că mai avea pozele acelea. Ea păstra pozele de cinci ani încoace, chiar dacă își lua alt telefon. Acel lucru îmi putea fi de folos dacă nu l-ar fi schimbat acum.

Observând că fosta mea prietenă nu mai spunea nimic, am luat-o ca pe o înfrângere. Dacă își prelungea tăcerea pentru încă zece secunde aș fi plecat, căci nu mai aveam motive să stau lângă o stană de piatră. Cu toate acestea, când am început să merg și abia am trecut pe lângă ea, vocea i-a tremurat:

— Și Nathan?

Privirea mi-a tresărit, dar atât. O secundă de neatenție când eram întoarsă cu spatele la ea. În momentul în care m-am răsucit să mă vadă, orice sentiment mi-a dispărut de pe chip.

— Ce-i cu el? am întrebat calmă.

— Dacă nu ai început jocul cu... cu pozele... atunci l-ai început cu el? Ești cu el doar ca să te răzbuni pe mine?

Am rânjit. Dacă ar fi știut că asta era doar un bonus... Pe cine păcăleam eu? Puteam să o las să afle asta.

— Țin la Nathan, i-am dezvăluit. Și Nathan ține la mine.

Am putut observa cum respirația i s-a precipitat. Pieptul îi tremura și știam că era geloasă; ba chiar furioasă. Mă încânta acest lucru.

Pumnii mici i s-au strâns pe lângă corp atunci când a întrebat:

— Dar dacă va ști despre tot ceea ce faci tu? Ar mai ține la tine?

Mi-am lins buzele ușor și am râs, așteptându-mă deja la asta.

— Având în vedere că nu am făcut nimic încă, da. În orice caz, dacă voi face ceva și va afla, nu cred că vrei să mă ameninți, Deborah. Amândouă știm cine ar câștiga războiul ăsta.

Poșeta i-a alunecat de pe umăr și a picat pe jos, dar Deborah nu a făcut nicio mișcare.

— Ia te uite cine s-a transformat dintr-un îngerăș într-un demon, a mormăit ea.

Incapabilă să mă opresc, m-am gândit imediat la experiment – la *Efectul lui Lucifer* –, și eram mai sigură ca niciodată că a funcționat de minune asupra mea. Ba chiar mai mult. Și restul au observat. Iar mie mi-a schimbat viața și percepția de a vedea lucrurile pentru totdeauna.

— Uite, am spus, dorind să schimb subiectul. Am încercat să îmi încep planul duminica trecută, la jocuri, însă doar Amanda a venit. Nu mă așteptam să fie cea mai curajoasă dintre voi. Singurul lucru pe care îl vreau este să vă fac și pe voi să suferiți cu ajutorul jocului. Va fi corect. Am încercat să îi explic asta lui Byron, iar el v-a convins să nu veniți. Asta dovedește ce fel de oameni sunteți. Niște fricoși. Dacă mâine nu veniți și nu mă lăsați să fac asta ca la carte, cu puteri egale, atunci chiar voi veni după voi. Ceea ce credeți că am făcut este nimic pe lângă ceea ce vă voi face.

Și cu asta am încheiat, întorcându-mă pe călcâie și plecând de acolo. Deborah oricum nu mai avea cuvinte. Trebuia să se gândească. Era târziu, timpul trecea, iar eu trebuia să îl sun pe Nathan să îl anunț că eram bine.

* * *

Deși l-am asigurat că eram în regulă și nu s-a întâmplat mare lucru, Nathan tot a apărut la ușa mea cinci minute mai târziu. M-am bucurat și l-am luat înăuntru, petrecând mai mult timp împreună cu el, până când ziua s-ar fi sfârșit.

Următoarea zi trecuse lejer. Deși m-am trezit de dimineață pentru a planifica totul pentru seara de duminică, Nathan a apărut din nou la mine, pe la amiază. Avea o minge de baschet în mâini. M-am uitat la el într-un mod dubios.

— Ce este asta? am întrebat.

Mi-a zâmbit așa cum numai el știa să o facă, ceea ce mi-a creat un sentiment de neexplicat în cuvinte.

— Noi doi ne vom antrena, m-a anunțat.

M-am încruntat, deși zâmbetul tâmp mi-a rămas pe chip.

— Adică eu mă voi antrena și tu vei încerca să îmi iei mingea doar pentru propriul meu amuzament și pentru a petrece timp cu tine ca o scuză.

S-a aplecat și m-a luat de mână, dorind să mă scoată din casă, dar m-a mai privit o dată înainte să spună:

— Întâi trebuie să te schimbi.

Încă eram în pijamale.

Și uite așa a intrat el în casă cu mine, a lăsat mingea să pice în hol, a închis ușa în urmă și m-a târât după el pe scări.

— Care este dormitorul tău? a întrebat el.

Hipnotizată și luată din nou prin surprindere, am răspuns:

— Prima pe stânga.

Numai Julia intrase acolo de când m-am întors eu în Phoenix, iar gândul că și Nathan o făcea acum mă... înspăimânta. Nici măcar nu l-am invitat eu. El a luat singur inițiativa de a tăbări în spațiul meu personal.

În mod ciudat, nu mă deranja. Într-un mod și mai ciudat, mă bucuram pentru că am aruncat toate pozele cu Byron și că nu era nimic acolo din ce nu trebuia să vadă.

În momentul în care am intrat amândoi în dormitor, Nathan m-a părăsit în centrul său, dându-mi drumul la mână, apoi s-a trântit în pat – patul meu; el era pe patul meu. Mi-a zâmbit vesel, luminos, atât de drăguț că îmi venea să îl strâng de obraji precum o bunicuță.

— Îmbracă-te și eu te aștept aici, mi-a spus.

Luată prin surprindere și rămasă fără cuvinte, mi-am târât picioarele spre dulap. Am căutat acolo ceva haine, dar eram o adevărată împiedică. Am scăpat până și un tricou pe jos din cauză că simțeam privirea lui Nathan cum îmi ardea spatele. Când m-am întors la el mi-am confirmat bănuielele. Se holba la mine cu ochii lui de ciocolată și cu zâmbetul care mă topea într-un mod prea dulce, mai dulce decât aș fi meritat vreodată. Mă simțeam vinovată din cauza asta.

Am ridicat tricoul, l-am pus la loc și mi-am luat hainele de care aveam nevoie. Cu ele am mers în baie. Abia atunci când m-am închis acolo, singură, cu spatele lipit de ușa rece, am putut respira ușurată. Totuși, greul nu trecuse. El era acum în camera mea, singur, analizând totul. Chiar dacă nu era nimic greșit în asta, inima îmi bătea puternic în piept. Deveneam din ce în ce mai agitată în preajma lui Nathan, iar asta îmi plăcea și mă speria în același timp.

M-am îmbrăcat cu niște colanți gri, o bustieră albă și un maiou negru, apoi mi-am prins părul în coadă. Am încercat să fac asta cât mai rapid, dar în momentul în care am fost gata, am tras de timp înainte să ies din baie.

Cred că stătusem cu mâna pe clanță minute bune înainte să am tupeul de a o apăsa. Dar când am făcut-o și am intrat înapoi în dormitor, îl prinsesem pe Nathan în fapt.

Nu mai era la marginea patului, în față, ci pe-o parte, lângă noptieră. Avea cartea curentă pe care o citeam în mână

stângă, iar în cea dreaptă avea semnul meu – șirul de poze cu noi. Când m-a auzit că mă apropii, acesta și-a ridicat privirea spre mine. Chipul concentrat a fost înlocuit de un zâmbet luminos și de o scânteie caldă în ochi. Nu s-a ferit de mine, dar a pus semnul înapoi în carte, iar cartea pe noptieră. S-a ridicat în picioare și m-a privit o dată de sus până jos.

— Gata? a întrebat vesel.

Fericirea asta a lui era molipsitoare. Deși mă simțeam jenată, nu am putut să nu zâmbesc văzându-i zâmbetul.

Nathan mi-a întins mâna, așteptând, iar eu i-am oferit palma mea.

— Îți voi tăbăci fundul, Anderson, mi-a spus el, ieșind din dormitor și trăgându-mă după el.

Ciudat, dar după multă vreme de când l-am auzit, numele meu de familie nu mă deranja.

Am râs.

— Ai vrea tu. Și la propriu, și la figurat.

Nathan s-a oprit în capul scărilor și s-a uitat la mine peste umăr. Zâmbetul i se transformase într-un râșnet, iar sprâncenele i s-au înălțat, parcă provocându-mă.

— Zici? a întrebat.

Mi-am rotit ochii râzând și l-am împins, dându-i drumul la mână.

— Ne întrecem până jos! l-am anunțat, începând să alerg.

— Ai trișat! a strigat după mine, urmându-mă.

— Zi-mi ceva ce nu știu!

Am râs mult, am câștigat micul concurs, Nathan m-a ridicat pe umăr când m-a ajuns din urmă și m-a învățat până m-a amețit, apoi am primit cea mai grozavă lecție de baschet cu cel mai bestial profesor pe care l-am avut vreodată.

Ziua începuse bine. Speram să se termine la fel de bine.

Capitolul 34

— Ești dreptăce, așa că mâna dreaptă o vei ține deasupra, întinsă și relaxată, iar stânga într-o parte, îmi explica Nathan răbdător.

Cred că era pentru a cincea oară când mă învăța să dau o lovitură liberă la trei metri de coș. Stătea în spatele meu, dominându-mă cu înălțimea sa, cu mâinile peste mâinile mele, care țineau mingea așa cum îmi indica. Mai că mă lua în brațe, dar capul său era ușor aplecat peste umărul meu, pentru a vedea tot ceea ce făceam. Oare el realiza că nu mă uitam deloc la minge și la ceea ce făceam, ci mă holbam la el?

— Când vei arunca mingea, mâna dreaptă va trebui să îți facă un joc din încheietură. Cam așa, a explicat el, mișcându-mi mâinile cu ajutorul mâinilor sale.

Să îi văd linia maxilarului atât de aproape, împreună cu chipul concentrat era... divin. Iubeam ceea ce vedeam, era clar, fără doar sau poate. Își umezea buzele din când în când, ochii îi erau atenți doar la mâinile noastre de pe minge, iar mărul lui Adam mă ispitea atunci când înghițea în sec. Aproape că îmi venea să...

Dar de ce nu?

M-am ridicat ușor pe vârfuri până la el și l-am sărutat scurt pe buzele moi și umede. Nathan parcă uitase ceea ce-mi explica și s-a întors cu capul spre mine imediat ce m-am lăsat înapoi pe toată talpa.

— Ești prea drăguț când ești concentrat, m-am explicat eu.

Din reacția lui perplexă a ajuns să zâmbească și să își muște ușor buza, jenat în mod clar. Nu era corect. Eu voiam să fac asta.

— Nici nu ai habar cât mă chinui, mi-a mărturisit el.

Am râs.

— Eu nici măcar nu mă chinui, am recunoscut.

— Știu, mi-a zis el încă zâmbind.

Fără să apuc să reacționez, mâinile lui Nathan le-au direcționat pe ale mele în sus, apoi m-au făcut să dau drumul mingii. Aceasta a aterizat în coș.

— Ai nevoie și de balans. Când îți ridici mâinile să arunci, te ridici de asemenea pe vârfurile picioarelor, mi-a zis el.

De ce baschetul mi se părea brusc sexy?

— Cred că asta este tot pentru astăzi. Te-am obosit destul, a râs Nathan.

Încă având mâinile pe mâinile mele, m-a făcut să mă iau singură în brațe atunci când el m-a luat în brațe. Și-a lăsat capul să se odihnească pe umărul meu și m-a strâns tare.

— Cea mai bună elevă a mea, m-a complimentat el.

Am râs.

— Sunt sigură că nu e așa.

— Ești singura mea elevă, mi-a adus la cunoștință.

Ah, da. Asta era plauzibil.

După ce am râs puțin, Nathan s-a dezlipit de mine și a mers după mingea.

— Merg să fac duș, tu mergi acasă și după...

— Nu pot, l-am întrerupt, amintindu-mi ce planuri aveam în acea seară.

Am privit conacul familiei Hill, întrebându-mă dacă nu cumva era cineva pe aproape, ascultând.

Atunci când Nathan m-a tras până la casa lor am crezut că glumea. Apoi mi-a explicat cum că nu aveam un coș de

baschet la mine, dar ei aveau, și că fără el nu am fi putut exersa. După ce mi-a observat agitația, m-a anunțat că nu era nimeni din familie înăuntru, așa că nu trebuia să îmi fac griji. Eu tot îmi făceam griji.

— Trebuie să învăț, l-am mințit pe Nathan, justificându-mi reacția.

Știam că voia să vină la mine. Și eu voiam. Dar aveam treabă.

Expresia lui încruntată m-a făcut să mă simt stânjenită.

— Nu mă pot concentra cu tine aproape, m-am scuzat rapid.

Ei bine, asta era adevărul.

Nathan și-a închis ochii, apoi și-a clătinat capul, având mingea deja blocată între mâna dreaptă și trunchi.

— Foarte bine, a zis el. Atunci ne vedem mâine, când mergem la antrenamente.

Am afirmat rapid din cap, arătând probabil mai fericită decât trebuia să fiu. După aceea am mers la el în brațe și l-am sărutat. În primul rând, trebuia să nu îi simt dorul până a doua zi. În al doilea rând, aveam nevoie de curaj pentru acea noapte. Așa că nu m-am dezlipit de el decât cinci minute mai târziu, doar atunci când am simțit că nu mai era supărat din cauză că îl îndepărtam.

Pe la ora opt ajunsesem acasă și era deja destul de târziu. În timp ce îmi pregăteam detaliile, Julia m-a sunat.

— Mergem și astăzi? a întrebat ea.

Aș fi putut să o mint, dar deja prea mulți oameni din viața mea erau mințiți. Am preferat pur și simplu să spun adevărul.

— Eu merg, am accentuat. Tu nu.

— Poftim? De ce?

O văzusem pe Julia data trecută și nu fusese deloc în elementul ei. Nu se descurcase. Abia scăpase din prima

rundă. În a doua ar fi fost mai grav. Nu voiam să pătească ceva, la fel cum nu voiam să fie un impediment pentru mine.

— Vorbim mâine despre asta. Dar azi nu vei veni, i-am repetat.

Sau în următoarele dăți care urmau.

Cu greu, Julia a renunțat, iar eu am căutat-o pe Deborah, spunându-i că aveam banii și că eram pregătită. I-am cerut o adresă, iar ea mi-a oferit-o.

Mystery Castle, la marginea parcului muntos din sud.

Cumva, asta numai bine nu suna.

În sudul Phoenixului exista un parc muntos care se întindea pe zeci de kilometri, și care avea o grămadă de atracții turistice, ca și *Stânca Ochiul Dragonului* – din inima parcului –, *Castelul Misterelor* – plasat exact la marginea lui –, *Trecerea Omului Gras*, *Tunelul Natural al Văii Ascunse*, *Pima Canyon*, *Santinela lui Dobbin*, și multe altele pe care nu le știam. Nu am avut ocazia să ajung în fiecare colț al parcului, și mi-ar fi trebuit mulți ani din viață ca să reușesc acest lucru.

Tocmai pentru că era un loc mare și pustiu pe timp de noapte mă speria să îl vizitez acum. Cine știa la ce naiba se gândise cel care alesese locul? Și că veni vorba.. Cine alegea acum locurile? Byron? Amanda? Deborah? Carson? Oricare dintre ei? Toți, împreună? Îi mai ajutau și restul? Supuneau la vot?

M-am hotărât să las asemenea detalii până când aș fi ajuns acolo.

Castelul Misterelor era de fapt un mini-castel foarte vechi, construit din pietre, care aducea mai mult a o casă mare. Era un obiectiv turistic în zilele noastre, iar tot ce era legat de el arăta dezastruos, nimic la care să te aștepți atunci când auzi cuvântul *castel*. Exteriorul și interiorul erau decorate cu o multitudine de obiecte tradiționale, la fel de vechi, făcute manual, vopsite prea puternic, care îți luau

ochii. Pentru mine una arăta ca o hardughie. Pentru alții era o locuință cu istorie, care trebuia respectată și admirată din cauza asta. Pentru alții era chiar frumoasă, de aceea îi făceau o grămadă de poze.

Din câte îmi aminteam, programul în care era deschis vizitatorilor era scurt, de la unsprezece la trei la amiază. Fiind aproape zece atunci când am ajuns cu mașina la o sută de metri și am parcat mai departe pentru a nu fi observată de vreun paznic, mă gândeam cum puteam da de restul găștii.

Nu trebuia să fie foarte greu.

Drumul era complet întunecat aici. Străzile nu erau asfaltate. Terenul era unul arid, plin de pietre și chiar bolovani. Știam că puteam găsi multe vietăți groaznice printre rarele tufe sau cactuși pe care îi vedeam cu ajutorul lanternei de la telefon, ca și tarantule sau șerpi.

Mă luase tremurul numai când mă gândeam la ce provocări mi se puteau da.

— Psst!

M-am întors în stânga și în dreapta cu lumina lanternei, nefiind sigură de unde se auzise zgomotul.

— Aici, deșteapto!

Am putut să recunosc vocea lui Kevin, ceea ce m-a făcut să îmi rotesc ochii plictisită. L-am găsit pe el și pe restul așezați după un perete de bolovani imenși, naturali. Când am ajuns acolo, am oprit lanterna.

— Ai venit! a exclamat Lara bucuroasă.

M-a prins în brațe, iar eu efectiv nu am știut cum să mai reacționez. Ne cunoscuserăm abia săptămâna trecută, nu am vorbit prea mult, am stat câteva ore împreună, iar relația noastră cu siguranță nu era atât de strânsă încât să mă atingă. Cu toate acestea, amintindu-mi că i-am făcut o impresie prea bună la ultimul joc, am lăsat-o să își termine gestul de afecțiune.

Lanternă nu mai era, iar întunericul din jur abia mă lăsa să văd la un metru în fața mea, așa că m-am chinuit să observ cine era alături de mine. Kevin, Lara, tipa verde-n cap, tipul cu părul lung, pe care înțelesesem că îl chema Carter, Doug, încă doi pe care nu îi văzusem data trecută, Deborah și... Amanda.

Aproape că îmi venise să râd. Ea chiar avea o dorință de moarte sau ceva de genul acesta.

Și băieții? Lăsa fetele să le salveze pielea? Foarte galant.

— Care-i treaba? am întrebat imediat după ce Lara m-a lăsat să respir.

Fără să lase pe altcineva să îmi vorbească, aceasta a fost cea care mi-a răspuns.

— Kevin vorbea despre cum ar pune pe cineva să vopsească *Ochiul Dragonului* cu vopsea permanentă, a zis ea pe un ton plictisit.

M-am încruntat, deși probabil nu mă vedea nimeni.

Ochiul Dragonului, deși era o adunătură de bolovani imenși, naturali, adunați să formeze o stâncă mică, cu un tunel în formă cilindrică în mijloc, prin care, atunci când era ora exactă, puteai vedea soarele apunând și arătând exact ca scânteia unui ochi de basm, era totuși un obiectiv turistic important. Și chiar dacă nu îmi păsa de lege, căci era foarte probabil să nu fim prinși, îmi păsa de acea stâncă. Mulți oameni se bucurau de ea de zeci de ani. De ce trebuia să stricăm noi totul?

Am pufnit amuzată.

— Sigur. Dacă vreți să ne pierdem noaptea mergând mile pe jos până acolo, căci cu mașina nu poți ajunge, i-am informat.

Liniștea s-a lăsat peste noi, iar eu eram deja sigură că i-am convins de faptul că nu era o idee atât de strălucită pe cât părea la început. Nimeni nu voia să își piardă ore din

noapte pentru a merge pe jos, mai ales că a doua zi cu toții ne trezeam de dimineață.

— Noroc data viitoare, Kevin, a urat Carter ironic.

S-au auzit câteva râsete, apoi Kevin și-a îndreptat atenția spre mine.

— Și cine a fost frumușelul din parc, de ieri? a întrebat acesta interesat.

În câteva secunde, ceilalți au uitat complet de cât de amuzați erau de micul eșec al lui Kevin și și-au îndreptat atenția spre mine.

M-am gândit că așa ceva ar fi urmat. Și nu aveam cum să evit nimic. Dacă demonstrem că era important, aș fi avut vreo provocare legată de el. Dacă demonstrem că nu era nimeni important, de fapt arătam că era prea important, căci l-aș fi protejat, și, din nou, aș fi primit o provocare legată de el.

I-am zâmbit.

— Nu-i problema ta.

După care mi-am întors atenția spre restul.

— Pot începe eu? N-am chef să pierd vremea.

Având în vedere că doar Deborah și Amanda veniseră, nu aveam o treabă atât de mare de făcut în acea zi. În plus, spre surprinderea mea, nu aveam chef de răzbunare. Nu îi simțeam gustul. Îmi era lene. Aveam chef să îmi petrec noaptea exact așa cum îmi petrecusem ziua. Voiam să stau pe lângă Nathan și să nu facem nimic. Dar eu eram acolo, ca într-o zi de lucru în care pur și simplu voiai o pauză. De când îmi doream eu o pauză de la planul meu?

— Nu așa...

— Având în vedere că data trecută ai învins de departe, da, s-a băgat Lara peste Kevin, întrerupându-l.

Sincer, venisem pentru că mă așteptasem ca Byron și Carson să apară. Aparent, Deborah nu îi convinsese să vină, iar ea și Amanda rămăseseră pe cont propriu. Oricât de

amuzant ar fi fost, cheful meu pierise, planul putea aștepta, iar eu puteam merge acasă, în brațele iubitului meu.

— Deborah, te provoc să îmi împrumuți telefonul pentru câteva minute, am spus rapid, fără să mai am răbdare.

Cu toții se uitau ciudat la mine, știam asta, chiar dacă era întuneric afară.

— Alta, a cerut ea imediat.

Mă așteptam la așa ceva.

— A doua ar fi să găsești o tarantulă pe care să o ții pe fața ta un minut întreg. A treia este să faci același lucru cu un șarpe. Ambele știm că nu vei face asta, așa că îmi poți da telefonul, i-am repetat, întinzându-mi mâna.

În mod normal, oricine s-ar fi așteptat să obiecteze, dar nu în acest joc. În acest joc, atunci când intrai, trebuia să îndeplinești cel puțin una dintre cele trei provocări primite.

Mi s-a înmânat telefonul în următoarele zece secunde, iar eu i-am anunțat pe restul să nu continue, căci nu va dura mult.

Avea parolă. Dacă era să fiu Deborah...

— Nu ești inventivă deloc, i-am spus Deborei atunci când telefonul s-a deblocat la tastarea numelui Nathan.

Ciudat, dar m-am simțit și puțin geloasă.

Deborah a suspinat ușor, iar reacțiile celorlalți au fost seci. Eu mi-am văzut de treburile mele. Spre surprinderea tuturor, nu am vrut să fac mare lucru. Doar am căutat conversația de grup de mult uitată dintre mine, Deborah și Amanda. Găsind-o, am îndreptat ecranul spre ea.

— Mai trebuie doar să îi verifici și ei telefonul, să vezi dacă le are salvate, i-am spus, referindu-mă la pozele obscene.

I-am dat telefonul înapoi imediat după aceea. Ceilalți, în special Lara, păreau dezamăgiți de mine. Mie nu îmi păsa. Dacă restul nu erau aici, nu avea niciun rost. Se suspenda totul.

— Bun, trecând peste chestiile penibile, a spus Kevin... Deborah, ai o provocare mai interesantă de...?

— Te provoc să te despărți de Nathan, a spus acesta, întrerupându-l pe Kevin.

Săracul Kevin era mereu întrerupt de toată lumea.

Evident că mă așteptam la această mișcare din partea ei. Bine, credeam și că își va lumina creierul în ultima secundă și că îi va cere Amandei telefonul pentru a vedea cu ochii ei dacă propria prietenă a trădat-o sau nu. Dar eram pregătită și pentru o eventualitate în care nu și-ar fi schimbat ținta de la mine către ea.

În cazul în care aș fi cerut altă provocare, nu numai că aș fi părut o lașă, nu numai că aș fi făcut din Nathan un punct slab pe care alții ar fi vrut să îl exploateze din nou și din nou, dar după aceasta puteam jura că ar fi venit alte provocări legate de el. Putea să mă pună să îl înșel și să îi trimită o dovadă, care ar fi fost rezultatul despărțirii noastre. Putea să mă pună să îi spun tot adevărul, care ar fi dus în aceeași direcție.

Ceea ce trebuia să fac era să accept pur și simplu.

— Bine, am spus calmă.

Mi-am luat telefonul și am tastat rapid mesajul *vreau să ne despărțim*. L-am trimis lui Nathan, apoi am îndreptat ecranul spre toată lumea.

Zău că eram plictisită și voiam acasă.

— Ei bine, acum, dacă am terminat treaba și nu are nimeni nimic împotrivă, eu am să plec, am anunțat.

— Ce? Stai, dar...

— Mi-am îndeplinit obligațiile, le-am reamintit, întreprupându-o pe Lara.

— Dar vei pierde distracția, a spus ea. *Ochiul Dragonului* și...

— Nu-mi spune că vei pleca pur și simplu, a zis Amanda, vorbind pentru prima dată în acea noapte.

— Privește-mă, i-am zâmbit.

M-am întors pe călcâie, am pornit lanterna și mi-am continuat drumul, deși am auzit voci care m-au strigat să mă întorc. Am ajuns rapid la mașină, iar când am intrat în ea, telefonul a început deja să sune. Era Nathan.

Am răspuns cu zâmbetul pe buze.

— Alo?

— Ce e cu mesajul ăla? a întrebat rapid.

Vocea lui mi-a provocat un fior pe șira spinării și m-a făcut să oftez.

— Îmi era dor de tine, i-am spus.

— Și te-ai gândit să îmi atragi atenția spunându-mi că ne despărțim?

Vocea lui suna ușor impacientată, deloc ca a mea, relaxată. Cum se putea aștepta să vorbesc serios? Pe bune. Nathan era practic tipul perfect. Trebuia să fiu nebună să îl alung. Mă despărțisem de el printr-un mesaj pentru a le arăta restora că am îndeplinit provocarea, dar asta nu însemna că nu mă puteam *împăca* cu el imediat după. Provocarea nu fusese clară deloc.

— Știi cum suntem noi, fetele. Complicate.

— Lucy, ești sigură...?

— Vrei să vii la mine? l-am întrerupt eu.

Aveam nevoie de ceva timp de calitate *Nathan*. Îl văzusem ultima dată abia în urmă cu câteva ore, dar deja suspinam după îmbrățișările lui și îi vedeam zâmbetul de fiecare dată când închideam ochii.

Ce se întâmpla cu mine?

Mai mult decât evident, mă îndrăgosteam.

Ba nu. Eram deja îndrăgostită.

Capitolul 35

După ce îl calmasem pe Nathan în legătură cu mesajul și după ce l-am împăcat, a stat cu mine până când am adormit, apoi a plecat acasă la el. Din cauza asta a trebuit să îi spun codul de securitate, iar de atunci era oficial capabil să intre oricând în casa mea, lucru care nu mă deranja absolut deloc.

A doua dimineață m-am trezit odihnită și aveam destulă energie și bună dispoziție încât să mut munții din loc. Cine nu ar fi avut în locul meu, atunci când se trezea cu tipul perfect în fața casei, sprijinit de mașina lui, așteptând să o conducă la școală, având un zâmbet demential pe chip?

Încă mă întrebam dacă Nathan era real. Dacă această fericire pe care mi-o aducea era reală. Dar era. Iar eu mă obișnuiam cu ea din ce în ce mai mult, pe zi ce trecea.

— Bună dimineața, frumosule, l-am salutat, mergând țintă spre el.

M-am ridicat pe vârfuri, i-am înconjurat gâtul cu mâinile și l-am sărutat scurt pe buze.

— Bună dimineața, frumoaso, mi-a zis la rândul lui.

Am râs scurt.

— Ai gust de cafea, am ținut să îi aduc la cunoștință.

Nathan s-a aplecat și m-a sărutat, de data aceasta mai apăsător.

— Și tu ai gust de pastă de dinți.

Am râs din nou, apoi m-am dezlipit de el și am ocolit mașina, intrând pe locul copilotului. Nathan a urcat la volan.

Lecția de baschet din ziua precedentă mi-a invadat mintea și mi-a provocat un zâmbet imens atunci când am pornit la drum. Mă gândeam că îmi doream neapărat o lecție

de genul acela în curând, din nou. Orice pretext pentru a sta mai mult cu Nathan era bine venit. Sau, poate îl învățam eu să joace soccer, deși avea habar cum se face. Ar fi fost o ocazie bună să pic peste el iar – nu că nu aș fi putut să fac asta fără motiv.

Dumnezeule! Totul la Nathan mă făcea să devin copilăroasă. Eram îndrăgostită. Chiar eram îndrăgostită. Însă nu era deloc cum îmi aminteam. Acest sentiment, pe care credeam că îl mai experimentasem înainte, era mai puternic și mai plin de fericire. Nu îmi aminteam să fi fost atât de fericită cu Byron cum eram cu Nathan.

Iubeam să mergem împreună la școală. Iubeam cum mă ținea de mână aproape tot drumul. Iubeam cum mă conducea până aproape de terenul de fotbal și cum mereu își făcea griji de sănătatea mea din cauză că eram îmbrăcată subțire. Iubeam cum îmi dădea geaca lui. Iubeam cum îmi zâmbea, mă săruta, îmi spunea că ne vedeam după și cum pleca, uitându-se înapoi după mine. Iubeam cum făcea asta zilnic.

— Să-mi fac griji din cauză că Nathan Keith te va distrage de la primul meci din sezon? m-a întrebat Sarah, căpitanul echipei mele, în momentul în care a trecut pe lângă mine.

Revenindu-mi în simțiri, am urmat-o. Încă nu știam care era relația mea cu ea. Știam că era o tipă demnă de respect, care își trata coechipierele ca pe o familie, însă care pe mine nu mă acceptase. Știam că nu îi plăcea ceea ce făceam duminicile, ceea ce știa de la Doug, iubitul ei, și că asta o împiedica să aibă încredere în mine. Totuși, a acceptat că nu știa toată povestea și nu mi-a mai pus întrebări, nici nu m-a mai tras la răspundere. Cred că era pe calea cea bună. Cred că și eu eram pe calea cea bună, având în vedere că toată săptămâna trecută fusesem o coechipieră și o sportivă model, iar proba mea se terminase oficial.

— Nu cred că voi fi pe teren în primul meci din sezon, îi răspund eu. Sunt rezervă, în cazul în care ai uitat.

Portarul de rezervă, chiar. Ceea ce speram că urma să se schimbe curând.

— Nu se știe niciodată, a spus ea.

Înainte să intrăm pe teren, am oprit-o.

— Sarah, este totul bine între noi?

Ochii ei căprui nici nu m-au privit atunci când a murmurat:

— Mda.

Nu prea îmi părea.

Sarah voia să plece, dar am întrerupt-o când i-am spus:

— Încearcă doar să nu mă judeci după cum mă comport cu alții sau după ce auzi.

— Atunci după ce ar trebui să te judec?

Am oftat.

— După cum mă comport cu tine.

Ăsta a fost un răspuns destul de bun pentru ea ca să nu îmi mai spună nimic. Am făcut câteva întinderi în liniște, am așteptat restul fetelor și antrenorul pentru a ne începe încălzirea. Înainte să facem ture de teren, antrenorul Colton m-a primit oficial în echipă și mi-a spus că în acea zi puteam lipsi de la o oră din antrenament pentru a-mi face analizele. Cea mai bună parte? În sfârșit nu mai eram menajera fetelor. Acum totul era împărțit și făceam treburile pe rând, în egală măsură.

Am primit niște felicitări de la coechipierele mele, inclusiv de la Sarah, după care am început antrenamentele. Am fost la spital pentru analize și m-am întors la școală la timp pentru prima oră. Nathan mă sunase înainte să ajung, căci nu mă văzuse pe teren, așa cum era obișnuit să mă vadă, și ne-am văzut în parcare. L-am anunțat despre intrarea mea

oficială în echipă și s-a dovedit mai entuziasmat decât credeam că va fi.

— Sunt mândru de tine! mi-a spus.

Orele au decurs normal. Deborah m-a văzut împreună cu Nathan și mi-a aruncat priviri diabolice, însă era de așteptat să mă împac cu el imediat după ce ne-am despărțit din cauza acelei provocări. Ea și Amanda păreau distante, iar la masa de prânz au stat separat. În sfârșit! Era oficial. Grupul se destrămase. Iar acum, fiind singuri, era mult mai ușor să îi atac.

După ore, Nathan s-a arătat mai obosit ca niciodată atunci când a venit la mine acasă, pentru a învăța împreună. Am decis să luăm o pauză pentru a ne odihni și ne-am întins în patul meu. Pauza s-a prelungit atunci când Nathan a adormit.

Zâmbeam când îi mângâiam chipul și îi priveam trăsăturile. Iubeam să îl văd atât de liniștit, neperturbat de nimeni și nimic. Respirația lui era liniștitoare. Buzele sale păreau mai apetisante decât de obicei, parcă ușor umflate. Cicatricea din sprânceana dreaptă îmi tot sărea în ochi și îmi aminteam cum l-am întrebat de două ori despre ea, dar cum niciodată nu am primit un răspuns concret legat de cum a căpătat-o. Mă întrebam când voi afla mai multe.

M-am gândit la ziua de ieri. M-am gândit la ziua de duminică, la ziua jocurilor, și m-am gândit la starea mea de atunci. Fusesem total... plictisită. Fusesem dornică de un singur lucru. Iar acel lucru era Nathan. Sau brațele lui Nathan. Imaginea mea în brațele lui Nathan.

— Ce mi-ai făcut? i-am șoptit, fiind conștientă că dormea și că nu m-ar fi auzit.

Ce mi-a făcut de m-a întors peste cap? Ce mi-a făcut de mi-a reordonat viața? Ce mi-a făcut de mi-a schimbat sentimentele și mi-a cutremurat scopurile?

Într-un mod surprinzător, când am avut-o pe Deborah la picioare în joc, cu o zi înainte, nu am avut chef să o distrug. Nu am vrut să mă ating de ea. Nu îmi era gândul la ea. Am lăsat-o să scape și, în schimb, am îmbibat doar puțină îndoială în prietenia ei cu Amanda. Nu făcea neapărat parte din plan, dar starea mea de ieri, după ce îl lăsasem singur pe Nathan când nu ar fi trebuit... Îmi fusese dor de el. Și voiam o pauză de la orice doar ca să mai fiu cu el încă puțin.

Pleoapele lui Nathan s-au ridicat ușor, iar ochii lui ciocolatii au fost descoperiți. Era treaz. De cât timp era treaz?

— Ce ți-am făcut? a șoptit la rândul său, strângându-mă mai tare de talie, într-o îmbrățișare călduroasă.

Zău dacă mai experimentasem un asemenea tip de iubire. După ce Nathan mi-a demonstrat că era o rază de lumină și zâmbete în viața mea, singurul lucru pe care mi l-am dorit a fost să îmi petrec cât mai mult timp alături de el. Și când îmi petreceam timpul alături de el mă simțeam... fericită. Îmi venea să îl strâng în brațe până la sufocare. Sau îmi venea să îl sărut până mi-aș fi pierdut respirația. Sau îmi doream să mă holbez la el până când aș fi realizat că era real.

Dar era real. Și era al meu. Și îl iubeam. Și aveam de gând să lupt pentru el. Și aveam de gând să îl apăr.

— M-ai făcut să mă îndrăgostesc, i-am răspuns, dorind să ocolesc încă o minciună în relația noastră.

Cel mai frumos zâmbet din întreaga lume s-a afișat în fața ochilor mei. Nathan și-a așezat palma peste mâna mea, ținând-o lipită de obrazul său, apoi și-a închis ochii, probabil absorbind căldura ei.

— Suntem chit, mi-a răspuns.

Înainte să îmi pot stăpâni gura, am întrebat fără să gândesc:

— De ce eu?

Nathan și-a deschis ochii, părând confuz.

— De ce tu?

— Da, am oftat. De ce eu? De ce... ești cu mine?

Un zâmbet mic a înflorit iar pe buzele sale, apoi s-a apropiat mai tare de mine, până când și-a ascuns capul la pieptul meu. Măinile sale m-au strâns puternic în brațe.

— Pur și simplu, a zis el.

Ăsta nu era tocmai răspunsul la care m-am așteptat.

— Pur și simplu? am insistat.

— Da. Pur și simplu.

Am oftat și am lăsat subiectul să se piardă, însă Nathan a revenit la el.

— Ce este ceea ce te deranjează de fapt, Lucy?

Faptul că nu sunt destul de bună pentru tine, și totuși m-ai ales. Faptul că este posibil să te fac să suferi. Faptul că oricine altcineva te merită mai mult.

Mi-am închis ochii și mi-am scufundat nasul în părul lui Nathan.

— Ești aici de mai bine de un an și până la mine nici măcar nu ai ieșit cu o fată. De ce? am întrebat interesată.

Nathan s-a mișcat, făcându-mă și pe mine să mă mișc. S-a îndepărtat pentru a mă privi în ochi. Aparent, această discuție era destul de importantă dacă aveam nevoie de contact vizual pentru a o continua.

— Pentru că niciuna nu mi-a atras atenția cum ai făcut-o tu și pentru că nu m-am gândit la întâlniri și la o relație până când nu am fost în parcul de distracții cu tine.

Oricât de dulce era, răspunsurile sale nu mă ajutau. Încă mă bântuia întrebarea *de ce?* Ce era așa special la mine? De ce eu? De ce nu altcineva? Nu era ca și cum nu avea sute de pretendente la școală, așa că... Ce vedea la mine?

Nathan a oftat, după care s-a despărțit de mine. Din două mișcări m-a rostogolit și era deasupra mea, cu picioarele pe de-o parte și pe cealaltă a șoldurilor mele, ținându-mi

mâinile captive lângă cap. Mi-am mărit ochii din cauza surprinderii atunci când m-am trezit imobilizată, iar Nathan mi-a zâmbit înainte să își coboare buzele peste buzele mele.

Nu era corect. Țsta era punctul meu slab. Știa cum să mă mânuiască. Acum pur și simplu nu mai puteam fi su-părată sau îngândurată. Îi răspundeam la sărut în cel mai rapid mod, lăsându-l să își treacă limba printre buzele mele. Deși mă simțeam puțin frustrată din cauză că nu îmi puteam mișca mâinile, Nathan avea grijă să îmi ia gândul de la asta cu mișcările sale fine, fierbinți și senzuale.

Asta până când s-a despărțit de mine prea rapid, lăsându-mă să tânjesc după mai mult.

— Nu gândi prea intens, mi-a spus. Unele lucruri sunt menite să fie. Ca noi doi.

Mi-a strâns mâinile deasupra capului, într-o singură palmă, iar cealaltă mână a folosit-o pentru a-mi mângâia pielea, ducând-o jos pe abdomen, mai apoi sus, pe sub tricou. M-a prins de talie în momentul în care și-a lipit din nou buzele de buzele mele, iar eu nu am mai rezistat să fiu încătușată. M-am agitat până când mi-a dat drumul și mi-a permis să îmi duc mâinile în părul său, în jurul său, pe corpul său.

Poate că avea dreptate. Trebuia să gândesc mai puțin și să mă bucur mai mult.

Capitolul 36

Miercurea am mers la cumpărături pentru rochia nunții la care urma să participăm în exact trei zile, iar Nathan nu doar că a vrut să vină cu mine, dar a și insistat să o facă. Avea un motiv bun, totuși. Voia să își cumpere și el un costum. Deși, în principal, voia doar să mă vadă pe mine cum probez rochii și să îmi ofere părerea lui.

Am mers la magazinul stabilit de Erin, care mi-a făcut rezervare și a spus detaliile rochiei mele angajaților de acolo. Având în vedere că eram domnișoară de onoare alături de alte două prietene de-ale ei, puteam să ne luăm ce model de rochie voiam, atât timp cât respectam nuanța exactă de albastru royal pe care a decis-o ea.

Și uite așa a început distracția.

Mă așteptam să fie amuzant și drăguț cu Nathan ca și spectator? Ei bine, nu a fost. Nici pe departe. Cred că era cel mai critic ochi pe care l-am întâlnit vreodată.

Prea scurtă.

Are spatele prea gol.

Decolteul nu arată bine.

Crăpătura nu ar trebui să fie acolo.

Pe asta nu ai voie să o porți în public. Niciodată.

Abia spre sfârșit mi-am dat seama că nu era nicidecum vorba despre un ochi critic, ci despre o mică gelozie preventivă. Însă, dacă era să mă iau după el, aș fi sfârșit într-o rochie de măicuță și m-aș fi făcut de râs. Am ajuns la varianta unei rochii scurte până deasupra genunchilor în față, cu o mică trenă în spate, cu un decolteu mic, pătrat. Eram încântată de felul cum îmi evidenția talia.

Nathan mi-a oferit aprobarea lui, după care a fost rându-meu să salivez văzându-l la costum. Trist a fost faptul că el nu a trebuit decât să probeze unul până să ia decizia finală și să îl cumpere.

După ce am terminat cumpărăturile, am sunat-o pe Erin și i-am spus că treaba era rezolvată. A insistat să mă vadă în rochie, așa că am mers acasă la ea și la Tom pentru a o proba în fața ei. Nathan a rămas iar singur cu Tom pentru o scurtă perioadă de timp, dar păreau că începeau să lege o prietenie. Fratele meu își lăsa garda jos încetul cu încetul. Am rămas la ei pentru încă vreo oră, după care am mers acasă. Nathan a rămas la mine și ne-am pierdut timpul împreună. Am mâncat, ne-am uitat la un film, ne-am tolănit pe canapea, iar Julia ne-a vizitat spre seară.

Am profitat și am vrut să profit de fiecare secundă perfectă alături de Nathan, așa că nu l-am slăbit din ochi sau din mângâieri atunci când a fost cu mine. Relația mea cu el mi se părea ireală și efemeră. Presimțeam că urmam să mă trezesc rapid din acest vis frumos, așa că profitam de tot ce însemna el. Și tocmai pentru că profitam, în momentul în care Nathan a crezut că adormisem și el voia să plece, i-am cerut:

— Dormi cu mine.

L-am prins de încheietură când s-a îndepărtat și a vrut să se ridice din pat. L-am privit de jos, cu ochii oboșiți, iar el mi-a afirmat din cap, fiind mai serios ca niciodată. Totuși, privirea lui exprima doar blândețe.

Am mai adormit împreună în patul meu, dar fusese peste zi, sau seara, pentru o oră sau două, niciodată pentru o noapte întreagă. Deși aproape ațipisem, stomacul mă durea de emoții și de fericire.

Nathan, probabil din respect pentru mine, nu a avut niciodată intenția de a se dezbrăca și a dormi confortabil. A rămas în blugi și tricou atunci când s-a așezat din nou lângă

mine și m-a luat în brațe. Mi-am pus capul peste pieptul său și am adormit ascultând cea mai frumoasă melodie din lume – bătaile inimii lui.

Ziua de joi era una dintre cele mai frumoase zile din viața mea și nici măcar nu începuse bine. Dar ce motive mai aveam să cataloghez o zi ca fiind perfectă în afară de somnul în brațele lui Nathan și trezirea în același mod?

Începeam să stăm din ce în ce mai mult timp împreună. Avusesem prima noapte în care am adormit împreună. Chiar mă gândeam când avea să se sature de mine, căci mă simțeam exact ca o lipitoare. Niciodată nu m-am simțit mai dependentă de cineva așa cum mă simțeam de Nathan. Mă trezeam cu el în gând și era ultimul lucru din mintea mea înainte să adorm. Era persoana pe care o căutam cu privirea în fiecare loc și nu trecea minut în care să nu fie prezent lângă mine, în gândul meu, în inima mea sau în discuțiile mele. Eram... obsedată. Eram dependentă. Eram îndrăgostită.

Dumnezeule, cât de îndrăgostită eram!

Dimineața m-am trezit înaintea alarmei, așa că am avut câteva minute în care să îmi privesc frumusețea de zeu grec și să mă gândesc la ce va urma.

Aveam să îl pierd. Dacă aș fi continuat să mă mai joc mult cu focul, aveam să îl pierd. Așa că trebuia să fac ceva în legătură cu asta. Trebuia să grăbesc procesul. Trebuia să termin odată și pentru totdeauna orice între mine și fostul meu grup de prieteni. Trebuia să tai ultimele patru persoane de pe lista mea neagră.

Alarma a sunat prea devreme. Nathan a mers acasă pentru a face un duș și pentru a se schimba, iar eu m-am pregătit pentru antrenamentul nostru de dimineață. În douăzeci de minute s-a întors, m-a luat cu mașina și am mers la școală. Ca de obicei, înainte să mă lase în fața terenului de soccer, și-a dat geaca jos și a pus-o peste umerii mei, apoi m-a sărutat.

— Haide, Anderson! Avem primul meci din sezon într-o săptămână.

Vocea Sarei mi-a întrerupt cel mai drag hobby – sărutul cu Nathan –, așa că nu a trebuit să se mire de faptul că o priveam mai urât ca niciodată.

Aceasta și-a continuat drumul, iar eu cu Nathan am rămas singuri.

— Primul meci, hă? a întrebat el.

Am oftat.

— Da. Însă nu știu dacă voi juca. Sunt o rezervă, la urma urmei.

Nathan a ridicat din umeri.

— N-am mai susținut o rezervă până acum. Va fi interesant, a spus el.

Am râs, dar gândul că voia să vină la primul meu meci pentru a mă susține mi-a topit inima. În afară de el, nu aveam nevoie de nimeni pentru a veni. Nici măcar de Tom. Când ajunseseam în acest punct? Era grav.

— Ne vedem după, mi-a spus înainte să mă sărute iar.

Am fost lăsată singură și m-am întors, mergând spre teren. Antrenamentul a trecut rapid, ca de obicei. M-a obosit, însă, în același timp, mi-a dat energie pentru restul zilei. Am mers la dușuri, m-am schimbat și am ieșit în fața liceului, unde mă aștepta Nathan de obicei. Nu și de data aceasta. De data aceasta s-au inversat rolurile.

Am așteptat și am așteptat. Elevii începeau să vină, iar eu am tot așteptat. Asta până când Amanda a trecut pe lângă mine, privindu-mă încruntată.

— Hei, i-am atras atenția.

Aceasta s-a întors. Nu arăta prea bine. Dacă era să mă gândesc mai mult, nu arăta deloc bine încă de când am băgat-o în spital și Byron s-a despărțit de ea. Nu credeam că ar fi fost atât de dărmată din cauza unei despărțiri. Dar... oare cum aș fi reacționat eu în locul ei? Cum aș fi fost dacă

Nathan m-ar fi părăsit? Era o imagine pe care nu îmi doream să o văd, ori să o trăiesc.

— Vreau să vorbesc cu voi după ore. În sala de sport. Anunță-i pe restul.

Dacă totul începuse în sala de sport, puteam da anunțul despre cum totul se termina tot acolo.

Fără prea multă vlagă, Amanda a afirmat, după care și-a reluat drumul.

De ce nu mă încânta să o văd așa? Trebuia să sar în sus de fericire. În schimb, eu eram... îngrijorată. Nu, nici chiar așa. Nu eram îngrijorată. Doar că nu îmi provoca plăcere.

— Hei! m-a strigat o voce cunoscută.

Nathan apăruse în fața mea. Gâfâia. Alergase până la mine.

— Antrenorul Cromwell m-a ținut puțin după antrenamente. Scuze că am întârziat, a spus el.

I-am zâmbit. Era prima dată când întârzia și nici măcar nu era vina lui, dar își cerea scuze. Drăguț.

— Nu-i nimic, i-am spus, sărutându-l.

L-am luat de mână, după care ne-am îndreptat spre liceu.

— Astăzi nu avem ore comune, a deschis el un subiect.

Nu, nu aveam. Era una din partea nașpa a zilei de joi. Dar nu mă deranja atât de tare. Cum putea să mă deranjeze când știam că după ore tot în brațele lui ajungeam?

— Ce vrei să mâncăm acasă? l-am întrebat.

Era ca și cum locuiam împreună. De fapt, dacă era să eliminăm faptul că dormea acasă la familia lui Byron, el chiar locuia cu mine. Mânca cu mine, învăța la mine, făcuse chiar și duș la mine. Îi lipseau lucrurile în dulapuri. În rest, prezența lui era absolută.

— Hm, mă gândeam la acele crochete...

— Nathan? a întrebat o voce necunoscută.

Ne-am oprit pe loc, iar privirea mi s-a dus în stânga. Un tip, cam de vârsta noastră, cu părul scurt, dar creț, și ochi albaștri, a venit spre noi. Era mai înalt decât mine, dar mai scund decât Nathan. Purta geantă pe un umăr și era îmbrăcat într-un stil nonconformist. Mesteca gumă. Se uita direct în ochii iubitului meu, ușor încântat, dar mai mult uimit. Îl cunoștea. Eu nu îl cunoșteam. Nu îl mai văzusem înainte la PHS.

Am observat liniștea care s-a așternut peste noi, așa că mi-am îndreptat privirea spre Nathan. El era ușor încruntat, iar privirea lui nu semăna deloc cu cea a tipului necunoscut. În ea observam mai degrabă... spaimă, confuzie, șoc.

— Nathan Keith? a întrebat iar tipul. Omule, de când nu te-am mai văzut!

Zâmbea. Păreau prieteni. Asta dacă Nathan nu ar fi fost atât de speriat. Și dacă nu ar fi fost fără reacție. I-am strâns mâna și abia atunci părea că se trezise. A clipit de două ori, după care a dat noroc cu tipul necunoscut.

— Finn Coleman! a spus acesta. Ce faci aici?

Brusc, Nathan își revenise. Zâmbea ca înainte, iar privirea îi era caldă. Așa reacționa el când era surprins? Pentru o secundă mă speriasse.

— M-am transferat, a spus acesta. M-am mutat în Phoenix, dar cine credea că voi da de Nathan Keith în noul meu liceu?

Era clar. Se cunoșteau din orașul natal al lui Nathan, care înțelesesem că era New York. Ce erau cu toți oamenii ăștia de veneau tocmai în Phoenix din New York? Ce aveam noi atât de special?

Așa numitul Finn își îndreptase privirea spre mine. Zâmbetul nu i-a părăsit chipul când a întrebat:

— Și ea este? Gagică ta?

Gagică? Îh! Așa se vorbea acolo? Sau era ceva legat de grupul lor?

Nathan și-a întors capul spre mine, amintindu-și că eram acolo, apoi a spus:

— Este iubita mea. Lucy Anderson.

Am vrut să fiu politicoasă, chiar am vrut. Am avut intenția de a da mâna cu el, însă idiotul a stricat totul.

— Iubită? Vorbești serios? Nathan Keith are o iubită?

Mi-am luat fața de scorpie și mi-am ridicat o sprânceană la el, așteptând o explicație. Ce era atât de uimitor la faptul că Nathan avea o iubită?

Finn nu mi-a răspuns. În schimb, și-a întins mâna spre mine și s-a scuzat.

— Îmi pare rău. Finn Coleman. Încântat de cunoștință, a spus el.

Deși nu eram complet împăcată cu reacția lui anterioară, am dat mâna cu el. După ce ne-am despărțit, acesta și-a întors atenția spre Nathan.

— Mă bucur să văd că știu pe cineva de aici, frate, a zis acesta, lovindu-l peste braț pe Nathan. Poate ne vedem mai târziu și îmi spui și mie de ce ai dispărut așa brusc din peisaj. Deocamdată trebuie să merg să îmi iau orarul.

Disparație misterioasă?

Și cine era primit dintr-un transfer la două luni după ce a început școala?

— Sigur. Ne vedem, a spus Nathan, deloc încântat.

Finn și-a îndreptat atenția spre mine.

— O plăcere să te cunosc. Ne mai vedem.

Imediat după ce a spus acestea s-a întors și a intrat în liceu. Noi am rămas în urmă, pe loc, iar eu nu aveam habar cum să încep discuția. Cred că aveam cam o sută de întrebări pentru el. Totuși, Nathan părea că nu a vrut să povestească cu mine despre asta, căci m-a tras de mână și mi-a spus:

— Haide să mergem!

Ce a fost asta?

Capitolul 37

Am dat uitării incidentul despre Finn atunci când Nathan mi-a demonstrat clar timp de ore bune că nu avea de gând să vorbească despre el. Era o parte din trecutul lui pe care nu era dispus să o împărtășească, așa că am respectat asta. Restul cursurilor și pauza de masă le-am petrecut încercând să îl fac și pe Nathan să uite ce s-a întâmplat. I-am demonstrat că nu mă interesa și că eram acolo pentru el, indiferent de orice.

După ore, a trebuit să mint. Iar.

— Ești sigură că nu vrei să te aștept sau să vin cu voi? m-a întrebat Nathan când i-am spus că aveam de gând să merg la o sesiune de cumpărături cu Julia.

— Nu, am răspuns imediat. Este o ieșire între fete. Nu am mai avut așa ceva de mult timp. Asta ne implică doar pe noi două.

Nathan a oftat și a făcut un bot adorabil de cățel îmbufnat. I-am zâmbit și l-am luat în brațe, sărutându-l.

— Ne vedem curând. Nu stau mult, i-am promis.

Julia era în spatele nostru, sprijinită de mașina ei. Îi ofeream un spectacol pe cinste, aproape greșos. Eram și eu conștientă că atunci când eram cu Nathan deveneam scârbos de dulce. Aproape insuportabilă.

— Te aștept. Astăzi trecem la următorul nivel în lecțiile de baschet și facem un joc de unu la unu, mi-a dezvăluit el.

Am râs. Ar fi fost amuzant. Eu abia reușeam să nimeresc un coș de la doi metri, stând pe loc și calculând toate unghiurile.

— Poți să mă aștepti acasă la mine, i-am propus. Știi codul.

Am stat destul cu Nathan ca să învăț că ura să locuiască în conacul familiei Hill. Rămânea în acea casă doar când era necesar. În rest era ori la mine, ori la școală, ori în oraș, ori la alergat. Probabil se simțea îndatorat lor și asta nu îi plăcea lui de fapt.

Nathan a negat din cap.

— Este OK. Am să alerg puțin, fac un duș, iar tu vii repede.

M-am simțit puțin rușinată din cauză că i-am oferit casa mea la dispoziție atât de ușor, iar el a refuzat, însă i-am zâmbit.

— Bine. Ne vedem după ce...

— Dumnezeu! Nici cuplurilor în care el pleacă în armată și nu se văd timp de ani de zile nu le ia atât să își ia la revedere. Vă vedeți peste o oră, oamenilor! Peste o oră!

Julia a intervenit, fiind mai mult decât exasperată. Știam totuși că doar râdea de noi. Îi plăcea de noi ca și cuplu. Ba chiar ne invidia, așa spunea ea.

Am râs, iar Nathan a spus:

— S-ar putea să reconsider prietenia cu tine, Julia.

— Ai vrea tu, Keith. Nu mai găsiți pe altcineva care sa vă suporte la fel de mult ca mine.

Touché.

Ne-am luat în sfârșit la revedere de la Nathan, iar eu și Julia am așteptat să plece primul din parcare școlii. Când în sfârșit a dispărut din raza noastră vizuală, am oftat.

— Urăsc să îl mint, am recunoscut singurei mele prietene.

— Știu. Dar e ori asta, ori tot adevărul.

A doua opțiune nici măcar nu era o opțiune. Nu aveam destul curaj să fac asta, așa că până când ar fi aflat – dacă ar fi aflat – făceam tot posibilul să țin povestea ascunsă de el.

— Așteaptă-mă aici, i-am spus Juliei, schimbând subiectul. Nu cred că va dura mai mult de zece minute.

Aceasta a afirmat din cap, după care s-a retras spre mașină. Eu m-am întors și am început să merg spre sala de sport, unde credeam că restul mă așteptau deja, având în vedere că orele se terminaseră.

Nu aveam emoții. Nu mă interesa dacă urma să am în sfârșit o întâlnire cu toți patru, aveam totul pregătit și urma să fac ravagii. Aveam încredere în mine.

Am urcat scările și am deschis ușa nouă de sticlă, înlocuită tot de părinții mei, după ce eu am spart-o pe cealaltă, intrând cu mașina în ea pentru a o salva pe Julia.

Phoenix High School avea trei săli de sport. Era pentru prima dată de atunci când intram în aceasta. Mă cutremuram când atâtea amintiri îmi veneau în cap și încercam să le reprim.

Erau cu toții aici, în colțuri diferite ale sălii. Deborah își făcea unghiile, stând pe o bancă, Carson lovea un sac de box, Byron se plimba de colo-ncolo, iar Amanda era retrasă pe o saltea, stând întinsă. Cu toții s-au oprit din ceea ce făceau și și-au îndreptat capetele spre mine atunci când mi-au auzit pașii. Acum era acum.

— Ce vrei, Anderson? a întrebat Carson gâfâind.

A lăsat sacul de box, și-a dat mânușile jos, după care a venit spre mine. Cu toții s-au apropiat de mine, până când s-au oprit la câțiva metri. Îi priveam pe fiecare în parte și simțeam doar... repulsie.

— Vreau să terminăm orice legătură dintre noi odată și pentru totdeauna, le-am spus.

Carson a pufnit amuzat. El era cel cu gura mare și proastă, așa că el a fost cel care a continuat să îmi vorbească.

— Cam asta încercăm noi să facem de cam... un an de zile.

Am ignorat replica lui și m-am uitat la Byron.

— Ce vrei de la noi? a întrebat pe un ton mai domol.

Părea dispus să îmi dea orice voiam. Îmi plăcea asta. Dar presimțeam că nu îmi va accepta cererea. Cel puțin, nu din prima.

— Vreau o noapte a jocurilor doar a noastră, le-am mărturisit. O ultimă bătălie, să îi spunem așa.

Vocile lor au început să răbufnească deodată, care mai de care mai puternică, și nu am putut înțelege nimic din ceea ce au vrut să îmi spună.

— De ce am face ce vrei tu? a întrebat Deborah.

— Nu ți-a ajuns câte ne-ai făcut? a zis Amanda.

— Nu cred că asta este o idee tocmai bună, m-a sfătuit Byron.

— Patru împotriva uneia? Sigur. De ce nu?

Carson părea singurul care acceptase propunerea mea. Pe restul trebuia să îi conving.

— Îmi datorați măcar atât. O luptă dreaptă.

— Că dacă nu, ce? a întrebat Deborah.

Mi-am îndreptat privirea malefică spre ea. Pentru binele ei, mai bine nu întreba asta. I-am zâmbit, după care le-am adus la cunoștință:

— V-am promis o redeschidere a cazului.

— E o prostie. Sunteți voi două împotriva a noi patru, a spus Carson.

— Am filmarea.

Brusc, au tăcut cu toții.

Știau prea bine despre ce vorbeam. Era filmarea camerei de securitate a sălii de sport. Filmarea care îi arătau pe ei

făcând totul. Filmarea despre care credeau că părinții lor au făcut-o să dispară. Nu dispăruse. Și făcusem rost de ea după luni în care un prieten de la AMS s-a chinuit să o obțină.

— Minți, a zis Deborah, vizibil speriată.

— Vrei să riști? am întrebat-o. Oricum, am copii ale ei. Știam că nu mă veți crede, așa că v-am adus una.

Am scos stick-ul de memorie din buzunar și l-am întins, dar niciunul nu l-a luat. L-am aruncat înspre Carson, având în vedere că el fusese cel care dăduse provocarea în acea seară, iar el l-a prins din instinct.

— Duminica asta, i-am anunțat. Dacă nu vreți să plătiți un preț mic, jucându-vă cu mine, veți plăti un preț mare în fața legii. Rămâne la alegerea voastră.

Cu toții erau muți, iar eu am profitat de lipsa lor de reacție pentru a mă întoarce pe călcâie și a pleca de acolo. Înainte să părăsesc sala, am revenit la ei și le-am spus zâmbind:

— Vedeți ce drăguță sunt? Eu vă ofer alegeri.

L-am putut auzi pe Carson cum m-a jignit, după care am părăsit sala de sport. M-am îndreptat spre mașina Juliei și am intrat pe locul din dreapta.

— Cum a mers? a întrebat ea îngrijorată.

Ochii mi-au urcat pe mâna ei dreaptă, acoperită de o bluză cu mânecă lungă. Cumva, jocul ăsta nu mai era doar despre mine. Răzbunarea asta nu mai era doar despre mine. Era și despre Julia. Draga și inocenta Julia care, oricât și-ar fi dorit, nu ar fi putut face rău nici unei muște. Și pentru că ea nu putea, aveam de gând să o fac eu. Aș fi strivit muștele alea pentru ea. Pe toate patru. Lent și dureros.

— Bine, i-am mărturisit. Cred că vor veni.

Julia a pornit motorul mașini, după care a întrebat:

— Asta nu este duminica de după ziua nunții lui Erin și a lui Tom? a întrebat ea.

Am oftat.

— Ba da.

— Și cum ai de gând să te descurci?

— Văd eu. Va fi bine.

Va fi bine... atât timp cât Nathan, Tom și Erin nu află.

Va fi bine atât timp cât Nathan nu află, în special.

— Trebuie să inventăm o noapte a fetelor duminica asta, i-am spus Juliei.

Mi-a zâmbit.

— Se face. Te acopăr eu.

— Mulțumesc.

Julia mă ajuta mai mult decât avea ea habar, și îmi venea să mă plesnesc singură când îmi aminteam că inițial voiam să refuz o prietenă ca și ea – o prietenă de aur.

Duminica aceea urma să fie ziua judecății, ziua în care mi-aș fi șters toate persoanele de pe lista mea neagră. Și până la ea, până în clipa decisivă, mai erau doar șaptezeci și ceva de ore.

Începea numărătoarea inversă.

Capitolul 38

Vinerea a fost ultima zi de odihnă de dinaintea nunții, așa că am profitat de ea la maximum. Imediat după ce am ajuns acasă de la școală, eu și Nathan nu am făcut mai nimic. Adică chiar nimic. Am lenevit în patul meu, în timp ce fiecare citea din propria lui carte, am luat câteva gustări și ne-am uitat la televizor.

— Încă puțin și putem crea o groapă de gunoi aici, a zis Nathan amuzat, uitându-se la pungile de chipsuri și ciocolate de pe noptiera mea.

Aș fi vrut să râd, dar eram prea atentă la acțiunea cărții. Ajunsesem într-un punct culminant și nu mă mai puteam opri. Vocea lui Nathan continua să îmi întrerupă filmul derulat în cap.

— Foarte bine. Le strâng eu, a spus, râzând ușor.

Am auzit câteva foșnete, după care salteaua patului s-a mișcat. Pașii lui Nathan au făcut ecou până la ușa dormitorului, pe care a deschis-o.

— Ăm, Lucy? a întrebat el.

Am oftat puternic și mi-am lăsat cartea pe pat, punând semnul la pagina la care rămăsesem. Nu puteam citi în ritmul ăsta, așa că m-am dus după el.

— Ce e? am întrebat, ridicându-mă din pat.

Imediat cum mi-am luat papucii de casă și am făcut pași spre el, mi-am ridicat privirea spre ușa de la dormitor. După ea, pe hol, era nimeni altul decât tata.

Am făcut ochii mari, m-am uitat la el, la Nathan, apoi la mine. Eram îmbrăcată cu un tricou de-al lui Nathan, care îmi acoperea pantalonii scurți. Nathan era îmbrăcat mai normal

și mai decent decât mine, dar asta nu însemna că era ceva de bine.

Privirea tatei se îndrepta de la mine la Nathan și înapoi. Într-un final, a intrat în dormitor și a închis ușa după el.

— Dacă nu vrei ca mama ta să vă găsească așa, ați face bine să vă mișcați, m-a sfătuit el.

Mama? Ce căuta mama acasă? Că căutau amândoi acasă? Nu știau să anunțe când veneau?

— Ce faceți aici? i-am întrebat, total nepoliticos din partea mea.

Tata era mai mult un om blând decât unul rău, dar privirea pe care mi-a oferit-o mă făcea să îmi schimb părerea despre el.

— Este casa noastră, Lucy. Iar mâine este nunta singurului nostru fiu. Era evident că nu am fi ratat-o.

Despre asta... Nu, nu era evident. Încă de când Tom s-a mutat de acasă, în urmă cu doi ani, ei abia își mai vorbeau. Nu au anunțat că veneau la nuntă, deși au primit invitația prin poștă, așa că era de așteptat să nu ne întâlnim cu ei acolo. Asta ar fi fost o surpriză nemaipomenită pentru Tom.

Dumnezeule! Mama era acasă. Vrăjitoarea era acasă. Dacă l-ar fi văzut pe Nathan...

— Unde este ea? l-am întrebat.

— În camera noastră.

Era evident că nu ar fi venit să își salute singura fiică, pe care nu a mai văzut-o de săptămâni și cu care ultima discuție a fost o ceartă.

— Ține-o acolo. Eu îl conduc pe Nathan și vorbim după, l-am anunțat.

Abia atunci m-am uitat la bietul Nathan, care nu făcea decât să ne privească, fără să aibă un cuvânt de spus în privința planului nostru. Tocmai am realizat că iubitul și tatăl

meu erau pentru prima dată față în față, iar eu nu le făcusem nici măcar cunoștință. Grozavă primă întâlnire!

— Tată, i-am atras atenția, el este Nathan Keith, iubitul meu. Nathan, el este tata, Andi Anderson.

Cei doi bărbați și-au îndreptat privirile unul spre celălalt, și după ce Nathan și-a strâns ambalajele într-o singură mână, a dat noroc cu tata.

Dumnezeule, imaginea asta era hilară, și în același timp de coșmar!

— Încântat de cunoștință, domnule, a spus el.

— Ar trebui să luăm cina și să discutăm mai mult, i-a propus tata.

Nathan a afirmat din cap.

— După ce ieși din casa asta, înainte ca soția mea să te găsească și să primești interdicție pe viață asupra acestui loc.

— Da, domnule, a spus Nathan.

— Ah, și, scumpo, îmbracă-te în ceva mai decent.

Să se deschidă pământul, să intru în el de rușine!

Tata a decis în final să îl conducă el pe Nathan. L-a scos la timp din casă, iar eu m-am schimbat și am făcut curățenie în cameră.

Părinții mei erau acasă. Părinții mei aveau de gând să doarmă acasă pentru vreo două nopți. Iar eu trebuia să dorm cu ei. Ce coșmar!

Puteam foarte bine să dorm la Erin și la Tom, dar era ziua de dinaintea nunții lor. Nu i-aș fi deranjat pentru nimic în lume. Totuși, l-am sunat pe Tom și l-am anunțat de cele întâmplate, pentru a fi pregătit a doua zi. Nu putea fi prins cu garda jos. Bineînțeles, așa cum m-am așteptat, a insistat să vin la ei până plecau părinții noștri de acasă, dar am refuzat categoric. O puteam face. Nu era ceva atât de greu. Nu trecuse mult timp de când ne văzuserăm ultima dată, dar

se schimbaseră multe. Mai nou îl aveam pe Nathan, iar el mă făcea să îmi canalizez toată energia negativă într-o parte ascunsă a inimii mele, unde se risipea singură, din cauza iubirii purtată lui, care se ocupa de totul. Pur și simplu nu îmi permiteam să simt prea multe lucruri rele cu el prin preajmă.

Dar acum nu mai era prin preajmă.

Totuși, imediat cum a ajuns acasă, am început să vorbim la telefon.

— Tatăl tău nu pare un om rău, a spus Nathan.

Își amintea că i-am povestit despre cum nu mă înțelegeam cu părinții mei.

— Nici nu am spus că este unul. Doar că se află sub controlul vrăjitoarei.

— Mama ta?

— Da. Absolut orice decizie ia, oricât de greșită ar fi, tata nu poate să îi stea în cale prea mult timp. Este sub papucul ei.

— Cred că exact același lucru se întâmplă și în relația părinților mei, a spus el.

Mi s-a oprit respirația, căci era pentru prima dată când îmi spusese o informație despre familia lui, despre viața lui din orașul său natal, de dinainte să mă cunoască pe mine.

— Este aiurea, am comentat, încercând să nu par încântată.

Nu voiam să aprofundez prea mult subiectul. Nu îl puteam păcăli pe Nathan să îmi spună mai multe și nici nu voiam să o fac. Atunci când ar fi vrut să îmi povestească ar fi făcut-o.

— Mda, a oftat el. Ce mai întâlnire, apropo, a râs. Nu am mai pățit asta niciodată înainte.

— Să fii în dormitorul iubitei tale împreună cu ea și să dai nas în nas cu tatăl ei? am întrebat.

— Ceva de genul ăsta, a mormăit el.

Cumva, din prostie pură, fără să gândesc înainte, amintindu-mi de ceea ce a spus Finn, am comentat:

— Ah, sau nu ai avut iubite înainte, căci Nathan Keith nu pare să își facă iubite.

A fost spusă ca o glumă. O glumă proastă. O glumă care l-a făcut pe Nathan să ia o pauză de câteva secunde înainte să îmi răspundă.

— Mda, merge și așa.

— Îmi pare rău, am spus imediat, strâmbându-mă. Nu voiam să sune...

— Este în regulă, Lucy, a încercat să mă încurajeze cu o voce veselă.

— Nu, nu este, l-am contrazis.

Aproape că îmi venea să mă dau cu capul de pereți.

— Ba da. Ai dreptate. Cu orice altă fată de dinaintea ta m-aș fi aflat în acea situație, aș fi plecat pe ușă fără să îmi pese.

Am clipit o dată, de două ori, de trei ori. Încercam să îmi imaginez un Nathan nepăsător, care ar fi făcut asta oricărei fete, însă nu îmi puteam imagina nicicum o asemenea imagine. Nathan nu putea fi decât drăguț, politicos, dulce și manierat. Nu exista altă variantă.

— Chiar sunt curioasă și mi-aș fi dorit să te cunosc de dinainte.

A doua replică pe care nu am gândit-o în acea seară.

Dar era adevărată. Mi-aș fi dorit să îl întâlnesc pe Nathan de dinainte. Nu știam de dinainte de ce. Bănuiam că mă refeream la *dinainte de schimbare*. Aș fi vrut să îl văd fiind nepoliticos sau rău, poate chiar crud. Oricât insista el să îmi spună că nu era cea mai bună persoană din lume, eu exact așa îl vedeam. Era greu. Poate că ar fi fost răcoritor să îl văd făcând măcar o greșală.

— Eu chiar nu îmi doresc să cunoști așa ceva. Mă bucur că ne-am întâlnit după.

Din nou, nu aveam habar despre ce eveniment vorbeam. Înainte și după ce? Ce l-a schimbat pe el? Dumnezeuule, devenea din ce în ce mai greu să îmi abțin curiozitatea și întrebările despre el.

— Poate, am șoptit. Îmi pare rău că...

— Nici să nu te aud. Haide să schimbăm subiectul. Ai vorbit cu mama ta?

Am oftat, după care i-am spus că nu. Nu ne-am văzut deloc și nici nu îmi doream să o facem. M-am încuiat în camera mea și nu aveam de gând să mai ies până a doua zi, când trebuia să merg la nuntă.

Mi-am mai petrecut vreo două ore în pat, vorbind la telefon cu Nathan, după care am adormit liniștită, gândindu-mă la ziua de mâine.

Părinții mei urmau să fie prezenți la nunta fratelui meu. Abia așteptam să văd ce nenorocire s-ar fi întâmplat.

Capitolul 39

Nu am participat niciodată la o nuntă și nici nu mi-aș fi dorit să o fac, însă nunta fratelui meu a făcut o excepție. Nu doar că era o excepție, dar mă și încânta pe deasupra. Fratele meu, primul băiat cu care am făcut cunoștință, care mă știa încă de când umblam în scutece, cu care am crescut, cu care m-am certat și cu care m-am împăcat de mii de ori, cu care am împărțit o casă, o familie, suferință și iubire, ajunsese în acel punct în care își construia propria lui familie, fără mine. Tom se căsătorea. Tom se căsătorise.

Ziua de sâmbătă îmi începuse încă de dimineață din cauza asta. Am fost nevoită să merg la un salon pentru machiaj și coafură, după care să mă întorc acasă pentru a mă îmbrăca în rochia cumpărată. Nathan mi-a fost alături încă din primul moment al zilei și m-a luat cu mașina de acasă, purtând costumul după care salivam.

Imaginea aceea era pur și simplu uau, fără doar sau poate. Nathan în costum, cu cămașă albă, papion, părul aranjat la perfecție și statura lui dreaptă, cu un braț la spate, venind spre mine și oferindu-mi mâna pentru a mă conduce.

— Ești frumoasă, mi-a spus.

— Exact asta voiam să spun eu despre tine.

Mi-am dat seama ce prostie am zis, după care m-am corectat.

— Adică voiam să spun că ești frumos, nu frumoasă. Nu ți-aș spune că ești frumoasă. Nu că ar...

— Am înțeles, a spus el râzând.

Mi-a deschis ușa din dreapta a mașinii lui, după care m-am urcat pe scaunul pasagerului.

Părinții mei mergeau separat la nuntă. Nu voiam să merg cu ei. Nu aveam de gând să merg cu ei. Așa că eu mergeam doar cu partenerul meu superb, îmbrăcat la patru ace, care îmi era șofer personal.

Întâi de toate, am trecut pe la Erin. Era foarte emoționată din cauza nunții ei și voia să arate impecabil, dar se îndoia că arăta așa. Ei bine, fără să exagerez, în momentul în care am văzut-o am rămas mută. Erin era o femeie frumoasă de fel, dar de data aceasta se întrecuse pe sine. Avea o rochie albă, lungă, bufantă, în stil prințesă, umerii lăsați goi de corset, un decolteu potrivit și un voal prins cu o coroniță de părul ei creț, strâns într-un coc, cu doar o șuviță lăsată afară, pentru a-i contura fața frumoasă. Machiajul era și el uau, fără cuvinte. Dar cel mai mult îmi plăcea felul în care radia, știind că urma să se mărite cu bărbatul visurilor ei, fratele meu.

Dacă credeam că Erin era emoționată, asta se întâmplase pentru că încă nu îl văzusem pe Tom. Fratele meu nu putea sta locului. Se mișca întruna, făcând ture de cameră, dând din picior și uitându-se des la ceas. Abia am putut să îl potolesc până când a sosit momentul cununiei religioase și până când el a văzut-o în sfârșit.

Am avut cel mai bun loc pentru a vedea reacția lui Tom la vederea lui Erin. Eram exact lângă el, fiind domnișoara de onoare care ținea verighetele. Puteam doar spune că aceea... aceea era privirea unui om îndrăgostit până peste cap. Și ceea ce mă speria era că îmi întorsesem ochii spre Nathan ca să văd aceeași privire ațintită asupra mea.

Spuneam că, văzând iubirea dintre Erin și Tom, niciun băiat nu m-ar mai fi putut păcăli în legătură cu sentimentele lui față de mine. Și chiar așa era. Nathan avea sentimente adevărate și profunde față de mine, așa cum aveam eu față de el.

Cununia a fost superbă, deși m-au durut picioarele din cauza timpului petrecut pe tocuri. M-am bucurat de fiecare clipă și aproape că urlasem de fericire când ambii au spus *da*.

Petrecerea de după începuse bine. Erin ar fi vrut să țină totul în aer liber, undeva sub corturi, sau pe plajă, însă nu a fost posibil, așa că închiriaseră o sală de evenimente. Totul arăta superb, părerea mea. Un ring de dans imens, mese îmbrăcate cu alb, aranjamentele florale cu trandafiri albaștri pe care eu le alesesem, lumini, bufete pline și muzică bună. Nu cred că au avut mai mult de o sută de invitați, iar eu nu eram prea apropiată de nimeni, așa că am stat doar cu Nathan. Părinții mei încă nu apăruseră la petrecere și nici la cununie nu participaseră. Începeam să mă întreb dacă nu cumva s-au răzgândit și nu mai aveau de gând să vină. Ar fi fost mai bine.

Sărbătoream deja de o oră atunci când Nathan și-a apropiat buzele de urechea mea și mi-a șoptit:

— De ce tipul ăla se uită atât de insistent la iubita mea?

Mi-a făcut semn spre așa numitul tip, deloc subtil, iar eu mi-am dus privirea în direcția indicată. În următoarele secunde am sărit de la masă și am făcut câțiva pași către Michael.

Michael era acel tip de verișor pe care îl aștepti să vină la întâlnirile în familie la care nu ai chef să participi. Era unicul fiu al mătușii mele, Thalia, sora mamei mele. Și, spre deosebire de toată acea ramură a familiei, el era diferit, era special, era drăguț și se afla pe aceeași lungime de undă cu mine. Încă de când eram mici, am fost de nedespărțit, asta până s-a mutat în alt stat. Ne mai vedeam o dată la câteva luni sau chiar ani, la evenimentele în familie, ori când mai trecea pe acasă. Era mai mare decât mine cu doi ani și tot de doi ani mersese la facultate, uitând de mine, prietena lui cea mai bună – cu mult înainte să fiu închisă în AMS. El măcar avusese un motiv solid pentru care nu mă vizitase.

Michael m-a luat în brațe, după care m-a ridicat ușor de la pământ. Mi-am dus mâinile după gâtul lui și m-am susținut până am ajuns din nou pe picioarele mele. Când ne-am despărțit, mi-a zâmbit și mi-a spus:

— Te-ai schimbat! Uau!

El încă nu mă văzuse după ce am slăbit și după ce mi-a crescut părul, după experiența de la școala de reeducare.

I-am zâmbit și l-am analizat. Și el mai pusese ceva masă musculară. În rest era neschimbat. Trăsăturile lui erau ca ale mele: păr blond și ochi căprui.

— M-am făcut mai frumoasă decât eram deja. Știu, i-am spus ironică.

Doar cu el îmi permiteam înainte să fiu atât de *modestă*. Mă laudam mai mereu în preajma lui Mike. El avea darul de a mă readuce mereu cu picioarele pe pământ.

— Dacă prin frumoasă vrei să spui total opusul, atunci da.

Râdeam și eram pe cale să îi dau o replică usturătoare înapoi, însă i-am observat ochii cum s-au dus de la mine până în spatele meu. M-am întors, pentru a vedea la ce se uita, iar Nathan era acolo.

— Oh, am făcut eu. Michael, el este Nathan, iubitul meu. Nathan, el este...

— Fostul ei iubit, a zis Mike, întrerupându-mă. Prima ei iubire, aș putea spune.

Pentru o secundă îmi căscasem gura larg. Mi-am îndreptat privirea spre Nathan și am văzut ceva în ochii lui, ceva ce nu mai văzusem niciodată înainte, un fel de gelozie dură, crudă, din cauza căreia voia să spintece ceva. De parcă asta nu fusese de ajuns, Mike m-a tras de talie până când mi-am unit soldul cu al lui. Ochii lui Nathan au coborât peste mâna sa. Sincer, voiam să reacționez și să spun că glumea. Voiam să zic adevărul. Dar asta mi s-a părut o ocazie bună să îl văd pe acel Nathan pe care nu îl cunoscusem vreodată.

— Fostul, zici? a întrebat Nathan.

— Da, a confirmat Mike cu zâmbetul pe buze, înainte de a spune eu ceva.

— Înțeleg, a mormăit el. Dar ce nu înțeleg este de ce ai mâinile pe ea *acum*.

Privirea mea se ducea de la unul la celălalt. Mike era tot un zâmbet. Nathan îl privea serios, cu un anumit nivel de ură. Eu eram la mijloc.

— Eh, știi tu. De dragul vremurilor bune, a spus vărul meu.

Omul ăsta își dorea să moară. Și nu de mâna lui Nathan, ci de mâna mea.

M-am îndepărtat de Michael, am ieșit din îmbrățișarea lui și m-am lipit de Nathan. După care i-am explicat:

— Este verișorul meu fraier, căruia îi arde de glume.

Mâna lui Nathan nu a întârziat să mă cuprindă de talie și parcă l-am simțit expirând ușurat.

— Ai niște rude tare ciudate, a mormăit el.

Mike i-a zâmbit.

— Am să iau asta ca pe un compliment.

— Oh, crede-mă, nu este, l-a asigurat Nathan.

Am râs, iar Mike a râs împreună cu mine. Mi-am dat seama din asta că deja îl plăcea pe Nathan. A început să îi pună unele întrebări de frate mai mare, de genul ce intenții avea cu mine, de cât timp mă cunoștea și cât se serioasă era relația noastră, iar eu nu m-am putut abține să mă gândesc că în mod asemănător a decurs și discuția cu Tom. Săracul Nathan trecea prin asta de două ori deja. Și dacă ar fi luat cina cu părinții mei, ar fi fost a treia oară.

Gândindu-mă la părinții mei, aceștia au apărut în raza mea vizuală. Continuând să îi ascult pe Nathan și pe Mike vorbind, m-am uitat la ei, fiind în fața lui Tom și a lui Erin, discutând. Am analizat fețele tuturor și nu mi-au părut prea fericite, așa că m-am dezlipit de Nathan și am spus:

— Vin imediat.

Probabil că era o minciună. Nu știam cât ar fi durat această situație, pentru că nu știam dacă mama era hotărâtă să facă probleme mari sau nu.

M-am îndepărtat de cei doi și mi-am făcut loc prin mulțime până la familia mea. Când ajunsesem, discuția era deja în plină desfășurare.

— ...așa că vă voi respecta. Dar și dumneavoastră trebuie să mă respectați pe mine ca soție a fiului dumneavoastră, a spus Erin cu o expresie pe care o mireasă nu ar trebui să o aibă în ziua nunții ei.

Mama a pufnit amuzată.

— Credeam că ți-am spus deja! Tom nu primește nimic din moștenirea noastră, așa că nu a trebuit să îți duci jocul până aici.

Dumnezeule Mare, strica ziua nunții fratelui meu...

— Dar l-am continuat. Și îl voi continua până când moartea ne va despărți. Așa am promis azi.

— Te rog, lasă teatrul și...

— Mamă! a spus Tom, întrerupând-o.

A făcut un pas în față, ascunzând-o pe Erin după el. Chipul lui mă făcea să mă doară inima. Se vedea că era supărat, nu doar nervos. Iar el trebuia să fie nimic mai jos decât fericit în această zi.

— Ai puțin respect pentru soția mea, pentru invitații mei și pentru ziua nunții mele, i-a cerut. Dacă nu vrei să te porți civilizată, te rog să pleci. Dar de acum încolo nu mai vreau să aud niciun cuvânt rău la adresa lui Erin. De doi ani de zile, ea e mai mult familia mea decât sunteți voi.

Asta a fost ca o palmă peste fața mamei. Expresia ei era de neprețuit. Părea că voia să îl jignească înapoi, așa cum decurgeau de obicei discuțiile lor, însă s-a răzgândit în ultimul moment.

— Tom, ți-am acceptat toate prostiile de doi ani încoace. Dar asta... e prea mult. Nu credeam că o vei face. Doar... divorțează și noi te vom primi înapoi. Îți vei primi și moștenirea.

Vrăjitoarea ajunsese într-un punct în care nu mai avea arme, așa că recursese la mită. Dar trebuia să știe că Tom se ridicase de mult timp pe picioarele lui proprii și că nu mai avea nevoie de niciun ajutor financiar. Poate că nu o ducea uimitor de bine, nu trăia în lux, dar trăia decent. Și nu avea nevoie de mai mult atunci când o avea pe Erin lângă el.

Tom a oftat, după care a privit-o cu tristețe. Îl durea situația asta. Și pe mine mă durea. Mi-aș fi dorit ca mama să nu fi fost atât de dificilă. Mi-aș fi dorit să avem o relație normală cu ea. Mi-aș fi dorit să vorbim unele lucruri, să petrecem timp împreună, să râdem sau să ne îmbrățișăm. Dar mama noastră era doar rece.

— Pleacă, i-a spus Tom cu o voce înfrântă. Doar pleacă.

Mama păruse surprinsă. Credea pentru o clipă că îi va accepta oferta? Ce ticăloasă nebună.

— Dar...

— Hei! am intervenit eu, băgându-mă și la propriu și la figurat între ei.

M-am întors către Tom, apoi i-am spus:

— Duceți-vă! Mă ocup eu.

Pentru câteva clipe, fratele meu a părut neîncrezător. Nu voia să mă lase singură cu ei. În ochii lui, eu am fost mereu sora mai mică, care trebuia protejată. Mereu m-a acoperit el pe mine. Niciodată nu a fost invers. Însă de data aceasta s-a întâmplat. Amintindu-și probabil schimbarea mea și faptul că părinții noștri nu mă mai afectau, a acceptat printr-o mișcare a capului și a luat-o pe Erin de acolo. Mama aproape că mă omora cu privirea.

— Ce crezi că faci? m-a întrebat ea.

— Te împiedic să distrugi cea mai frumoasă zi a fratelui meu și să te faci de râs singură, i-am spus, arătând cu capul spre mulțime.

Deși muzica era dată la maxim, câteva persoane din apropiere se uitaseră suspect la discuția din familia mea. Singurul lucru care o mai ținea pe mama în frâu era imaginea ei, așa că a încetat să mai spună un lucru. Aceasta și-a îndreptat spatele, după care i-a comandat tatei:

— Haide, dragule!

Tata, exact ca un cățeluș, nu a vorbit și a urmat-o. Cei doi au făcut pași către ieșirea din sală, iar eu am mers după ei, căci voiam să mă asigur că plecau pe bune. Am rămas la intrare până când i-am văzut în mașină, îndepărtându-se cu viteză.

Am simțit o atingere pe umeri și am tresărit. Nathan era lângă mine și mi-a pus sacoul său peste umeri.

— Dacă stau să mă gândesc, mi-a spus el, mama ta o întrece pe a mea la capitolul maleficitate.

Am râs sec. Deci fusese în spatele meu în tot timpul ăsta. Poate de asta lăsase Tom totul pe mâinile mele, pentru că Nathan era lângă mine. Cum de mama nu spusese nimic despre el?

— Ești bine? m-a întrebat.

Am oftat și m-am întors spre Nathan. Mi-am trecut brațele după mijlocul său și l-am strâns între ele. Mi-am lăsat capul peste pieptul său, fiind atentă la bătăile inimii lui.

— Acum sunt, i-am spus.

Nathan nu a întârziat să mă ia la rândul său în brațe.

Eram bine, deocamdată. Dar urmam să mă simt perfect în exact o zi. Duminica mi-aș fi încheiat socotelile cu trecutul meu, iar de luni aș fi putut începe o nouă viață alături de Nathan. O viață plictisitoare și fericită, în care ne-am fi petrecut clipele făcând lucruri banale și strângându-ne în brațe pe canapea, urmărind filme de duzină.

Suna perfect.

Capitolul 40

Exceptând scena cu mama, nunta a fost perfectă. Petrecerea s-a terminat destul de târziu, iar Tom și Erin au plecat în luna de miere, undeva pe plajele din Malibu. Urmau să fie plecați timp de o săptămână. Din câte îmi spusese frațele meu, voiau să stea o lună întreagă, însă amândoi aveau câte un serviciu, iar concediul nu era atât de ușor de obținut.

Când am ajuns acasă se făcea dimineață. Nathan avea de gând să își ia la revedere de la mine, dar l-am tras de mână până spre garaj.

— Lucy, părinții tăi sunt acasă, m-a avertizat el.

Ba nu, nu erau. Cel puțin așa credeam eu. Nu ar fi rămas după acel scandal. Felul mamei era să se retragă și să fugă cu coada între picioare atunci când avea parte de o înfrângere. Aceasta era o înfrângere.

— Taci! i-am comandat lui Nathan.

Acesta m-a urmat silențios până la garaj. După ce am deschis ușa, am văzut că mașina cu care au venit nu mai era aici. Avusesem dreptate.

— Au plecat, l-am anunțat, după care m-am întors la el. Dormi la mine?

Fusesem complet nerușinată. Asta pentru că mă obișnuisem rapid să dorm cu Nathan și îmi plăcea prezența lui. Dormeam mai bine cu el. Iubeam să dorm cu el. Și îmi doream să rămână la mine mai mult ca niciodată până atunci. Aveam nevoie să îmi reîncarc bateriile complet pentru ce ar fi urmat în acea zi. Îmi trăgeam puterea de la el.

Nathan încerca să fie cumpătat, de aceea m-a întrebat:

— Ești sigură că este în regulă? a întrebat el.

I-am zâmbit, apoi am afirmat din cap. Când am încercat să îl trag prin intrarea din garaj, care ducea în casă, acesta m-a oprit.

— Cred că ar trebui să merg să îmi iau mai întâi niște pijamale. Pot rezista să dorm în blugi, dar de data asta am costum, a spus el.

Brusc, am simțit cum inima îmi bătea în gât. Și nu a fost din cauza a ceea ce a spus Nathan, ci din cauza a ceea ce voiam eu să îi spun.

— Nu te duce, i-am cerut. Și nu dormi îmbrăcat.

Nathan a fost complet luat pe nepregătite. Am putut observa cum a înghițit în sec, după care cum și-a lins buzele într-un mod lent, privindu-mă adânc în ochi. Știa la ce mă refeream. Beculețul i se aprinsese în minte. Și tocmai asta era problema. Era reticent înțelegându-mi apropoul.

De data aceasta l-am tras ușor de mână, în timp ce am mers cu spatele spre intrarea din casă. L-am privit fix în ochi tot drumul și am încercat să îl hipnotizez, dorind să nu se uite la nimic altceva din jur, poate nici să nu observe că se ia după mine. Imediat după ce ne-am aflat în hol, m-am răsucit cu el și am închis ușa. M-am întors spre Nathan, iar el încă părea nesigur cu privire la asta.

Eram împreună de abia două săptămâni, într-adevăr. Însă ajunsesem de atâtea ori în acel punct – acel punct în care totul mergea prea departe, iar noi ne opream. De data aceasta nu voiam să existe un *prea departe*. Voiam să o ducem până la capăt. Îmi doream asta cu toată ființa, mai mult decât mi-am dorit-o cu Byron. Îl voiam pe Nathan, din orice punct de vedere. Ce conta timpul? Ce contau superficialitățile? Conta ce simțeam, iar eu simțeam că el urma să fie ultimul bărbat din viața mea. Poate că eram pripită. Poate că eram prea tânără ca să gândesc așa. Dar nu aș fi regretat, căci aș fi făcut ceea ce am simțit.

— Lucy...

— Şşş.

I-am dat drumul la mână şi m-am apropiat de el. Mi-am dus braţele în jurul gâtului său, iar braţele sale mi-au înconjurat automat talia. Am aruncat o privire la el, la buzele sale, la ochii lui ciocolatii, la cicatricea din sprânceană, la părul aranjat frumos, la genele lungi, la fiecare centimetru de piele. Nu era perfect, dar iubeam totul la el. Şi mă făcea mai fericită decât fusesem în toată viaţa mea. Acest lucru mă făcea să râd şi să plâng în acelaşi timp, pentru că eram recunoscătoare că o persoană ca el a intrat în viaţa mea.

Am zâmbit în schimb. I-am zâmbit larg, cu toată fericirea pe care o deţineam, iar el mi-a zâmbit la rândul său. I-am zâmbit cu lacrimi în ochi şi m-am gândit la ce am făcut atât de bine ca să îl merit. I-am zâmbit, apoi m-am apropiat uşor de el, până când ne-am închis ambii ochii, iar buzele ni s-au lipit unele de celelalte.

Acest sărut începuse lin. Acest sărut fusese despre siguranţa sentimentelor noastre, despre fericirea pe care ne-o produceam unul celuilalt, despre tandreţea pe care o purtam. M-am îndepărtat după un minut, doar puţin, pentru a zâmbi iar şi pentru a-l privi în ochi. Mi-am frecat nasul de nasul său, după care am închis iar ochii.

— Te iubesc, i-am şoptit.

— Şi eu te iubesc, mi-a răspuns.

— Şi te vreau, am adăugat.

Mi-am deschis ochii, urmărindu-i reacţia. Era ca şi cum irisurile i se întunecaseră. Dar nu era nimic malefic acolo. Era doar... tulburare.

L-am sărutat scurt pe buze o dată. Apoi de două ori. De trei ori. Am continuat, până când l-am trezit din visare. I-am zâmbit şi am oftat, îndepărtându-mă puţin.

— Chiar vrei să te implor? I-am întrebat râzând.

Dar râsetul meu s-a oprit parcă înainte să înceapă, căci mâna lui Nathan a urcat pe gâtul meu, susținându-mă, iar gura lui s-a lipit de gura mea.

Nimic din acest sărut nu a fost ca anteriorul. În acest sărut totul a fost despre posedare, despre deciderea liderului, despre simțul de conducător. Limbile ni se împleteau, iar corpurile ni se lipeau, parcă dorind să se îmbine. Nathan m-a ridicat de talie, iar eu mi-am înconjurat picioarele în jurul său. Rochia mi s-a ridicat pe coapse, unde mâinile lui Nathan au apărut. Toată inocența de până acum se transformase în pasiune pură, într-un foc mocnit.

Iubeam să îl sărut pe Nathan. Iubeam să simt gustul buzelor lui combinate cu orice arome. De data aceasta aroma lui era ciocolata, din cauza feliei de tort nu de mult mâncate la petrecere.

Am fost prea amețită ca să îmi aduc aminte cum am urcat la etaj. Următorul lucru de care am fost conștientă era că ne aflam în dormitorul meu, iar Nathan închidea ușa cu spatele. Într-un final, am fost lăsată pe picioarele mele. Dar asta doar pentru că Nathan s-a dovedit a fi bipolar – brusc își dorea asta la fel de mult ca și mine și a insistat să îmi desfăc el fermoarul rochiei.

Totul avansa rapid, însă fiecare secundă dura o eternitate. Să îi dau sacoul și cămașa jos sau să îl admir în toată splendoarea lui, să îl sărut, să scap de rochia mea, să îl observ pe el admirându-mă, să ne sărutăm iar, să ne mângâiăm, să aud respirațiile noastre precipitate trecea rapid, dar dura destul de mult încât să fiu conștientă de fiecare dintre ele.

Nu m-am gândit atât de des la această clipă. Într-un moment oarecare, când eram în fața casei, mi-a trecut prin minte. Și am vrut să se întâmple cât mai repede. Așa că am făcut să se întâmple.

Atmosfera se încingea cu fiecare secundă. Buzele îmi erau umflate. Pielea îmi ardea. Voiam să o las mai moale,

dar nu puteam. Bomba a explodat. Și, aparent, nici Nathan nu mai putea încetini.

I-am sărutat tatuajul, iar Nathan mi-a sărutat tot corpul.

Pluteam într-o stare de euforie. Mă simțeam între vis și realitate. Nu pusesem strop de alcool în gură, dar Nathan mă îmbătase.

M-a întins pe pat, apoi s-a poziționat între picioarele mele. Buzele lui au coborât peste tot. Acela a fost momentul în care s-a apăsât de corpul meu, iar eu mi-am închis ochii.

A fost o greșeală să îmi închid ochii.

Mi-am închis ochii, iar în jur era negru. Nu mai era Nathan peste mine. Nu îi mai simțeam mângâierile, săruturile sau căldura. Dar eu eram tot acolo. Și încă simțeam mâinile cuiva, însă nu mai era plăcut.

Pentru o secundă m-am imaginat fiind bruscată, iar asta m-a făcut să tresar și să îl împing pe Nathan.

S-a dat jos de pe mine, iar eu m-am strâns. Devenisem rece. Tremuram. De la frig tremuram?

Am înghițit în sec și mi-am mărit ochii, fiind șocată. Apoi m-am uitat înspre el. Era la fel de uimit ca și mine. Ce naiba se întâmplase? Știam prea bine ce se întâmplase, dar nu voiam să îmi recunosc mie însămi asta.

— Eu... Îmi pare rău, am spus. Îmi pare...

— Nu, m-a întrerupt Nathan.

S-a pus în genunchi, lângă mine, păstrând o oarecare distanță. Îi era frică din cauză că m-aș fi speriat din nou și era precaut.

— Este vina mea. Trebuia să mă asigur că ești sigură. Sunt un idiot. Îmi pare rău, Lucy.

— Nu... Eu... Îmi pare rău.

Eram speriată și șocată. Toate sentimentele de mai de vreme mă părăsiseră. Minte mea era tulbure. Voiam doar... Nu știu ce voiam. Dar nu mai voiam ce voiam în urmă cu cinci minute.

Mâinile lui Nathan au ajuns cumva până la umerii mei. M-au cuprins, iar eu l-am privit. Mi-a zâmbit.

— Îți aduc niște pijamale și ne punem să dormim? m-a întrebat.

Dumnezeule, mă simțeam atât de nasol! Cum de am reacționat așa? Probabil că el se simțea și mai nasol. Sau... bănuia ceva. Dacă bănuia ceva? Ce credea despre mine? Credea că eram o ciudată sau că aveam probleme. Nu aveam probleme. Eram complet sănătoasă psihic.

— Dar...

Nathan s-a apropiat de mine și mi-a sărutat fruntea. S-a întors, s-a ridicat din pat și a luat un rând de pijamale. A revenit cu ele la mine. Mi le-a dat și s-a întors pentru a mă lăsa să mă schimb. M-am trezit. M-am îmbrăcat.

— Cred că... mă duc să îmi iau niște pijamale, a spus el.

— Nu, l-am întrerupt. Poți dormi așa.

El m-a privit îngrijorat. Nu. Nu voiam reacția asta.

— Ești sigură? m-a întrebat.

Nu mai eram o fetiță plângăcioasă și fricoasă.

— Da, l-am asigurat. Sunt sigură.

Dar nu eram sigură. Nu am fost sigură până când m-am așezat în pat, iar Nathan a venit lângă mine, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri. În momentul în care m-a luat în brațe toate grijile s-au risipit. Era el. Era băiatul pe care îl iubeam. Nu se întâmpla nimic rău atât timp cât eram în brațele lui.

Am inspirat adânc și mi-am permis să mă relaxez. Am simțit cum Nathan mi-a sărutat scalpul, după care mi-a șoptit:

— Ești în siguranță cu mine, Lucy.

Cumva, acest lucru era cel mai potrivit și, în același timp, cel mai nepotrivit lucru pe care ar fi putut să mi-l spună.

Capitolul 41

În ziua de duminică m-am trezit înaintea lui Nathan și am profitat de asta pentru a-l privi. Cred că am stat așa pentru aproximativ două ore înainte ca el să își deschidă ochii și să mă prindă în fapt. Ochii lui proaspăt treziți erau oficial vederea mea preferată din lume. Acesta s-a încruntat, s-a smiorcăit și s-a ascuns la pieptul meu, luându-mă în brațe. A mai rămas așa pentru un timp, până când și-a revenit complet după somnul dereglat de care a avut parte. Eu doar i-am mângâiat părul și i-am inspirat parfumul. Totuși, nu ne-am bucurat prea mult de acea liniște.

Aceea era ziua.

Iar eu aveam lucruri de pregătit și de pus la punct.

— Merg să fac un duș, l-am anunțat pe Nathan la un moment dat.

Acesta a mormăit ceva indescifrabil în materialul tricolui meu și a întărit strânsoarea din jurul meu. Înțelegeam că nu voia să mă lase să plec.

Am râs.

— Să nu te gălesc aici când mă întorc. Am de învățat foarte mult astăzi, l-am mințit.

S-a plâns cu ajutorul unor sunete absolut drăgălașe.

— Nathan, l-am avertizat.

— Mă gonești așa? a întrebat el.

Vocea îi suna înfundată din cauză că avea chipul scufundat în tricoul meu. Cum puteam să gonesc un asemenea om ispitor?

— Știi că nu mă pot concentra când ești lângă mine.

Asta nu era o minciună. Asta era adevărul.

Nathan și-a ridicat capul într-un final. M-a privit printre firele de păr care îi intrau în ochi și mi-a spus:

— Bine. Plec.

M-a sărutat, după care s-a ridicat din pat și a început să se îmbrace.

Nu puteam suporta un Nathan la bustul gol. Nu puteam suporta un Nathan la costum. Nu aș fi rezistat dacă l-aș fi văzut într-una dintre aceste ipostaze și i-aș fi cerut să rămână. Așa că m-am ridicat și am alergat spre baie spunând:

— Ne vedem mâine. Te iubesc!

A fost un impuls de moment. Și poate că am prins curaj pentru a o spune atât de lejer din cauză că în următoarea secundă am fost ascunsă de ușă. Nu contează. Ideea este că imediat după ce m-am închis în baie, l-am auzit pe Nathan strigând la rândul lui:

— Te iubesc!

Am zâmbit larg pentru cinci minute întregi, înainte să îl aud ieșind din camera mea.

Nu eram deloc genul de iubită lipicioasă, care spunea lucruri dulci și care aștepta să i se spună lucruri dulci la rândul ei, dar Nathan mă făcea să fiu diferită – o fetiță. Și uite așa m-am trezit chițăind, sărind și aplaudând în drum spre dulap, de unde am uitat să îmi iau hainele.

Era târziu. Era ora patru. Din cauza nunții am adormit după ce a răsărit soarele și acum tot programul îmi era dat peste cap. Trebuia să mă pregătesc.

Am făcut un duș, după care am pus mâna pe telefon și mi-am pornit laptopul. Am observat că promisem un mesaj de la Byron. Era locul și adresa în care urma să ne întâlnim în acea seară. Însemna că veneau. În sfârșit, i-aș fi avut pe toți în fața mea. Asta mă făcea să tremur de fericire.

Totul se va termina după ziua de astăzi. Totul.

M-am pus pe treabă. Am început să îmi pregătesc armele din acea seară. M-am pus la curent cu informațiile, am sunat oameni, am adunat lucruri și am luat hotărâri. Totul a fost gata, pus la punct, până când Julia a apărut la mine.

Inițial nu voiam să o iau în noaptea jocurilor acolo. Lucrurile ar fi devenit urâte. Nu îmi doream să fie prinsă la mijloc. În același timp însă, îmi doream ca ea să vadă prin ce ar fi trecut ceilalți. Merita asta. Și așa am sfârșit creând o mică ambuscadă.

Spuneam că am fi fost doar noi, dar am mințit. Le-am oferit locul întâlnirii și celorlalți jucători, după o oră petrecută căutând numerele lor de telefon. Urma să avem spectatori.

— Ce spui să fac cu părul ăsta? m-a întrebat Julia, punându-se pe scaunul din fața măsuței de toaletă.

Am ridicat din umeri când am deschis dulapul.

— Orice vrei. Oricum nu va fi afectat de ceva. Doar eu joc azi.

Ea ar fi stat calmă, pe tușă, cu restul spectatorilor. Eu aveam nevoie să mă simt comod pentru orice ar fi urmat – jafuri, urmăririi, sporturi extreme sau chiar vătămări corporale. Îmi luasem în ghiozdan până și o mască de ski, pentru a nu fi recunoscută în timp ce aș fi comis acele delictе. Știam că ceea ce mi-au pregătit ei era grozav.

— Despre asta, a șoptit Julia, ești sigură că nu vrei să te ajut? Vor fi patru împotriva...

— Nu-ți face griji, am liniștit-o. Am multe asuri în mână. Și am pasiunea pe care ei nu o au.

Julia a afirmat din cap și a fost redusă la tăcere. A oftat, s-a îndreptat spre oglindă și a început să își pieptene părul. Eu una mi-am scos niște haine și m-am îmbrăcat în trening. Pe la ora nouă am primit mesaj de la Nathan.

Când ai primul meci din sezon?

Am zâmbit și i-am răspuns:

Vinerea asta. De ce?

Mi-am comandat pampoane și voiam să fiu sigur că ajunge comanda la timp.

Am râs cu poftă, iar Julia m-a întrebat ce găsisem atât de amuzant când ea tremura de emoții din toate încheieturile. I-am spus despre mesajul lui Nathan și a zâmbit. Apoi s-a întristat.

— Ce vei face dacă va afla? a întrebat ea în același timp în care Nathan mi-a mai trimis un mesaj.

Mi-e dor de tine. Sigur nu ne putem vedea până mâine?

— Nu va afla, am asigurat-o.

Sigur. A venit Julia la mine. Va dormi aici. Învățăm până târziu.

— Nu înțeleg cum de nu îți este frică, a zis ea, începând să își prindă părul într-o coadă.

Am lăsat telefonul jos și am oftat. Nu îmi era frică? Aproape că transpiram din cauza stresului. Mai aveam puțin până la spasme. Încă puțin și chiar plângeam. Mă gândeam la cele mai rele scenarii, dar încercam din toate puterile să pun legea atracției în aplicare. Dacă gândeam pozitiv, atrăgeam pozitivitatea.

— Va fi bine, i-am spus Juliei.

Dar adevărul era că nu știam dacă încercam să o liniștesc pe ea sau pe mine.

Mi-am recuperat telefonul și m-am uitat la mesajul necitit.

OK. Ne vedem mâine dimineață.

I-am trimis două emoticoane drăguțe și mi-am lăsat telefonul deoparte, încercând să mă concentrez. Toate lucrurile erau pregătite. Tot ceea ce mai rămăsese era să aștept momentul în care am fi plecat.

Julia venise cu propria ei mașină, pe care o lăsase în fața casei mele, drept momeală pentru Nathan. Noi am fi

luat mașina mea din garaj și nu ar fi știut dacă am fi plecat sau nu de acasă. Evident, pentru că se pricepea mai bine decât mine, Julia a fost cea care a condus.

— Îmi place atât de mult mașina ta! a spus ea la un moment dat pe drum.

Nu am fost atentă la orice subiect încerca să deschidă. Gândurile mele erau axate doar pe ceea ce trebuia să fac. Mă rugam în gând la orice Dumnezeu care mă auzea să fie totul bine. Știam că nu era tocmai ortodox să te rogi pentru răzbunare, dar nu conta. Nu mă interesa să îmi iasă planul datorită Lui. Mă ocupam singură de asta. Voiam doar să se ocupe de Nathan. Voiam să îl țină departe de tot.

Drumul acela a fost unul dintre cele mai lungi drumuri parcurse de mine. Am ajuns la destinație cu greu și m-am trezit într-un cartier oarecare, rău famat, de la marginea orașului Phoenix. Am vrut intenționat să apar mai devreme, pentru a informa lumea legat de ceea ce făcusem, dar fusese târziu. Când Julia a oprit mașina, deja puteam să îi văd și să îi aud pe Byron și pe Kevin certându-se.

Mi-am amintit brusc de ceea ce îmi spusese Nathan. Îi văzuse pe Kevin și pe Byron la familia Hill acasă, certându-se, din nou. Cei doi se certau cam des. Mă întrebam ce aveau de împărțit. Byron spusese că a continuat acest joc pentru a nu-l duce Kevin mai departe. Avea legătură cu asta? Uram să nu fiu la curent cu ceea ce se întâmpla.

Am inspirat adânc și am ieșit din mașină, exact în momentul în care erau pe cale să se ia la pumni.

— Uite aici, idiotule! i-a spus Kevin lui Byron, arătându-i telefonul.

Probabil că era vorba despre dovada – mesajul de la mine – care a adus la apariția celorlalți acolo.

Nu erau cu toții prezenți. Îi vedeam doar pe Lara, Byron, Kevin, Elena, Carter, Amanda, Deborah, Doug și... Sarah.

Ce căuta Sarah Holt, iubita lui Doug și căpitanul echipei mele de soccer acolo?

— Uite-o că vine! a spus Lara, arătând spre mine. Vă lămurește ea.

Am auzit portiera din spatele meu, iar Julia mi s-a alăturat în timp ce am făcut pași spre ei. Ne-am oprit la câțiva metri, tocmai înainte ca Byron să întrebe:

— Ce naiba e asta, Lucy? Ai spus că va fi între noi.

Ceva din toate informațiile pe care le-am cules îmi spunea că Byron nu voia ca inamicul său, Kevin, să aibă parte de un joc singur, necontrolat sau nesupravegheat de unul dintre cei patru foști prieteni ai mei. Tocmai de asta i-am spus:

— Mă gândeam că nu ne strică ceva spectatori. Doar nu voi ai *să ne jucăm separat*, fără ei.

Reacția lui la cuvintele mele subliniate mi-a demonstrat că aveam dreptate. Ceva se întâmpla cu acest Kevin, cu Byron și cu jocul nostru. Altfel nu l-ar fi deranjat să avem două jocuri separate în acea duminică sau în oricare altă zi. Dar nu știam despre ce era vorba. Mă enerva lucrul ăsta.

— Stai, ce? a intervenit Kevin. Tu crezi că noi am venit aici ca să ce? Să privim spectacolul de pe tușă? Ești aici de câteva săptămâni și...

— Ce spui să taci și să ascuți? Presimt că ai vrea să îl vezi pe Byron și pe restul fiind făcuți praf de mine, nu? Ai loc în primul rând. Nu știu de ce te plângi, i-am spus.

Se enervase pentru că l-am întrerupt, dar cu o singură privire aruncată spre Byron mi-am dat seama că el chiar își dorea să scape de el. Ce se întâmpla aici? Era vorba doar despre atât? Despre cine controla jocul?

— Lucy, nu că îți pun la îndoială deciziile, a intervenit Lara, fana mea numărul unu, dar de ce ai avea nevoie ca noi să vedem totul?

M-am întors spre ea, i-am zâmbit și am ridicat din umeri.

— Nu e pentru mine. E un cadou pentru voi. Pun pariu că vreți să vedeți cea mai tare noapte a jocurilor și să aflați cum totul s-a terminat între noi patru.

Am privit-o pe Sarah când am spus cea din urmă propoziție, căci știam că era curioasă din cauză că mă comportam în acel fel cu ei și nu avea habar dacă aveam motive întemeiate sau nu. Acum că era aici putea fi părtaşă la jumătate din poveste.

— Plictisitor! a comentat Elena, tipa cu părul verde, care nu mă suporta.

— Tu poți pleca, i-am spus zâmbind.

Îmi aduceam aminte că pe ea nu o chemasem. Nici pe Sarah nu o chemasem. Aparent, în seara asta era intrarea liberă.

— Foarte bine! a zis Kevin, întrerupând o replică inutilă pe care Elena voia să mi-o arunce. Hai să începem odată dacă tot suntem aici pentru plictiseală, a zis Kevin.

— Nu încă, i-am spus.

— Nu încă? a întrebat el.

Se vedea că era nerăbdător. Dar piesele de pe tabla mea de șah nu erau toate la locurile lor. Trebuia să mai așteptăm puțin.

Ca un semnal, motorul unei mașini s-a auzit apropiindu-se. Toată lumea și-a întors capul, în afară de mine. Știam prea bine cine era. După ce motorul s-a oprit și șoferul a ieșit din mașină, am spus:

— Acum putem începe.

Carson era prezent. Cu toții erau prezenți. Pionii erau în sfârșit pe tablă. Îi găsisem și îi încolțisem pe toți.

Capitolul 42

— Ce caută ea aici? a întrebat Carson.

Mă întrebam de ce nu întrebasese ce căutau *cu toții acolo*. După care mă gândisem că se referea la Sarah, care era complet pe dinafară. Dar nu, nu era asta. Când apăruse din spatele meu, am observat că se uita la Julia.

— E cu mine, l-am anunțat.

Uitasem că el nu o văzuse până atunci la jocuri. Credeam totuși că Amanda îi anunțase faptul că venise o dată cu mine, la docuri. Aparent, mă înșelasem. Își țineau mai multe secrete unul față de celălalt decât credeam inițial. În loc să își unească forțele, ei se ascundeau. Și uite așa își pierdeau singurul avantaj pe care îl aveau în fața mea.

Carson a râs sec, așezându-se în linie cu cei trei amici ai lui.

— Cu prieteni ca tine este mai bine să ai dușmani, Anderson, a zis, punându-și mâinile în buzunarele jachetei sportive pe care o purta.

— E bine că suntem dușmani și nu prieteni atunci. Ai primit ce ai vrut.

I-am zâmbit, iar el doar și-a dat ochii peste cap. Ceva nu era bine. Carson nu îmi oferise o replică pentru a-mi închide gura. Ba din contră. Am putut jura că l-am văzut mușcându-și obrazul. Ce urmărea?

În timp ce îl analizam pe el și pe ceilalți trei, Kevin a intervenit iar, evident nerăbdător:

— Am eu o monedă. Puteți da cu banul pentru cine începe primul. Lucy, tu ești pajură, iar...

— Nu va fi nevoie, a intervenit Byron, întrerupându-l.

Kevin chiar era întrerupt de toată lumea, mereu.

M-am încruntat și m-am uitat suspicioasă la Byron. Mă gândeam la ce îmi pregătise și care era surpriza lor, cum m-ar fi atacat întâi. Ce avea în minte?

Ochii albaștri pe care obișnuiam să îi iubesc m-au aținit, iar de atunci a vorbit direct cu mine.

— Ne-am înțeles să te lăsăm să îți iei revanșa, mi-a spus el. Așa că ne poți da orice provocare, fiecăruia dintre noi, și nu vom căuta să ți-o plătim înapoi. Nu îți vom da o provocare la rândul nostru.

M-am gândit la multe variante ale poveștii. M-am gândit la multe lucruri pe care ar fi trebuit să le fac în seara asta. Lucruri groaznice, de neimaginat. Totuși, nu m-am gândit niciodată la asta. Am fost luată prin surprindere, și uram acest gând.

I-am privit pe fiecare în parte, iar privirile lor îmi spuneau că vorbeau serios. Carson era singurul care nu mă privea direct. Mă evita. Și cred că o făcea din cauză că era cel mai impulsiv dintre ei. Ar fi putut strica lucrurile dacă ar fi vorbit. Tocmai de aceea se abținea.

— Despre ce naiba vorbiți voi acolo? a întrebat Lara curioasă.

Nimeni nu știa povestea întreagă. Nimeni, în afară de noi șase. Cei doi inculpați, cele două complice, victima și eu – care aveam mai multe roluri în această poveste, inclusiv cel de țap ispășitor. Le înțelegeam confuzia, dar îmi era greu să le explic imediat, având în vedere faptul că am fost luată prin surprindere.

Am încercat să mă adun, am inspirat adânc și am spus:

— Nu eu am dat foc sălii de sport a liceului nostru.

Mirați din fire, fiecare a început să se uite de la mine la ei, întrebându-se ce naiba se petrecea. În loc să îi lămoresc,

i-am băgat mai mult în ceață. Tocmai de aceea le-am oferit întregul puzzle, cu piese cât mai mari și un rezumat sumar.

— Byron a făcut-o, la comanda lui Carson. Deborah și Amanda erau cu ei. Când eu am apărut a venit și poliția în urma mea. Au fugit. Trebuia să fug și eu, dar atunci am auzit-o pe Julia strigând după ajutor. Am intrat cu mașina în ușa din față a sălii de sport pentru a o scoate de acolo. La proces cu toții au spus că eu am făcut-o. Și chiar dacă am scăpat ușor, am fost trimisă și închisă în AMS timp de un an de zile. Iar acum ei cred că se pot revanșa dacă mă lasă să îi lovesc o dată, având siguranța că nu vor protesta.

Am râs sec.

— Chiar credeți că asta vă va absolve de greșeli? Credeți că este atât de ușor? i-am întrebat.

Carson a fost cel care a vorbit, exact așa cum mă așteptam.

— Nu e ca și cum ai fost cea mai mare victimă a secolului, Anderson. Ai mers la o școală de reeducare timp de un an. Trezește-te!

Simțeam cum fiecare nerv îmi era călcat în picioare. Mintea mea reproducea amintirile ultimului an și le proiecta în inima mea. Toată durerea își făcea loc în sufletul meu și mă uimeam din nou din cauza a tot ceea ce suportasem. Dar mai uimită eram de tot ceea ce făcusem.

— Să nu dea naiba să vorbești despre ceva ce nu știi, Carson! Pentru că nu ai habar și nu ai niciun amărât de drept să spui rahaturi ca ăsta. Nu știi, așa că nu vorbi!

Am urlat la el și m-am surprins până și pe mine. Mă încălzisem. Simțeam cum începeam să transpir. Inima îmi bătea puternic, până am ajuns să îmi simt pulsul în gât. Respirația îmi era precipitată și nu depusesem pic de efort.

— Atunci de ce nu ne lămurești, Lucy? Spune-ne ce nu știm și poate că atunci ne vom cere scuze.

El chiar nu avea habar. Nimeni nu avea habar. Doar eu știam. Eu îmi purtam suferința peste tot, fără privilegiul de a o împărți cu cineva. Nici nu voiam să o împart cu cineva. Nu voiam să fiu privită cu milă. Nu voiam să fiu înțeleasă. Voiam să fiu răzbunată.

— Nici măcar dreptul să știți nu îl aveți. Vă spun doar că e mai rău decât orice vă voi face eu vouă, le-am spus, liniștindu-mă.

Am inspirat adânc, am clipit de două ori și am încercat să îmi revin.

— Atunci, dacă voi nu vreți să jucați, începem să ne mișcăm. Schimbăm adresa.

Mi-am scos telefonul din buzunar și le-am trimis tuturor noua adresă, după care m-am întors și am mers spre mașină. Julia a venit după mine. A urcat pe locul șoferului și, după ce ne-am îndepărtat destul de ceilalți, a spus:

— Ești bine?

Mi-am lăsat capul pe tetieră și am afirmat. Mi-am închis ochii, după care am rămas în liniște și pace până la destinație.

Nu a durat mult să ajungem în cartierul de case modeste unde am aflat că domnul Adams se mutase. Când am ajuns la destinație, am observat că nu mai erau cu toții prezenți. Doug și Sarah refuzaseră să ne însoțească. Probabil din cauză că Sarah nu avea nevoie să vadă mai multe. Nici Carter și Elena nu mai apăruseră. Aceștia doi probabil că aveau distracții mai mari la care să participe.

Era mai bine să fim mai puțini. Patru mașini ar fi fost mai ușor de trecut cu vederea decât șase.

Am trântit portiera mea fix când ultimii dintre noi au ajuns la destinație. Am așteptat să ne strângem, iar ei au așteptat verdictul meu.

M-am plimbat puțin în cerc, lovind o pietricică cu piciorul și lungind liniștea din jur. Am mărit tensiunea, după care m-am oprit pe loc. Am inspirat adânc și m-am întors către Amanda. În momentul în care ochii ei au văzut că la ea mă uitam, aceasta a înghețat.

Era ciudat. În mod normal mi-ar fi plăcut reacția aceasta din partea ei. De ce nu o găseam satisfăcătoare?

Chiar dacă nu o găseam satisfăcătoare, m-am prefăcut că era. I-am zâmbit și i-am spus:

— Du-te și bate la numărul 324.

Era o casă de mărime mică, exact ca restul. Gazonul nu era tuns, iar florile de pe verandă erau uscate. Nu avea nimic care să decoreze geamurile, scările, grădina sau veranda. Draperiile erau trase. Nu vedeai nimic dinăuntru, doar o lumină difuză care se schimba – probabil provenind de la un televizor.

— Cine...?

— Vei vedea. Du-te, am repetat.

I-am făcut semn din cap, iar aceasta a înghițit în sec. Byron și-a pus mâna peste umărul ei, încercând să o încurajeze, dar ea a dat-o la o parte. Probabil nu voia alinare din partea fostului iubit, ale cărui acțiuni ar fi putut fi interpretate. Ea încă îl iubea. El nu o iubise niciodată cu adevărat. Și era greu să primești atenție din partea cuiva care nu te iubea.

Amanda și-a îndreptat spatele, după care a pornit spre casa indicată de mine. A verificat strada pustie și a trecut pe partea cealaltă. Tocurile ei făceau ecou în liniștea nopții. În momentul în care aceasta a ajuns pe trotuarul din fața casei, Lara a întrebant curioasă:

— Cine locuiește acolo?

Mă gândeam dacă să îi spun sau nu. Dar dacă o făceam, era posibil ca unul dintre ceilalți să acționeze și să o salveze.

Înainte să îi răspund ei, m-am întors spre Carson, Byron și Deborah.

— Nu aveți voie să vă ajutați pe parcursul acestei seri. Nici eu nu am primit ajutor. Fiecare pentru el. Asta dacă nu vreți să jucăm la o altă miză.

Privirile lor nervoase, dar docile, m-au făcut să mă întorc spre Lara și să îi mărturisesc:

— Tatăl ei.

Am putut auzi un suspin venit din partea Deborei, așa că m-am întors spre ea și mi-am dus degetul arătător la gură, demonstrându-i că trebuia să tacă.

— Nu știe unde locuiește propriul ei tată? a întrebat Kevin cu neîncredere.

— Nu de când a agresat-o fizic pe Amanda timp de doi ani de zile, iar mama ei a divorțat de el.

Asta se întâmplase cu mult timp în urmă, pe vremea când ea era în școala generală, dar știam că nu uitase niciodată chipul lui. Și nu l-ar fi uitat în veci. Nu ar fi uitat suferința prin care a trecut din cauza lui. Știu că eu nu aș fi uitat niciodată aceste lucruri. Nu l-aș fi uitat niciodată pe Dean.

— Tu chiar ești ceva, Anderson, a spus Kevin cu admirație.

— Am să îl iau ca pe un compliment, i-am zis.

— Așa și este.

Ne-am zâmbit reciproc, după care ne-am întors spre casa de alături.

— Sunteți nebuni de legat, a spus Deborah.

Puteam bănuî după tomul ei că avea lacrimi în ochi. Îi părea rău de Amanda, dar nu reacționa în niciun fel. Îi era mai frică pentru ea. Iar legătura dintre ele două nu mai era atât de puternică după ce a început să bănuiască faptul că prietena ei cea mai bună a fost cea care a pus pozele nud

cu ea pe net. Niciunul nu ar fi intervenit pentru celălalt din cauză că aveau impresia că se înjunghiaseră pe la spate.

Amanda ajunsese de ceva timp în fața ușii. Își ridicase mâna, dar nu ciocănisese și nici nu apăsase pe butonul soneriei. Înghetase acolo pentru vreo două minute întregi înainte să își lase nodurile degetelor pe lemnul rece. Le-a îndepărtat, după care le-a apăsă din nou pe el, bătând la ușă.

Știam ce simțea atunci. Era frica de necunoscut. Era senzația aceea cum că urma ceva rău, ceva îngrozitor, ce nu putea opri. Dar mai groaznică decât senzația că ceva rău urma să se întâmple era că habar nu aveai ce urma să se întâmple.

— Lara, vrei să îmi faci o favoare? am întrebat.

— Sigur, a răspuns ea imediat.

— Rămâi cu ea și ai grijă să meargă acasă după aceea. Sau îi poți conduce mașina până unde ne vom afla noi. Îți trimit adresa. Ceilalți, urmați-mă, le-am comandat.

Am urcat în mașină și am așteptat ca restul să facă la fel. Cu mari rețineri, au făcut-o. Amanda se întorsese spre noi, auzind portierele mașinilor, și fix în acel moment ușa se deschisese în spatele ei. O voce groasă, bărbătească, a întrebat:

— Cine dracului e?!

I-a recunoscut vocea imediat. Știam că așa va fi. Și am apucat să îi văd privirea terifiată, umplută de lacrimi într-o secundă, înainte să își întoarcă chipul spre el. Când și-a văzut propriul tată după atâția ani, a tresărit, apoi a făcut un pas în spate. A călcat strâmb pe trepte și a picat pe ele. A ajuns să stea în fund, la baza lor. Tatăl ei a făcut doi pași înainte, încercând să o privească mai bine. Probabil încă nu își revenise din obiceiul lui de a bea mult, altfel nu îmi explicam de ce nu o recunoscuse încă.

— Pornește mașina și fă prima la dreapta, i-am spus Juliei.

Din punctul meu de vedere, cel mai mare chin este cel psihic. Poți fi torturat fizic, poți avea urme pe piele, dar lucrurile pe care propria ta minte ajunge să le creeze, băgându-te în sperieți... este cel mai groaznic lucru. Amanda își trăia în acel moment amintirile ca fiind monștri ai trecutului aduși în prezent. Mintea ei vedea cel mai mare coșmar, când, de fapt, era doar coșmarul copilăriei ei, o urmă descoperită. Ea era mai puternică decât el. Îi putea face față. Dar psihicul procesa totul ca fiind ceva mai presus de puterile ei. Era insignifiantă în fața lui. Și se făcuse mică.

— Lucy, ești sigură...?

Julia avea îndoieli deja. Eu nu.

— Da. Haide să mergem.

Văzusem deja tot ceea ce aveam nevoie. Și, din nu știu ce cauză, nu îmi doream să văd și continuarea.

Capitolul 43

— Nu trebuia să o lăsăm acolo! a spus Carson clar și răspicat.

— Știu, a afirmat Byron. Dar...

— Dar ce? A fost iubita ta! Trebuia să ai grijă de ea!

— Și prietena ta nu a fost? Pui toate astea în cărca mea? Atât de responsabil ești?

Mi-am dat ochii peste cap.

Înainte ca această ceartă să ajungă într-un punct plictisitor, i-am anunțat:

— Lara mi-a trimis mesaj și a spus că a luat-o de acolo. Probabil are nevoie de timp, dar ne vor ajunge din urmă.

Din câte mi s-au spus pe scurt, Amanda nu fusese atinsă nici cu un deget de către tatăl ei. Imediat cum l-a văzut apropiindu-se a fugit și dusă a fost. Dacă era să comparăm variantele, scăpase destul de ușor. Norocul ei.

— Treaba asta e...

— Taci, Carson, l-a avertizat Byron.

Ne aflam undeva pe marginea drumului, într-o zonă neaglomerată a orașului, iar aceștia doi aveau chef de ceartă înainte să continuăm jocul. Aș fi putut prea bine să mă ocup de Deborah până când ar fi terminat discuția, dar acea discuție mă privea și pe mine, așa că am ascultat.

— De ce să tac? A ta a fost ideea asta idioată să fim țintele ei, fără să îi dăm provocări. De ce trebuie să facem asta? Ea e la fel de vinovată de incendiu ca și noi. Totul a fost un accident. I se putea prea bine întâmpla ei. Ea a inventat jocul! Așa că de ce noi trebuie să fim la cheremul

ei? Pentru că a scăpat ușor de pedeapsa pe care nu o merita și a ajuns să își schimbe școala pentru un an de zile?

Carson continua să arate spre mine sau să se uite la mine în timp ce își vărsa frustrarea.

— Din cauza ideii tale Amanda a pățit aia, l-a acuzat acesta pe Byron. Și să nu te plângi atunci când îți va veni rândul!

Lăsându-și timp să respire după ce a țipat atât de mult, Carson mi-a dat șansa să vorbesc, iar eu am profitat de asta.

— Nu știi dacă apucăm să facem totul astăzi, dar, dacă insiști, îmi poți da o provocare de asemenea, Carson.

Acesta s-a întors spre mine puțin surprins.

— Fii sigură că asta am să fac!

Am ridicat din umeri. Nu îmi păsa. Îmi putea cere orice. Orice, în afară de ceva care să fie legat de Nathan. Deja stabilisem asta. Dacă l-ar fi implicat, atunci eu i-aș fi târât în sala de judecată.

— Atunci ce spuneți să continuăm? a întrebat Kevin.

Își freca mâinile una de cealaltă de parcă era un personaj malefic. Nu că nu i s-ar fi potrivit rolul. Dar dacă lui i se potrivea un asemenea rol, până și mie îmi venea mănășă.

— Sigur, am mormăit.

Mi-am dezlipit spatele de mașină și am deschis portiera. Din torpedou am scos un flacon de pastile. Când am închis la loc portiera, am aruncat flaconul spre Deborah. Aceasta nu l-a prins. Carson l-a luat de pe jos și s-a uitat la el.

— Asta se va termina rapid, le-am spus. Deborah...

— Chiar tu ai fost cea care mi-a schimbat pastilele, nu? a întrebat Carson, întrerupându-mă.

Am oftat, după care am zâmbit. Oricum, ce rost mai avea să neg orice? Ei deja își pierduseră încrederea unul în celălalt până atunci. Legătura lor nu mai era strânsă. Nu mai

erau hotărâți să își unească puterile împotriva mea. Totul se sfârșea imediat.

— Jigodia... Știam eu! a urlat.

Nu mi-a spus-o mie, ci lui Byron.

— Ți-am spus eu, idiotule! Dar tu ai încercat să o menții nevinovată până în ultima clipă!

Înțelesesem că Byron îmi luase apărarea când eu nu eram de față. Frumos. Aproape că îmi atinsese sufletul.

— Și pozele, a șoptit Deborah.

Am afirmat din cap. În momentul acela am putut vedea cum ochii au început să îi strălucească din cauza lacrimilor.

— Pastilele sunt pentru mine, nu-i așa? a întrebat ea.

Am afirmat din nou din cap. Cu toții priveau de la mine la ea.

— Măine am analizele, a spus ea. Dar știi asta.

Da, știam asta.

De când Deborah a exagerat cu pastilele pentru slăbit de la o vârstă fragedă, aceasta a avut probleme de sănătate. Știu că mama ei a fost atât de îngrozită încât a început să îi facă analize lunar, pentru a vedea dacă organismul ei este curat, și i-a promis că, în cazul în care își va relua obiceiul, o va închide într-un centru de dezintoxicare. Totuși, nu știam de ce s-a mirat atât să descopere asta despre fiica ei. Doar ea a fost cea care îi critica mereu corpul. Din cauza ei a început totul.

— De unde știi asta? a întrebat Deborah.

Am ridicat din umeri și i-am zâmbit.

— Mi-a spus o păsărică.

Aflasem că își anunțase lipsa la școală pentru o jumătate de zi din cauza unei vizite la spital. Lucrurile se potriviseră perfect. Și după ce mama ei ar fi văzut analizele, nu știu ce ar mai fi putut face Deborah pentru a o convinge să nu o închidă într-un centru de dezintoxicare.

Carson a deschis flaconul și a scos pastilele.

— Sunt doar trei pastile aici, a spus el.

Erau destule.

Am așteptat, zâmbind și uitându-mă de la unul la altul. Deborah m-a privit furioasă în ochi, cu o determinare de speriat. Încerca să fie curajoasă, dar nu era.

— Asta e tot? Asta e provocarea mea? Nimic mai mult?

Era agitată. Punea multe întrebări. Voia să demonstreze că acest lucru era mic, un nimic, dar nu era așa. După expresia ei îți puteai da seama cât era de agitată. Din nou, mintea ataca propria gazdă. Îmi puteam imagina că se gândea la pastilele pe care cândva începuse să le ia ca pe niște droguri. Îmi închipuiam că se gândea la ziua în care a luat o supradoză de pastile și în care i s-a făcut o spălătură de stomac. Amintirile o învăluiau și proprii ei monștri ieșeau la suprafață.

— Da, am spus simplu.

Deborah a inspirat adânc, m-a mai privit o dată în ochi, după care a luat pastilele din palma lui Carson. Le-a aruncat în gură și le-a înghițit așa, fără apă.

Chiar dacă încercase să pară curajoasă, a vărsat o lacrimă după ce le-a înghițit.

Eu vărsasem de o mie de ori mai multe lacrimi.

Fericită, am bătut din palme.

— Bun! Mergem mai departe. La mașini, toată lumea! Noaptea este încă tânără!

I-am gonit pe toți la mașinile lor atunci când am primit un mesaj de la Lara. I-am dat nouă adresă înainte să urc pe locul pasagerului, din cauză că nu ne ajunsese încă. După ce am deschis portiera, aceasta a fost împinsă și s-a închis la loc.

— Ce a fost asta? a întrebat Kevin.

Știam că se referea la provocare, așa că i-am spus:

— Să zicem doar că are nevoie ca analizele să îi iasă bine. Din cauza pastilelor ăstora nu vor ieși bine.

— Și ce se întâmplă dacă nu ies bine?

Am ridicat din umeri.

— Probabil va fi închisă într-o clinică de dezintoxicare.

Un licăr de mândrie s-a ivit în ochii lui Kevin, iar eu m-am înspăimântat. Nu îmi plăcea asta. Credeam că urma să mă felicite sau ceva de genul ăsta, dar imediat după ce a aflat tot ce și-a dorit s-a îndepărtat de mine și a mers la mașina lui. Am intrat și eu lângă Julia.

— Ce a vrut? a întrebat, pornind motorul.

— Nimic important. Du-ne la următoarea destinație, i-am cerut.

— Care e aia?

I-am dat adresa, după care mi-am petrecut timpul gândind.

Ce se întâmplă cu tine, Lucy? m-am întrebat. Revino-ți! Ai așteptat ziua asta de atât de mult timp și... nici măcar nu te bucuri de ea.

Mi-am îndreptat capul înspre geam și m-am uitat la clădirile, luminile și oamenii pe lângă care treceam, lăsând totul în urma noastră. Am inspirat adânc, apoi am expirat. Îmi dorisem atât de mult această libertate, de care aveam parte acum, în sfârșit, și nici măcar nu mă bucuram așa cum trebuia de fapt de ea. Visasem să mă răzbun în stil mare pe cei patru prieteni ai mei, dar nu fusesem în stare să o fac. Și acum, când nu făceam decât să le dau un sfert din durerea de care eu am avut parte, tot nu mă simțeam bine. De ce nu mă simțeam bine? De ce nu săream în sus de bucurie? De ce eram rece și hotărâtă să termin totul rapid? Mă simțeam ca un robot. Știam ce trebuia să fac și aveam de gând să o fac, dar nu mă încânta situația exact la fel cum nu mă deranja.

Am oftat pentru a cincea oară în acea seară și Julia parcă a vrut să îmi spună ceva, dar nu a făcut-o. A condus în liniște până la destinație. Iar când am ajuns a trebuit să îmi iau masca de om satisfăcut pe chip, căci altfel nu aș fi supraviețuit pentru restul serii.

Gândește-te la ce ai pățit, m-am îndemnat singură.

Am ieșit din mașină, iar Carson a venit ținută spre mine.

— De ce dracului suntem în fața casei mele? a urlat el.

Era nervos. Restul păreau la fel de nedumeriți ca și el.

Mi-am adunat puterile și i-am spus:

— Pentru că este rândul provocării tale.

Acesta s-a îndepărtat un pas, probabil pentru a nu-și pierde firea și a mă lovi. Și-a mușcat interiorul obrazilor, și-a strâns palmele în pumni și m-a privit cu cea mai demonică privire a sa.

Eu, Byron și Deborah știam situația părinților lui Carson. Mama lui îl părăsise ca pe un gunoi în timp ce tatăl lui era mai mult decât sever. Era violent. Fiul lui trebuia să strălucească în toate, fără să primească aplauze, dar când pierdea orice trebuia să fii sigur că primea pumni pentru asta. Modul în care domnul Rivera își educase fiul fusese unul dur, aproape crud. Probabil de aceea Carson era mai mereu nervos.

— Și ce naiba propui să fac? Să îmi dau foc la casă? Te vei simți mai bine atunci și mă vei lăsa în pace în sfârșit?

L-am privit și l-am lăsat să își descarce furia.

— Să nu crezi că vei scăpa, oricum! Eu nu sunt ca ei. Eu nu văd asta ca fiind doar greșeala noastră. Eu nu am de gând să trec cu vederea ce ne-ai făcut! Nu voi sta deoparte și nu te voi lăsa să îți bați joc de noi!

Gesticulase spre mine și urlase aproape tot discursul lui.

— Ai terminat? l-am întrebat.

Carson parcă se abținea să nu mă bată. A râs sec și i-am putut vedea pumnii tremurând. Chiar dacă nu arăta, probabil că tensiunea îl omora, așa că nu i-am mai ținut ascuns și i-am dezvăluit:

— Trebuie doar să apeși butonul soneriei și să îl chemi pe tatăl tău, i-am spus. După aceea, noi vom pleca.

A încercat să pară stăpân pe situație, dar am putut vedea în ochii lui nesiguranța și frica.

— Ce crezi? Că tata nu m-a mai bătut cu spectatori? a întrebat el arogant.

Am putut auzi un suspin venit din spatele meu. Era al Juliei. Carson a observat și el, așa că și-a deviat privirea de la mine. Curând a revenit asupra mea.

— Dacă asta este tot, mă voi duce, a zis el.

A trecut pe lângă mine, având grijă să îmi lovească umărul cu umărul său, iar eu m-am întors și l-am privit cum se îndrepta spre propria casă. Era hotărât, dar aproape toți știam că îi era frică. Totuși, Carson ascundea asta cu toate puterile. Mersul îi era rapid, mișcările agile, și în mai puțin de zece secunde urcase scările până la ușă. Cum nu ar fi făcut-o de obicei, a sunat la sonerie, evitând doar pentru o secundă să apese butonul.

Am oftat. Pentru el ar fi trebuit să mă bucur cel mai mult că suferea, nu? El fusese un nemernic. Nici măcar nu se simțea puțin vinovat pentru ce îmi făcuse, așa cum ceilalți se simțeau. Totuși, nu mă încânta așteptarea pe care pe Carson îl terifia.

Ceea ce nu îi spusese era că făcusem rost de o scrisoare copiată la indigo de respingere a facultății la care aplicase. Era facultatea sportivă la care îi mai făcusem probleme înainte, cu steroizii. Tatăl lui trăsese niște sfori și probabil că ar fi intrat la ea până la urmă, dar ei doi nu știau asta încă. Nici eu nu știam.

Scrisoarea ajunsese la tatăl lui în urmă cu vreo trei ore. Și îmi puneam mâna în foc că știam în ce stare se afla el.

Carson a sunat de vreo trei ori la ușă. Umerii începuseră să i se relaxeze, dar ceilalți deveneau nerăbdători.

— Cred că nu ți-a ieșit de data...

Kevin a fost întrerupt de un zgomot puternic. Ușa de la intrarea casei Rivera se trântise de perete. Carson a făcut un pas în spate, iar domnul Rivera a făcut unul în față. Puteam vedea nervozitatea de pe întregul său chip.

— Aici erai, nenorocit mic și inutil, i-a spus acesta.

Pumnul tatălui a făcut contact direct cu obrazul fiului. Am putut auzi impactul, iar pielea mi se făcuse de găină. Carson s-a clătinat pe picioare, dar nu a picat. Domnul Rivera l-a tras în casă, după care l-a lovit cu piciorul în stomac. Acela a fost momentul în care Carson a ajuns pe podea. Tatăl lui a înaintat, după care a închis ușa în spatele său. De atunci toată vederea noastră a fost acaparată.

Lumea era în șoc. O liniște mortuară s-a lăsat peste noi. Știam că fiecare avea multe gânduri și voiau să spună lucruri, dar nu o făceau. Așa mă simțeam și eu.

Am inspirat profund. Nu mai era nimic aici pentru noi. Puteam să continuăm cu seara.

Am fost prima care a făcut o mișcare. M-am îndreptat spre mașină. Ceilalți m-au imitat fără un sunet. Doar Deborah, în drum spre mașina lui Byron, a spus:

— Abia aștept să terminăm orice legătură cu tine, odată și pentru totdeauna.

Eram două care voiam asta.

Capitolul 44

Dormi?

În mod normal, nu i-aș fi răspuns lui Nathan. L-aș fi lăsat să creadă că dormeam și m-aș fi concentrat la joc. Dar ultima mea provocare urma să fie una cu adevărat crudă, și aveam nevoie de curaj pentru a duce planul la capăt. Nathan era curajul meu. Trebuia să îmi încarce bateriile.

Nu încă. De ce ești treaz la ora asta?

Nathan era genul care răspundea rapid la mesaje, așa că nu trecuse nici măcar un minut când mi-a spus:

Mă gândeam la tine. Tu de ce nu dormi?

Am zâmbit slab de pe scaunul copilotului.

Și eu mă gândeam la tine.

Atunci ce spui să ne gândim unul la altul față în față?

Am vrut să oftez, dar m-am abținut. Nathan mereu a avut replici care mă făceau să fiu în al nouălea cer și care, în același timp, mă întristau. Îmi părea rău pentru cum au ajuns să stea lucrurile între noi, pentru minciuni, pentru sincronizarea cu care a apărut în viața mea, pentru faptul că împărțea același sânge cu Byron, dar... lucrurile stăteau cum stăteau, iar eu nu puteam schimba nimic. Puteam doar da uitării totul odată ce aș fi încheiat acest capitol dureros. Următorul capitol era legat de fericirea mea alături de cel mai minunat băiat de pe planetă. Cel puțin așa speram.

Mâine. Ar trebui să dormim. Ne trezim devreme.

Ești sigură?

Întrebarea sa m-a făcut să suspin. Îmi doream să îl văd, dar nu puteam. Nu încă.

Da. Ne vedem mâine. Acum dorm. Dormi și tu.

OK. Te iubesc.

Și uite cum mi-a încărcat bateriile în cele din urmă. Am zâmbit larg, după care am expirat profund. Eram pregătită de război de fiecare dată când auzeam sentimentele lui Nathan față de mine.

Te iubesc, i-am răspuns.

— Lucy, a șoptit Julia imediat după ce i-am spus ultima noastră destinație din acea noapte.

Ultimul popas era cimitirul din Phoenix.

Am așteptat obiecțiile ei, despre care presimțeam că vor veni.

— Ceea ce ai făcut deja... a fost puțin cam prea mult. Cimitirul sună și mai grav. Ești sigură că...?

— Ei s-au gândit la tine când urlai pe patul de spital din cauza arsurilor, rugându-ți moartea? am întrebat-o.

Aceasta și-a înghițit limba. Știam că îi ura pe toți, așa cum eu îi uram pe ei. Avea și motive. Dar nu avea curajul și inima puternică să le-o plătească. De aia eram eu de partea ei. Pentru că eu puteam face totul. Făceam totul pentru amândouă.

— Ori... s-au gândit la mine când...?

Am înghițit în sec și mi-am închis ochii. Mi-am încordat maxilarul și mi-am strâns telefonul în mâini atunci când am recunoscut pentru prima dată în viața mea cu voce tare:

— S-au gândit la mine când m-au închis în AMS și m-au lăsat pe mâinile unor violatori?

Deși ceea ce experimentasem fusese crud, știam că ar fi existat variante și mai grele. Închisoarea, spre exemplu. Cine știe câți ani aș mai fi îndurat?

Deci, cu toate că am trăit iadul pentru luni întregi, a fost unul din cele mai fericite cazuri pe care le-aș fi putut experimenta. Cel puțin așa îmi plăcea să cred.

Julia și-a întors capul spre mine, dar eu m-am uitat spre geam. Aveam lacrimi în ochi și încercam să le reprim.

— Lucy, a șoptit ea din nou, cu un ton surprins.

Nu aveam de gând să plâng. Dacă tot mi-aș fi spus povestea pentru prima dată cu voce tare, voiam să o spun de la cap la coadă. Și dacă tot o spuneam cuiva, voiam ca acel cineva să fie Julia. Aveam nevoie ca ea să știe și să mă susțină.

— Când am intrat în AMS, având viața pe care am avut-o înainte, la început eram doar o fată bogată și răsfățată cu gură mare. Prea mare și spurcată pentru binele meu.

Îmi aminteam câte pedepse sportive am primit din cauza asta. De câte ori mi-au cedat mușchii, de câte ori am leșinat, de câte ori am ajuns la infirmerie. Am ajuns să fiu bandajată toată și să am unele cicatrici din cauza zgârieturilor. Totuși, niciuna nu a durut atât cât a durut rana făcută de colegii mei.

— Într-unul dintre cele mai de temut grupuri de acolo era Dean. Mâinile lui, cea dreaptă și stângă, erau Klaus și Sol. Nimeni nu știa de ce erau acolo, căci erau cei mai vechi elevi ai AMS. Dean a pus ochii pe mine după ce m-a văzut răzvrătindu-mă în fața profesorilor și și-a propus să mă îmblânzească. Era un joc pentru el.

Un joc idiot. Asta mă adusese până aici. La fel ca jocul care mă închisese acolo. Aparent, viața mea se învârtea în jurul jocurilor stupide, care mă făceau să pierd.

— Nici măcar nu a avut o fărâmbă de vinovăție în privire. Și nici măcar o persoană nu m-a ajutat. Era de parcă... le era frică de el. Și nu au reacționat în niciun fel. Imediat după ce Dean a pus ochii pe mine, restul m-au ignorat. A trebuit să mă lupt singură cu el.

— *Te voi vizita, mi-a promis Tom înainte să mă lase în acea închisoare și să plece.*

Eram îngrozită. Ba chiar terifiată. Nu știam la ce să mă aștept din partea celor de acolo. Ce mi s-ar fi întâmplat? Pentru cât timp aș fi rămas? M-aș fi integrat? Aș fi devenit o țintă dacă s-ar fi aflat despre starea mea socială și financiară? Sau aș fi fost invizibilă? Programele de sport erau dure? Uram sportul. Eram groaznică la orice însemna sport. Nu voiam să leșin din cauza epuizării sau să mă fac de râs. Dar profesorii? Și colegii? Unde aș fi stat? Aș fi avut cameră la comun? Speram să fie măcar separate de băieți.

— Lucy, mi-a repetat Tom numele de vreo trei ori până să îl bag în seamă. Voi veni mâine, bine? Voi veni și îmi vei spune cu lux de amănunte cum este aici. Dacă este rău, voi... voi vorbi eu cu mama și cu tata.

Știam cât de greu i-ar fi fost să o facă, să vorbească cu ei. Se certaseră și plecase de acasă în urmă cu un an. Ei nu își mai vorbeau. Să îi caute Tom pentru mine ar fi însemnat pentru el să cedeze și să se lase călcat iar în picioare de către părinții noștri. Nu voiam să facă asta. Nu voiam să se sacrifice. Dar l-aș fi lăsat să o facă dacă lucrurile ar fi mers mai rău decât aș fi putut suporta.

Am înghițit în sec și am afirmat din cap. Am încercat să nu par prea speriată, după care l-am luat în brațe și am plecat. Nici măcar nu m-am uitat în urma. Voiam să nu arăt semn de slăbiciune.

Mi-au luat toate lucrurile. Adică pe toate. Telefonul, căștile, geanta cu produsele de toaletă pe care mi le-am pregătit, ceasul. Mă anunțaseră să nu îmi aduc haine, pentru că aș fi purtat doar uniforme de la ei, dar asta era prea de tot.

Tricoul și blugii de pe mine au fost înlocuite cu niște pantaloni în stil militar și cu un tricou alb, larg. Am primit alte haine la fel de anoste și o pereche de adidași negri, simpli. Nici măcar proprii papuci nu m-au lăsat să îi păs-

trez. Nu le înțelegeam logica, dar nu m-am putut nici lupta cu ea. Am încercat. Am fost ignorată. Nimeni nu a vorbit decât strictul necesar cu mine. Asta până când am fost gata schimbată și pregătită să intru în rândul tinerilor închiși în AMS.

Lângă biroul directorului am fost întâmpinată de locotenentul Dark. Credeam că era un mare nesimțit, cu voce prea puternică și cu o duritate de nepătruns, asta până când mi-a demonstrat că era cel mai uman dintre ființele de acolo.

— Părul trebuie strâns în coadă sau într-un coc, în cazul în care este mai lung. Ținuta trebuie respectată conform programului și nu se pot aduce modificări la ea. Orice accesoriu găsit va fi confiscat. Pentru orice încălcare a regulilor se va primi o pedeapsă – în general, fizică. Vorbești doar când ești întrebată. Nu se face niciun schimb de camere. Mănânci ce ți se dă. Nu se primesc pachete din exterior, decât dacă sunt autorizate. Te vei adresa celor de aici cu doamna sau domnul locotenent, colonel, director, secretară. Orice alte întrebări ai, apelezi la secretariat.

Am fost amețită imediat cum a terminat scurtul discurs aproape țipat.

— Dar...

— Ai vorbit neîntrebată. O tură de teren înainte de stingere.

Stingere? Exista o stingere?

— Cum? am întrebat din reflex.

— Două ture. Vrei să continuăm, domnișoară?

— Anderson, i-am spus, crezând că aștepta numele meu.

— Trei ture, a zis el.

— Dar ți-am răspuns la...

— Patru.

Mi-am închis gura și mi-am strâns maxilarul, scrâșnind din dinți. Nu îmi venea să cred ceea ce mi se întâmpla și încă nici nu intrasem în adevăratul iad.

Fără să îmi dau seama, am început să vărs lacrimi, din nou. Julia încetinise pentru a ajunge mai târziu la cimitir. O făcuse pentru a mă liniști și în același timp pentru a vorbi mai multe cu mine.

— Ce s-a întâmplat de fapt acolo, Lucy?

Am inspirat adânc, pentru a mă calma, apoi mi-am umezit buzele uscate. M-am concentrat la amintirile mele.

Locotenentul Dark era imposibil. Zilnic primeam pedepse fizice de la el și mă urmărea seara, înainte de ora de stingere, pentru a mă verifica. Făceam tot ceea ce spunea el, nu aveam de ales, altfel aș fi primit pedepse în plus. Și de fiecare dată când cedam, picam sau luam o pauză, primeam altă tură de teren. Era absolut minunat.

Trecuseră două săptămâni de când eram acolo și eram mai mult ca sigură că toată școala mă știa din cauza pedepselor mele. Sau ar fi trebuit să îi spun tabără, căci școala era un teren împrejmuit de gard, cu cabane și o clădire principală unde se făceau cursurile și unde erau cantina și secretariatul.

Am fost foarte atentă și rar găseam un coleg cu care să îmi împart spațiul în timp ce alergam seara, înainte de culcare.

Într-o zi am adunat chiar treizeci și cinci de ture de teren. Inițial fuseseră douăzeci și șapte, dar m-am oprit de multe ori, din cauza oboselii, iar Dark nu m-a scuzat nici măcar o dată. Îl uram.

În a treia mea săptămână acolo promisem o pedeapsă fizică și de la unul dintre profesori, cel de literatură. Îl corectasem – pe bună dreptate. Atât mi-a trebuit. Am primit o pedeapsă extra care conținea cincizeci de flotări, o sută

de abdomene și zece ture de teren. Iar eu eram o fată deloc slăbuță, care nu avea habar să facă flotări. Era să leșin înainte să termin toate acestea. Într-o lună eram sigură că slăbisem peste șapte kilograme, dar nu aveam niciun cântar cu care să dovedesc asta.

Într-o seară oarecare, când aveam de făcut doar șapte ture de teren, eram aproape să termin atunci când Dark a plecat. Mereu făcea așa. Pleca când eram aproape de sfârșit, fără să îmi ureze la revedere, fără să îmi spună noapte bună, fără să zică un cuvânt. Dispărea ca o fantomă. Mă întorceam și în secunda următoare nu mai era acolo. Așa s-a întâmplat și atunci. Doar că de data aceasta ceva a fost diferit. Dark a dispărut, dar altcineva era acolo.

Îl cunoșteam din vedere. Toată lumea îl știa. Toți vorbeau despre el. Serena – singura tipă care mi-a mai dat câteva ponturi și colega mea de cabană – mi-a povestit despre Dean. Nu prea multe, căci nimeni nu știa prea multe, dar mi-a spus că era tare și că în același timp nu era bine să te bagi în calea lui. Eu eram în calea lui atunci. Totuși, nu m-am speriat. Nu m-am speriat, căci mi-a zâmbit. Și era un zâmbet calm și relaxat.

Mi-am pus mâinile pe genunchi și m-am aplecat. Respiram greu, așa că încercam să îmi controlez gurile de aer. Îmi auzeam inima bătându-mi în urechi. Știam sigur că nu eram în cel mai frumos moment al meu și mă interesa să îi fac o impresie bună celei mai importante persoane de acolo.

Când m-am ridicat, el era în fața mea.

— Crezi că merită toate pedepsele astea? a întrebat el. Vocea lui suna... abrazivă. Era răgușită, groasă și nu se potrivea deloc cu chipul lui aproape angelic.

Cât timp îmi adunam suflul, el a continuat:

— De ce te impui zilnic dacă știi că tot aici vei ajunge?

Mi-am îndreptat spatele și i-am răspuns:

— Pentru că nu mai vreau să tac când vine vorba despre dreptatea mea.

Dean și-a mijit ochii, parcă încercând să înțeleagă ce pățisem și la ce mă refeream. Imediat după aceea a zâmbit cu un colț al gurii.

— Îmi place de tine, a zis el.

După care s-a răsucit pe călcâie, a plecat și m-a lăsat în ceață.

Nu știi de ce a așteptat câteva luni înainte să acționeze. Voia ca exercițiile sportive să își facă efectul asupra corpului meu? Voia să arăt mai bine, pentru că înainte eram grăsuță? Probabil, căci așa sunt băieții. Le place ceea ce este frumos. Și poate că lui Dean îi plăcea comportamentul meu rebel, dar nu și fizicul meu. A așteptat până să îi placă și acela.

Amintindu-mi de întrebarea Juliei, i-am șoptit:

— Am fost... abuzată sexual.

Mi-am strâns ochii cu putere, apoi am inspirat aer printre dinți.

— De mai multe ori. Și de... mai multe persoane.

Julia a suspinat și am simțit faptul că voia să oprească sau să mă ducă acasă pentru a putea discuta mai mult cu mine. Tocmai de aceea i-am spus:

— Condu în continuare și am să îți explic.

Nici eu nu știam exact ce era de explicat. Probabil ceea ce s-a întâmplat după era demn de menționat. Dar acel lucru îngrozitor, care a început într-o noapte oarecare... de la el a început totul. De la el a început lista. De la el a început răzbunarea. Sau a început de la restul, dar aceasta a fost ultima picătură care a umplut paharul.

Trecuseră câteva luni de când eram la AMS și de când supraviețuiam în interiorul acelor garduri. Iar eu nu mai suportam. Și nici măcar nu îmi trecuse jumătate din sentință.

Tom venise în vizită și îmi spusese că trebuia să stau la acea școală doar un an, însă nu mă făcuse să mă simt mai bine. Mai era mult, mult timp până aș fi scăpat. Iar eu nu mai suportam faptul că nici măcar nu puteam dormi nopțile din cauza acelor perne tari sau din cauza saltelei cu arcuri. Îmi era dor de telefonul meu, îmi era dor de emisiunile mele, de serialele mele, de cărțile mele. Nu că aș fi avut timp de vreuna dintre ele. Sportul și lecțiile îmi ocupau toată ziua și toată seara. Abia apucam între patru și șase ore de somn pe noapte. Totuși, le voiam. Le voiam pe toate. Și voiam haine. Și voiam șamponul și gelul meu de duș. Voiam prosoapele mele moi. Voiam bijuteriile mele. Voiam machiajele mele. Voiam cremele mele. Voiam tot ce aveam acasă.

Din păcate, plângerile mele și dorințele mele ajunseseră până la urechile greșite.

M-am trântit pe piatra pe care locotenentul Dark stătuse până în urmă cu cinci minute. Terminasem o altă zi grea, plină cu pedepse sportive, și eram frântă. Eram transpirată, respiram greu și nu voiam decât să fac un duș și să mă bag în pat. Majoritatea elevilor din AMS erau deja în lumea viselor. Dar nu toți. Dean îmi făcuse iar o vizită.

Era a patra oară când mă vizitase și era al patrulea nostru dialog. Nimic interesant nu se întâmplase până atunci și am crezut că lucrurile ar fi rămas așa.

— *Am auzit că vrei lucruri din afară, a spus el.*

Îmi captase toată atenția. M-am ridicat de pe piatră și, încercând să respir normal, l-am întrebat:

— *De unde?*

Mi-a zâmbit.

— *Asta contează? Sau ceea ce vrei contează?*

Avea dreptate.

— *Cum îmi poți face tu rost de ce vreau eu?*

— *Am multe legături pe aici. Inclusiv cu directorul. Voi primi ce vreau, mi-a mărturisit el.*

— *Și în schimb ce dorești? I-am întrebat.*

Încă cu un zâmbet misterios pe buze, mi-a spus:

— *Putem negocia.*

Ceea ce îmi ceruse el de fapt fuseseră bani. Am făcut rost de ei ușor și i-am cerut câteva lucruri, mărunțișuri. I-am cerut un șampon, o carte și un cearșaf. El mi-a spus că trebuia să le ascund foarte bine și să nu spun nimănui de unde le-am luat. I-am promis asta și atunci mi-am dat seama de ce era Dean atât de cunoscut printre elevi – pentru că el avea puterea și pentru că putea îndeplini dorințe.

Mi-a cerut să merg într-o seară, câteva zile mai târziu, în cabana lui, a lui Sol și a lui Klaus. Am refuzat inițial, căci era trecut de ora stingerii și aș fi primit o pedeapsă mare dacă aș fi fost prinsă în afara patului meu – mai ales în dormitorul băieților. Dean m-a provocat și mi-a spus că nu era nimic din ceea ce nu primeam deja – adică ture interminabile de teren. Și așa m-a convins. Am mers la ei să îmi iau lucrurile.

— Au fost ei trei, i-am spus Juliei, preferând să nu îmi amintesc toată scena. Și m-au amenințat. Au zis că nu mă va crede nimeni. Și mi-au sugerat să îmi amintesc de relațiile lor din școală.

Nu am ascultat, evident. Și așa mi-a început lungul coșmar, care se repeta ca o buclă. Ei au continuat să își bată joc de mine.

Am încercat să spun cuiva. I-am spus directorului. Și am fost ignorată. Am fost alungată. Ba chiar am primit mai multe pedepse fizice, pe care locotenentul Dark mi le supraveghea.

Într-o seară, când nu am mai rezistat, am terminat turele de teren și am picat în genunchi. Am plâns. Am plâns atât de tare, cu suspine, fără să mă abțin. Știam că nu era nimeni în jur. Dark pleca de fiecare dată când îmi terminam pedeapsa. Dar nu și de data aceasta. De data aceasta a fost acolo.

A început să plouă. El a pus o geacă pe mine și m-a bătut pe spate. Poate că nu era cel mai potrivit gest, dar m-a îmbărbătat.

Credeam că nu avea habar ceea ce mi s-a întâmplat. Credeam că vedea doar o fată sătulă de o școală militară în fața lui. Dar înainte să plece mi-a spus:

Strânge din dinți, strânge din pumni și treci mai departe. Dacă reacționezi îți faci rău doar ție. Așteaptă momentul perfect.

Și l-am ascultat. Am așteptat. Am îndurat. M-am pregătit.

Iar când a venit momentul perfect, le-am plătit-o. Lui Dean, lui Sol, lui Klaus și directorului Williams.

Capitolul 45

— Ce s-a întâmplat după? a întrebat Julia nerăbdătoare.

Afară curgeau mici stropi din cer. Ar fi fost foarte ironic și dramatic să înceapă ploaia, dar asta mi-ar fi încurcat puțin planurile. Nu ar fi fost un mediu tocmai bun pentru ce aveam de făcut cu Byron.

Am inspirat adânc și i-am spus restul poveștii Juliei, pe cât de scurt posibil.

— Am aflat că Dean nu aducea doar lucruri obișnuite în școală, ci și droguri. Multe. Multe droguri. De multe feluri. Așa că m-am folosit de asta. Cunoșteam câțiva reporteri datorită mamei și a tatei – ca să vezi, au fost și ei buni de ceva. Am făcut rost de dovezi, după care o reporteriță m-a vizitat. I-am dat ei tot ceea ce aveam. Din păcate, o fană de-a lui Dean, colega mea de cameră, Serena, văzuse ce aveam pregătit și a avut intenția să mă spună. Nu puteam permite asta. Nu știam ce să fac să o opresc, așa că ne-am luat la bătaie. Și ea a sfârșit rău. Tocmai de aceea, cu patru luni înainte să ies, mi s-au interzis vizitele. Și zilnic a trebuit să fac câte cincizeci de ture de teren, pe lângă orice pedeapsă mai primeam. Dean și prietenii lui au fost închiși. Inclusiv directorul Williams, care și-a pierdut postul. Iar ei au fost primii de pe listă cărora le-am aplicat răzbunarea.

Restul era istorie. Restul era știut de Julia. Restul nu mai merita menționat. Ieșisem din AMS și plănuiam să fac la fel și cu cei patru prieteni ai mei, dar lucrurile se schimbaseră atunci când Nathan apăruse în peisaj. Poate că nu îmi mai doream răzbunare, poate că nu voiam să îi mai fac să plătească prețul cel mare, dar nu aveam să îi las nici să scape

basma curată. Așa că eram aici, în drum spre cimitir, pentru a pune punct tuturor relelor din viața mea.

— Nu știu ce să spun, a zis Julia uimită.

Părea că nu se aștepta la o asemenea poveste din partea mea. Știa că pășisem ceva, dar îi întrecusem așteptările. Îmi părea rău că îi povestisem. Nu voiam să mă privească în acel fel – acel fel compătimator.

— Nu trebuie să spui nimic. Trebuie doar să conduci până la cimitir, unde mă voi ocupa de restul. Dar... Îmi pare rău că nu te-am putut răzbuna mai mult, Julia.

Aceasta a oftat.

— Nu cred că... voiam nici răzbunarea... asta, a mor-măit ea.

Mi-am întors capul spre ea atunci când lacrimile îmi erau deja uscate pe chip. Am privit-o fără nicio expresie, așteptând o explicație.

— Nu mă bucură să îi văd suferind, Lucy. Și, acum că văd ce vieți au, acum că știu toată povestea, acum că văd totul dintr-o altă perspectivă, realizez că a fost doar mâna destinului. Am fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Ei nu au făcut-o intenționat.

— Nici nu și-au cerut scuze după, am spus eu.

— M-au vizitat, a zis ea.

Mi-am înălțat sprâncenele și am așteptat să dezvolte.

— Am deschis subiectul ăsta cu tata acum câteva zile. A zis că ei m-au vizitat când eram inconștientă. Nu știu câți dintre ei, cine sau cât timp, de câte ori. Dar au făcut-o. Cât despre tine... poate că nu au putut.

Îmi aminteam foarte bine că la începutul relației noastre, eu le găseam scuze în fața Juliei. Acum ea le găsea lor scuze în fața mea. De ce se întorsese roata? Poate pentru că în acest moment eram prea nervoasă și amintirile îmi

năvăliseră mintea. Poate pentru că eram orbită de ură și nu îmi doream decât să le văd suferința.

— Nu vom mai putea fi niciodată prieteni, Julia. Eu și cu ei. Cel mai bine este să ne urâm reciproc. Așa poate că vom fi chit, vom lua distanță și ne vom lăsa în pace.

Julia a oftat, apoi și-a strâns mâinile pe volan.

— Nu vreau să regreți. Și nu vreau să mai fie nimeni rănit, a zis ea.

— Nu va mai fi nimeni rănit. Carson...

Am înghițit în sec, am clipit des, apoi am reluat:

— Nu m-am așteptat să i se întâmple asta lui Carson. Credeam cel mult că tatăl lui îl va pălmuși și că ne va observa, după care va intra în casă.

— Și ești sigură că lui Byron nu i se va întâmpla nimic? a întrebat ea.

— Nu va păți nimic fizic, i-am spus.

— Dar psihic? Sau sufletește?

Simțeam cum îndoiala își făcea loc în sufletul meu ușor. Asta m-a făcut să mă prind puternic de portieră și să îi spun Juliei:

— Dacă ai vreo îndoială, oprește și ieși din mașină. Sau pleacă atunci când ajungem la cimitir. Am încheiat discuția.

Julia și-a închis gura, apoi și-a umezit buzele. Nu a mai spus nimic. A condus în liniște, iar eu m-am întors cu fața spre geam, concentrându-mă la durerea mea și nu la vinovăție.

Nu era momentul pentru remușcări, așa că am făcut ceea ce m-am împiedicat să fac toată seara. Mi-am lăsat amintirile să curgă. Mi-am închis ochii și am resimțit pe pielea mea acele nopți. Am resimțit atingerile, lacrimile, spaima, scârba, loviturile, am auzit râsetele batjocoritoare, glumele, ordinele, țipetele, amenințările, am re trăit pierderea onoarei și a mândriei mele.

Am început să tremur și să plâng silențios, dar m-am liniștit până în momentul în care am parcat în fața cimitirului. Lacrimile s-au uscat, iar hotărârea mi-a revenit în momentul în care am deschis portiera și am pășit pe asfalt.

— Cimitirul, a apreciat Lara. Asta îmi miroase a ceva tare de tot.

Ne ajunsese din urmă, aparent. În spatele ei era Amanda, prea șocată să scoată un cuvânt. Sau prea fricoasă. Nici măcar nu și-a ridicat privirea spre mine. Sau nu am apucat să văd dacă a făcut-o atunci când Byron a venit în fața mea.

— Ce facem aici? a întrebat Kevin de pe fundal.

Mi-am deschis gura, dar Byron mi-a luat-o înainte.

— Cred că am eu o idee, a spus cu o voce sumbră.

M-a privit cu cea mai mare dezamăgire pe care am putut-o vedea pe chipul unui om, după care a luat-o înainte. Ceilalți m-au întrebat din priviri ce se întâmpla, dar eu am ridicat din umeri și am mers după el. Cu toții ne-au urmat – inclusiv Amanda, care se agăța de Deborah pentru a rămâne pe picioare.

Am trecut de porțile deschise și am urcat micul deal. La un moment dat am trecut de pe potecă pe gazon, printre morminte.

Era atât de liniște aici. Era pace. Era relaxant, într-un fel. Mă întrebam dacă așa se simțea și moartea. Relaxantă. Eliberatoare. Aveam nevoie de ceva relaxare și eliberare acum.

Înainte să fiu pregătită, ne-am oprit în fața unui mormânt specific – unul pe care îl știam prea bine. Pe el scria Robert Hill – preaiubit fiu și frate.

După ce au citit inscripția, ceilalți au rămas muți. Au așteptat o mișcare – una din partea mea sau una din partea lui Byron. Cu fiecare secundă care trecea eram din ce în ce

mai nesigură, iar Byron era din ce în ce mai nervos, așa că se înțelege cine a explodat primul.

Byron a râs sec, fără amuzament.

— Asta e provocarea mea? a întrebat el, arătând spre o sapă, care era exact lângă mormânt.

A ridicat-o, cuprinzându-i mânerul cu ambele mâini. Avea lacrimi în ochi și o privea de parcă era singurul lucru pe care îl vedea în acel moment.

— Vrei să îmi dezgrop fratele? a adăugat.

Poate că asta voia să fie provocarea inițială, dar aveam de gând să îl opresc înainte să bage sapa aia în pământ. Totuși, nu puteam să afirm ceea ce a spus nici măcar cu gândul că îl voi opri. Cuvintele îmi erau blocate în gât.

Gândește-te la ceea ce ai pățit, Lucy. Gândește-te la ceea ce ai pățit.

— E ironic, a mormăit el. Și corect, nu? Având în vedere că eu l-am pus acolo. Eu l-am băgat în groapă, eu să îl scot. Asta vrei?

Aveam un nod greu în gât, de care nu puteam scăpa. Devenise dureros. Nu puteam vorbi din cauza lui. Așa că, în loc să vorbesc, am afirmat din cap.

— Spune-o, mi-a cerut Byron. Dă-mi provocarea!

Byron deja plângea. Lacrimi i se revărsau peste sapa pe care o avea în mână și peste pământul din jurul mormântului fratelui său. Așa era mereu când vorbeam despre Robert. Așa era mereu când se gândea la el. Trecuseră ani de zile, dar niciodată nu scăpase de vinovăție. Toată viața ar fi trăit cu gândul că moartea mezinului familiei Hill a fost din cauza lui. Și, într-un fel, chiar a fost. Byron trebuia să îi fie dădăcă, dar nu i-a acordat atenție, iar Robert a ieșit din casă, în plină stradă. A fost izbit de o mașină care venea în viteză și nu s-a mai putut face nimic. Impactul a fost prea puternic. De atunci familia Hill se destrămase.

Am înghițit în sec și mi-am deschis gura.

Gândește-te la ceea ce ai pățit, Lucy.

— Te provoc să... îți dezgropi fratele.

Câteva suspine s-au auzit din spatele meu. Până și Lara era terifiată. Singurul care păruse încântat era Kevin.

— Ești nebună, a spus el cu o voce fericită.

Poate că Byron avea dreptate. Dacă jocul ar fi picat pe mâinile lui... ar fi ieșit multe nenorociri.

Byron mă privea cu ochii înecați de lacrimi. A făcut asta timp de secunde bune, până când a inspirat adânc și a lăsat sapa cu capătul metalic în pământ. Și-a îndreptat spatele, s-a pregătit, apoi mi-a spus:

— Nu îmi vine să cred cât s-a schimbat fata pe care am iubit-o.

Asta trebuia să o doară pe Amanda mai mult decât mă durea pe mine, dar nu a fost așa. M-a durut și pe mine. Așa că am simțit nevoia să îi răspund cumva.

— Știi de ce acțiunile tale m-au durut cel mai tare? l-am întrebat.

Pentru că așa a fost. Faptul că Byron mă trădase și că mă aruncase acolo mă duruse mai mult decât ceea ce îmi făcuse Dean. Faptul că el mă adusese în brațele lui Dean mă duruse mai mult decât loviturile în sine. Plângeam noaptea după Byron și știam că o inimă frântă se vindeca mai greu decât un corp rănit.

Byron nu s-a mișcat un milimetru, așa că i-am răspuns.

— Pentru că pe tine te-am iubit cel mai mult. Și de la tine mă așteptam cel mai puțin. Tocmai de aceea am vrut să mă răzbun cel mai tare pe tine.

Pieptul lui Byron s-a ridicat, după care mâinile lui au împins sapa în pământ, cu putere. Aceasta se înfipsea pe jumătate acolo. Am făcut un pas spre el și, înainte să scoată pământul din mormânt, mi-am pus mâna peste mâinile sale.

Privirea acidă a lui Byron s-a ridicat spre mine. Plângea ca un copil. Probabil nici nu mă vedea bine din cauza acelor lacrimi. Și mie îmi venea să plâng.

Am inspirat adânc înainte să îi spun:

— Dar acum nu te mai iubesc. Și nu mă mai doare. Așa că nu mai vreau să mă răzbun pe tine. Nu mai vreau să am nicio legătură cu niciunul dintre voi. Suntem chit.

I-am desprins mâinile de pe sapă, după care am scos-o din pământ cu grijă și am aruncat-o la o parte. Byron a picat în genunchi, după care și-a întins palma până la piatra de mormânt a fratelui său. Suspina.

Iartă-mă, Robert, mi-am spus în gând. Tu ești nevinovat aici.

Amanda a trecut pe lângă mine și s-a trântit lângă Byron. Plângeau împreună când ea l-a luat în brațe.

— Ce? O anulezi? Nu poți...

— Sper că ești fericită acum, a spus Deborah, întrerupându-l pe Kevin.

Și ea avea lacrimi în ochi. Aparent, făcusem pe toată lumea să plângă în seara aia. Probabil doar pe Carson nu. Dar lui îi plăcea să plângă singur, în întuneric, așa că era foarte posibil să fi plâns și el în acel moment.

— Acum că am terminat aici, dispari! Să nu ne mai vorbești în viața ta! Prefă-te că nu existăm.

M-am întors pe călcâie și am dat ochii cu Deb. Nu eram nici eu fericită. Mă simțeam moartă pe interior. Totuși, voiam să îi spun vreo două. Nu mai aveam puterea să o fac, dar aveam de gând să o fac. Cu toate acestea, am fost întreruptă înainte să încep. Ochii mi-au zburat pe o siluetă în spatele tuturor, iar inima mi-a înghețat în piept.

Nathan.

Capitolul 46

Am reluat ultima zi în cap și m-am gândit la comportamentul lui Nathan. Nu fusese deloc dubios. Mi-am reamintit și mesajele din urmă cu nici măcar o oră cu el. Se comportase normal. Îmi lăsase chiar mesaje drăguțe. Nu părea că știa ceva. Totuși, era acolo atunci. De când știa ce se întâmpla?

Am înghițit în sec și ochii mi s-au umplut instant de lacrimi. Reacția aceasta a fost automată, pentru că știam ce însemna prezența lui acolo. Și prevedeam deja viitorul.

— Nathan, am șoptit.

Dar el m-a ignorat. L-am auzit oftând înainte să se întoarcă pe călcăie și să pornească printre morminte, înapoi spre ieșirea din cimitir.

Fără să mă uit înapoi, am lăsat totul și am alergat după el.

— Lucy! m-a strigat Kevin.

L-am ignorat. Și l-am strigat la rândul meu pe Nathan. Totuși, nu s-a oprit. A trebuit să îl urmăresc până la poarta de la intrare. Abia acolo l-am prins din urmă și i-am tăiat calea. Deja găfâiam.

— Stai, i-am spus.

Dar de aici rămăsesem fără idei. Ce îi puteam zice? Ce se întâmpla de fapt? Cum ajunsese aici? Ce văzuse mai exact? Ce știa? Cât știa? Cât trebuia să îi dezvălui? Ce simțea în acel moment?

Privirea lui mă evita. Când și-a aruncat ochii peste mine, mi-am dat seama de ceva. Spuneam că nu văzusem atât de multă dezamăgire în privirea cuiva ca în cea a lui Byron, de mai devreme. Mă înșelasem. Nathan se îneca în

sentimentul de dezamăgire. Și îmi demonstra asta cu fiecare secundă de tăcere care se scurgea printre noi.

— Eu nu... Asta... Lasă-mă să îți explic, i-am cerut.

Nu știam ce aveam de gând să îi explic, dar i-aș fi explicat. I-aș fi spus adevărul până la urmă. Nu cred că mai aveam altă scăpare. Altfel aș fi riscat ca în viitor să trecem iar printr-un scenariu asemănător.

— Care parte? a întrebat el. Cea în care l-ai pus pe Byron să îmi dezgroape verișorul? Cea în care ai drogat-o pe Deborah? Cea în care ai pus-o pe Amanda în fața tatălui ei abuziv sau cea în care l-ai pus pe Carson în mâinile tatălui său violent?

Vocea lui era doar rece, robotizată. Cuvintele sale, deși erau normale, le simțeam ca pe niște lovituri.

— Sau vrei să îmi spui partea în care tu mi-ai spus că nu vrei răzbunare, ci doar să uiți de ei toți? Vrei să îmi spui cum tu trebuia să dormi acum, dar ești aici? Sau vrei să îmi spui cum de îl cunoști pe Kevin, pe care te-ai prefăcut că nu îl știai? Vrei să îmi spui cum mi-ai zis în față că nu ai avut nimic de-a face cu pastilele lui Carson și cu pozele cu Deborah? Ce parte vrei să îmi spui din povestea asta sucită?

Buzele îmi tremurau. Mă înțepa pieptul. Felul în care îmi vorbea... Nathan nu îmi mai vorbise niciodată așa. Era distant. Era îndurerat. Era... răzbunător.

— Eu... Ești aici de la început? am întrebat.

Ne urmărise toată seara? Știam că nu era cel mai inteligent lucru de spus, dar...

— Asta contează, nu? De cât timp știi? De unde știi? Asta vrei tu să afli. Ca să știi ce minciuni să îmi mai torni.

Am negat din cap ca o bezmetică și am făcut un pas spre el. Nathan s-a îndepărtat cu un pas mai mare. Inima mi se făcuse bucățele și m-am oprit.

— Nu, am mormăit eu.

— Nu știu de la ei, mi-a spus Nathan. Ieri, înainte să plec de la tine, ai primit un mesaj de la Byron, cu o locație. Ecranul pur și simplu s-a aprins și eu am văzut. De acolo a început totul.

Am încercat să unesc firele și să realizez de cât timp știa. Dar asta însemna...

Sigur nu ne putem vedea până mâine?

Atunci ce spui să ne gândim unul la altul față în față?

Ești sigură?

Îmi dăduse trei șanse prin mesaje. Iar el, în tot acest timp, știa ce aveam de gând să fac, ba chiar era pe urmele mele. Dar eu am ratat fiecare șansă.

— Îmi pare...

— Nu, nu îți pare, a zis Nathan, întrerupându-mă. Tu doar... Credeam că...

Nathan a oftat, apoi și-a dus mâinile în cap. S-a întors cu spatele, apoi s-a învârtit de câteva ori înainte să revină la mine. Până când a făcut-o, ceilalți apăruseră lângă noi. Kevin îl ajuta pe Byron să meargă, Deborah o ajuta pe Amanda, iar în spatele lor erau Julia și Lara. Cu toții au observat atmosfera tensionată dintre noi. Byron s-a urcat la volan, spunând că putea conduce. Lara mi-a făcut cu mâna, apoi a dispărut cu Kevin. Amanda s-a urcat pe locul din spate, iar Julia mă aștepta pe mine.

— Vrei să vii cu noi, Nathan? l-a întrebat Deborah.

Nu, asta nu. Nu putea profita pentru că noi doi ne certam. Nu îl putea avea în fața mea. Nu aș fi permis asta. Nu m-ar fi înfrânt.

— Am venit cu mașina. Duceți-vă înainte, le-a spus el. Aproape că am oftat ușurată.

Deborah s-a îmbufnat și a urcat și ea în mașină. Cei trei plecaseră.

— Du-te acasă, Julia, i-am spus singureia care a mai rămas.

— Nu, a obiectat Nathan. Ar trebui să o duci și pe ea.

Simțindu-mă abandonată și dată la o parte, am clipit pentru a-mi îndepărta lacrimile din ochi. Nathan s-a îndepărtat și a mers spre mașina lui, dar l-am urmărit după ce i-am spus Juliei să plece. Din fericire, ea m-a ascultat pe mine.

— Nathan, stai, te rog, i-am cerut.

L-am urmărit până când am ajuns lângă portiera șoferului. În acel moment Julia a trecut pe lângă noi. Rămăseserăm singuri. Nathan a privit ultima mașină care pleca și mi-a spus:

— Trebuia să te duci cu ea.

— Nu până nu mă ascuți.

— Cred că am aflat deja totul. Asta dacă nu mai ai secrete.

Mi-am închis ochii înlăcrimați și i-am cerut:

— Lasă-mă să îți explic, te rog.

— Nu, a zis el. Cred că înainte trebuie să îți spun eu ceva.

Nu știi ce mă durea mai tare. Faptul că nu mă lăsa să îi explic totul sau vocea lui pur și simplu goală?

Nathan mi-a făcut un semn spre mașină, după care a urcat pe locul șoferului. A pornit motorul și nu am pierdut ocazia să mă strecur în dreapta lui. Mi-am pus centura și în următoarea secundă eram deja în mișcare.

Credeam că voia să îmi spună ceva. De aceea nu mă lăsase să vorbesc eu prima. Dar nu fusese așa. Tăcuse pentru mult timp. Tăcuse tot drumul. Tăcuse până când parcase mașina în fața casei mele. Și nici măcar atunci când am ajuns nu a spus el primul cuvânt.

— Vrei să vii în...?

— Nu. Prefer să o spun aici, a zis el.

Oprise motorul, iar în mașină era o liniște mortuară. Deși spusese pentru a doua oară că avea de gând să îmi zică ceva, încă nu începuse. Probabil observase suspansul în care mă lăsa și pauza noastră jenantă în vorbire, căci s-a scuzat:

— Îmi este cam greu să vorbesc acum, când sunt... Sunt prea multe.

O altă lacrimă îmi cursese pe obraz. Înțelegeam ceea ce spunea. Dar mă durea. Cel mai mult mă durea distanța asta dintre noi doi. Era doar la vreo douăzeci de centimetri distanță de mine, însă nu puteam îndrăzni să îl ating nici măcar cu un deget. Era deranjant, având în vedere că mă obișnuisem rapid să îl ating și să îl sărut când voiam.

— Eu nu eram ca acum înainte, a început el într-un final. Eram... diferit. Și mi-am propus să mă schimb. Credeam că și tu ești la fel ca mine. Credeam că vrei să te schimbi, dar m-ai mințit. Erai la fel. Și mă mințeau. M-ai mințit atât de mult timp.

— Știu că nu am nicio scuză, dar...

— Nu, nu ai, a spus el, întrerupându-mă. Nu ai, pentru că mi-am pus toată încrederea în tine. Ai fi putut să îmi spui totul de la început și am fi rezolvat problemele împreună. Dar tu ai preferat să te ocupi singură de ele, într-un mod... aproape malefic. Adică... să își dezgroape fratele? Nu te cunosc. Nu ești fata de care m-am îndrăgostit.

Am suspinat și alte lacrimi mi-au curs pe obraji.

— Ce ți-au făcut atât de rău încât să merite asta, Lucy?

Pentru prima dată din cimitir, m-a privit. Și el avea ochii înlăcrimați, dar încă nu vărsase nicio lacrimă. Aștepta să îi dau un răspuns. Acum îmi oferea șansa să mă explic, dar... ceva mă oprea.

Mi-am spus povestea unei singure persoane, Juliei, și am avut nevoie de mult curaj să o fac. Dar să îi spun totul

lui Nathan? Deja îmi imaginam scârba cu care m-ar fi privit după ce ar fi aflat ce mi-au făcut acei băieți. Ar mai fi avut curajul să mă atingă? Nu ar fi făcut-o fără silă. Nu. Nu puteam să îi spun asta.

— Mi-au înscenat...

— Știi asta deja, a zis el, întrerupându-mă iar. Dar este un motiv destul de bun încât să pui pe cineva să își dezgroape fratele? Adică... ești aici. Ești bine. Erai bine. Cel puțin, așa credeam. Credeam...

Nathan a dat un pumn în volan, iar eu am tresărit. Nu se mai uita la mine. Mă evita. Din nou.

— La dracu', credeam că eram de ajuns pentru tine. Credeam că te făceam fericită. Îmi păreai fericită. Și credeam că vom fi amândoi fericiți de acum încolo. Dar, aparent, nu ți-am fost de ajuns.

Auzindu-l vorbind așa despre el mă făcea să plâng mai tare. Nici nu avea habar cât de fericită mă făcuse până atunci.

— Nathan, am șoptit. Nu este așa. Am fost...

— Atunci de ce ai făcut-o? a întrebat el. De ce m-ai mințit? De ce ai preferat răzbunarea? De ce nu ai rămas cu mine dacă ți-am fost suficient?

Mi-am închis ochii și am inspirat adânc. Am rămas mută. Nu știam cum să îi răspund fără să îi spun adevărul. *Adevărul*. Asta însemna că iar îi ascundeam lucruri? Iar îl mințeam? Dar cum puteam să îi spun că fusesem abuzată de trei băieți? Cum puteam suporta privirea plină de silă pe care mi-ar fi aruncat-o după aceea?

— Pentru că nu ți-am fost suficient, și-a dat el singur răspunsul.

A oftat, după care a deschis portiera și a ieșit din mașină. Am făcut la fel. L-am urmat fără să scot un cuvânt. El se plimba pe aceeași porțiune de trei metri pătrați. Se învârtise de câteva ori înainte să îmi spună:

— Vin mâine după mașină.

Se întorsese și pornise spre casa lui. Asta însemna clar că nu mai voia să mă vadă. Dar cum trebuia să o iau? Ca pe o despărțire?

— De ce mi-ai spus că mă iubești? l-am întrebat, întrerupându-l.

Nathan s-a oprit, dar nu s-a întors.

— În mesaj, când știai deja adevărul. De ce mi-ai mai spus că mă iubești?

Eram curioasă de asta. În plus, ar fi putut fi o speranță în relația noastră. O rază de lumină.

Nathan și-a răsucit doar gâtul. Nici măcar nu am putut să îi observ jumătate de față atunci când mi-a răspuns:

— Pentru că era adevărat.

Timpul trecut îmi izbise timpanul și inima. Nathan și-a continuat drumul, iar eu m-am chircit pe beton, în fața casei mele, simțindu-mă lăsată în urmă.

Capitolul 47

Când mi-am deschis ochii era aproape ora amiezii.

Julia mă așteptase în dormitorul meu, dar a adormit înaintea mea și s-a trezit când eu puseseam capul pe pernă, înainte să sune ceasul. I-am spus că nu aveam de gând să merg la școală, așa că a plecat fără mine. Probabil și-a dat seama de ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, căci nu a insistat și s-a retras în mod silențios.

Era laș din partea mea să dispar așa, pur și simplu, dar nu m-am putut abține. În ziua aceea nu voiam să dau ochii cu nimeni. Absolut nimeni. Nici măcar cu Nathan. Voiam o pauză. Acum că totul se terminase, chiar dacă nu se terminase cum mi-am dorit sau cum mi-am imaginat, voiam să mă relaxez. Dar, aparent, relaxarea mea a constat în plânsete și în lenevit.

Mi-am pierdut o zi întreagă în pat, refuzând să iau legătura cu oricine. Am vorbit cu Julia și cu Tom prin câteva mesaje, pentru a nu le ridica suspiciuni și pentru a le demonstra că eram bine, după care m-am pierdut în gânduri.

Am stat în pat și am urmărit cum ziua s-a scurs până când soarele a apus. Nu îmi venea nici mie să cred, dar după atâtea ore consumate pe problemele mele, încă nu ajunsesem la o resemnare.

Ce trebuia să fac acum? Era simplu. Urma să îl abordez pe Nathan și să îl urmăresc peste tot până când m-ar fi ascultat și m-ar fi iertat. Doar că nu astăzi era ziua aceea. Totul începea de mâine. Până atunci voiam doar să mă odihnesc și să scap de toate lacrimile din corpul meu.

Când am rămas singură în casă și angajații au plecat, m-am strecurat în bucătărie și am luat prima masă din acea zi. Eram aproape leșinată de foame și nu îmi era rușine să recunosc că am mâncat cât cinci persoane normale. M-am așezat în living, în fața TV-ului și am dat drumul unui serial la întâmplare. Cred că trecuseră trei episoade din el, la care nu am fost atentă mai deloc, până când soneria de la intrare s-a auzit.

Mă gândeam cine ar fi putut fi. Era imposibil să fie Tom sau Erin, ei se aflau în luna de miere. Nu era nici Julia, altfel m-ar fi anunțat că sosea. O rază de speranță din sufletul meu se gândea că era Nathan, așa că am alergat până la ușa de la intrare.

Ceva din minte nu mi-a dat pace și am decis să folosesc pentru prima dată în viață ecranul sistemului de securitate pentru a vedea cine era de cealaltă parte a ușii.

Imaginea Amandei m-a surprins. Dar nu am ezitat să îi deschid.

Era ciudat. Pentru vreo zece secunde întregi nu am făcut decât să ne uităm una la cealaltă. Nu știam ce să ne supunem. Ce mai era de vorbit între noi până la urmă? Nimic. Eram mai rău decât două străine. Și tot ceea ce a fost între noi practic se terminase. De ce era aici?

— De ce ești aici? am dat glas gândurilor mele.

Amanda și-a strâns buzele într-o linie fină, iar privirea i-a jucat în jurul meu. Fără să se uite la mine, a spus:

— Nu știi sigur.

Am oftat, după care am ieșit din casă. Am închis ușa în urma mea. Afară era puțin răcoare, iar pantalonii scurți pe care îi purtam nu erau făcuți pentru vremea asta.

Amanda s-a îndepărtat de mine. Am crezut că avea de gând să plece, dar ea s-a așezat pe scara din fața casei mele. Probabil se aștepta ca eu să fac la fel, așa că am făcut-o.

M-am pus lângă ea, totuși, păstrând o distanță de un metru între noi.

Aveam papucii pufoși de casă în picioare, dar maioul și pantalonii nu îmi țineau de cald. Speram doar să îmi spună rapid de ce venise, căci deja simțeam cum pielea mi se făcea de...

— Voiam să-ți cer scuze, a spus ea.

Ceva complet neașteptat. Îmi venea să îmi casc gura. Era a doua oară când mă vizita pentru a-mi cere scuze. Prima dată era ceva previzibil, dar acum? Nu. Nicidecum. După ce s-a despărțit de băiatul pe care îl iubea din cauza mea și după ce a dat față în față cu tatăl ei agresiv și alcoolic după ani de zile tot din cauza mea, mă gândeam că poate ar fi venit pentru a-mi spune că nu avea de gând să lase lucrurile așa. Credeam că voia să mi-o plătească. De ce își cerea scuze?

— Nu cred că...

— Trebuie să ne ierți, Lucy. Nu doar să te răzbuni. Trebuie să înțelegi de ce am făcut asta.

Am oftat și mi-am înconjurat corpul cu brațele, încercând să conserv căldură. Mi-am ridicat picioarele la piept, după care i-am cerut:

— Atunci explică-mi.

Spiritul meu era... înfrânt. Era obosit. Și nu mai voiam să mă lupt. Pentru prima dată, aveam de gând să ascult se bună voie, ba chiar foarte curioasă, motivele lor – amănunțit.

Amanda a fost la fel de surprinsă ca și mine să vadă că am cedat, dar nu a pierdut ocazia să își înceapă povestea. Probabil credea că m-aș fi răzgândit rapid.

— După ce am aflat că Julia era acolo, că tu ai salvat-o și că noi am făcut asta, am vrut să venim la poliție, să te vedem și să spunem totul. Nici măcar nu ne-am vorbit, să știi. Cu toții am avut aceeași intenție.

Cam greu de crezut dacă stăteam să mă gândesc în acest fel la Deborah și Carson, dar nu am întrerupt-o.

— Înaintea noastră, părinții noștri au aflat. Nu ne-au lăsat să mergem. Ne-au blocat în casă și ne-au explicat ce trebuia să facem. Trebuia să dăm vina pe tine.

Bănuiam. Asta nu era atât de greu de ghicit. Oricine de rangul lor încerca să acopere petele de murdărie sub preș.

— Evident că nu am acceptat la început, dar nu am putut ieși din casă. Am tot încercat, doar că... începuseră amenințările. Și faptele.

Mi-am îndreptat capul spre ea, mult mai curioasă decât înainte. Amanda privea un punct fix din drumul pavat și părea complet hipnotizată – dar mai presus de tot, tristă.

— Deborah și Byron au fost dați afară din casă. Fără un ban și fără un lucru. Fără o haină. Credeau că se vor descurca. Deborah a venit să stea la mine. Byron a mers la Carson. Doar că... nici noi nu am dus-o bine. Carson fusese ținut în beciul casei și bătut zilnic de către tatăl lui timp de o săptămână, până când a acceptat să depună mărturie împotriva ta. Probabil de aceea pare că te urăște cel mai tare dintre noi, pentru că el a încasat-o cel mai rău. A avut parte de coaste și alte oase rupte, vânătăi, până și organe interne afectate. Au mințit că a avut un accident și tatăl lui a scapat. Ideea e că încă o încasează. Zilnic. Fără să aibă ce face în privința asta. Și nici noi nu îl putem ajuta.

Pielea chiar îmi era de găină. Și nu era din cauza frigului de data aceasta, ci din cauza tristeții. Acea zi fusese una oribilă pentru mine, așa că nu mă mira faptul că aveam lacrimi în ochi. Și pentru cine aveam lacrimi în ochi? Pentru Carson.

Mereu am știut situația lui. Știam situația tuturor foarte bine. Și îmi aminteam cât de mult mă consumam pentru orice păteau. Erau prietenii mei cei mai buni și îi iubeam.

Ar fi putut fi încă prietenii mei cei mai buni. Asta dacă nu... Asta dacă nu erau părinții lor. Nu ei greșiseră, ci părinții lor. În tot acest timp mă răzbunaseram pe persoanele greșite, pe niște victime.

— Pe mine mama m-a amenințat că îmi va da custodia tatei. Nici nu îți pot spune cât de frustrată și rănită am fost atunci, mai ales pentru că... luasem atâtea bătaii de la el pentru ea, pentru a o apăra pe ea. Și acum, când îi ieșeam din cuvânt, voia să mă trimită în brațele lui.

A suspinat, iar în acel moment mi-am dat seama că plângea. O lacrimă udase poteca, după care alta și alta au urmat. A trebuit să îmi înghit nodul din gât pentru a nu face la fel ca ea. Asta era o zi prea fragilă. Absolut orice m-ar fi putut face să plâng.

Amanda și-a tras nasul, și-a șters ochii, apoi a continuat.

— Evident că nu am mai putut să îi ținem la noi pe Deborah și pe Byron. Îmi pare rău să îți spun, dar eu am cedat prima. Am fost o lașă, îmi era prea teamă să locuiesc singură cu acel... om. Nu am nicio scuză, dar, înainte să accept, m-am interesat în toate locurile și am aflat de faptul că ai putea foarte ușor să scapi basma curată. Julia nu ar fi depus plângere împotriva ta, având în vedere că ai salvat-o, și ai fi putut scăpa doar cu amendă și cazier. Dar nu m-am gândit că părinții tăi te vor trimite la o școală cu internat.

Amanda continua să privească pământul. Orice făcea, privea în jos, ca un copil vinovat, demn de milă.

— Înțelegi că părinții noștri au folosit aceeași placă pentru a ne amenința să nu te vizităm, a continuat ea. Cât despre Byron...

Acela a fost momentul în care ochii i s-au umplut iar de lacrimi și ea s-a răsucit spre mine.

— Îmi pare atât de rău, a pufnit. Știi că mereu l-am plăcut. Nu aveam de gând să mă ating de el când ai fost plecată,

dar am băut într-o seară și eram atât de distruși! Nu știam ce mai puteam face. Nu ne mai rămăsese nicio variantă. Tot ceea ce am putut face a fost să așteptăm. Am început totul din prostie și nu i-am mai putut da drumul. Îl iubesc, Lucy. Îmi pare rău, sunt oribilă, dar îl iubesc. Și e groaznic, pentru că știu că el încă te iubește pe tine. Sunt demnă de milă. Sunt deplorabilă. Știu că nu ai putea să mă ierți în veci pentru toate astea, dar...

Suspinele au acaparat-o, iar din acel moment nu a mai putut vorbi. Corpul Amandei a început să se scuture, iar lacrimile îi curgeau ca un șuvoi de apă. Am avut nevoie de toată puterea să nu mă las condusă de sentimente și să plâng. În schimb, mi-am întins mâna până la ea și am așezat-o pe spatele ei. Am început să o bat ușor cu palma, în semn de încurajare. Am așteptat să se calmeze puțin până să încep să vorbesc.

— Nu mă interesează Byron. Nu în acel fel. Dacă stau să mă gândesc, cred că tu ai fost cea care l-a iubit mereu, iar eu abia l-am plăcut. Credeam că trebuia să fim împreună pentru că ăsta era tiparul vieții noastre. O prostie, dacă stau să mă gândesc acum.

Am râs sec, după care mi-am luat mâna de pe Amanda. Am așezat-o în poala mea și am inspirat adânc înainte să continui:

— Cât despre proces... Înțeleg. Nu știu dacă o fac pe deplin. Nu înseamnă că v-am iertat. Înseamnă doar că... Cu toții am fost niște piese de domino. Am fost așezate la perfecție pentru ca tot șirul să se dărâme. Aparent, ultima piesă am fost eu. Și totul a picat pe mine. Poate că nu e vina nimănui, poate că e vina tuturor, poate că și eu sunt vinovată, dar așa s-au întâmplat lucrurile. Și nu putem schimba nimic.

Amanda și-a tras iar nasul și a încercat să se șteargă la ochi.

— Și în legătură cu viitorul? Ce facem? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri, după care m-am gândit mai bine. Eu știam ce aveam de făcut. Eu puteam să mă relaxez, să dau drumul ranchiunei și să îmi văd de viață. Puteam să termin liceul și să îmi păstrez un an pentru a călători, așa cum am plănuit. Puteam să uit de tot ceea ce s-a întâmplat.

— Existăm, pur și simplu, i-am spus.

M-am ridicat în picioare și m-am decis să fac primul pas către o viață liniștită. I-am făcut semn Amandei să aștepte, după care m-am strecurat în casă. Am mers la etaj și am făcut rost de tot ceea ce am avut nevoie. Am luat vechiul meu telefon, cu pozele în care Deborah apărea, și cu înregistrarea cu Byron, de la mine de acasă, când îmi spunea ce sentimente avea pentru mine. Am șters înregistrarea pe care nu am folosit-o niciodată și am căutat celelalte lucruri. Am găsit stick-ul cu filmarea din ziua incendiului și am luat în drum spre ieșire un pachet de șervețele. Când am ajuns înapoi afară, i le-am întins pe toate Amandei. Aceasta mă privea sceptică, așa că i-am luat mâna, le-am pus pe toate acolo, și m-am așezat la loc, lângă ea.

Trebuia să îmi fi luat un halat. Urma să răcesc în acest ritm.

— Astea sunt...?

— Noaptea trecută am spus că suntem chit. Nu mă refeream la Byron. Mă refeream la toți, i-am dezvăluit. Poți face ce vrei cu ele. Aruncă-le pe foc. Șterg restul copiilor în noaptea asta.

Putea să se îndoiască legat de copiile pe care le aveam, dar nu a făcut-o. M-a crezut pe cuvânt. Și aproape că mi-a zâmbit. Aproape. Fața ei începuse să se schimonosească din nou de durere.

— Crezi că...? a șoptit.

— Poftim?

Amanda și-a îndreptat spatele și a privit drept înainte. A încercat să scape de rușine când a spus cu voce tare:

— Crezi că vom mai fi vreodată prietene?

Fără să am intenția de a fi rea, am râs sec. Apoi m-am gândit la variante ale viitorului meu. În niciuna din ele nu apărea Amanda. Niciunul dintre ei nu apărea acolo.

— Nu cred.

Tăcere. Apoi un răspuns.

— Așa credeam și eu, a mormăit.

Am rămas acolo pentru câteva minute, una lângă cealaltă, fără să mai avem nimic de spus. Nu știam de ce făceam asta. Așa cum spuneam, nu mai eram prietene. Nu eram nici străine. Nu eram nici dușmani. Eram doar... doi oameni.

Ceea ce știam era că în acea secundă se simțea corect să rămânem împreună. Probabil era pentru ultima dată când ne mai vorbeam și când ne mai petreceam timp una lângă cealaltă.

Înainte să cred că totul s-a terminat, Amanda a mai spus:

— Mulțumesc pentru că nu te-ai răzbunat pe noi.

Pentru o secundă nu am știut despre ce vorbea. Mă uitam la ea ca la stele verzi. Apoi a zis:

— Știi că puteai să ne rănești de zece ori mai rău. Dar nu ai făcut-o. Mulțumesc pentru asta.

Am clipit des și am înghițit în sec. Când m-am întors spre ea am oftat.

— Nu mie ar trebui să îmi mulțumești.

Uitându-se în ochii mei, Amanda a așteptat o continuare.

— Lui Nathan ar trebui să îi mulțumești.

El a fost cel care a înlocuit fiecare particulă de ură din sufletul meu cu iubire.

Capitolul 48

Să mă întorc marțea la școală a fost mai greu decât credeam. Nu mai puteam fugi oricum. Trebuia să dau ochii cu toți oamenii. Dar, mai presus de orice, trebuia să încep să îl agasez pe Nathan cu rugămintea de a-mi da o a doua șansă. Așa că mi-am început ziua de dimineață și am mers la antrenamente.

Mașina lui nu mai era în fața casei mele. Nu era nici în fața casei lui, așa că am dedus faptul că plecase înaintea mea. Aveam de gând să îl văd după antrenament. Mergeam după el când terminam.

A fost ciudat să merg la școală fără Nathan, care să mă conducă până la terenul de fotbal și care să îmi dea geaca lui pe mine, pentru a nu răci. Urma să fie ciudat și să nu mă trezesc cu el pe cap imediat după antrenamente. Parcă așteptam să îl văd peste tot, dar nu era niciunde. Îl căutam cu privirea, fără să am șanse de reușită.

— Credeam că ai pierdut, am auzit o voce venind din spatele meu.

Ajunsă pe teren prima, am început să fac câteva întinderi. Ca de obicei, Sarah a venit devreme, imediat după mine. Și-a aruncat geanta cu haine de schimb la marginea terenului și mi s-a alăturat mie.

— Ce anume? am întrebat, aplecându-mă până când mi-am atins papucii cu degetele mâinilor.

— Jocul de duminică, mi-a răspuns ea. Pentru că nu ai venit ieri la școală, dar ei au venit.

M-am ridicat și mi-am îndreptat spatele, după care mi-am dus brațul drept în partea stângă și l-am strâns la piept

cu celălalt braț. M-am răsucit de câteva ori și am schimbat poziția, fără să îi dau Sarei un răspuns. Practic eu nu pierdusem jocul. Dar pierdusem altceva. Ceva mai important.

— În orice caz, fețele lor nu prea par a fi fețe de învingători. Mai ales cea a lui Carson. Pe cine ai pus să îl bată?

Am oftat, după care am făcut câțiva pași până la tribune. Acolo mi-am urcat un picior pe cel de-al doilea loc și m-am lăsat pe el, făcând fandări.

— Am auzit un zvon despre Deborah, cum că se transferă. Și asta este mâna ta? a întrebat ea.

Mi-am dat piciorul jos și m-am întors către Sarah. Era prea băgăcioasă și iritantă pentru gustul meu. Dacă nu observase din lipsa mea de comunicare de până atunci că tot ceea ce voiam era liniște atunci era ori încuiată, ori insistentă.

— Nu am dispoziția necesară să fiu drăguță, i-am spus, dar îți dau un avertisment. Nu mai sunt interesată să mă integrez în echipa ta. Sunt aici doar pentru sport. Ți convine sau nu, mă accepți sau nu, nu mă doare nici în cot. Doar încetează să mă iei la interogatoriu fără un drept.

Înainte să mă întorc la fandările mele, Sarah a mimat un zâmbet slab.

— OK, a răspuns ea, fără urmă de supărare în voce.

Era o tipă tare ciudată dacă stăteam să mă gândesc mai bine.

Fetele au început să apară, una câte una. Antrenamentul a fost ceva ce am avut nevoie. A scos untul din mine și m-am simțit eliberată până la sfârșitul lui. Ziua mi se îmbunase, iar aceasta abia începuse. Speram să continue la fel.

Dar nu a continuat la fel. Imediat după ce am primit liber de la antrenor, Byron a apărut pe terenul meu.

— Ce vrei? am întrebat direct.

Era rândul meu să adun mingile de pe teren, așa că am rămas în urmă în timp ce toate fetele au plecat. Bineînțeles

că nu au plecat fără să ne arunce câteva priviri, știind ce fusese între noi doi – sau cel puțin o parte.

— Trebuie să vorbim, mi-a spus el calm.

Mi-am dat ochii peste cap și am început să adun mingile.

— Parcă totul se terminase între noi. Mai avem despre ce vorbi?

Am pus două mingi în sacul pe care Byron l-a ridicat, ajutându-mă. Când mi-am dus ochii spre el, mi-a spus:

— Mai avem o legătură.

Retrăgându-mă încet, mi-am dat seama imediat care era acea legătură dintre noi. Singura persoană care ne unea. Nathan.

— S-a întâmplat ceva cu el? am întrebat alarmată.

Ăsta fusese primul gând care îmi venise în cap și mă rugam la toate astrele și la toți zeii ca el să fie bine.

— Nu, este în regulă, a spus Byron.

Aproape că am oftat ușurată. Dar mi-am amintit de prezența lui Byron alături de mine.

— Atunci despre ce e vorba?

Ochii albaștri ai lui Byron s-au ferit de ai mei pentru câteva clipe, înainte să mă ațintească, scufundându-mă într-un ocean de regrete. Era prea ciudat să fim acolo, împreună, vorbind, când în urmă cu nici patruzeci și opt de ore îi făcusem ceea ce îi făcusem.

— Cred că... trebuie să îți spun ce am aflat. Ceva ce trebuia să îți spun de mult.

* * *

Stăteam pe unul din locurile din tribune, cu telefonul în mână și cu gândurile încâlcite. Nu aveam absolut nicio intenție să mă mișc, deși se sunase de mult timp de oră. Dacă aș fi rămas acolo mi-aș fi făcut probleme. Efectiv chiuleam

în curtea școlii. Totuși, nu puteam să mă mișc. Nu știam unde aș fi ajuns dacă aș fi făcut-o.

Unde trebuia să merg? De unde trebuia să încep?

Ar fi trebuit să alerg după Byron și să fiu sigură că nu făcea mișto de mine?

Trebuia să merg la Nathan și să îi arunc totul în față?

Era înțelept să îl caut pe Jonathan, fostul meu coleg din AMS și cel care m-a ajutat să jefuiesc magazinul de bijuterii *Teilor*?

Sau trebuia să merg la ore și să rezolv problema asta cu nelămurirea după aceea?

Oricât de greu îmi era, asta trebuia să fac. Trebuia să merg la cursuri.

* * *

Pe la ora amiezii, imediat cum am scăpat din curtea școlii, am intrat în mașină și aproape că am zburat de acolo.

Cu puțin noroc, nu am dat de Nathan toată ziua. L-am evitat cu succes și nu am avut parte de niciun incident neplăcut. Acum trebuia doar să îl găsesc pe Jonathan.

Îl sunasem înainte să scap de la ore. Mi-a trimis adresa lui și mă îndreptam acolo cu puțin peste limita vitezei legale. Eram foarte atentă la trafic, dar adevărul era că mintea mi se pierdea în detalii. Încercam să pun lucrurile cap la cap și să văd dacă firele chiar se conectau. Și, ghici ce! Se conectau. Nimic din explicația lui Byron nu mi se părea inventat. Asta mă speria.

Am ajuns într-o parte nu tocmai strălucită a orașului Phoenix, lângă un bloc de apartamente. După ce am parcat pe niște locuri care semănau a locuri de parcare netrasate, i-am trimis un mesaj lui Jonathan cum că am ajuns.

În timp ce așteptam, am observat o gașcă de copii care se jucau baschet aproape de mine, la un coș vechi de

metal, care aproape stătea să pice. Ar fi făcut bine să nu îmi lovească mașina. Și ar fi făcut bine să aibă grijă. Cine își lăsa copilul să se joace cu așa ceva când era clar că mai avea puțin să se dărâme peste el?

Portiera din dreapta s-a deschis și Jonathan, așa cum nu prea îl văzusem de obicei, fără șapcă, cu haine deschise la culoare, s-a așezat pe scaunul pasagerului. Mi-a zâmbit șmecherește și, fără să salute, mi-a spus:

— Bănuiesc că ai aflat dacă ai venit atât de grăbită.

Deja îmi confirmase totul și nici nu apucasem să îi pun întrebări. Asta era real? Dar cum...? Când? Ceva... nu mergea. Și ultima persoană cu care trebuia să vorbesc era Nathan. Aveam nevoie de explicații de la el. Aveam nevoie de varianta lui.

— Deci e adevărat? am întrebat.

— Faptul că Nathan Keith m-a angajat să îmi țin un ochi pe tine anul trecut, în AMS?

La naiba! Era adevărat. Dar... Nu, nu mai știam ce să cred. Îmi adunam toate informațiile necesare despre Nathan și unele lucruri nu se legau. Ca de exemplu, de ce făcuse asta când el nu mă cunoștea personal și când, din câte îmi spusese atât Nathan personal, cât și Finn, fostul lui coleg, el era total opusul a ceea ce era în prezent, adică păsător, dulce și îndrăgostit de mine.

— Cum...?

— Ai vorbit cu el? a întrebat Jonathan, întrerupându-mă.

Ochii verzi mă așteptau cu inocența specifică lui. Părea să îi pese de mine. Sau părea grijuliu față de mine. Îl interesa cum mă simțeam. Mereu l-a interesat. Mereu m-a ajutat. Asta fusese din cauza lui Nathan? Dar spargerea magazinului? Îi spusese lui Nathan? Știa? Știa și ce se întâmplase la AMS?

Cât știa? Totul era încurcat în mintea mea. Se întâmplase prea repede și nu mă puteam obișnui cu informațiile.

— Nu încă, am murmurat.

— Atunci încearcă să vorbești cu el. Nu cu altcineva. Doar cu el.

De parcă ghicise faptul că voiam să discut cu Finn – singura persoană care știa cum era Nathan înainte –, mă avertizase. Mă avertizase sau îmi dăduse un sfat? Trebuia să îl ascult?

— De unde știi că nu mă va minți? am întrebat.

Pentru că, la urma urmei, și Nathan mă mințise. A avut reacția aceea de om rănit când a aflat că eu îl mințisem, dar și el făcuse la fel cu mine. Și era foarte posibil să fi știut în tot acest timp că îl mințeam.

Nu mai înțelegeam nimic.

— Sunt absolut sigur că acum se îndreaptă spre casa ta să îți spună adevărul, a spus el.

— De unde știi asta?

Jonathan mi-a zâmbit, apoi și-a ridicat scurt umerii.

— Nu pot spune că sunt neapărat angajatul lui. Ne spunem chestii și ne dăm sfaturi. E amuzant totuși că ne căutăm doar când avem probleme sau când avem nevoie de ajutor.

Erau prieteni. Atunci era imposibil să nu îi fi zis de...

— I-ai spus despre *Teilor* și despre...?

— Ce ți-am spus eu? a întrebat el, întrerupându-mă. Vorbește cu el. Doar cu el. *Acum*, de preferat.

Acesta a deschis portiera mașinii și s-a strecurat afară. Înainte să închidă ușa, s-a aplecat și a accentuat:

— Pleacă, Lucy!

A râs, după care a trântit portiera.

Capitolul 49

După ce am parcat în fața casei mele, am rămas în mașină pentru multă vreme. Cam jumătate de oră. Am stat nemișcată, cu capul pe volanul mașinii, cu ochii închiși, încercând să evit migrena pe care mi-o aducea toată această poveste încurcată.

Am folosit acel timp pentru a mă gândi și pentru a întoarce situația în toate părțile. Mi-am făcut o listă de întrebări și m-am izolat de toată lumea pentru o scurtă vreme. Nu puteam rămâne acolo pentru totdeauna totuși. Eram într-o bulă care, într-un final, s-ar fi spart. Așa că am preferat să o sparg eu înainte să o facă singură.

Am intrat în casa pustie și întunecată după ce am introdus codul de securitate al sistemului. Angajații pleaseră, părinții mei nu erau, fratele meu nu era, Erin nu era, Julia nu era, iar în jur era atât de multă liniște încât credeam că asurzisem.

Am oftat și mi-am lăsat umerii moi când m-am îndreptat spre scările în formă de spirală care m-ar fi dus la etaj.

Voiam să fac un duș înainte să îl caut pe Nathan și să...

Nu mai era nevoie. Și nu mai era timp. Nathan era deja aici, în casa mea.

Observând o umbră în drumul meu spre scări, mă întorsesem, iar el era acolo.

Mintea îmi juca feste. Altfel cum de toate trăsăturile lui îmi păreau mai întunecate decât înainte? Era de vină lumina slabă a încăperii. Sau imaginația mea. Sau frica.

— Cum ai...?

Voiam să îl întreb cum intrase, dar mi-am amintit faptul că îmi știa codul de securitate. Regretam faptul că i-l supusesem acum? Nu știam. Nu mai știam nimic. Și, sincer, îmi era puțin frică de el. Eram singură într-o casă cu bărbatul care premeditase toată relația noastră.

— Trebuie să vorbim, a spus el.

În momentul în care i-am auzit vocea, culmea, m-am liniștit. Frica mi-a dispărut. Era tot el. Nathan pe care îl știam.

Toată lumea voia să vorbească cu mine în acea zi. Și eu voiam să vorbesc cu toată lumea. Voiam să fiu lămurită. Dar asta nu îmi lua dreptul de a fi nervoasă. După atâtea ore de confuzie, incertitudini și frică, am ajuns în final la nervi.

— Vrei să vorbim? l-am întrebat stupefiată. Acum vrei să vorbim? De ce? Pentru că am aflat totul și nu mai ai cum să îmi ascunzi lucrurile?

Chiar eram nervoasă. Știam cu siguranță că dacă Nathan mi-ar fi spus totul de bună voie, nu ar fi existat probleme. As fi înțeles. Dar nu s-a întâmplat așa. El m-a mințit în continuare și a fost foarte rănit atunci când a aflat că eu l-am mințit – dacă a aflat și nu știa deja de ceva vreme de minciunile mele. Jucase teatru? Nici nu îl mai cunoșteam. Așa cum îmi spusese el în urmă cu două zile: el nu era băiatul de care m-am îndrăgostit.

Nathan a făcut un pas spre mine. Nu m-am mișcat, căci încă erau câțiva metri care ne despărțeau.

— Lucy, nu e chiar atât de rău precum...

— Mă cunoșteai de dinainte! i-am spus. M-ai mințit! Mă cunoșteai de dinainte să ne întâlnim în librărie. De cât timp? Spune-mi! Și de ce l-ai angajat pe Jonathan să aibă grijă de mine? Cât știi? Știi despre...?

Din țipete, vocea mea ajunsă să fie o șoaptă, până când s-a pierdut de tot.

— Haide să le luăm pe rând, mi-a spus el. Începem cu începutul.

A continuat să se apropie de mine și și-a ridicat mâinile. M-am ferit și l-am ocolit. Am mers în living, iar Nathan m-a urmat. M-am așezat intenționat pe fotoliu, pentru a sta cât mai departe de el. Nathan s-a așezat pe canapea, cât mai aproape cu putință de mine.

— Aștept, i-am spus.

Adevărul era că nu eram nerăbdătoare să aflu. Odată ce toate acele informații ar fi ieșit de pe gura lui Nathan, el nu ar mai fi fost niciodată băiatul dulce pe care îl știam și de care m-am îndrăgostit.

Cred că îl intimidasem, căci i-a luat ceva până să înceapă. A tras de timp, ciufulindu-și părul și oftând.

— Știu de existența ta și te-am văzut în poze pentru prima dată din data de 2 februarie 2016.

Mi-am deschis gura șocată și am clipit des. Dar asta era... cu patru ani în urmă.

Nathan m-a lăsat să diger informația, însă nu mi se părea real. Aveam nevoie de explicații. Aveam nevoie de dovezi. Nu credeam așa ceva. Era imposibil.

— Pe vremea aia eu și Byron ne înțelegeam bine. Eram prieteni buni. În data de 2 februarie mi-a spus pentru prima dată de tine. Atunci începuse să se îndrăgostească de tine, cu un an înainte să începeți o relație. Ai fost prima lui iubire.

Nathan și-a așezat coatele pe genunchi și s-a aplecat în față. Automat, eu m-am lăsat pe spătarul fotoliului, chiar dacă ne despărțea o distanță de un metru.

— Mă înnebunea. De fiecare dată când vorbeam la telefon sau prin mesaje, te menționa. De fapt, tu erai mereu subiectul principal. La un moment dat, ai devenit singurul lucru despre care vorbeam. Dacă nu erai tu, noi nu mai țineam legătura. Devenise enervant, știi?

Încercam din toate puterile să îmi amintesc de verișorul lui Byron, dar nu știam decât să îl fi menționat. Astăzi, la școală, Byron îmi spusese asta, că îi vorbise lui Nathan despre mine, dar nu îmi dăduse atât de multe detalii, cum ar fi faptul că totul începuse în urmă cu patru ani.

— Ți-am spus că înainte eram altfel. Eram exploziv. Eram nesăbuit. Eram rebel. Nu suportam lucrurile care nu îmi plăceau, dar Byron era verișorul meu, așa că suportam să îl aud vorbind despre tine. Și, fără să îmi dau seama, începusem să știu și eu totul despre tine.

Asta era sucită rău. Povestea asta era sucită.

— Aveam chiar o grămadă de poze cu tine. Până când tu și Byron ați devenit un cuplu. Atunci le-am șters. Și am profitat de faptul că vărul meu nu mă mai înnebunea cu tine. Era ciudat. Eram gelos din cauza unei fete pe care nu am întâlnit-o niciodată și duceam lipsa unei fete cu care nu am vorbit niciodată. Asta era doar din vina idiotului ăla. Îmi împuiase capul cu cât de perfectă ești, cu întâmplări cu tine, cu poze și filmări cu tine, cu toate lucrurile interesante pe care le făceai și gândeai. Fără să îmi dau seama, a început să îmi placă de tine și am început să caut o fată care să semene cu tine.

Am început să îmi pocnesc degetele din cauza stresului. Îmi țineam mâinile împreunate pentru a nu se vedea că tremuram și loveam podeaua cu călcâiul în mod repetat pentru că eram agitată.

— Într-o zi, Byron mi-a spus despre jocul ăsta genial pe care iubita lui l-a inventat, numită *Triplă Provocare*, a spus Nathan.

Inima mi-a tresărit. Deci el chiar știa totul de la început?

— Am gândit că e tare, așa că l-am preluat, deși am schimbat puțin regulile. Și eu am jucat jocul, Lucy.

Am înghițit în sec și mi-am umezit buzele, fiind complet șocată.

— Totul a fost distractiv și pe placul meu. Am făcut o grămadă de lucruri ilegale și uneori am fost prins, alteori am scăpat basma curată. Totuși, am fost prins făcând prea multe lucruri, așa că mama se săturase de mine. Și Jonathan.

Poftim?

— Jonathan? am întrebat eu.

— Da. Fuseserăm vecini. Și prieteni, cred. Jucase împreună cu mine. Mi-a dat o provocare la un moment dat în care trebuia să mă bat cu o bandă de motocicliști, pentru că, după spusele lui, mi-am cam luat-o în cap.

— Ți-ai cam luat-o în cap? am întrebat confuză.

Nathan a afirmat.

— Da. Începusem să fac orice provocare. Nu spuneam *nu* nimănui. Și în loc să îmi dea o bătaie zdravănă pentru a mă trezi la realitate, m-a provocat să mi-o fac singur.

Amintirea din parc, când mersesem la o întâlnire cu înghețată, îmi venise în minte.

Să zicem că cineva a încercat să mă trezească la realitate și a făcut-o prea bine.

Asta fusese explicația lui atunci când l-am întrebat de cicatricea din sprânceană. Sigur atunci o căpătase.

— În fine. La un moment dat, mama s-a săturat de mine și a vrut să mă trimită la o școală militară. Am refuzat. Am spus că voi fugi de acasă. Ne-am certat urât. La urma urmei eram doar un minor, așa că nu aveam scăpare, și i-am cerut să mă trimită în Phoenix, la Byron.

Motivul pentru care voia să vină aici îmi făcuse pielea de găină. Nu Byron fusese acela, ci eu. Cel puțin așa credeam.

— Noi doi deja ne certaserăm din cauza ta până atunci.

— Din cauza mea? am întrebat confuză.

Nathan a afirmat. De ce nu îmi spusese Byron nimic? Se presupunea că eram un cuplu atunci. Ar fi trebuit să îmi spună problemele pe care le avea în familie.

— I-am cam spus că... Eram nervos, el mă sunase să îmi povestească iar de tine, iar eu i-am spus că voi face în așa fel încât să vă despărțiți dacă mai aud un singur lucru. După aceea nu m-a mai sunat.

Mi-am căscat iar gura și am realizat că, în cele din urmă, Nathan s-a ținut de cuvânt. Mă luase de la Byron, nu? Deși noi ne despărțiserăm fără să intervină.

— Nu am avut intenția asta. Am spus-o doar la nervi. Noi doi...

— Ce s-a întâmplat când ai ajuns în Phoenix? am întrebat, întrerupându-l.

Nathan a oftat, după care a continuat.

— Tu erai deja în AMS de o lună. Jonathan fusese alungat acolo după una din provocările jocului, așa că i-am cerut să îmi spună ce faci și să te ajute atunci când vei avea nevoie.

Urma partea care mă interesa cel mai mult. Nathan parcă nu mai continua odată, așa că m-am decis să îl întreb:

— Știi de...?

Dar curajul nu mă lăsa. Îmi era greu să îi dau glas.

— De Dean, Sol și Klaus? a întrebat el.

Am înmărmurit. Simțeam cum pielea mi se făcuse de găină și cum lacrimi proaspete au început să îmi întepe ochii.

— Știu tot ceea ce s-a întâmplat cu tine de patru ani încoace. Și încerc să te protejez de un an încoace.

M-am încruntat.

— Atunci de ce nu ai făcut nimic în legătură cu asta?

Ochii mi se umpluseră de lacrimi, care erau pe punctul de a pica pe valea obrazilor mei.

— Până când Jonathan și eu am aflat, a fost prea târziu. Totuși, am ajutat imediat cum ți-am aflat planul. Marfa pe care o avea Dean nu era suficientă pentru a fi închis atât de mult timp, așa că am implantat noi patru pachete de câte un kilogram fiecare de heroină sub patul său.

Am clipit des, încercând să îndepărtiez lacrimile. Voiam să îl văd în acel moment. Voiam să văd dacă era sincer. Dar era. Era atât de serios și atât de sincer încât mă durea inima. El chiar făcuse asta?

Niciodată nu am fost implicată direct în cazul lui Dean. El nici măcar nu știa că eu îi dădusem informațiile acelei reporterițe. Și eu nu știam nimic despre proces. Am știut doar rezultatul. Și anume, că a fost închis pentru ani bunici.

— De ce ai făcut asta? De ce m-ai ajutat? l-am întrebat.

— Pentru că, după câte am aflat despre tine, aveam impresia că te cunosc. Mă atașasem de tine, voiam să te protejez. Și am simțit că ți s-a făcut o nedreptate.

Dumnezeule, știa și faptul că incendiul nu era vina mea. Mă mințise atât pe mine cât și pe restul, inclusiv pe Byron. Cât de bine juca teatru?

— Și de ce te-ai schimbat atât de brusc? am continuat. Parcă erai un nesăbuit rebel.

— Eram, a afirmat Nathan. Dar mă săturasem să fiu abandonat de oameni. Tata, Byron, apoi mama și tatăl meu vitreg. Am fost nevoit să îmi abandonez și eu toți prietenii. Știam că era ceva greșit la mine, așa că m-am schimbat.

— *Be a better person*, i-am recitat tatuajul cu ironie.

Nathan și-a plecat privirea. Părea că nu știa dacă să îmi mai spună altceva sau nu, dar a făcut-o.

— *B* este ce-a de-a doua literă din alfabet. *P* este cea de-a șaisprezecea.

M-am încruntat confuză. Ce tot îndruga acolo?

— *B.B.P.* Doi, doi, șaisprezece, a spus el.

Brusc, m-am luminat.

02.02.2016

Ziua în care Nathan spusese că aflase pentru prima dată de existența mea.

Când mi-a observat uimirea, a realizat că mi-am dat seama și a continuat.

— Știu că e ciudat. Aveam nevoie de un motiv să mă îndrept, să continui, și lucrurile pur și simplu s-au legat. Mi-am spus că este destin. Și, dacă tot se aranjaseră lucrurile așa, mi-am zis că vreau să te întâlnesc și să văd cum ești în realitate.

— Librăria? am întrebat.

— Te-am văzut în mall, când am ieșit de la muncă, pe vremea când lucram la cinematograf, așa că te-am urmat și m-am prefăcut că citeam.

— Clubul? am continuat.

— Eram acolo cu restul. Deborah mă invitase și nu scăpasem de ea nicicum, așa că am mers. Am fost la fel de uimit când te-am văzut.

— Cinematograful?

— Tot tu ai făcut asta. Ai venit unde lucram fără să știi că lucram acolo. Când am scăpat ți-am căutat mașina și am mers la întâlnire.

Știam asta deja. De acolo toate întâlnirile noastre nu mai erau accidentale. Credeam că pusese el la cale totul, ceea ce ar fi fost terifiant, dar nu era chiar așa. Nathan avusesese dreptate. Chiar fuseseră multe coincidențe, care, dacă voiam sau nu, se puteau numi destin.

— Și cum ți-am părut în realitate? am întrebat, amintindu-mi ce spusese adineauri.

Nathan inspirase adânc, după care a expirat.

— Rănită, a spus el la un moment dat.

Mi-am dus mâinile la ochi și mi-am șters ochii. Nu mai voiam să plâng.

— Deci știai de la început că voiam să mă răzbun, i-am spus.

Nathan a ridicat din umeri.

— Bănuiam că nu te-ai fi oprit la Dean și la restul.

— Când te-am mințit că nu am avut de-a face cu analizele lui Carson și cu pozele cu Deborah, știai.

— Bănuiam, a repetat.

— De ce nu ai spus nimic?

Chiar eram curioasă. De ce m-a lăsat să îl mint? De ce nu se săturase până atunci dacă știa că îi turnasem minciună peste minciună? De ce nu îmi spusese adevărul?

— Pentru că erai rănită. Aveai nevoie de o rază de soare în viața ta. Voiam să fiu eu raza aia. Voiam să te fac să zâmbești și să te simți bine, nu să te gândești mai mult la trecutul tău. După un timp, când am ajuns să fim împreună și mi-ai spus că mă iubești, am crezut că eram de ajuns și că vei renunța să faci alte prostii pentru a te răni pe tine însăși. Dar nu ai făcut-o.

Deci de acolo fusese acea ceartă din cimitir? Pentru că el avusese o speranță că aş fi renunțat pentru el, dar nu o făcusem? Poate că suna plauzibil.

M-am lăsat moale pe fotoliu și m-am gândit la tot ceea ce mi-a povestit. Eram atât de încurcată că nici nu știam dacă mai era ceva de aflat sau nu.

— Deci știai de pozele Deborei, de analizele lui Carson, de Dean, de răzbunarea mea... Știai și de celelalte nopți ale jocurilor la care am fost? Nu doar cea cu magazinul *Teilor*. Cea în care m-am despărțit de tine printr-un mesaj?

— Da, a recunoscut el.

Nathan chiar știa totul despre mine. Cum era posibil așa ceva?

— Cred că... am nevoie de ceva timp, i-am spus.

Dacă stăteam să mă gândesc mai bine...

— Cred că amândoi avem nevoie de ceva timp, m-am corectat.

Eu aveam multe de pus cap la cap și de înțeles. Trebuia să trec peste faptul că Nathan mă cunoștea de atât de mult timp și trebuia să trec peste faptul că îmi ascunsese atâtea. Erau prea multe de asimilat.

Nathan probabil trebuia să se obișnuiască cu gândul că eu știam totul și cu gândul că nu renunțasem la răzbunarea mea pentru el. Probabil era rănit pentru că, în final, nu îl alesesem.

Deși nu părea că voia asta, Nathan a afirmat din cap.

Exact. Asta ne trebuia. Timp. Timpul ar fi rezolvat totul.

Capitolul 50

Timpul este un lucru înșelător. Încă de când eu și Nathan am decis să luăm o pauză, timpul m-a înșelat pentru multă vreme. Trecuseră câteva zile și le simțisem ca niște ani grei. Trecuseră săptămâni bune și mă simțisem ca și cum totul se întâmplase ieri. Timpul trecea greu și în același timp rapid.

Și oamenii sunt înșelători.

Eu și Nathan decisesem să luăm o pauză, dar, fără să realizez cum sau când, lucrurile au degenerat.

În primele zile Nathan se comportase de parcă încă era iubitul meu. S-a oferit să mă ducă la școală, iar eu am refuzat. A vrut să îmi dea geaca lui, dar m-am îndepărtat. La cantină mi-a luat băutura mea preferată și i-am cerut să nu o mai facă. Vinerea venise la primul meu meci din sezon și l-am ignorat.

Cred că atunci se săturase. Când l-am ignorat. Sau poate că doar voia să îmi respecte deciziile. Drept era că după aceea începuse să treacă pe lângă mine de parcă eram o fantomă. Nu mă mai căutase, nu mă mai saluta, nici măcar nu îmi mai trimise un mesaj de atunci. Ce mai! Nici măcar nu mă privea.

Nu știam de ce, dar asta mă durea. Era normal? Chiar era normal să îl iubesc după ce aflasem că el mă cunoștea și practic mă urmărise atât timp? Ar fi trebuit să fiu îngrozită, speriată. Ar fi trebuit să îl consider un obsedat și să îl denunț, nu? Dar ce puteam spune poliției?

Nu, eram nebună. Ăsta fusese doar un gând trecător. Nu aveam de gând să îl denunț. Dacă stăteam sa mă gândesc,

el practic nu făcuse nimic greșit. Totuși, încă mă deranja gândul tuturor acelor legături. Nu puteam accepta pur și simplu ce s-a întâmplat și să mergem mai departe cu relația noastră. Mai aveam nevoie de timp. Timp de vindecare și de iertare. Trebuia să aștept până când toate dubiile, tristețile, supărările și secretele nu mi-ar mai fi dat târcoale și doar dorul ar mai fi rămas – dorul de el. Poate că, dacă așteptam suficient, relația noastră ar fi putut fi salvată. Sau, dacă am fi așteptat prea mult, ar fi fost pierdută pentru totdeauna.

Kevin și Lara mă chemaseră în duminica următoare la jocuri, însă am refuzat să merg. Kevin fusese insistent și mă făcuse să mă gândesc la ceea ce se întâmpla între el și Byron, așa că l-am contactat pe Byron și am vorbit. Ca doi oameni normali. Fără ciudățenii. Fără ranchiună.

Byron mi-a spus care era problema dintre ei doi. Kevin dorea să preia jocul, ceea ce știam deja, și voia să îl ducă la un alt nivel. Voia să facă din el o afacere pentru tinerii bogați și răsfățați, din care ar fi câștigat bani grei. Pe Byron nu l-ar fi deranjat să se rănească singur, dar Kevin plănuia să îi convingă pe Lara, Carter, Elena, Doug și ceilalți să i se alăture. Asta îl deranja pe el. Nu voia alți prieteni răniți. Așa că asta devenise următorul lui obiectiv în viață. Să îl îndepărteze de Kevin de restul grupului sau să îi bage mințile în cap.

Nu știam dacă reușise sau când reușise asta. Nu am mai vorbit. Nu am mai vorbit deloc. Totuși, ne salutăm. Era ciudat, dar ne salutăm. La fel și cu Amanda. Și, în mod bizar, la fel și cu Carson. Deși Carson era genul care îți făcea semn din cap și nu îți spunea *bună*.

Oricum, Carson mă uimise. Atitudinea lui față de mine fusese schimbătoare, prea dubioasă, așa că mă gândisem dacă nu cumva Nathan avusese legătură cu asta. Mă gândeam dacă nu cumva le spusese ceea ce pățisem sau îi

avertizase să nu se lege de mine. Doar nu ar fi fost prima dată când m-ar fi protejat fără să știu, nu?

Sau poate că mi-aș fi dorit doar să fie mâna lui acolo. Mi-aș fi dorit ca el să mă protejeze fără să fiu conștientă de asta când trecea pe lângă mine pe holurile școlii fără să știe că exist. Culmea, nu? Voiam să facă lucrul pe care eram supărată că îl făcuse.

Deborah era, probabil, singura care încă mă ura. Într-adevăr, mama ei o transferase la alt liceu, în alt oraș, iar familia ei se mutase. Totuși, nu fusese închisă într-o clinică de dezintoxicare. Probabil mai primise o șansă. Și acum era departe de mine. Poate că, la urma urmei, nu avea motive de nervi, ci de fericire. O ducea mai bine acolo decât în Phoenix.

Tom și Erin se întorseseră din luna de miere de o săptămână și am început să îmi petrec cât mai mult timp cu ei și cu Julia. Aceași Julia care mă sâcâia constant cu subiectul Nathan și care nu lăsa să treacă o zi fără să îi spună numele. Totuși, Erin era mai enervantă, căci ea chiar nu avea habar de ce mă despărțisem de iubitul meu perfect după nunta aceea de vis la care am fost împreună. Julia știa majoritatea informațiilor după ce m-a încolțit și i-am turnat totul. Erin nu avea niciun indiciu. Și nici nu voiam să aibă, căci, dacă ar fi fost să îi spun adevărul, trebuia să includ multe detalii care nu mi-ar fi făcut plăcere să i le spun.

Mama și tata au început să vină chiar mai rar acasă, dar tata îmi trimitea câteva mesaje la câteva săptămâni sau mă suna să mă întrebe ce mai făceam. Cu puțin noroc, poate că ar fi divorțat de ea într-un an sau doi. Începea să prindă curaj.

Sarah, căpitanul echipei mele de soccer, a început să mă accepte, mai ales după ce s-a despărțit de iubitul ei, Doug, din nu știu ce motive.

Adolescența, nu? Se presupune că relațiile începute la vârsta asta nu țin niciodată. Țasta era gândul care mă făcea pe mine să merg înainte cu capul drept când treceam pe lângă Nathan. Îmi ziceam că era doar o altă dragoste adolescențină, exact ca Byron – deși nu se asemănaseră deloc. Îmi ziceam că aș fi trecut peste el, eventual, și aș fi fost fericită în brațele altuia.

Uite așa, fără să realizez, pauza noastră devenise un fel de despărțire. Îmi împuiam gândurile despre a trece peste relația noastră când eu plănuiisem inițial să mă întorc la el. Câteva luni mai târziu încă eram acolo, dorindu-mi să alerg în brațele sale și încă visând la o împăcare. Eram penibilă. Iar el se ținea tare, căci continua să mă ignore.

Sărbătorile de iarnă trecuseră și era începutul primăverii când, în sfârșit, mă întâlnisem față în față cu părinții lui Byron.

Aceștia, exact ca și părinții mei, erau prea ocupați ca să fie acasă des. Să îi fi nimerit pe același drum ca și mine în timp ce ieșeam la alergat fusese un miracol.

Amândoi erau pe scaunele din spate ale unei mașini scumpe. Treceau pe lângă casa mea pentru a ajunge la casa lor, însă, când m-au văzut, au ordonat șoferului să oprească. Au lăsat geamul dinspre mine jos.

— Lucy, dragă! Te vedem în sfârșit! a exclamat mama lui Byron.

Domnul și doamna Hill, exact ca și Byron, erau niște modele de păpuși. Aveai impresia că Barbie și Ken fuseseră creați după aspectul lor. Păr blond, ochi albaștri, buze mari, dinți perfecți, doar haine apretate și scumpe. Nu trebuia să

menționez bijuteriile, ceasurile și accesoriile. Ei erau acei oameni care chiar se bucurau de banii pe care îi aveau – de fiecare ban pe care îl aveau.

De cum i-am văzut nu am putut să nu mă gândesc la faptul că ei fuseseră cei vinovați de o parte din calvarul meu. Pe ei ar fi trebuit să mă răzbun. Pe ei și pe alte seturi de părinți. Dar, căutând în sufletul meu, nu mai simțeam acea furtună care voia să distrugă totul în cale. Găsisem doar liniște. Eram împăcată cu mine. Nu îmi mai doream să fac rău nimănui. Nu mai exista vreun rost.

Se pare că *efectul lui Nathan* fusese mai puternic decât *efectul lui Lucifer*, căci el era vinovatul schimbării mele.

— Îmi pare rău, dar nu am timp să vorbesc cu voi, le-am spus, băgându-mi căștile în urechi. Sau chef, am adăugat.

Le-am zâmbit dulce, după care m-am întors la ceea ce făceam. Am vrut să merg la alergat, dar atunci l-am observat pe Nathan, la vreo cinci metri depărtare, holbându-se când la mine, când la mașină. Nu puteam descrie expresia lui. Și nici nu cred că voiam.

Neștiind ce să fac, am stat câteva secunde pe loc. Dar ce era de făcut? Oricum nu m-ar fi băgat în seamă. Așa ajunseseră să stea lucrurile între noi.

Am început să alerg și am trecut pe lângă el, încercând să păstrez distanța. Nu m-a oprit și nu m-a urmărit.

De fiecare dată când începeam să mă simt puțin împăcată cu starea noastră, el apărea în calea mea și mă făcea să îmi amintesc fiecare lucru legat de relația pe care am avut-o. O relație scurtă, care a însemnat mult. O relație de care îmi era dor și pe care mi-o aminteam cu drag și durere.

Nu. Nu eram împăcată cu asta.

Într-o zi oarecare, prin aprilie, m-am întâlnit cu Jonathan.

Erin născuse un bebeluș superb, pe nume Lucas, care îmi era primul nepot și pe care îl iubeam ca pe ochii din cap. Părinții lui îl iubeau de asemenea. Totuși, erau încă tineri și nebuni, așa că, într-o seară, m-au târât la o petrecere pe marginea lacului cu ei când au lăsat bebelușul cu o bonă. Julia a venit și ea. Și acolo ne-am întâlnit cu Jonathan. Nu mai vorbiseram încă de... atunci.

— Ce mai faci? m-a întrebat.

Întrebarea aceasta îmi pusese capăt, căci habar nu aveam ce făceam. Eram bine și în același timp nu prea. Eram tristă, dar fericită. Aveam inima sfâșiată, dar vindecată. Eram nervoasă pe mine însămi căci, din greșelile prostești și banale comise de mine ajunsesem unde eram acum. Undeva unde nu ar fi trebuit să fiu.

— Bine, am mințit în cele din urmă.

Ne-am așezat undeva mai departe de focul de tabără, pe nisip, la distanță de gălăgie, doar noi doi, și am început să vorbim. După câteva formalități și lucruri de bază, de genul familie, liceu, facultate, casă, Jonathan mi-a spus:

— Ce mai face Nathan?

Acest lucru, sincer, mă neliniștise. Însemna că nu mai țineau legătura dacă mă întreba pe mine de el?

— Habar nu am. Noi doi nu... ne mai vorbim, am recunoscut.

— Da, știu, a zis el.

Mi-am ridicat o sprânceană. Iar ne întrebam lucruri pe care deja le știam? Asta era istoria care se repeta?

— Știi că ți-am spus că el mă caută doar când are probleme sau are nevoie de sfaturi?

Am afirmat din cap fără vlagă. Să vorbesc despre Nathan îmi făcea pieptul să mă doară.

— De când te-ai despărțit de el, mă caută aproape zilnic. Știi ce înseamnă asta, nu?

M-am prefăcut că nu știam, dar speram să fie ceea ce credeam eu. Și el era rănit. Ca și mine.

— La voi este doar o chestiune de timp. În cele din urmă vă veți atrage la loc, ca niște magneți. Trebuie doar să scăpați de obstacole. Obstacole pe care voi vi le impuneți.

Ceea ce mi-a spus Jonathan mi-a rămas pentru mult timp în minte. Pentru zile, săptămâni și chiar luni. Mă gândeam la asta de fiecare dată când îl vedeam iar pe Nathan și încercam să îmi dau curaj.

Dacă aveam să îi vorbesc, totul ar fi revenit la normal? Asta lipsea? Un prim pas între noi?

După atât timp, în care mă obișnuisem cu toate informațiile, eram decisă. Mi-am dat seama că îmi era dor de el. Mi-am dat seama că încă îl iubeam. Mi-am dat seama că nu urmam să îl uit, așa cum se spune despre orice dragoste adolescentină. Îl voiam. Și l-aș fi vrut pentru tot restul vieții mele.

Hotărându-mă că îmi doream să ne împăcăm, am decis să îl caut și să începem o conversație.

Într-o zi de luni, după ce am terminat antrenamentul de soccer, am fost prima care a fugit de pe teren și care a mers la dușuri. În cinci minute am fost gata schimbată și ieșeam din vestiar alergând, în timp ce aranjam bluza pe mine și în timp ce îmi prindeam părul.

Arătam ca un dezastru, dar eram un dezastru fericit. Mi-am pus în cap ca aceea să fie ziua în care aș fi făcut acel prim pas către Nathan. Iar el ar fi făcut un prim pas spre mine.

Am intrat în școală și mi-am aranjat geanta pe umăr, continuând să alerg spre sala de sport în care echipa de bas-

chet își ținea antrenamentul. Era goală, dar dinspre vestiar ieșeau o grămadă de tipi. M-am uitat la fiecare în parte, stând așezată pe tribune și verificând cu respirația tăiată care dintre ei era Nathan. Nu era niciunul.

Sătulă să aștept, mă gândeam că poate plecase mai de vreme sau nu venise deloc în acea zi la școală. M-am ridicat de pe locul meu și m-am apropiat de unul dintre tipii care ieșeau din vestiar.

— Scuze. Este Nathan Keith înăuntru? am întrebat.

El mi-a făcut un semn din cap.

— Da, dar nu...

Numărasem băieții și cred că ajunseseam undeva la douăsprezece persoane care au ieșit de acolo. Erau de ajuns pentru o echipă, nu? Probabil mai era doar Nathan sau încă o persoană înăuntru, așa că nu m-am rușinat să intru. Oricum, nu mai aveam răbdare. Voiam să îl văd acum. Eram prea entuziasmată.

Am plecat de lângă tip și am intrat pe ușa care ducea spre vestiarul băieților. Era destul de liniște aici.

Am trecut printre coloanele de dulapuri și mi-am lungit gâtul după fiecare, căutând persoane. După al treilea șir am zărit pe cineva.

Poate că nu era atât de liniște aici. Se auzeau niște respirații grele după antrenament când am ajuns destul de aproape. Doar că...

Nu erau respirații grele după antrenament. Erau respirații grele după un sărut. Nu după. Din cauza unui sărut. Care se întâmpla în acel moment.

M-am ascuns după un dulăpior și m-am uitat pentru puțin la tipul rezemat de vestiare, cu o față lipindu-se peste tot pe el. Nici nu trebuia să verific pentru foarte mult timp. Cunoșteam acel păr dezordonat prin care mâini cu unghii

roșii, lungi, se jucau. Cunoșteam și corpul lui bine făcut. Îi cunoșteam ochii chiar și acoperiți de pleoape. I-aș fi recunoscut orice centimetru al corpului dacă l-aș fi văzut. Era el. Era Nathan.

M-am ascuns cu totul după dulap și mi-am lipit spatele de el, inspirând adânc. Nu aveam de gând să plâng. Era vina mea. Meritam asta.

Cum spuneam, dacă am fi așteptat timpul potrivit, atunci relația noastră ar fi putut supraviețui. Dacă aș fi așteptat prea mult, aceasta ar fi pierit.

Și, aparent, eu așteptasem prea mult să mă vindec și să iau o decizie.

Relația noastră pierise.

Pierise exact ca o floare a primăverii, care rezista doar un anotimp.

Epilog

— Mă faci să mă simt flatat de faptul că m-ai vizitat pe mine înainte să mergi acasă, a spus locotenentul Dark.

Sau trebuia să îi spun Ben? Da, așa trebuia. Îmi spusese de câteva ori că nu mai eram locotenent și elevă, ci cunoștințe, poate chiar prieteni. Era ciudat să îl numesc altfel decât locotenent, dar trebuia să mă obișnuiesc. Era ciudat și să îl văd îmbrăcat în haine normale, stând altfel decât drept, și chiar zâmbind. Totuși, cu asta mă obișnuiam rapid. Îmi plăcea mai mult de el așa. Arăta mai tânăr. Arăta mai inocent.

— Nu ne-am mai văzut de doi ani de zile. Pe cei de acasă i-am văzut acum un an. Cred că asta te face prioritar, nu? l-am întrebat râzând.

Înainte să ies din AMS, Ben îmi oferise numărul lui și mi-a spus să îl sun când aveam nevoie de ajutor. Ei bine, nu l-am sunat niciodată când chiar am avut nevoie de ajutor. L-am sunat după ce războiul s-a terminat, după ce am încheiat liceul și când aveam nevoie mai mare ca niciodată de un sfătuitor. Ne-a luat multe luni de zile să comunicăm și să ne decidem că ar fi bine să începem să vorbim la per tu și să ne adresăm pe numele noastre mici. Atunci deveniserăm prieteni. Sau poate că deveniserăm prieteni mult mai devreme, de când îi spuseseam toate dramele din viața mea și de când m-a sfătuit. Sau poate am devenit prieteni când am început să îi trimit poze din toate locurile în care am fost.

Așa cum plănuisem și cum îmi dorisem, am folosit un an după terminarea liceului pentru a călători. Cu ajutorul

financiar al părinților mei neinteresați de viața mea, am reușit să vizitez o mare parte din America, dar, mai ales, am mers în alte țări și continente, cu o cultură bogată. Am vizitat America de Sud, unde cel mai mult am stat în Brazilia, cam o lună și jumătate, am vizitat Europa, unde am fost în cele mai multe țări, printre care Franța, Spania, Portugalia, Germania, Italia, Marea Britanie, Danemarca, Olanda, Austria și Rusia. De acolo am mers și spre Asia, unde mi-am petrecut ultimele două luni din an. Nu am fost decât în Japonia, China, Coreea de Sud și Taiwan, însă mi-a plăcut enorm. Călătorisem într-un an cât călătoriseră alții într-o viață, iar acest an îmi fusese o meditație care îmi calmase inima, mintea și corpul.

— Dacă spui tu, mi-a zis Ben zâmbind.

Mi-am dat ochii peste cap. Lucrurile erau ciudate între noi pentru că ultima dată când ne-am văzut eram formalii unul cu celălalt. Dar m-am săturat de chestii ciudate, așa că i-am spus:

— Mă iei în brațe astăzi sau nu?

Ben a râs și m-a luat într-o îmbrățișare încordată, în care eu m-am agățat de el ca un scaiete.

Orice s-ar fi întâmplat în această lume, îi eram recunoscătoare și datorare vândută acestui om minunat, care a fost singurul meu stâlp de susținere în momentele grele ale vieții mele. Îl priveam exact ca pe un frate mai mare. Un frate mai mare, dur și sexy, dar tot un frate mai mare.

— Unde sunt bagajele tale? a întrebat el după ce mi-a dat drumul.

M-a invitat în apartamentul lui și eu l-am urmat. Îmi plăcea decorul de aici. O ducea bine.

— În mașină, i-am răspuns, admirând peisajul.

— În mașină? a repetat el.

Înainte să mă mai uit prin jur, m-am întors către Ben și l-am observat râzând. Mi-am ridicat o sprânceană și am așteptat explicația sa.

— Nu ai avut curajul nici să îți lași bagajele acasă înainte să vii pe aici?

Mi-am dat ochii peste cap, după care m-am trântit pe o canapea din livingul de mărimi medii, care se unea cu holul și bucătăria.

— Nu vrei să îmi dai o cafea mai bine? l-am întrebat.

— Când ai început să bei cafea? a spus el surprins.

— Acum jumătate de an, i-am spus. Un italian tot insistase să beau cafeaua lor. Au o cafea scurtă și ciudată. Semăna cu un shot. Dar nu te lăsa păcălit și nu accepta. E tare ca naiba. Mi-a stat inima în loc de la ea.

L-am urmat pe Ben în bucătăria lui improvizată când acesta a început să îmi pregătească cafeaua. A avut un aparat, așa că a apăsat pe câteva butoane precise și a așteptat cu mine.

— Ce ai de gând cu jobul? l-am întrebat.

Ben a oftat și și-a dus mâna la cap, scărpinându-și scalpul.

— Am primit o ofertă, dar va trebui să mă gândesc. Este în San Francisco.

— Și nu vrei să părăsești Phoenix?

— Acum că te-ai întors tu? Nici vorbă, a glumit el.

Ben demisionase de la AMS în urmă cu o lună, atunci când el însuși a prins o elevă fiind aproape violată de către un profesor. A salvat-o, a oferit o bătaie soră cu moartea și s-a luptat pentru a închide acea școală. Credea că după ce directorul Williams a fost închis lucrurile s-ar fi schimbat. Dar nu era așa. Toți profesorii trebuiau schimbați.

— Știi că nu stau prea mult. Dacă am fost acceptată la *Universitatea din California*, mă voi muta în două sau trei luni. Și voi fi la jumătatea drumului dintre San Francisco și Phoenix. Așa că voi fi mai aproape de tine dacă merg acolo.

Ben a râs.

— San Diego rămâne atunci?

— San Diego rămâne.

San Diego ar fi însemnat noul meu început. Și, cel mai grozav lucru dintre toate, Julia era și ea acolo.

— Eu încă spun că ar fi tare să rămâi aici și să devii directorul AMS. Ai face multe schimbări în bine. Dar faci cum vrei, ce îți este mai convenabil, i-am spus, schimbând iar subiectul spre el.

Ben părea încurcat și știam că se lupta între aceste două decizii. Poate că ar fi fost ceva mai profitabil în San Francisco, dar inima lui era aici. Și, totuși, avea și amintiri negre aici. Îl înțelegeam perfect.

— Haide să lăsăm discuțiile serioase, a propus el. Abia ai venit în Phoenix de... jumătate de oră, cred, și nu faci decât să tragi de timp. Când mergi acasă?

— Mă dai deja afară? am întrebat, ducându-mi în mod dramatic o mână la inimă.

— Nu. Îți dau un șut în fund să te îndemn să nu te mai ferești de ce urmează.

Zâmbetele false pe care le-am aruncat până acum au început să mi se șteargă ușor de pe chip. Am oftat, iar Ben mi-a dat cafeaua, care era gata. M-am așezat pe scaunul înalt de la bar, iar el a rămas în picioare pe partea cealaltă. Am luat cana în ambele mâini și am simțit cum îmi ardea pielea, dar nu i-am dat drumul. Hipnotizată, m-am uitat în amestecul negru din care ieșeau aburi liniștitori.

— De ce ți-e frică de fapt, Lucy? a întrebat Ben.

Ambii am ajuns într-o atmosferă aproape melancolică și uram asta. Trăisem de atât de mult timp într-o atmosferă falsă de fericire încât atunci când îmi lăsam garda jos mă simțeam deplorabil.

— De amintiri, am murmurat.

Am dus cana la buze, apoi am sorbit o gură de cafea. M-am ars la limbă, însă nici măcar nu am tresărit. Mi-am închis ochii și m-am odihnit pentru câteva secunde, căci, în mod ciudat și brusc, mă simțeam extenuată. Gândul că trebuia să dau ochii cu trecutul mă extenua.

— Nu-ți mai fie, mi-a zis Ben.

Am râs fără haz.

— Nu e așa ușor.

— Ba da, este, m-a contrazis el. Trebuie doar să încerci. Începutul este cel mai greu. Plus... te așteaptă o grămadă de lume. Nu vrei să îți vezi nepotul? Nu l-ai mai văzut de un an.

Am zâmbit, amintindu-mi de fălcile nepotului meu durduliu. Abia așteptam să îl văd în realitate după atât timp, nu doar în poze.

— Ba da. Abia aștept să îl văd! am exclamat. Dar, întâi trebuie să îmi las bagajele acasă.

— Haide, a spus Ben. Te conduc eu.

— Sunt cu mașina, l-am anunțat.

— Chiar așa. Cum de ai mașină dacă abia ai aterizat din Taiwan?

— L-am rugat pe Jonathan să mi-o aducă.

— Țineți legătura? a întrebat el uimit.

Ben știa aproape orice și pe oricine din viața mea. A trebuit să îl țin la curent cu fiecare amănunt, așa că i-am prezentat orice persoană cu care am avut contact, fără să le fac cunoștință. Ei doi oricum își aminteau unul de celălalt de pe vremea când eram cu toții în AMS.

— Nu. Dar nu aveam pe cine altcineva să chem.

Nu voiam să îi deranjez pe Tom și pe Erin, care stăteau cu Lucas și mă așteptau la ei acasă. Julia era plecată în San Diego și avea să se întoarcă într-o săptămână în Phoenix, în vacanță. Restul? Nu cred că mai existau restul. Nu cred că mai aveam alți prieteni. Eram un dezastru social.

Ben m-a condus până la mașină și mi-a spus că ne vom mai întâlni mâine, căci avea ceva treabă atunci. Deși ne-am mai fi întâlnit între timp, i-am propus să vină peste o săptămână la mine și să ținem un fel de adunare la piscină, pentru că voiam ca Julia, fratele, cumnata și nepotul meu să îl cunoască. A acceptat și abia atunci am plecat.

Drumul cu mașina fusese primejdios. Încă nu eram un șofer excelent și mai aveam nevoie de practică. Un an întreg nu condusesem un automobil și îmi era frică ca nu cumva să fac un accident. Totuși, am reușit să parchez cu succes în fața casei mele.

Casa mea. Casa părinților mei. Mi se părea atât de străină, și totuși atât de familiară. Nu îmi venea să cred că trecuse un an de când nu mai fusesem acolo. Nu se schimbase nimic.

Mi-am îndreptat capul spre stânga și, prin geamul mașinii, am observat casa familiei Hill. Făcusem ceva de genul și în urmă cu aproape doi ani, când ieșisem din AMS. Am venit acasă după un an în care am fost plecată și m-am uitat la casa lor lung, gândindu-mă la Byron. Byron era acum pe locul doi când mă uitam la ea. Știam despre el că mersese în Los Angeles la facultate și nu ne-am mai fi văzut curând. Speram să îi meargă bine. Sincer.

Am oftat și am ieșit din mașină, după care mi-am luat bagajele din portbagaj. Am urcat singura scară care ducea spre veranda betonată din fața ușii mele și am tastat codul

de securitate, pe care mi l-am amintit abia după ce am stat un minut să îl readuc la suprafață.

Mi-a fost greu să duc bagajele înăuntru și să închid ușa după mine. Nu voiam să știu cât de greu mi-ar fi fost să le urc la etaj, pe scările în formă de spirală. Aveam nevoie de un lift aici.

Înainte să mă supun la proba de foc și gheață, am luat o pauză și m-am așezat pe unul dintre bagaje. Înăuntru era o liniște înfiorătoare. Asta mă lăsa să mă adâncesc în gânduri și amintiri. Credeam că, ajunsă aici, m-aș fi gândit doar la amintirile rele, dar prima amintire care îmi venise în minte era una bună, care mă făcuse să zâmbesc.

Încă mai simți ceva pentru Byron?

Nu.

Deci nu te-ar deranja nici măcar puțin să te sărut acum?

Oftatul mi-a fost întrerupt de un zgomot puternic, care m-a făcut să sar la propriu în picioare.

— Surpriză!

Mi-am dus mâna la inimă și m-am uitat șocată în jurul meu. Erau Erin, Tom, Lucas, Julia și Jonathan.

Ce se întâmpla aici? Năvăliseră cu toții pe hol brusc.

— Voi... Parcă... Tu trebuia să fii în San Diego! i-am spus întâi Juliei, care a venit să mă ia în brațe. Iar voi trebuia să fiți acasă, m-am adresat micii familii. Iar pe tine abia ce te-am lăsat acasă cu mașina, i-am spus și lui Jonathan.

Julia mă strângea tare în brațe, râzând, iar eu am strâns-o la rândul meu.

— Cum să ratăm ocazia să te vedem cu fața asta? a întrebat ea.

A venit rândul fratelui meu și a cumnatei mele să mă îmbrățișeze. L-am luat în brațe pe Lucas și l-am pupat până când i-am umflat fața.

— Îți stă bine cu un copil în brațe, Anderson, mi-a spus Jonathan.

Am râs și l-am luat și pe el în brațe, din nou. Apoi am făcut la fel cu cei doi angajați ai noștri, care au apărut între timp, având grijă ca Lucas să nu aibă de suferit între noi.

— Peste cel puțin încă cinci ani, a comentat Tom, luându-l pe Lucas de la mine.

— Dă-mi-l înapoi, i-am spus.

— E copilul meu.

— Și e nepotul meu, am contraatacat. Și nu l-am mai văzut de un an.

— A, uite, deja au început, a râs Erin.

— Oh, stai să vezi câte hăinuțe ți-a luat mătușa Lucy, i-am spus, amintindu-mi.

Exact acolo am desfăcut bagajul și am început să caut suvenirurile. O geantă avea doar suveniruri pentru prietenii mei în ea. Ne-am mutat în living și am început să împart cadouri de parcă eram Moș Crăciun. Am povestit tot ceea ce am experimentat în străinătate și am auzit povești despre ce s-a întâmplat acasă. Am râs și aproape că am plâns împreună de dor. Am discutat până târziu în noapte, când Tom și Erin au trebuit să meargă acasă din cauză că Lucas al lor dormea și nu putea sta prea mult timp într-un pat fără gratii care să îl protejeze. Helga și Bob plecaseră când li se terminaseră programul, iar Jonathan a mai rămas până la miezul nopții. Julia a vrut să doarmă la mine.

Am mers în camera mea, în care nu am mai fost de atât de mult timp, și i-am dat Juliei niște haine în care putea dormi. Aceasta a mers în baie, iar eu m-am plimbat prin jur,

uitându-mă la toate lucrurile mele, aranjate perfect. Cum mă așteptam, nu era fir de praf pe nimic.

Mi-am verificat cărțile și oh, Doamne, nu mai citisem de un an întreg. Am observat că aveam o carte lângă pat, pe care o începusem și nu o terminasem înainte să plec. Am deschis-o pentru a-mi aminti despre ce era vorba, dar tot interesul meu pentru poveste a pierit când am observat semnul care îmi arăta pagina la care rămăseseam.

Șirul de poze era neatins de un an de zile. L-am luat în mână și mi-am trecut degetele peste el, mângâind imaginile plasticate. Vederea mea și a lui Nathan de pe vremea când eram atât de inocenți, la început, și păream fericiți, mă înmuiase. Bineînțeles că el atunci mă cunoștea deja de patru ani de zile. Dar eu nu știam asta. Și aș fi vrut să nu aflu vreodată.

Când ochii mi-au ajuns la ultima poză, cea în care arătam de parcă voiam să ne sărutăm, Julia a intrat în cameră și eu am pus semnul la loc în carte, iar cartea pe noptieră.

— Gata de somn? am întrebat-o zâmbind.

Ea a afirmat din cap și a preferat să nu mă întrebe ceea ce știa deja. Nu degeaba îi cerusem să nu îmi spună niciun cuvânt despre Nathan când am fost plecată. Nu am vrut să aflu ce va face în continuare. Nu am vrut să sufăr.

Julia a venit cu mine în pat și am continuat să vorbim despre ce vom face zilele următoare. Aveam o vară întreagă la dispoziție, doar noi două, apoi mulți ani de facultate înainte. Plănuisem să locuim împreună și să ne distrăm la maximum.

I-am mai povestit despre câțiva prieteni străini pe care i-am făcut în unele țări și despre câteva cuvinte sau propoziții învățate în alte limbi. I-am spus cum voiam ca a doua zi

să se întâlnească cu Ben, dacă tot venise mai devreme acasă, și aceasta, în cele din urmă, a adormit.

Am încercat să ațipesc la rândul meu, dar nu am reușit. Minutele trecuseră pe lângă mine și oricât de mult m-am chinuit, eu eram mai trează decât o bufniță. Nu înțelegeam. Schimbul fusului orar ar fi trebuit să mă afecteze.

Fiind trează, gândurile și amintirile mă atacau, așa că am decis să mă ridic și să le fac față.

Mi-am amintit de ceea ce a spus Ben. El dădea mereu cele mai bune sfaturi.

Începutul este cel mai greu.

Era un sfat obișnuit, dar spus de el, la momentul potrivit, cu acea expresie serioasă... M-a convins. Mai ales acum, că experimentasem începutul. Simțeam că mai voiam. Voiam să văd toate locurile în care aveam amintiri. Îmi doream să retrăiesc acele vremuri. Și aveam de gând să o fac fără să vărs o lacrimă, căci m-aș fi gândit doar la lucrurile bune.

Fără să realizez când, mi-am luat hainele și m-am strecurat în baie. M-am schimbat, după care am luat cheile de la mașină și am coborât la parter. Aveam de gând să fac o excursie pe timp de noapte.

Îmi făceam deja o listă prin locurile în care voiam să merg. La mall era închis – cinematograful și librăria. Bâlciiul era și el scos din funcțiune, dar eram sigură că mă puteam plimba pe acolo fără probleme. Mai erau liceul și parcul.

Am ieșit din casă și speram din tot sufletul ca Tom să nu îmi fi mutat mașina în garaj. Ar fi fost mult mai greu pentru mine să o scot de acolo și să nu fac niciun accident.

Mi-am înfășurat cardiganul pe mine, căci era ușor răcoare afară, și mi-am căutat mașina. Dar am uitat complet de mașină în următoarea secundă.

Ridicându-mi privirea, am dat față în față cu o fantomă a trecutului și a prezentului meu.

Am înghețat. Picioarele mi-au prins rădăcini în pământ și inima a încetat să îmi mai bată. Sigur nu aveam vedenii? Asta chiar se întâmpla acum?

— Am auzit că vii acasă, a spus Nathan.

Vocea aceea... Îmi suna atât de familiară. Și totuși, atât de străină. Parcă nu o mai auzisem de secole. Cât despre el, era aproape la fel. Dar se vedea că arăta mai matur. Și avea un început de barbă. Pieptul mă înțepa la imaginea asta.

Voiam să spun ceva. Voiam să spun *da*. Sau voiam să mă mișc. Voiam să îl întreb atâtea. Totuși, nu am reușit să fac nimic. Ceea ce l-a îndemnat pe Nathan să se apropie câțiva pași de mine și să adauge:

— Așa că am venit și eu.

Nu, nu. Asta nu. Sigur era un vis. Altfel de ce mi-ar fi spus așa ceva? Doar în vise mi se mai întâmpla asta. Visam des la el. Mai ales de când decisesem că îl voiam înapoi.

Nici nu știam că era în Phoenix. Sau că nu era în Phoenix. Iar el venise special pentru mine? Puneam pariu că trădătoarea de Julia îi spusese de venirea mea. Dar ce tot spun eu? Trădătoare? Cea mai bună prietenă. Cred că datorită ei îl vedeam acum. Știam că la un moment dat ne-am fi întâlnit, dar niciodată nu am crezut... Era prea devreme. Era prima mea zi înapoi acasă. Iar el era aici. În fața mea.

— De ce? am șoptit încruntată.

Un zâmbet a apărut pe buzele lui Nathan. Zâmbetul de care mă îndrăgostisem și pe care îl visasem nopțile. Acel zâmbet strălucitor, cu piele încrețită la colțurile lui.

— Nu e evident?

Lucrurile se întâmplau prea brusc. Noi doi nu mai vorbiserăm de un an și jumătate, nu ne mai văzuserăm de un an, dar el era aici pentru mine?

— Nu ai o iubită sau ceva de genul ăsta? l-am întrebat, amintindu-mi de tipa din vestiare.

Oh, da, gelozia vorbea.

Nathan a continuat să zâmbească, negând din cap. Nu, nici că mai interesa de acea tipă sau de orice tipă din viața lui. Tot ceea ce voiam să fac atunci era să îl iau în brațe.

— Tu nu ai un iubit sau ceva de genul ăsta? a întrebat el, la rândul lui.

A continuat să înainteze cu pași mici și lenți spre mine până când doar un metru ne mai despărțea.

Am negat din cap la rândul meu.

— Bun. Mă speriasem pentru o clipă.

Mi-am strâns buzele într-o linie fină și mi-am plecat privirea în pământ. Nu știam ce aş mai fi putut spune. Voiam să îl întreb o grămadă de lucruri. Și era ciudat, având în vedere că pentru un an întreg refuzasem să aflu orice despre el.

— Te-am căutat, să știi, a spus el. După ce am aflat că pleci, te-am sunat. Și am vorbit cu Julia. Și cu fratele tău. Dar niciunul dintre ei nu au vrut să îmi facă legătura cu tine.

Gândul că el mă căutase, chiar dacă s-a întâmplat doar la început, mi-a făcut stomacul să se strângă de emoții.

— Nu am... Nu am vrut să mai aud nimic de tine. Așa că...

Îmi era rușine să spun asta cu voce tare acum.

— Din cauza tipei care m-a sărutat forțat în vestiar la aflarea veștii că eram singur? a întrebat el. Julia mi-a spus totul.

Am clipit de câteva ori și am înghițit în sec. Deci știa. Și nu fusese nimic important. Fusese o greșeală. Doar că... În relația noastră existaseră multe greșeli.

— Toată chestia asta dintre noi, am șoptit eu, a fost și încă este... foarte complicată.

Nathan a afirmat din cap, iar zâmbetul i-a dispărut. Și-a scos mâna din buzunar, după care mi-a întins-o, făcându-mă să mă holbez la ea ca la OZN-uri.

— Atunci ce spui de un nou început? a întrebat el.

Un nou început? Suna... perfect. Și aproape că mă făcea să plâng.

— Eu sunt Nathan Keith. Am un trecut urât. Încântat de cunoștință.

Asta mi-a provocat un zâmbet amuzat pe buze. Într-un fel melancolic, era drăguț.

Ce aveam de pierdut? Nimic. Ce aveam de câștigat? Pe Nathan. Adică totul.

Mi-am întins mâna la rândul meu și i-am cuprins palma cu a mea. Aproape că mă topisem simțind că el chiar era acolo, iar eu chiar îl simțeam. Îmi fusese un dor nebun de el. De raza mea de soare, așa cum își spusese cândva.

— Lucy Anderson. Sunt sigură că nu îl întrece pe al meu, i-am zis.

Zâmbetul lui Nathan s-a mărit, iar inima mea s-a topit. Era clar. Voiam să îl iau în brațe cu toată ființa mea. Și voiam să plâng acolo. Voiam să îl sărut. Voiam să revenim la ceea ce fuseserăm. Sau să devenim altceva, ceva mai bun.

— Oh, atunci nu știu ce să spun. Nu aș vrea să fiu prieten cu o asemenea persoană, a zis el.

O amintire din curtea liceului mi-a bătuit mintea, așa că am îndrăznit să zic:

— Atunci ce spui să nu fim prieteni la o înghețată?

Exact ca zâmbetul meu, zâmbetul lui Nathan a început să prindă tente melancolice. Știam ce simțeam amândoi atunci, căci simțeam la fel. Simțeam dor și iubire și durere totodată. Simțeam sfârșitul și noul nostru început.

— S-a făcut, a căzut el de acord.

Ochii deja începuseră să îmi strălucească din cauza lacrimilor. Credeam că nu voi plânge. Totuși, nu credeam că mă voi întâlni cu Nathan, care a avut o mare influență asupra acestui lucru.

Cu ajutorul mâinii pe care o ținea în mâna lui, Nathan m-a tras spre el, iar eu m-am lovit de corpul său, ca mai apoi să mă simt strânsă de brațele sale puternice. Asta. Asta era ceea ce îmi doream. Deja plângeam. Simțeam cum lacrimile îmi părăseau ochii. Mirosul lui familiar îmi inunda simțurile și știam că nu mai voiam să plec de acolo curând.

— Nu-ți face griji, mi-a șoptit el cu o voce răgușită. Așa mă comport cu toate non-prietenenele mele.

Care erau în număr de una. Eu.

~ *Sfârșit* ~

Mulțumiri

Sunt multe persoane cărora aş vrea să le mulțumesc pentru tot ceea ce au făcut pentru mine și sper să nu uit pe nimeni după această călătorie lungă de cinci ani, care nu am crezut că va ajunge până aici.

Vreau să le mulțumesc, în primul rând, lui Steph, Andu și Marei, pentru că, indiferent dacă sunt un caz pierdut privind satisfacția de sine, vorbele voastre mereu m-au încurajat.

Le mulțumesc Andreei, Andreei și Adei, care au fost cititoarele mele fidele atâta vreme și care mi-au devenit și prietene.

Îi mulțumesc Alexandrei, care a fost prima și singura mea prietenă care mi-a citit cărțile. A însemnat mult pentru mine, fiind la început de drum.

Mulțumesc familiei, care m-a susținut orbește, fără să știe exact ce fac eu aici.

Îi mulțumesc editurii Stylished pentru ocazia pe care mi-a oferit-o.

Le mulțumesc tuturor cititorilor mei online, care m-au făcut să continui.

Le mulțumesc tuturor prietenilor mei, care așteaptă să public de ceva vreme pentru a-mi citi cărțile. Acum nu mai aveți scăpare.

În final, dar nu în cele din urmă, îi mulțumesc Elei, care îmi este stâlp de sprijin de mai mult de un an de zile, care vede doar ce e mai bun în mine, care este încântată de tot ceea ce scriu și cu care îmi dezbat orice idee, fie ea oricât de mică.

Karina L. Alexandra

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Tipar: Artprint București

